

MAHKÛM

günahkârlar

SOMME SKETCHER

Çalıntı bir elbise giyen ve tüm eşyalarını tek valize sığdırabilen kızıl saçlı bir kadından asla hayır gelmezdi. Duman ve günah, bir oyunda bana meydan okuduğu barıma kadar onu takip ettiğinde Penelope Price'ın başıma bela olacağını bilmeliydim.

Nihayetinde saatimi kazanmış olabilirdi ama bir savaş başlatmıştı. Breitling'imi bileğimden çıkarıp kendi koluna takarken neşeyle *dünyanın en şanslı kızı* olduğunu söyledi.

Evet, benim dışımda herkes için şanslıydı.

Çünkü çamurlu botlarının merdivenlerden inen sesini duyduğum anda imparatorluğum parçalanmaya başlamıştı.

Cazibem sarsılıyordu.

Centilmenlik maskem çatlıyordu.

Düşmanlarım yaklaşıyordu.

Belki de o çingene haklıydı.

Kupa Kraliçesi beni cehenneme sürükleyecekti.

En azından alevlerin arasındaki sıcaklık muhteşemdi.

SOMME SKETCHER

MAHKÛM
günahkârlar

Çeviren: Doğa Şarlayan

Ninova

Duzenleme
Ny.ozlem

SOMME'DEN BİR NOT

Sevgili Okuyucu,

Sevgili okuyucu,

Mahkûm Günahkârlar'ın bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim! Umarım siz de bu kitabı okumayı benim yazmayı sevdiğim kadar seversiniz.

Mahkûm Günahkârlar'ın bir düetin birinci kitabı olduğunu hatırlatmak isterim. Heyecanlı bir yerde bitiyor ve çiftimizin hikâyesi Tükenmiş Günahkârlar ile sona eriyor. Eğer İsimsiz Günahkârlar'ı okumadıysanız, önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim çünkü olay örgüsünün büyük bir kısmı o kitaptan bu kitaba taşınıyor.

Okumaya başlamadan önce bu kitabın **karanlık bir aşk romanı** olduğunu bilmelisiniz. Kitapta; alkolizm, intihar, cinayet, cinsel saldırı ve çocuklara yönelik cinsel saldırı gibi birçok tetikleyici unsur bulunmaktadır. Lütfen, sorumluluğun tamamen sizde olduğunu unutmayın.

Sevgiler,

Somme x

Somme Sketcher

9 YIL ÖNCE

Rafe

Çakmağımın ucunda canlanan alev, ben bir sigara daha yakarken çenemin altını ısıtıyordu. Yalnızca bir şeyleri ertelerken sigara içerdim.

Bu beş dakika içinde üçüncü seferimdi.

İçime derin bir nefes çektiğimde ciğerlerim telaffuz edemediğim kimyasallarla doldu. Dumanı dışarı verirken başımı duvara yasladım ve gecenin gökyüzünde eriyip gitmesini izledim.

Sikerler.

Nasıl olsa hepimiz öleceğiz.

Sokağın diğer tarafında bir vagon gıcırdadı, ardından kapısı açıldı ve taşların üzerine turuncu bir parıltı yayıldı. Gözlerim kapağıya kaydığında öfkeli falcının bakışlarıyla karşılaştım.

“Bütün gece orada mı duracaksın?” Kadın kollarını kavuşturdu ve kapının çerçevesine yaslandı. “Müşterileri korkutuyorsun.”

Bugün yapmam gereken son şey gülümsemekti. Ebeveynleri-

nizi defnettiğiniz gün gülmezdiniz, annenizin üzerine küreklerle toprak atılmasını izlemekle ilgili komik hiçbir şey yoktu.

Ancak dudaklarımın keyifle kıvrılmasına engel olamadım.

“Tüm yatırım portföyüm üzerine bahse girerim ki, annem Büyük Buhran’dan* bu yana tek müşterindi.” Yüzünü buruşturarak ağzını açtı ancak sonra duraksadı ve boş sokağı şöyle bir taradı. “Annen demişken, o nerede?”

Keyfim ironiyle beslenen acı bir kahkahaya dönüştü. Sigaramı yere bırakıp ayakkabımın topuğuyla ezdim. “Kristal kürenin temizlenmeye mi ihtiyacı var? Annem toprağın iki metre altında, tatlım.”

Yaslandığım duvardan uzaklaştım ve aramızdaki boşluğu kapattım. Cılız basamakları ikişer ikişer çıkarak vagonuna ulaştığımda ondan birkaç santim ileride duruyordum. Şalını etrafına daha sıkı sardı, temkinli bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı çevrilmişti.

“İçmişsin.”

“Öyle mi? Belki de senin bir dolandırıcı olduğun konusunda yanılmışımdır.”

“Bunu anlamak için medyum olmaya gerek yok,” diye tersledi. Arabaya doğru bir adım attı ve başını hafifçe salladı. “Nefesinden kokusunu alabiliyorum. Eğer fal için geldiysen, sarhoşların falına bakmam. İçki geleceği görmemi zorlaştırıyor.”

Para klipsimi çıkardım ve rulodan birkaç banknot kopartıp ayaklarının dibine attım.

“Parayı kesinlikle görüyorsundur ama, değil mi?”

Gözleri kısıldı. Sessizliğini fırsat bilip yanından geçtim. Kuşmaş pantolonumu yukarı doğru çekerek masanın önündeki alçak tabureye oturdum.

* Büyük Buhran, Büyük Depresyon veya 1929 Dünya Ekonomik Bunalımı, 1929’da başlayan ve 1930’lu yıllar boyunca devam eden ekonomik buhrana verilen isimdir. (ç.n.)

Bir kahkaha daha dudaklarımdan kaçırverdi. Bu seferki bir öncekinden daha acı doluydu. Bu gece olmam gereken onca yer vardı ve Vegas'ın pis bir bölgesindeki falcı vagonu bunlardan biri değildi. Peri ışıklarına ve mumlara küçümsemeyle baktım çünkü buranın ne kadar acınası olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlardı. Yırtık pırtık örtüler, soluk desenli minderler ve tozlanmış kart yığınları.

Arkamdaki falcının uzun tırnaklarının paramı alırken döşemeye sürtündüğünü duydum. Kendini karşımdaki banka bıraktığında yaşlı kemikleri çatırdamıştı.

“Annenle ilgili duyduklarıma üzüldüm.” Bir kart destesini eline aldı ve ikiye böldü. “Ama ben bir kart kâhiniyim, medyum değil.”

“Dolandırıcıların dilini konuşmuyorum.”

Burun delikleri genişledi. “Bu iskambil kâğıtlarıyla fal baktığım anlamına geliyor. Ölülerle iletişim kurmuyorum.”

“O zaman buraya annemin hayaletiyle sohbet etmeye gelmemiş olmam çok iyi.”

Gözleri önce şaşkınlıkla benimkilere kaymış, ardından daha uğursuz bir şekilde kararmıştı. “O zaman, buraya *gerçekten de* fal için geldin. Üç hafta önce annenle geldiğinde falına bakmayı teklif etmiştim ve sen de karşılığında vagonumu içinde benimle birlikte yakmakla tehdit etmiştin.” Başını eğerek yüz hatlarıma şüpheli bir bakış attı. “Ama şimdi fikrini değiştirdin.”

Sanırım değiştirmiştim.

Annem kadere takıntılıydı. Tüm hayatını bir tarot kartının dönüşüne ya da üzerinde sekiz rakamı olan bir topun sallanışına bağlı yaşamıştı. Bu onu tüketmişti. Kâğıt bardağının dibindeki tortuları anlamlandırmaya çalışmadan Starbucks'a bile gidemezdi.

Ben... Bense açıkça şüpheli bir adamdım. Bir kumarhanem olduğunu düşünürsek bu ironik bir durumdu. Ancak herhangi bir sektördeki her duyarlı iş adamı bilirdi ki başarılı olmak için şansa güvenmek, gözlerinizi kapatıp kendinizi rüzgâra bırakmak ve sizi doğru yöne sürükleyeceğini ummak gibiydi.

Yetenek vardı ve bir de ihtimaller. Hepsi bu kadardı işte. Şans iyimser insanlar için değil, tembel ve çaresizler içindi.

Annem bir istisnaydı, iki kategoriye de girmiyordu. Kalbi umut, cepleri para doluydu ve bu da onu bu kadın gibi şarlatanlar için canlı kanlı bir maaş kaynağı yapıyordu.

Falcılar, kâhinler, medyumlar... Hepsi birer hilekârdı ve bu dünyada hilekârlardan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Ama yine de...

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum ve çenemdeki kılları ovuşturdum.

Yine de karşımdaki bu yaşlı kadın annemin öleceğini biliyordu.

“Biliyordun.”

Yavaşça elindeki kartları karıştırdı ve düzgün bir yığın haline getirdi. “Annen Ölüm İkilisi’ni çekti.”

Şu kahrolası cümle. İlk duyduğumda inanamıyormuşçasına gülmüştüm. Şimdiyse bunu o kadar da komik bulmuyordum.

Bir aydan daha kısa süre önce, annem çatı katındaki süitime elinde valizi ve gözlerinde bir kıvılcımla gelmişti. İlk kumarhanem Lucky Cat’in açılışını kutlamak için bana bir saat hediye etmişti. Ancak kısa süre içinde Günah Şehri’ne gelmesinin tek nedeninin benim zor durumdaki iş girişimimi desteklemek olmadığı anlaşılmıştı.

“Görmek istediğim biri var,” demişti çekingen bir tavırla, pis kumarhanemde oturmuş limonlu martinisini yudumlarken. “Fremont Sokağı’nın biraz dışındaki bir falcı.”

Gözlerimi devirmiştim ancak o ısrar etmişti. *O kadın en iyisi. Kuzey Pasifik'te kimse iskambil kâğıtlarıyla fal bakamıyor. Hadi ama Rafey, hazır Vegas'tayken...*

Tüm fal boyunca vagonun kapısının önünde beklemiştim. Yumruklarım ceplerimde, kabul ettiğinden daha fazla kazıklanmadığından emin olmak istiyordum.

İlk önce Kupa Yedilisi'ni çekmişti. Sevdği birinin ihaneti.

Sonra, Karo Valesi. Kötü haberlerin taşıyıcısı.

Son olarak, çingene kadın Maça Ası'nı çevirmişti.

Vagon sessizliğe gömülmüştü. En sonunda annem avuçlarını eteğinin üzerinde gezdirdi ve “Pekâlâ,” dedi.

Şimdiyse ben masanın kenarını kavramış, sert gözlerle çingeneye bakıyordum.

“Ölüm İkilisi,” diye tekrarladım. “Bana Karo Valesi'nin ardından Maça Ası çeken herkesin yere yığılıp öldüğünü mü söylüyorsun cidden?”

Kadın omuz silkti. “Bu nadir rastlanan bir kombinasyon.”

“O kadar da nadir değil. Tek bir desteden iki kartı da arka arkaya çekme olasılığı iki bin altı yüz elli ikide bir.”

“Dersine iyi çalışmışsın.”

“Hayır, hesabımı iyi yaptım.” Elimi cebime soktum ve parmaklarımı zarlarımın üzerinde gezdirdim. “Bu yalnızca istatistik. Olasılık yasası.”

“Bu dünyadaki her şey akıl ya da mantıkla açıklanamaz.” Ses tonunda bir kendini beğenmişlik vardı. İçimde onu boğarak öldürme isteği uyandıran türden. “Ama sen zaten bunu görmeye başlıyorsun, öyle değil mi? Aksi takdirde burada olmazdın.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Bakışlarımı vagonun çatısını destekleyen tozlu kirişlere çevirdim. Annemin sözde

Ölüm İkilisi'ni çekme ihtimali zayıftı. Fakat bir ay sonra meydana gelen olaylar dizisine istatistiksel bir olasılık koymak da neredeyse imkânsızdı.

Sağlık raporu tertemiz olmasına rağmen annem kalp krizinden vefat etmişti. Bir haftadan kısa bir süre sonra da babam ani bir beyin kanaması sonucu ölmüştü.

İnanamıyormuşum gibi güldüm. Bir hafta. Yedi kahrolası gün. Ailemin yarısını yok etmek için gereken tek şey bu olmuştu. Tüm dünyanın sallanması için yedi gün.

Bugün, ani açıklamasıyla bahsi geçen dünyayı tepetaklak eden de Angelo olmuştu.

Şeytan Yamacı'na geri dönmeyeceğim.

Bunu bize söylediğinde uçurumun kenarında, ebeveynlerimizin henüz gömdüğümüz cesetlerinden üç adım ileride duruyorduk. Bu bomba etkisi yaratan bir haberden çok zehirli bir fısıltıydı. Kelimeleri öyle sessiz mırıldanmıştı ki rüzgârın kulaklarıma oyun oynadığını düşünmüştüm.

Ancak karanlık gözlerine bir kez baktığımda o kargaşayı ve demir gibi kararlılığı görmüştüm.

Sanırım ben bir yalancıydım. Bir şekilde kadere inanıyordum. Her Made erkeği gibi benim de yolum doğduğum günden beri çizilmişti. Babam Şeytan Yamacı'nın Capo'suydu ve o öldüğünde bu unvanın en büyük kardeşim Angelo'ya geçeceği kesindi. Benim onun *underboss***'ı, en küçük kardeşimiz Gabe'in de *consigliere***'i olacağı da kesindi.

* *Underboss*, organize suç gruplarının liderlik yapısı içindeki bir pozisyonudur. Alt patron, patronun ikinci komutanıdır. *Underboss* aynı zamanda tüm Capolardan ve askerlerinden de sorumludur. (ç.n.)

** *Consigliere*, İtalyanca kökenli bir terim olup, mafya veya suç örgütleriyle ilişkilendirilen bir kavramdır. Terim, suç örgütlerinde danışmanlık görevi yapan bir pozisyonu ifade eder. (ç.n.)

Yedi gün içinde sağlam bir ders almıştım. Çünkü şimdi Angelo Atlantik'in öbür ucunda, Gabe ise kim bilir neredeydi ve ben sözde yolumun sonunda *bir başıma* kalakalmış, hayatımın nereye gideceğini düşünüyordum.

Cosa Nostra benim tüm hayatımdı ve yirmi beş yılının çoğunu *underboss* rolüne hazırlanarak geçirmiştım.

Goldman Sachs ve JP Morgan'da staj. Harvard İşletme Fakültesi'nden yüksek lisans diploması. Vegas'ta bir kumarhane satın almamın tek nedeni, evimde kendi mirasımı inşa etmeden önce işin inceliklerini öğrenmekti.

Ev. Sikeyim. Hep evimin ailemin olduğu yer olduğunu düşünürdüm ama artık o kadar emin değildim. Her zaman Sahil'e geri dönebileceğimi biliyordum. Alberto amca beni Şeytan Çukuru'ndaki *Caporegime** olarak işe alırdı ya da ellerimi temiz tutmak istersem Şeytan Çukuru'ndaki viski şirketinin yönetim kurulunda bana bir pozisyon verirdi.

Ama birinin uşağı olmak kanımda yoktu. Ben başkasının tuğlalarını döşemek için değil, kendime ait bir imparatorluk kurmak için doğmuştum.

“Kartları dağıt.”

Sesim hissettiğimden daha emin çıkmıştı. Çingenenin bakışları benimkilerle buluştu, ardından desteyi alıp karıştırdı ve tanıdık iki kâğıdı aramızdaki masaya koydu.

Son seferinde annemi ağlattığı için bu kadından intikam almak istemiştım. Anneme dışarıda beklemesini söylemiş, kapıyı arkasından ayakkabımın topuğuyla tekmeleyerek kapatmıştım.

Tam çakmağımın alevi hayat bulurken çingene ellerini kaldırmıştı. “Bekle. Kartların bana bağıırıp duruyor.”

* Genellikle Capo olarak kısaltılan veya gayri resmi Capo olarak anılan *Caporegime* mafyadaki bir liderlik pozisyonudur. Capo, bir rejime veya askerlerden oluşan bir “mürettebata” başkanlık eden ve organizasyonda önemli bir statüye ve nüfuza sahip olan İtalyan bir suç ailesinin bir üyesidir. (ç.n.)

Onun bir sahtekâr olduğu ve iki Visconti'yi aynı kahrolası günde dolandırmanın yanına kalmayacağı hakkında bir şeyler ho-murdanmıştım.

Fakat bugün farklıydı. Şimdi, bir aydan kısa bir süre önce annemin oturduğu taburede otururken derimin altı huzursuzluk-la kaynıyordu. Elimde bu sefer çakmak değil, zarlarım vardı ve onları öyle bir sıkıyordum ki avucumla bütünleşmek üzerelerdi.

“Geçen sefer de söylemeye *çalıştığım* gibi, kartların henüz dağıtılmamış. Kaderin henüz belirlenmedi.” Derin derin nefes aldı ve şakaklarını ovuşturdu. “Evet, onlar kesinlikle senin kartların. Bana geçen seferkinden bile daha yüksek sesle bağıyorlar. Düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.” Alaycı sözler dilimin ucuna kadar gelmişti ancak kendimi tuttum. Onun yerine önümdeki iki resimli karta baktım.

Karo Kralı ve Kupa Kralı*.

“Yumruğumu duvara vurmamak istememe neden olmayacak şekilde açıkla,” dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Konuşmaya başladığında, onu susturmak için elimi kaldırdım. “Dinliyor olmam ağzından çıkan saçmalıklara inandığım anlamına gelmiyor.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Benim tercih ettiğim kart falı yönteminde,” dedi dikkatle, “her ruha bu dünyaya gelmeden çok önce bir kart verildiğine inanırız. Buna ‘Kart Çağırma’ deniyor. Kartlar genellikle belirsizdir, her bir renk ve değer kişinin hayatının gerçek anlamını veya amacını temsil eder. Örneğin...” Desteye uzanıp en üstteki kartı aldı ve bana gösterdi. Sinek Onlusu. “Eğer bir ruh Sinek Onlusu’na çekiliyorsa, genellikle seyahat etmeye düş-

* *King of Hearts* yani *Kupa Kralı*, iskambil destesinde Kupa Papazı olarak da bilinir. İskambilde liderlik ve derin duyguları temsil eder. İskambil falında olgun, güçlü âşk anlamı vardır. (ç.n.)

kün olur. Kaderinde yurtdışında çalışmak olabilir ya da dünyanın uzak bir köşesinde aşkı bulacaktır.” Kartı desteye geri koydu ve bana hafifçe gülümsedi. “Gördün mü, belirsiz. Ancak resimli kartlar,” diye devam etmeden önce aramızdaki iki kartı işaret etti, “çok daha spesifiktir. Bir insanın kim olacağının doğrudan bir yansımasıdır.”

Sabırsızlık içimi kemiriyordu. Burada olmak için ailemin cezaresini kaçırmış olabilirdim ama din değiştirmekten oldukça uzaktım. “Benim neden iki kartım var?”

“Çünkü kader sana hangi kartı açacağına karar veremedi. Bu çok nadirdir.”

“Annemin Ölüm İkilisi’ni çekmesi kadar mı?”

“Daha da nadir,” dedi ciddiyetle. Ya alay ettiğimi anlamamıştı ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti. “Hayatım boyunca böylesini hiç görmedim.”

“Mm,” diye homurdandım parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirirken. “Öyleyse kaderimi seçme hakkım var.” Bakışlarım onunkilere yöneldi. “Eğer bu saçmalığa inanıyorsan elbette.”

Başını salladı. “Elbette.”

“Peki ya seçmezsem?”

Omuz silkti ama gözlerinin ardındaki kıvılcım umursamazlığını yalanlıyordu. “Kader, zamanı geldiğinde senin yerine seçimini yapacaktır.” Öne doğru eğildi ve hızla konuştu. “Ama bilmeyi tercih etmez miydin? Kendi kaderinin kontrolünü ellerine almayı?”

Kontrolün bende olmasını seviyordum. Hayatım düzen içindeydi ve ben de rutinlerin adamıydım. Haftanın her günü için bir takım elbisem olurdu ve takvimim dakikası dakikasına işlenmiş durumdaydı.

Çenem kasıldı. Bu kahrolası vagonun içi çok sıcaktı. Ahşap

duvarlar şiddetli rüzgârla inledi ve uzaktaki şeridin orada bir arabanın motoru kükredi.

Hızla kendime geldim.

“Karo Kralı ya da Kupa Kralı. Kaderimde ya bir iş adamı ya da âşık olmak var.”

“Demek *geçen sefer* dinliyordun,” dedi sırtarak. Benden gelen sert bir bakış, kıvrılan dudaklarını bir saniye içinde alıp götürmüştü. “Ama evet. Güç ve para ya da aşk ve aile. Bu kadar basit.”

Parmaklarımı tekrar cebimdeki zarın etrafına doladım. “Ama asla ikisi birden olamaz.”

“*Asla* ikisi birden olmaz.”

Yutkundum. “Ve tek yapmam gereken...”

“Kaderini belirlemek için bir karta dokunman, evet.”

Elimi cebimden çıkardım. Çingene kadın derin bir nefes almış, bu ses omurgamın zımpara kâğıdı gibi gıcırdamasına neden olmuştu. Buraya son geldiğimde işaretparmağım Karo Kralı’na dokunmaktan bir milimetre uzaktaydı. Bir iş adamı olarak başarıyı garanti altına alabileceğim fikri tam bir saçmalıktı ama ateistlerin ölmeden hemen önce dua etmeleriyle aynı nedenden dolayı bunu yapmayı bir düşünmüştüm.

Her ihtimale karşı.

Ancak son saniyede kendimi durdurdum. Göğüs kafesimin altında bir şeyler kıpırdanmıştı ve bundan hoşlanmamıştım. Gerçek şuydu ki, birden annem ile babamı ve sahip oldukları şeyi düşünmüştüm.

Gerçek aşk. Amansız, kaya gibi sağlam bir aşk. Sizi kahrolası öğle yemeğinizden alıkoyan türden. Cosa Nostra’da gerçek aşk, sözde Ölüm İkilisi’nden ya da her neyse ondan daha nadirdi. Aslında, ailem bunun yakınından bile geçtiğini bildiğim tek insanlardı. Eski bir atasözüne göre bir adam sadece üç nedenden dolayı

evlenirdi: İş, politika ya da bir savaşı önlemek için. Kaderimde *underboss* olmak olduğunu bildiğim gibi, bir kadınla pragmatik nedenlerle evleneceğimi de biliyordum.

Ama önümdeki iki karta son defa bakarken aklımın bir köşesinden bir ses yükselmişti. *Güzel olurdu, değil mi? Bir kadına babamın anneme baktığı gibi bakmak?*

Ama o, o zamandı, bu ise şimdi. Şimdi, daha yüksek başka bir ses vardı. *Gerçek aşkı sikeyim*, diye bağırان bir ses. Şimdi, annem ve babam yerin iki metre altındalardı ve ortak mezar taşlarına kazınmış sevimsiz bir alıntıdan başka aşklarını gösterecek bir şeyleri yoktu.

Artık geleceğim o kadar da kesin değildi ve sahip olacağımı düşündüğüm her şey aptal kardeşim sayesinde elimden kayıp gidiyordu.

Kontrolü kaybediyorum.

Boğazımı temizlerken çingenenin bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum. *Siktir et*. Umutsuzluğa kapıldığımı itiraf eden ilk kişi ben olacaktım. Ayrıca bu hippî saçmalığına bir kez olsun boyun eğmenin zararı olmazdı. Parmaklarımı uzatıp çenemi sıktım ve Karo Kralı'na dokundum.

Yer sallanmıyor, gökyüzünde havai fişekler patlamıyordu. Mumların titremesi ve vagonun inlemesi dışında hiçbir şey olmuyordu.

Kravatımı düzelttim. “Hepsi bu kadar mı? Yoksa kanlı bir kurban da sunmam gerekiyor mu?”

Kadın gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. “Hepsi bu kadar.”

Bir kahkaha atarak ayağa kalktığımda uzun vücudumun gölgesi çingenenin üzerine düşmüştü.

“Sen bir felaket tellalısın, tatlım. Bunu biliyor muydun?” Birkaç banknot daha çıkarıp masanın üzerine bıraktım. “Umarım hak ettiğini bulursun.”

Gülme sırası ondaydı. “Tüm Las Vegas ayaklarının altında olduğunda bana teşekkür edeceksin.”

Aklıma çatısı akan ve hamamböceği sorunu olan pis kumarhanem geldi. “Eğer Vegas bir gün ayaklarımın altına serilirse, diğer farelerle birlikte senin de yok edildiğinden emin olacağım.” Kapıya doğru döndüm.

“Bekle,” dedi. Çenemi sıktım, elim kapının kolunda geziniyordu. “Başka bir şey daha var.”

Omuzlarım gergin bir çizgi oluşturmuş, ellerimin yumruk şeklinde kıvrılmasına engel olamamıştım. Bir kadına vurmak doğamda yoktu ama Tanrım, bu kadın bunu cazip kılıyordu. “İlgilenmiyorum.”

“Felaket kartının ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyor musun?”

Nefesimi burun deliklerimden verdim. “Siz şarlatanlar nasıl satış yapacağınızı iyi biliyorsunuz, öyle değil mi?”

“Her eylemin bir tepkisi olduğu gibi, her kader kartının da bir felaket kartı vardır. Belki-”

“Konuşmayı kes.” Boğazım kurumuştı ve göğsüm kaşınıyordu. Soğuk ve sert bir içkiden başka hiçbir şey bunu geçiremezdi. “Sadece kartı söyle.”

Bir an geçti. Sonra arkamda, ensemdeki tüyleri diken diken eden donuk bir gümbürtü duydum. Neredeyse bir yıldır kendi kumarhanem vardı ve bir oyun kartının masaya çarpma sesini uykumda bile tanırdım.

Sessizlik, vagonun dört sıkışık duvarında sıcak ve ağır bir şekilde asılı duruyordu. Alaycı bir tavırla boynumu çevirip ar-

kamdaki masaya baktım. Ortasında tek bir kart duruyor, titreyen mumlar parlak yüzeyine kararsız bir parıltı yayıyordu.

Kupa Kraliçesi'ydi*.

“Kızıl saçlı kadın,” dedi çingene usulca. “Çoğu kişi için şanslı, seçilmiş birkaç kişi içinse değil. Ancak senin için?” Alçak sesle ısıklık çaldı. “Kupa Kraliçesi ölümcül. Dünyadaki tüm başarıya sahip olabilirsin ama o seni dize getirecek.”

Azıdişlerimi birbirine geçirdim fakat hiçbir şey söylemedim. Dudaklarından başka bir kelime daha dökülemeden kapıyı açtım ve arkamdan tekmeleyerek kapattım. Kırıldı kırılacak gibi görünen basamaklarda durup ılık ekim havasını ciğerlerime çektim.

Şimdi ne yapacağım?

Başlangıç olarak bir sigara içebilirdim. Ardından kimsenin Visconti adını bilmediği köhne bir sokakta köhne bir bar bulacak ve ailem için bir kadeh dolduracaktım. Elimi cebime soktum ve parmaklarımı çakmağımın etrafında kıvırdım.

Birden göğsümde bir şey çatırdayıp patladı. Kaburgalarımın altından fokurduyor ve derimin altında hafifçe köpürüyordu.

Bir parmak eklemimi çenemin üzerinde gezdirdim ve zehir saçan düşüncelerime gülerek başımı iki yana salladım.

Hayır. Bu ben değilim.

Geçen ay falcı kadının arabasını yakacağıma dair yemin ettiğimde, bu boş bir tehditti.

Yine de bileğimin tek bir hareketiyle çakmağın alevi karanlığa karşı dans ediyor, önümdeki olasılıkları yüzüme vuruyordu. Şiddetli intikamlar Angelo'nun işiydi ve Gabe, genellikle en psikopat insanların sessiz olanlar olduğunun kanıtıydı. İkisi de hiç düşün-

* *Queen of Hearts* yani *Kupa Kraliçesi*, iskambil destesinde Kupa Kızı olarak da bilinir. İskambilde güzelliği, para ve zenginliği temsil eder. Ayrıca iskambil falında paraya düşkün güzel kadın anlamı vardır. (ç.n.)

meden bu vagonu yakıp kül edebilirdi ama annem her zaman üçümüz arasında en centilmen olanın ben olduğumu söylerdi. *Kardeşlerinin demir yumrukları var Rafey ama senin gümüşten bir dilin ve sağduyulu bir zihnin var.*

Çakmağı cebime geri koyarken parmak uçlarım zarlarımın üzerinde gezindi ve başka bir karanlık düşünce beynime sızdı.

Yaşlı cadının kader hakkında söyleyecek çok şeyi olduğuna göre, onun kaderine zarlarımın karar vermesine izin verecektim. Onları cebimden çıkarıp iyice salladım ve ayaklarımın dibine bıraktım.

Yarım metreden daha az yuvarlanıp tembelce durduklarında eğilip onlara baktım ve güldüm.

Şanslı yedi numara.

“Öyle olsun,” diye mırıldandım kendi kendime, boynumdaki kravatı gevşeterek. Çekip çıkardım ve kapı kollarının arasından geçirip sıkı bir düğüm attım.

Çakmağımı kumaşın ucuna getirip yaktım.

Zaten kravat takmayı hiçbir zaman sevmemiştim.

BÖLÜM

Bir

Penny

Otobüs beni Şeytan Koyu'nun sonunda indirdi. Sahip olduğum her şeyin ayaklarımın dibine yığıldığı gösterişli sahil şeridine uzun uzun baktım. Yürüyüş yolu sola doğru hafifçe kıvrılıyor, beyaz bir kumsalı kucaklıyordu ve sağ tarafta bir dizi otel, bar ve kumarhane göz alabildiğine uzanıyordu.

Noel süslemelerinin örtüsü altında bile, burada olmadığım üç yıl içinde neredeyse hiç değişmediğini söyleyebilirdim. Palmiye ağaçları. Mermer kaldırımlar. Özel dikim pantolonlarının arka ceplerinden cüzdanlarını çekip almam için adeta bana *yalvaran* zengin enayiler.

Dişlerimi sıkarak başımı arkaya attım ve yıldızsız gökyüzünde yanıp sönen ışıklara baktım. Bana bir kumar makinesinde kazandığınız zaman çıkan sembolleri hatırlatıyorlardı: *Ding, ding, ding! Jackpot!**

Bu şehre son ayak basışımın üzerinden üç yıl geçmiş olabilirdi

* Kumarda büyük ikramiye anlamına gelir. (ç.n.)

ama üzerimdeki etkisini kaybetmemiştir. Güçlü, buz gibi ellerinin göğsüme uzanıp ruhumun etrafında kıvrıldığını ve içimde yaşayan pis, küçük hırsız ortaya çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bu kadar uzun bir süreden ve üzerine az önce yaşadığım korkudan sonra beni çağıran sesini duymazdan gelmenin daha kolay olacağını düşünebilirdiniz. Ancak bu arzu kanımı her zamankinden daha fazla kaynatıyordu.

Ne yazık ki, nihayet ‘sonuç’ kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Bu yüzden Atlantic City, New Jersey’nin ufuk çizgisi, arkamda bıraktığım dumanlı pus içinde eriyip giderken kendime bir söz vermiştim.

Ben, Penny Price, sonunda doğru yola giriyorum.

Ancak bu Şeytan Koyu’nda mümkün olmayacaktı.

Kuzeybatı Pasifik’in Las Vegas’ı olan bu şehre sırtımı döndüm ve otobüs durağının arka duvarına yapıştırılmış zaman çizelgesine gözlerimi kısarak baktım. Şeytan Yamacı’nın ilk kelimesinin üzerini kaplayan bir tomar sakıza rağmen bir saat daha memleketime giden bir otobüs olmadığını doğrulayacak kadar görebiliyordum.

Ah, harika değil mi? Sanırım zengin insanlar toplu taşıma araçlarına çok da bağımlı değillerdi.

Bankın üzerine çöktüğümde, yorgun bir inilti dudaklarımdan buğulu bir nefes şeklinde döküldü. Günahlarından kaçmak çok yorucuydu. Takıntılı bir şekilde arkama bakıp durmaktan ve otobüslerin arkasına kıvrılarak altmış saatten fazla zaman geçirmekten boynum ağrıyordu. Tek yapmak istediğim Şeytan Yamacı’ndaki daireme gitmek, saçımı yıkamak, külotumu değiştirmek ve *Aptallar için* Excel* kitabımla yatağa girmektir.

* *For Dummies*, çeşitli konulara yeni başlayan okuyucular için göz korkutucu olmayan kılavuzlar sunmayı amaçlayan kapsamlı eğitici referans kitapları serisidir. (e.n.)

Gözlerimi mürekkep gibi kara Pasifik'e diksem de sağ tarafımda Şeytan Koyu'nun sıcak ışıltısı beni içine çekiyordu. Bakışlarım isteksizce parlak işletmelere girip çıkan gruplara kaydı.

Parmaklarımı plastik bankın üzerinde ritmik bir şekilde oynatmaya başladım. Bir yandan yanağımın içini ısıırıyordum.

Eh, biraz ikilemde kaldığım doğrudu. Buraya gelmek için üç Greyhound otobüsüne binmiş ve bir gözü yolda, diğer gözü kalçalarımda olan bir kamyoncuya otostop çekmiştim. Tüm yolculuk bana 174.83 dolara mal olmuştu üstelik bu da Atlantic City'den kaçmadan önce dairemdeki gevşek döşeme tahtasının altından kaçırmayı başardığım paranın ondalık noktasına kadar aynısıydı.

Boğazımdan acı bir kahkaha yükseldi. *Tabii ki* öyle olacaktı. Ben dünyanın en şanslı kızıydim, öyle değil mi?

Parmaklarım köprücük kemiğime yaslanmış dört yapraklı yonca kolyesine hafifçe dokundu. Eskiden bunu çok inanarak söyledim ama şimdi...

Şimdi o kadar emin değildim.

Rüzgâr kulaklarımın dışını kemirirken ellerimi ceplerime soktum. Soğuktan donan parmak uçlarım ipeksi astarın üzerinde gezinerek bana boş olduklarını hatırlatıyordu. Ceplerim boş, banka hesabım boş, midem boş. Fakir değildim; tam anlamıyla *sefildim*. Gerçekten çantamın dibinde, asla iade edemeyeceğim kütüphane kitaplarının arasında unutulmuş bir kuruş bile yoktu.

Birden gerçek kafama dank etti. Binmeye bile paramın yetmediği bir otobüsü bekliyordum.

Tamam, o zaman... Ayağa kalktım ve kendimi durduramadan bavulumu yolun karşısına çektişirdim. *Son bir dolandırıcılık ve ardından pis işleri gerçekten bırakacağım.*

Keşke bir adamı daha dolandırıp parasını alma düşüncesinin

bana angarya gibi geldiğini söyleyebilseydim. Ya da bu düşüncenin kalbimin daha hızlı çarpmasına ya da ağzımdan açlıktan başka bir nedenle salyalar akmasına neden olmadığını.

Ancak yalan söylemiş olurdum ve eh, artık bunu yapmamaya çalışıyordum.

Yürüyüş yolu boyunca ilerlerken acı hatıralarım botlarımın topuklarını kemiriyordu. Gözlerimi pencerelere diktim ve diğer taraflarındaki tanıdık fakat bir o kadar da yabancı dünyalara aval aval baktım. Özel dikim takım elbiseler ve buz kovalarında duran bin dolarlık şampanya şişeleri. Kullanmayı bilmediğim kadar çok gümüş takımın bulunduğu yemek masaları. Tanrım, neredeyse unutmuştum. Bu şehir yalnızca para diye çığlıklar atmıyor, bunu çatılardan da haykırıyordu.

Yavaşlayarak durdum ve barın köşesinde oturan bir grup kadına baktım. Camın bu tarafından bile Chanel No.5 parfümlerinin kokusunu alabiliyordum. Birkaç saniye boyunca, sadece kapılarına kırmızı bir borç mektubu gönderilmemiş insanların yapabileceği şekilde gülüp şakalaşmalarını kıskançlıkla izledim. Kendi sefil yansımam odak noktama geldiğinde başka bir farkındalık tarafından gafil avlanmışım.

Koy'da olmak için *fazla* pejmürde giyinmişim.

Sahte kürküm kimseyi kandıramazdı. Onun altında yırtık bir mom jeans, bir kazak ve *Doc Martens*lerim vardı. İki gündür aynı külotu giyiyordum ve saçlarım öyle birbirine girmişti ki artık buklelerim topuzda durmak için tokaya ihtiyaç duymuyorlardı.

Bu halimle, taşralıları barlardan uzak tutan asık suratlı güvenlik görevlilerinin hiçbirini geçemezdim ve kaldırıma çöküp bozuk para dilenmek, özellikle de aralık ayının başındaki bu soğukta kulağa çok da cazip gelmiyordu.

Kürkümün yakasına doğru inlediğimde rolüme uygun görünmek için *birazcık* daha hırsızlık yapmam gerektiğini biliyordum. Birkaç kapı ötedeki parlak bir butiğin önünden geçerken fırsat neredeyse kucağıma düşmüştü ve şans eseri kasanın arkasındaki kız okuldan arkadaşım falan değildi.

Her rafta dört elbise bulunan ve kesinlikle sıfır bedenler dışında kimseye uygun olmayan bir butikti bu ama belki bir şeylerin içine sığabilirdim. Elastik kumaştansa tabii.

İçeri girdiğimde kasanın arkasındaki sıkılmış görünümlü kız, beni topuzumdan botlarıma kadar yargılayıcı gözlerle süzdü ve bakışlarını yapmacık bir gülümsemeyle noktaladı.

“Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin,” dedi telefonunda gezinmeye devam etmeden hemen önce.

Parmaklarımı kadife ve ipek kumaşların üzerinde gezdirdim. Fiyat etiketlerine kaşlarımı çatarak baktım. Hızlıca soyunma odasına dalmamın ardından kürkümün altına yeşil saten bir elbise giyip kot pantolonumu ve kazağımı çantama tıktırarak kapıya doğru ilerledim.

Kapı ile kaldırım arasında bir yerde alarm çalmaya başlamıştı.

“Hey!” diye bir ses geldi arkamdan.

Sikeyim.

Bavulumu sıkıca kavradım ve tuhaf bir şekilde koşmaya başladım. Kaçmaya alışkındım. Mağazaların güvenlik görevlilerinden, sorunlarımdan ya da her neyse işte. Ancak üzerinize iki beden küçük bir elbise giyerken ve eşyalarınız size ağırlık yaparken bu çok daha zor oluyordu.

Hızla omzumun üzerinden baktım. Satış görevlisi kız, inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarıyla yalpalayarak arkamdan ge-

lirken telefonu kulağındaydı. Ekrana bakmak için indirdiği sırada bu fırsatı vücudumu en yakın kapıya doğru itmek ve bir binaya girmek için değerlendirdim.

Birkaç dakika sonra kız camın diğer tarafından dörtlüla geçmiş, yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti.

Duvardan birkaç santim aşağı kayarken sıcak bir nefes verdim. Soluğum, kulağa olanlara inanamıyormuşum gibi gelen bir kahkahaya dönüştü.

Kahretsin, bu sefer çok yakındı. Derimin altında uğuldayan çarpık zafere rağmen bunun aptalca olduğunu biliyordum. En iyi zamanlarda bile hırsızlık yapmamalıydım ama şu anda her zamankinden daha fazla dikkat çekmemem gerekiyordu.

“İçeri geliyor musun yoksa bütün gün orada dikilecek misin?”

Sert bir sesle omurgam çelik gibi sertleşmişti. Sahibini bulmak için arkamı döndüğümde, üzerimde gezinirken üstü kapalı bir tiksintiyle dolan soğuk gözlerle karşılaştım. Jilet gibi bir takım elbisesi ve yumruğumu seve seve geçirebileceğim suratı olan bir adama aitti bu gözler. Bilirsiniz, boyum bir elli yedi olmasaydı ve daha iyi bir insan olmaya çalışmasaydım yani.

Geliyor musun? Bakışlarımı küçük, karanlık odada gezdirdim ve buranın bir giriş olduğunu fark ettim. Karşımdaki adam merdivenin tepesini koruyordu. Hemen yanında, arkasında neon mavi tabela olan boş bir masa vardı.

Blue's Den.

Tuhaftı. Şehirdeki her bar hakkında uzman olduğumu söylemiyordum ama en azından hepsini ismen bildiğimi söyleyebilirdim.

Burası yeni olmalıydı. Doğrulup kürkümün önünü düzelttim. “Burası bir bar mı?”

“Bir ayı ormana sıçar mı?”

Birkaç saniye ona bakıp vermek istediğim karşılığın sessiz bir dalga gibi içimde çağlamasına izin verdim. Ancak aklımdan geçen içimden attığımda çantalarımı alıp yanından geçebilmişim.

“Evet demen yeterli olurdu, göt herif,” diye mırıldandım.

Dayanamamıştım.

Davranış problemleri olan erkeklerden çok hoşlanmazdım. Hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Sanırım bu kalıtsaldı çünkü annem de aynıydı. Annem ve babamın çalıştığı Visconti Grand Casino’nun poker masalarının altında büyümüştüm. Annem bir krupiye, babamsa güvenlik görevlisiydi. Eğer bir müşteri kadife masanın diğer ucundan anneme en ufak bir şımarıklık yaparsa fişleri olmadan ve vestiyerden ceketini bile alamadan dışarı atılırdı.

Erkeklerden nefret ediyor olmamız annemle tek ortak noktamızdı. Görünüş olarak bile bir gözünüzü kapatıp diğerini kısarak başınızı yana eğdiğinizde ancak uzaktan akraba sayılabilirdik. O ve babam uzun boylu ve ince yapılydılar. Ben kısa boylu ve bodurdum. Onlar bronz tenli ve koyu renk saçlara sahiplerdi ancak ben tamamen farklı bir *Pantone* renk kartelasındaydım. Kış aylarında tenim ölümün eşiğindeymişim gibi neredeyse saydam, yaz aylarındaysa sabit, soluk bir pembe olurdu. Saçlarım bakır rengindeydi üstelik annemin aptalca fikrine göre bunun nedeni bana hamileyken çok fazla domates yemiş olmasıydı.

Babam sütçünün kızı olduğuma dair şakalar yapar dururdu. Bu şaka, o ve annem şarap soğutucuları ile el yapımı biralardan sert içkilere geçtiklerinde acı bir inanca dönüşmüştü. Öldürüldükleri zaman, onlardan başka *herkesin* kızı olmayı diliyordum.

En alt basamaktan inmek ipeğe adım atmak gibi hissettirmişti. Caz müziğin yumuşak ezgileri ve loş aydınlatma soğuk tenimi okşuyor; tütün ve tıraş losyonu kokuları sahip olduğumu bilmediğim nostaljik anıların kilidini açıyordu.

Yukarıdaki sokağın aksine bu bar *para* diye bağırıyor; *servet* diye fısıldıyordu.

Köşede, barı çok iyi gören bir koltuğa doğru yöneldim. Masaların arasında ilerlerken gözlerim bir sola bir sağa kayarak müşterileri tanıyordu.

Beynim kullanılmaktan yıpranmış kontrol listemi karıştırmaya başlamıştı.

Hafta ortasında takım elbise giymek? Tamam.

Bira yerine sert içkiler içmek? Tamam.

Yalnız başına oturmak? Tamam.

Heyecanım omurgamdan aşağı iniyor, kalçamdaki yara izi *yanıyordu*. Turnayı gözünden vurduğumda hep öyle olurdu. Burada bir düzine adam vardı ve hepsi de iyi bir hedefte olması gereken kutucukları işaretliyordu.

Nereden başlasam? Elbette bardan. Atlantic City’de hedeflerimi avlayarak geçirdiğim üç yıldan sonra, barın yanında oturan erkeklerin yemi yutmaya daha yatkın olduğunu fark etmiştim. Belki de barmenle aralarındaki mesafenin kısalığı sebebiyle sarhoş ve aptal olma ihtimalleri daha yüksek olduğundandı.

Bakışlarım bara ve tezgâha yaslanmış yalnız figüre kaymıştı. Loş ışıklar onu teğet geçiyor; omuzlarının geniş düzlemleri ve takım elbisesinin keskin hatları dışında her şey gizlenmiş görünüyordu. Ancak bardağındaki kehribar rengi parıltıyı ve bileğindeki gümüş ışıltıyı gördüğüm an, nasıl görüldüğünün bir önemi olmadığını biliyordum.

Bavulumu masanın altına ittirdim ve *Doc Martens* ayakkabılarımla oldukça zor gelen seksi bir yürüyüşle tezgâha doğru ilerledim.

Bara ulaşmak, sahneye adım atmak gibi hissettiriyordu. Ben

bir oyuncuydum ve başroldeki adam her zaman farklı olsa da bu rol *bana aitti*. Lise terk biri olarak, -on sekizinci yaş günümde dolandırıcılık becerilerimi kullanmadığım takdirde- bir adam omzumun üzerinden emirler yağdırırken saatte yalnızca 7.25 dolar kazanabilmek için hamburger çevirmem gerektiğini fark ettiğimden beri öyleydi.

Perde açılmadan hemen önce o tanıdık heyecanı hissetmeme rağmen içimi bir hüznün kaplamıştı çünkü bunun son performansım olacağını biliyordum.

En iyisi olmasını sağlayacağım.

Birinci Perde: Hedefle konuşmaya başlayın.

Az önce belirlediğim hedefimin yaslandığı yerden iki sıra ileride durdum. Ona doğru bir bakış bile atmadan kürkümü çıkarıp omuzlarımdan kalçalarımaya doğru yavaşça kaymasına izin verdikten sonra sandalyenin arkasına astım. Büyük Arayış’ımda –akılsız adamları soymak dışında bir kariyer yolu bulma görevimde- bana yardımcı olması adına *Aptallar İçin* kitaplarını kullanmaya başlamadan önce, bir süre striptiz kulübünde çalışmışım. Bir müşteri karnımı dürtüp başvuru formumda kilom hakkında yalan söyleyip söylemediğimi sorana kadar her şey yolunda gidiyordu. Onun sözleri yüzünden işi bırakmamışım, beni yokladığı eline dişlerimi geçirdiğim için kovulmuşum.

Nankör erkeklere kıcımlı sallamak için muhtemelen yeterli öz kontrole sahip olmadığımı o zaman karar vermişim. Ancak bu deneyim tümüyle bir zaman kaybı değildi. Sadece bir süreliğine gerçek kadın arkadaşlarım olmakla kalmamış, aynı zamanda bu palto numarasını da öğrenmişim.

İşe yaradığını hemen anladım çünkü aniden alevlerin önünde duruyormuşum gibi hissetmeye başlamışım.

Bakışları tıpkı karnımın alt kısmında biriken tatmin hissi gibi sıcaktı. Vücudumdan aşağı kayarak elbisemin yüksek yırtmacında durmadan önce yanağımı ısıtmışlardı. Her zamanki gibi bakışlarını hissetmek bir yana, varlığını bile fark etmemiş gibi davranıyordum.

Kalçalarımı tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuğun üzerinde kaydurdım ve barmene gülümsedim. Koyu renk saçlar, yumuşak yüz hatları ve müşteri hizmetleri için yaratılmış bir sırtı. Karşımdaki kişinin Dan olduğunu anlamam için birkaç dakika geçmesi gerekmişti. Şeytan Yamacı Lisesi'nde aynı sınıftaydık, onun fen ödevlerini kopyalardım. Onun da beni tanınması birkaç saniyesini almıştı. Sohbet etmek için ağzını açtığında hafifçe başımı salladım.

Neyse ki çenesini kapatmıştı. Yanımdaki adama şöyle bir baktı, ardından yeniden o kibar gülümsemesini takındı. “Merhaba. Ne arzu edersiniz?”

Huh. Soluma; bara yaslanmış iri, takım elbiseli kola baktım. İçimde bir şeyler hareketleniyordu ve bu hareket uygun olamayacak kadar güneydeydi. Bu hissin adamın bileğindeki uykumda bile açabileceğim bir tokası olan *oldukça* pahalı *Breitling* saatten kaynaklandığına inanmak istiyordum. Tuttuğu viski bardağını kahrolası bir yüksük gibi gösterecek kadar büyük, bronz elinden dolayı olmamalıydı.

Tanrım. Bir sonraki repliğimi neredeyse unutacaktım.

“Beyefendi ne içiyorsa ben de ondan alacağım.”

Sessizlik. O kadar yoğun bir sessizlikti ki bu, telefon görüşmesinde hattın diğer ucunda duysanız telefonunuza bakar, kaşlarını zı çatarak “Alo?” derdiniz.

Dan'in bana bakmayı bırakması neredeyse sonsuza dek sür-

müştü. Boğazını temizleyip içkimi hazırlamak için şişelerin dizili olduğu duvara döndü.

Bardaklar şingirdiyor, hoparlörlerden Louis Armstrong'un sesi sızıyor ve tedirginlik kan dolaşıma karışıyor. Bu hedefimin konuşması gereken andı. *Kızlar viski içmez sanıyordum* gibi şovenist bir şey söylediği an. Karşılık olarak saçlarımı omzuma atar, kirpiklerimi kırıştırır ve aynı derecede klişe bir şeyle cevap verirdim. *Eh, ben diğer kızlar gibi değilim.*

Ama... hiçbir şey olmamıştı. Küçük balığımı bırakın bir ısırık almayı, yemime ilgi bile göstermiyordu. Dan'ın bir bardak ile peçete getirmesi için gereken süre boyunca sinirlerime hâkim olmaya çalıştım ve ardından hedefimle yüzleşmek için döndüm.

Sikeyim.

Böyle görünüyor olmamalıydın.

Bakışlarımız birbirini bulduğunda hemen anlamıştım ki bu adamla göz göze gelip de kalbi atmayı kesen ilk kadın ben değilim.

O yalnızca yakışıklı değil; kişisel tercihlerden bağımsız olarak tartışmaya açık kapı bırakmayacak bir şekilde güzeldi.

Bronz teni, mükemmel görünüme dek taranmış siyah saçları ve buzu kırabilecek kadar keskin elmacıkkemikleri.

Bakışları da beni donma tehlikesiyle karşı karşıya bırakabilirdi.

“İlgilenmiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Affedersin?”

“Özrün kabul edildi.”

Dikkatini tekrar barın üzerinden alıp başparmağını hızlıca kaydırarak ekran kilidini açtığı telefonuna verdi.

Bekle, ne?

Birkaç tuhaf saniye için gözlerim telefonunda tıkladığı e-posta ile güçlü çenesinin kayıtsız duruşu arasında gidip geldi. Bu adamın her zamanki hedeflerimden daha genç, daha uzun ve *daha seksi* olduğunu fark ettiğimde düşüncelerim misket gibi dağılmıştı. Şimdiyse onları toplayıp doğru sıraya koymak için çabalıyordum.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Kafa karışıklığı kısa sürede yerini sıcak bir utanca bırakmış, ardından sertleşerek öfkeye dönüşmüştü.

Ne kadar kaba.

İşin aslı en iyi günlerimde bile erkeklerden hoşlanmazdım. Hele ki kibirli pisliğin teki olduklarında. Bir kumarhanede büyüdüğüm ve ergenlik dönemimi mekânın müdavimi olan adamları nasıl kandıracağımı öğrenerek geçirdiğim için erkeklerin iki ayarı olduğunu, olması gerekenden çok daha genç yaşta fark etmiştim. Baştan savan ya da bir avcı.

Her ne kadar bir erkeğin peşimi bırakmamasındansa beni görmezden gelmesini tercih etsem de göğüslerim büyüyüp dolandırıcılık becerilerim geliştikçe onların yırtıcı davranışlarını ceplerini boşaltmak için kullanabileceğimi fark etmiştim.

Ve ceplerini boşaltmaya çalıştığım sırada baştan savılmaktan hoşlanmazdım.

Özellikle de Birinci Perde’de.

Avuçlarımı kadehimin iki yanına koydum ve gözlerimi tezgâhın arkasındaki aynalı duvara diktim.

“Sana asılmıyorum.”

“Elbette.”

Kelime dudaklarından kolay ve kesin bir şekilde dökülmüştü.

“Ciddiyim,” diye mırıldandım, yanaklarım kızarmıştı. “Ellerime sıçıp alkış tutmayı tercih ederim.”

Telefonunda bir şeyler yazmayı bıraktı. Yavaşça başını kaldırdığında gözleri aynadaki bakışlarımla buluştu. Koyu yeşil ve çarpıcı. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ancak ondan başka tarafa bakarsam kendimi koruyabilecekmişim gibi hissediyordum. Fakat her zamanki gibi inadım beni avucunun içine almıştı. Bu yüzden kendimi göz temasını sürdürmeye zorlamak için barın kenarını kavradım.

“Affedersin?”

“Özrün kabul edildi,” diye karşılık verdim.

Zafer. Galibiyet hissi midemin çukurunda çatırdıyor, kıvılcımlar çakıyordu. Ancak hedefim ekranı kararan telefonunu masanın üzerine koyar koymaz, yoğun bakışları kendini beğenmiş havamı alevlerin üzerine dökülen su gibi söndürmüştü.

Ön kolunu barın üzerinden kaydırıp ve elini cebine soktu. “Bir daha söyle.”

Nedense ses tonu göz kapaklarımda *hay sikeyim* kelimelerinin yanıp sönmeye neden olmuştu. Yapmacık ve soğukkanlıydı. Neredeyse *kibar*. Öyleyse neden yüzümü ona döndüğümde omurgamı dikleştirme ihtiyacı hissediyordum?

Şimdi tüm dikkati benim üzerimdeydi ve tenimde yarattığı his hiç hoşuma gitmiyordu. Yeşil gözleri yüz hatlarımda tembelce gezinirken parlamış, benimkilerle yeniden buluştuklarında dudaklarının kıvrımına küçük bir gülümseme yerleşmişti.

Bekliyordu.

“Sana asılmaktansa ellerime sığınarak alkış tutmayı tercih ederim dedim.”

“Öyle mi?”

“Hı-hım.”

“Anlıyorum.”

Hemen ardından viskisinden bir yudum alıp e-postasına geri döndü. Parmakları klavyesinin üzerinde gezinirken sanki bu konuşmayı hiç yapmamışsınız gibiydi.

Barın köşesindeki Dan boğazını temizledi. Vücudumdaki kan şakaklarıma hücum etmişti.

Şimdi ne olacak?

Birinci Perde fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Repliklerimi unutmuşum ve hedefim de kötü bir oyuncuydu. Gösteriye baştan başlamalı ancak farklı bir kadro seçmeliydim. Ah ve kesinlikle senaryo da farklı olmalıydı çünkü tuvaletimi yapmakla ilgili bir konuşmanın işe yaradığını sanmıyordum.

Doğal davranmaya çalışarak tezgâhtan uzaklaştım ve dirseklerimi arkamdaki yüzeye yasladım. Bu göt herif yerine seçmiş *olabileceğim* diğer tüm erkekleri ölçüp biçerek odanın etrafına kurnazca bakındım. Parmak uçlarım dalgınlıkla boynumda asılı duran dört yapraklı yoncanın üzerinde geziniyordu.

Sorun yoktu. Her şey yolundaydı. Hâlâ şanslıyım, yalnızca sıfırlanmaya ihtiyacım vardı. Yıllardır Şeytan Koyu'nda birini dolandırmamıştım. Belki de buralarda yazılı olmayan kurallar farklıydı ve aslında gölgelerde oturan adamlar daha iyi birer hedefti. Sağa baktığımda köşedeki daha yaşlı, *daha az atletik* adamla göz göze geldim.

Burnunu kaşımak için elini kaldırdığında alyansı parıldadı.

Bu çok daha iyiydi işte.

Ona gülümsedim ve arkamdaki viski kadehime uzanmak için sırtımı gerdim. İçkimi dudaklarıma götürdüğüm an yanımdaki adam yazmayı bırakmıştı.

“O viski yüz dolar.”

Gözlerim bir önceki hedefime kaydı. Hâlâ telefonuna bakıyordu.

Derin ses tonu omurgamdan aşağı süzülmeseydi konuştuğunu hayal ettiğime yemin edebilirdim.

“Yüz dolar mı?”

“KDV dahil değil.”

“Ben... Bekle, bir şişesi mi?”

Bakışları nihayet bana yöneldiğinde öfke ve keyif, bakışlarının gölgesinde yerlerini almak için savaşıyorlardı.

“Bir kadehi.”

Kehribar rengi sıvıya inanamayarak baktım. Karşılığında bana dört farklı dilde zavallı diyor gibiydi. Belki de ilk hedefimin benimle işbirliği yapıp içkimin parasını ödeyeceğini varsaymam biraz... *cüretkârdı*. Genelde işe yarardı. Ancak artık Atlantic City’de değildim.

En kötüsü de viskiden büyük bir tutkuyla nefret ediyordum. Barın diğer tarafını silmekle meşgul olan Dan’e baktım fakat omuzlarının gergin çizgisinden bizi dinlediği belliydi. Acaba benim için viskiyi şişesine geri koyup bana bütçeme daha uygun bir şeyler verir miydi?

Su gibi mesela.

Musluktan.

Sert, yeşil gözlerin benimle alay ettiğini hissedebiliyordum ve arkalarından dolup taşan sessiz zevk gururuma dokunuyordu. Son derece düşüncesiz, hastalıklıymışcasına inatçıydım. Bu nedenle herhangi bir sağduyuya tutunamadan tatlı gülümsememi takındım ve kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

“İlgilenmemenin şerefine.”

Başımı arkaya atıp viskiyi bir dikişte içmeden önce gördüğüm son şey sırtışı olmuştu.

Siktir. Burun deliklerim yanıyor, gözlerim doluyordu. Boş

kadehim tezgâha çarptığı sırada birden viskiden neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıştım.

Annemle babamın içtiği son şeydi bu. Nihayet ayık kalmaya karar verdikleri için değil, bir kadeh daha dolduramadan kafaları tabanca mermisiyle uçuurulduğu içindi.

Yüz dolarlık asit damarlarımda köpürüyor ve anılarımın olduğu o kutuyu tırmalayarak kilidi açmaya, beni o güne geri götürmeye çalışıyordu. Sulanmalarını engellemek için gözlerimi sıkıca kapattığımda babamın sarhoş yakarışlarını duyabiliyor ve bir birikintiye düştüğüm yerden uyluklarımın arkasında annemin ılık, ıslak kanını hissedebiliyordum.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Sen milyonda birsin.

“Boğulma.”

Çamaşır suyu gibi kokmayan havayı soluyarak bir göz kapağını açtım ve adama ters ters baktım. İfadesi de ses tonu kadar vurduymazdı ve belli ki mosmor olup yanma yığılsam biraz bile umurunda olmazdı. Boğulsaydım en azından beni öldüren zehri nasıl karşılayacağım konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Neden umursuyorsun ki? İlgilenmediğini sanıyordum.”

Yavaş hareketlerle pahalı kol saatini kontrol etti. “İlgilenmiyorum. Bu yalnızca boğulmakta olan birine söylenecek bir şey.”

Kendi kadehini dudaklarına götürdü ve kalan sıvıyı bir an için bile irkilmeden tek seferde içti. Gözlerimin, hareket eden boğazının kalın gövdesine kaymasından nefret etmişim. Bileğinin keskin bir hareketiyle boş bardağı barın diğer tarafına kaydırды. Birkaç dakika sonra Dan elinde bir viski ve bir bardak suyla geldi. Suyu önüme koyduğunda minnetle yudumladım.

Bedava olması için tanrıya dua ediyordum.

Birkaç dakika boyunca kavurucu bir sessizlik içinde oturduk fakat ortamın sıcaklığını hisseden tek kişinin ben olduğuma şüphe yoktu. Ara sıra aynalı duvardaki yansımasına attığım kaçamak bakışlardan burada olduğumu çoktan unuttuğunu anlayabiliyordum. Telefonunda gelen mesajlara ve e-postalara cevap veriyor, yalnızca viskisini yudumlamak için duruyordu. Bir yandan sanki düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi büyük elinin avuç içiyle çenesini ovuşturuyordu.

Kalbim helyum sızdıran balon gibi uyuşuk bir şekilde mide-me çökmüştü. Bu kadar inatçı bir aptal olmasaydım uzun zaman önce buradan gitmiş olurum ama artık çok geçti. *KDV'nin dahil olmadığı* yüz dolarlık bir hesapla bu mekâna zincirlenmiş durumdaydım ve şansımı buradaki diğer müşterilerden biriyle denemek yalnızca utanç verici olurdu. Tanrı aşkına, hepsi az önce bir fincanı ancak dolduracak kadar viskiyle boğulmak üzere olduğuma şahit olmuştu.

Arkamızda loş ışık merdivenleri aydınlatıyordu. Parlak ayakkabılar görünmüş ve saniyeler sonra ayakkabıların sahibi olan takım elbiseli bir adam ortaya çıkmıştı. Kolunun altına bir yığın dosya sıkıştırmış, yanımdaki kibirli pisliğe doğru ilerliyordu. Kulağına bir şeyler mırıldanırken, dosyaları önüne koyup beklerken bar aynasından onu izledim. Eski hedefim sert bir hareketle başını salladığında adama gitmesi için izin verdiğini anlamıştım.

Demek bir iş adamıydı. Bir perşembe akşamında önünde yığılı evraklara ve içkiye en az iki yüz dolar harcamış olmasına bakılırsa önemli bir iş adamıydı hem de. İlk dosyayı açıp belgeyi incelerken göğüs cebinden bir kalem çıkardı.

Nedense sayfaları çevirmeden önce başparmağını dilinin ucunda gezdirmesi kanımı yarım derece daha ısıtıyordu.

Tanrım. Kalbim taş kesilmiş olabilirdi ancak hâlâ bir kadındım. Sanırım yani. Kendimi toparlamak için boğazımı temizlediğimde omuzlarının gerildiğini fark etmiştim.

Sanki onları tam olarak nerede bulacağını biliyormuş gibi bakışları aynalı duvarda gözlerimle buluştu.

“Ne kadar?”

“Ben... Ne?”

“Ne kadar?” diye tekrarladı sakince. Boş bakışlarım çenesinde bir kasın gerilmesine neden olmuştu. “Gitmen için. Sana ne kadar ödemem gerekiyor?”

İşte yine o öfke göğsümü kemiriyordu. Bu sefer sadece onun beni başından savmasına değil, kendime de kızgındım. Dolandırıcılık iyi olduğum tek şeydi.

Biraz yeteneğe ve çokça şansa sahiptim. Kahretsin, zamanında bir adamı gözlerim bağlıyken bile kandırabileceğimi söyledim. Muhtemelen kelepçeliyken de. Ve yine de...

Yine de bu bara adım attığım andan beri havamda değildim. Belki de Atlantic City’de olanlar yüzünden hâlâ şoktaydım. Ya da bir ihtimal hedefim yakışıklı olduğu ve kayıtsızlık koktuğu içindi.

Ama ne olmuş yani? Daha kötülerıyla de karşı karşıya gelmişim. Bu benim son sahtekârlığımdı ve bu işten boynum bükük ayrılmam mümkün değildi.

Adam sessizce iç çekerek bir para klipsi çıkardı ve birkaç banknotu alıp tezgâhta hemen aramıza fırlattı.

“Bu içerken boğulduğun içkiyi karşılar.” Belgesine geri döndü. Kaleminin uzun ve karmaşık bir imzayı mükemmel bir hassasiyetle karalamasını izledim.

“KDV dahil mi?”

Dudaklarının kenarlarında beliren gülümsemeye savaşırken

bir an için duraksadı. Belki gölgeler ve uykusuzluğum bana oyun oynuyordu ama bir çift gamze gördüğüme yemin edebilirdim. Kafasını kaldırmadan bir yüzlük daha çıkarıp yığının üzerine attı.

Franklin'in yargılayıcı bakışlarına bakarak yutkundum. "Peki ya bahşiş?"

Bu sefer adamın çenesi kasılsa da hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bir banknot daha çıkarıp tezgâha çarptı. Beklediğimden daha yüksek bir ses çıkmış, göğüs kafesimin arkasında yankılanmıştı.

Sessizlik. Araya boğucu bir caz parçası ve kâğıdı çizen kalemin sesi karışıyordu.

"Hâlâ buradasın," dedi sonunda. "Neden?" Bir dosyayı kenara atıp diğerini açtı. Yine başparmağını yalamıştı ve bu hareketin neden görüşümü böyle sarstığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nefes borumu tıkayan yumruya rağmen yutkunarak sandalyeden kaydım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onunla bar arasındaki küçük boşlukta durdum. Üzerine yaslandığımda soğuk yüzey çıplak sırtımla buluşmuş, vücudumdan yayılan sıcaklıkla tam bir tezat oluşturmuştu.

Yerinden kıpırdamadı. Burun delikleri genişlemiş, isteksizce bakışlarıma karşılık veriyordu. Bundan keyif aldığına dair her türlü iz çoktan kaybolmuştu. Şimdi gözleri sakın, yeşil bir denizdi ve yüzeyinin altında güçlü, tehlikeli bir akıntı olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Acaba kaç kadını kandırarak o sulara dalmaya ikna etmişti?

Kayıtsızlığına ayak uydurmaya çalışarak –ve bunda başarısız olarak-, "Paranı istemiyorum," dedim. Kısıtıldığı gözleri parmaklarıma düşmüş, barın yüzeyinden bileğine doğru kaydıracağım elimi takip ediyordu. "Saatini istiyorum."

Parmak ucum deri kayışın üzerinde gezinirken karnımın alt kısmında bir heyecan kıvılcımı tutuşuyordu.

Tüm engellere rağmen, İkinci Perde'ye ulaşmıştık: Teklif.

“Saatimi istiyorsun,” diye tekrarladı alaycı bir şekilde. Sanki kendi sözlerimi bana geri söylemesi kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etmemi sağlayacakmış gibi. Ancak vazgeçmemiştim. Elbette bardaki birkaç yüz doları alıp hesabımı ödeyerek kaçabilirdim ancak bunun neresi eğlenceliydi ki? Henüz kime ait olduğunu görmeden önce o *Breitling*'e göz koymuştum ve onu almadan gitmeyecektim.

Bahsi ikiye katlama zamanıydı.

Barın üzerinde duran sol eline bakmak için döndüğümde ceketinin kumaşı çıplak omzuma sürtünmüş, tenimin elektrik dalgalarıyla çatırdamasına neden olmuştu. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorlayıp saatine odaklandım.

Tanrım. Isı boynumdan yukarı süzülüyor, yüzüme yayılıyor. Eli yakından daha da büyüktü. Geniş bir bilek, pürüzsüz, bronz bir ten ve saatin kayışının altından görünen bir tutam siyah tüy. Kalın parmakları kalemi öyle sıkı kavıyordu ki bir an için soğukkanlı ve kayıtsız tavrının bir rolden ibaret olduğunu, aslında *Mont Blanc***'ını boynuma saplamayı planladığını düşünmüştüm.

Parmaklarımı kıvrarak yumruk yaptım ve elimi ondan uzaklaştırdım.

“*Mulliner*. Sanırım Breitling'in Bentley ile yaptığı işbirliğinin bir parçası. Saatte yirmi sekiz binden fazla kez dönen otomatik bir uçan *tourbillon***'u var.”

Dudakları seğirdi. Dolgun ve pembeydi. Derin bir sus çizgisi

* Alman kalem, saat, mücevher ve deri eşya üreticisi. (ç.n.)

** Saatlerin mekanizmasına eklenmiş bir parçadır. Saatin dengesini iyileştirerek yerçekimi ve değişen pozisyonlardan kaynaklanan zaman işleyiş hatalarını ortadan kaldırır. (ç.n.)

vardı ve sinir bozucu bir şekilde ağzımı sulandırıyor. “Etkileyici. Belki *Breitling*’de iş bulabilirsin, o zaman içkilerini de kendin ödersin.”

Kısmen bir anda burnuma dolan kokusu –pahalı bir parfüm ile nane karışımıydı ve beni olduğumdan daha da sarhoş ediyordu- kısmen de bakışlarının göğüs dekolteme düşmesini umduğum için bara yaslandım.

Düşmemişti.

“Bir iş istemiyorum. Saatini istiyorum.”

Kaşlarından birini kaldırdı. “Madem bu kadar kibarca istiyorsun.” Evrak işlerine geri döndü.

Elimi dosyasının üzerine kapattığımda kaleminin izi sayfanın diğer yanına kadar ulaşmıştı. Yüz hatlarında karanlık bir öfke belirse de yalnızca yarım saniye sürmüş, ardından o sıkkın ifade geri gelmişti.

“İnanılmaz derecede sinir bozucusun,” dedi sessizce.

“Duyduğuma göre öyleymişim.”

“Şu noktada, gitmen için üzerimdeki gömleği bile veririm.”

Bakışlarımı gömleğine indirdim. Diğer her parçası gibi *pahalı* görünüyordu. Temiz ve bembeyaz olan kumaş vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Kravat takmayı es geçmiş, yerine yakasının iki yanında da iki altın zar bulunan bir yaka iğnesi tercih etmişti. İnce bir zincirle birbirine bağlanıyorlardı. Her ne kadar istemesem de hoşuma gitmişti.

“Gömleğini verirsin ama saatini değil.”

“Saatimi değil.”

“Ya onu kazanırsam?”

İfadesinin değiştiğine tanık olmak için tam zamanında yüzüne bakmıştım. Gözlerinde bir şeylerin –belki de hilekârlığın- kıvılgan

cımları dans ediyor, dikkatinin tüm ağırlığı bedenime sertçe baskı yapıyordu.

Kalemi elinden kayıp donuk bir gümbürtüyle dosyaların üzerine düştü.

“Kazanmak mı? Bahse girmeyi mi istiyorsun?”

Gözümün ucuyla Dan’ın duraksadığını gördüm. Bunu bir uyarı işareti olarak almam gerektiğini biliyordum Ancak daha ben bunu algılayamadan hedefim gülümsedi.

Vay canına. Güneşe bakmak gibiydi. Mükemmel dişleri kör edici olduğundan değil, tehlikeli hissettirdikleri içindi bu. Sanki çok uzun süre bakarsam, kalan bir avuç ahlakım da duman olup uçacakmış gibiydi. Gözlerini çevreleyen belli belirsiz çizgiler, bana olan öfkesine rağmen muhtemelen günlük hayatında sık sık gülümsediğini fark etmemi sağlamıştı.

Ve gerçekten de gamzeleri vardı.

“Ne bahsi?” Nefesimi ciğerlerimden söküp alan sesinin kadi-fe cazibesi olduğum yere çakılıp kalmama neden olmuştu. Bahse girerim aynı ses milyonlarca dolarlık anlaşmaları güvence altına alıyor ve kadınların bir saniye bile düşünmeden külotlarını indirmelerini sağlıyordu. Kahretsin, yüzlerce sorunum olmasaydı ben de onlardan biri olabilirdim.

“Benim seçtiğim bir oyun.”

“Hmm.” Avucunu çenesinde gezdirdiğinde gömleğinin elmas bir zar olan kol düğmesi bana göz kırptı. “Kazanma ihtimali nedir?”

“Onda bir.”

“Bunu az önce uydurdun.”

Omuz silkip kirpiklerimi kırıştırdım. “Belki de.”

Bakışlarında kıvılcımlar çakıyordu. Keyifle parıldayan gözleri uzun süre benimkilerde sabitli kaldı. Bir vızıltı sesi havayı yara-

rak geçtiğinde neredeyse şükredecektim. Dikkati hemen yanımdaki telefonuna kayd1. Aşağı baktım ve ekranda Angelo isminin yanıp söndüğünü gördüm.

“Bana bir dakika izin ver,” dedi usulca. Telefonunu kulağına götürüp diğer elini cebine soktu ve gölgelerin arasına daldı.

Aramıza giren mesafeyle kalp atışlarımın ne kadar hızlı olduğunu fark etmiştim. Adrenalin ve biraz daha... *puslu* bir şeydi onu körükleyen. Suyumu almak için döndüğümde Dan’le yüz yüze geldim.

O müşterilere has gülümsemesi silinip gitmişti. Bir şey söylüyordu fakat dudakları neredeyse hiç hareket etmediğı için anlayamıyordum.

“Ne?”

Gözleri arkamdaki odayı tararken temkinli ve vahşilerdi. Yeniden konuştuğunda bu sefer ses tonu yalnızca biraz daha yüksekti.

“*Dedim ki* son üç yıldır bir akıl hastanesinde miydin?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ee, hayır? Neden?”

Hedefimin gittiğı yöne şöyle bir baktı. “Çünkü sadece delinin teki Raphael Visconti’yi kandırmaya cesaret edebilir.”

Visconti.

Raphael Visconti.

Ah, sikeyim.

BÖLÜM

İki

Penny

Şeytan Sahili'nde dile getirilmeyen bir kural vardı. Her sarp kalyağa kazınmıştı ve her kasvetli gölgeyi lekeliyordu.

Viscontilere bulaşmayın.

Bu gerçekten de herkesçe bilinen bir gerçektir. Mafyayı, özellikle de Cosa Nostra'yı kızdırmamak zaman kadar eski bir yasaydı.

Viscontiler kıyı şeridinde hükmediyorlardı. Hatta sol böbreğim üzerine bahse girerim ki, kafamı kahrolası bir baykuş gibi üç yüz altmış derece çevirsem gözümün değdiği her şey onlara ait olurdu. Koy'daki, Çukur'daki ve Yamaç'taki her bir bar, otel, kumarhane, restoran ile içlerindeki tüm zavallı ruhlar.

Bir Visconti'yi herkesten çok benim tanımış olmam gerekirdi. Greyhound otobüsünden inip kendimi hiç bilmediğim bir yerde bulmuş değildim. Kelimenin tam anlamıyla onların çatısı altında, Visconti Grand Otel ve Casino'da büyümüştüm. Poker masalarının altındaki *Brioni* mokasenlerinin arasmda sürünmeyi

öğrenmiş, ilk kez onların yaldızlı tuvalet kabinlerinden birinde regl olmuşum. İlk içkimi onların barlarından birinde tatmışım. Kahretsin, hatta kumar taktikleri ve dolandırıcılık hakkında bildiğim her şeyi bana onlardan biri öğretmişti.

Barın kenarına tutunarak hızla köşedeki puslu figüre doğru baktım. Kulağına dayadığı telefonunun ekranı çene çizgisi boyunca uzanan yolu aydınlatıyor ve o tembel adımlarla daireler çizerken gözleri loş spot ışıklarının altında yeşil ışıltılarla parlıyordu.

Her şeye rağmen yirmi bir yaşına kadar gelmişim ve bu başarıyı hem şansa hem de bana fısıldıyor olsalar dahi her zaman içgüdülerimi dinlememe borçluydum. Şu andaysa içgüdülerim fısıldamıyor; avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Kaç.

Dan masalardaki kadehleri toplamak için gitmişti. Barın üzerindeki banknotları kaparken içkimin parasını ödemek için bir tanesini bıraktım. Ne yazık ki bu gece bahşiş konusunda eli sıkı davranmak zorundaydım ancak bir Şeytan Sahili sakini olarak Dan'ın anlayış göstereceğinden emindim. Tezgâhtan kıvrak bir hamleyle uzaklaşıp paltomu giydim ve bavulumu altına attığım masaya doğru ilerledim.

Yavaş ve istikrarlı. Soğukkanlı ve sakin. Omuzlarıma çöken korkunç dehşet hissine rağmen hareketlerim rahat ve doğaldı. Başka türlü istenmeyen dikkatleri üzerime çekmedi.

Ben sadece gereğinden pahalı bir içki yüzünden neredeyse boğulduktan sonra bardan çıkan bir kızdım. Önemli bir şey yoktu.

En alt basamakta valizimi almak için eğilmişim ki bir ses tereyağına saplanmış sıcak bıçak gibi havayı yarıp geçti.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?”

Siktir.

“Evet,” dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde. “Yetişmem gereken bir tren var.”

“Şeytan Sahili’nde tren yok.”

Çifte siktir:

“Sabah demek istemiştim. Farklı bir şehirden. Oraya gitmek için erken kalkmam lazım, o yüzden sanırım...”

Üç yavaş ayak sesi duydum. Her biri bir öncekinden daha yakındı. Beraberlerinde getirdikleri ağırlık bahanemin hiçliğe karışmasına neden oldu.

Ellerimi yumruk yapıp merdivenlerden yukarı, tepedeki küçük ışık şeridine baktım. Eşyalarımı feda edersem, o beni yakalamadan kapıdan çıkabilir miydim?

Damarlarımdaki kan kulaklarımda gümbürdüyordu. İki ayak sesi daha alçak tavanda yankılandı, ardından ensemde değen sıcak bir esinti hissettim. Bir an sonra burnuma ılık viski ve soğuk nane kokusu gelmişti.

Tanrım, çok yakında. Tüylerim diken diken olmuştu ve vücudum beni dizlerimin üzerine yığılmakla tehdit ediyordu.

Kalın, sakın sesi omuzlarımdan üzerinden süzüldü.

“Senin şu oyununu oynayalım.”

Bir üvendirenin* çıkardığı keskin sesin eşlik ettiği bu kelimeler öneri kılığına bürünmüş birer emirdi.

Bu beni korkutmalıydı ancak sadece öfkelenmeme neden olmuştu. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Özellikle de bir *erkek* tarafından. Bu bahsi geçen erkek bir Visconti olsa bile önemi yoktu.

Raphael Visconti. *Tanrım.* Kızgın olmama rağmen, kendi kafamın içinde bile olsa *Raphael Visconti*’ye hedef deme cüretini

* Çifte koşulan öküzleri yürütmek için kullanılan, ucuna nodul çakılmış uzun değnek. (ç.n.)

gösterdiğime inanamıyordum. O, Yamaç kardeşlerinin ortanca-sıydı ve Koy ile Çukur ailelerinin aksine, ben yaklaşık on bir ya-şımdayken ebeveynleri öldüğünden beri Sahil’de varlık göstermi-yorlardı. Özellikle onunla ilgili anılarım muhtemelen benden çok daha büyük olduğu için tamamen bulanıktı. O, jilet gibi giyimi ve büyüleyici gülümsemeleriyle yalnızca silik bir hatıradan ibaretti. Takım elbiseli adamlar denizinde ya da kilitli bir kapının ardında kaybolmadan önce onu yakalayabildiğim birkaç kısa andan fazla-sını asla görememiştim.

Raphael Visconti hakkında bildiğim her şeyi çocukluk anıla-rımdan değil, Atlantic City’deki *blackjack* masalarında kulaktan dolma bilgilerden öğrenmiştim. Adı her zaman soluksuz bir fısııl-tıyla söylenir, genellikle de onu bir söylenti takip ederdi. Sadece davetlilerin katıldığı poker oyunları ve Jay Gatsby’nin* partilerine rakip partiler. İşte bu tür şeyler. Neyin doğru neyin yanlış olduğ-u nu bilmek zordu.

Gerçek olduğunu bildiğim yalnızca iki şey vardı.

Birincisi, Raphael’in Vegas’taki büyük kumarhanelerin çoğu-nun sahibi olduğuydu.

İkinciyse Vegas’taki büyük kumarhanelerin çoğunun sahibi olan bir adamı dolandırmanın aptallık olacağıydı.

Bu karmaşadan kurtulmalıydım, hem de hemen. Sahte bir özgüven ve buradan gitmek için dilimin ucunda hazır bekleyen birkaç kelimeyle etrafımda döndüm. Düşündüğümde daha yakı-nımda duruyordu ve bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Geriye doğ-ru sendelediğimde topuklarım alt basamağa çarptı ancak kıcımın üzerine düşmeden önce güçlü bir el uzanıp koluma sarılmıştı.

* Jay Gatsby, Scott Fitzgerald’ın Muhteşem Gatsby romanında bulunan, abartılı partilerin sıklıkla gerçekleştiği lüks bir köşkün sahibi olan milyoner kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Meydan okuyan havam rüzgârdaki bir mum gibi titriyordu. Çok uzun boyluydu. Gerçekten uzun ve artık kim olduğunu bildiğime göre gerçekten de çok *iriydi*. Göz hizam gömleğinin üçüncü düğmesine ancak ulaşıyordu.

Onun gölgesinde olmak beni rahatsız etmişti. Bu nedenle alt basamağa çıktım ve şartları eşitlemek için kollarımı kavuşturdum. Sırttı.

“İlgilenmeyen bir adama göre fazlasıyla ısrarcısın.”

Bakışları dudaklarıma düştü. “Ah, ilgileniyorum.”

Midemde aniden yükselen sıcaklıkla istemsiz bir nefes aldım. Bakışlarının yoğunluğu ve ses tonunun yumuşaklığıyla ilgili bir şey... *uygunsuz* hissettiriyordu. Kadınları çok daha az çabayla yatağa attığından şüphem yoktu.

Esniyormuş gibi yaptım. “Kusura bakma. Gitmem gerek.”

Hareketsiz bedeni beni mıknatıs gibi kendine çekiyor olsa da uzanıp eşyalarımı alacak ve merdivenin başındaki girişe yönelecek kadar uzun süre kendimi ondan uzak tutmayı başardım.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Karanlık üzerimi örttüğünde üçüncü adımımı atmak üzereydim. Gözlerimi kısarak loş ışığa baktığımda bir güvenlik görevlisi gördüm. Yumruğumu indirmek istediğim bir surata sahip olan ve cevabı belli sorular soran güvenlikti bu. Merdivenlerin başında belirmiş, çıkışı kapatıyordu.

Siktir.

Sanki bana tüm cevapları verecekmiş gibi dönüp Raphael’e baktım. Aynı yerde, dudaklarında aynı gergin gülümsemeyle duruyordu. Elleri büyük bir rahatlıkla pantolonunun ceplerindeydi.

Dikkatim omzunun arkasına kaydı ve işte tam o an şaşkınlığım daha yoğun bir şeye dönüştü. Bardaki diğer adamlar ayaklanmış, hepsi bana bakıyorlardı. Birisi bir spot ışığının yolunda durup başını çevirdi.

Kulaklığını gördüğümde farkındalık yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Hafta ortasında takım elbise giymek. Yalnız başına oturmak. Genellikle yeşil çek olarak gördüğüm şeyler, bu durumda koca birer uyarı işaretiydi. Hepsinin ayrı ayrı oturması tesadüf değildi çünkü hepsi birer korumaydı. *İşlerinin başındalardı*. Ve hepsi...

Gözlerim tekrar Visconti'ye kaydı. Gamzeleri derinleşmişti. Etkileyici bir görüntü ve jilet kadar keskin bir gülümseme.

“Korkarım ısrar etmek zorundayım.”

Buz gibi korku kan dolaşıma karışmıştı. *Lanet olsun*. On dakikadan daha kısa bir süre önce, bu adamın yemimden ufak bir ısırık almayacak küçük bir balık olduğunu düşünmüştüm ve ne kadar da yanılmıştım.

O beni bütün olarak yutmak üzere olan büyük beyaz bir köpekbalığıydı.

Kalp atışlarım boğazımda düğümlenmiş, ellerim nemlenmişti. *Bir hafta içerisinde iki başarısızlık*. Benim gibi şanslı bir kız için korkunç bir orandı.

Midemde ağır bir yenilgiyle çantalarımı basamağa bıraktım ve çalıntı elbisemin saten kumaşını düzelttim. Dışarıdan bakıldığında sakindim ancak tüm organlarım içten içe yeni bir çıkış yolunun düşüncesiyle sarsılıyordu. Her zamanki oyunum artık işe yaramazdı, daha az atılgan bir şeye ihtiyacım vardı. Beni bir ceset torbasında Koy İskelesi'nden atmalarını daha az olası kılacak bir şeye.

Sanırım Üçüncü Perde'ye geçiyordum.

“Madem ısrar ediyorsun,” dedim boğazımda düğümlenen paniği yansıtmayan bir ses tonuyla. Bara geri dönüp otururken Raphael'in durumdan aldığı keyif yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Gözümün ucuyla Dan'ın başını kederli bir şekilde sallayarak çoktan anlamış olduğum gerçeği yüzüme vurduğunu farkettim. Tam anlamıyla boku yemiş durumdaydım.

Raphael'ın iri elleri yanımdaki sandalyeyi kavradı, ardından hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bardan uzaklaştırdı. Pantolonunu hafifçe yukarı çekerek kenarına oturdu. Dan'e ifadesiz bir şekilde hafifçe başını salladı ve kollarını dizlerine dayayıp parmaklarını kaldırdığı sırada beni tepeden tırnağa dikkatle inceledi.

“Bana bu oyundan biraz daha bahset.”

Gözlerim isteksizce ona kaydı. Onunkiler de sakin bir keyifle parıldıyordu. Birden kütüphaneden *Aptallar İçin Deniz Biyolojisi*'ni aldığım zamanı hatırladım. Kitapta büyük beyazlar ve suda ki kalp atışlarını nasıl algılayabildikleri hakkında koca bir bölüm vardı. Raphael benimkinin korkudan güm güm attığını duyabiliyor ve bundan zevk alıyordu.

Kendimi merdiveni olmayan bir çukurun dibinde bulmama rağmen gururum sonu gelmeyen bir isilik gibi alevlenmeye devam ediyordu. Çenemi dikleştirip ayağa kalktım. Göz temasını kesmeden kürkümü yeniden çıkardım ve bu sefer bakışlarının vücudumu boydan boya ısıttığına *bizzat* şahit oldum. Omuzlarımdaki ince kayışlardan kalçamın alt kısmına, ardından açıkta kalan sağ bacağımdan aşağıya doğru inmiş ve *Doc Martens* çizmelerimde son bulmuştu. Uzun uzun baktığı her bir parçamda, merkezime özgüven tuğlalarından bir duvar daha örüyordu. Bir de midemdeki çırpınan his vardı ama bunu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Tanrı aşkına, o sadece bir erkekti. Elbette, kötü şöhretli bir soyadı olan ve beni doğrayıp kendi bavuluma tıkabilecektik korumalarla çevrili bir erkekti ama yine de bir erkekti işte. Yüzeyin altında, hepsi aynıydı.

Bara yaslandım ve kolyemin ucunu zinciri boyunca aşağı yukarı gezdirdim. *Oyun. Doğru.* En güvenli taktiğimi uygulayıp en iyi ihtimalle sonuçlanmasını umdum.

“Bu bir oyundan çok bir... *test.*”

Dan masaya iki içki koydu. Biri viskiydi, diğeryse parlak sarı renkte ve bir kokteyl bardağındaydı. Şekerlenmiş vişneye ve kıvrımlı pembe pipete ters ters baktım. “İçkini mi değiştirdin?”

“Seninkini değiştirdim. Limonlu martini daha az boğulma tehlikesi yaratıyor.”

“Çok hoş,” diye karşılık verdim kuru bir sesle. İçki daha az umurumda olamazdı. Ayrıca bir yudum bile alırsam karanlık ve nemli bir yerde radyatöre zincirlenmiş olarak uyanma ihtimalimin yüksek olduğuna dair haklı bir şüphem vardı.

“Bir test. Biraz daha anlat.”

“Beş soru. Herhangi birine yanlış cevap verersen saatini alırım.”

Tek bir kaşını kaldırdı. Çoktan nefret etmeye başladığım bir şekilde sırtıttı. “Peki ya doğru cevaplırsam?”

“Doğru cevaplamayacaksın.”

Dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü. İri ellerini birbirine sürterken bileklerindeki elmas zarlar benimle alay ediyordu. *Onun kim olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim?* “Sen kendine güvenen küçük bir kızsın.”

Küçük kız. Omurgamda bir hoşnutsuzluk ürpertisi dalgalanmıştı. Küçük kız, *tatlım* ve *sevgilim* ile aynı kategoriye giriyordu. Erkekler tarafından kadınları küçük düşürmek için kullanılan aşağılayıcı ifadeler.

Bende ceplerini sonuna dek boşaltma isteği uyandırıyor.

“Başlayalım öyleyse.” Elbette kendinden emindi.

“Bit yeniğini duymak istemiyor musun?”

“Bir bit yeniği mi var?”

“Her zaman bir bit yeniği vardır,” dedim yumuşak bir sesle. Onunkinin bir ton koyulaşmasına aldırmamıştım. “Beş sorumdan hiçbirisi tuzak soru değil. Aslında her birinin cevabı çok basit. Ancak, her soruya *yanlış* cevap vermen gerekiyor. Eğer doğru cevap verirsen kaybedersin ve bileğindeki o güzel saati alırım.” Elimi aramızdaki boşluğa doğru kaydardım. “Bana çok yakışır, sence de öyle değil mi?”

Koluma hafif bir ilgisizlikle baktıktan sonra yeniden bana döndü. Sabırsızlık gözbebeklerinde alev gibi parlıyordu. “Pekâlâ.”

“Bu oyunu daha önce oynadın mı?”

Duraksadığı sırada kadehini dudaklarına yaslamak üzereydi. “Beni aptal yerine koyman akıllıca olmaz, tatlım.”

İçim ürpermişti. “Henüz başlamadık. Dürüstçe cevap verebilirsin.”

Bir an için düşündü. Ufak ufak içtiği içkiden büyük bir yudum aldı, ardından kadehini tezgâhın üzerine bıraktı. “O zaman hayır, oynamadım.”

Heyecan ve tehlike karışımı baş döndürücü telaş tenimi kaplamıştı.

“Birinci soru. Şu anda neredeyiz?”

Tereddüt etti. “Ay’da.”

“Soru iki. Saçlarım ne renk?”

Bakışları dağınık topuzuma doğru kaydı. Sertçe yutkunmuş, dudaklarından zorlukla çıkan bir şey mırıldanmıştı. *Ne?* Ancak ben bir anlam yükleyemeden hızla cevap verdi. “Mavi.”

“Peki ya *senin* saçının rengi?”

“Sarı.”

“Sikeyim, bu işte iyisin,” diye mırıldandım saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırırken.

“Çoğu şeyde iyiyimdir.”

Ses tonundaki boğuk ima kalbimin bir saniyeliğine durmasına neden oldu. Sıcak bir şey dizime sürtünüyordu. Aşağı baktığımda bunun onun bacağı olduğunu fark ettim. *Bir dakika önce de bu kadar yakın mı oturuyordu?*

Yüzüme hücum eden ısıyı görmezden gelerek devam ettim. “Pekâlâ, sana kaç soru sordum?”

Kalın parmağını kalp atışından üç kat daha yavaş bir hızda tezgâhın üzerine vuruyordu. Kesin bir ifadeyle, “On iki.” demeden önce diğer bir parmağının eklemeni elmacıkkemiği boyunca gezdirdi.

Nefesimi öyle sert bir şekilde bıraktım ki yüzümü çevreleyen saç telleri dalgalanmıştı. Odayı tararken “Kahretsin,” diye mırıldandım sessizce.

Raphael sessiz bir neşeyle bana bakıyordu. Kadehini eline aldı ve bileğini yavaşça çevirerek sıvıyı içerisinde döndürdü. “Baskıyı hissediyor musun?”

“Evet çünkü sen kahrolası bir hilekârsın,” diye karşılık verdim. Döndürmeyi bıraktı. “Affedersin?”

Sözlerinin sertliğine bakılırsa *özüün kabul edildi* diye karşılık vermenin çok da akıllıca bir karar olmayacağını biliyordum. “Duydun işte. Sen bir hilekârsın.”

Kadehini tezgâha koydu. “Tekrar söyle,” dedi yumuşak bir sesle ancak bakışları hiç de öyle değildi.

Göğüs kafesimin altında biriken gerginliği azaltmak için bile olsa özür dileme dürtüsüyle savaştım ama *bu* yalnızca üzerine gidersem işe yarardı. “Dedim ki sen bir hilekârsın. Yalancısın da.”

Çenesinde bir kas gerilmişti. “Yalancı.”

“Aynen öyle. Bana bu oyunu daha önce oynamadığını söylemiştin ama oynadın, öyle değil mi?”

“Sana oynamadığımı zaten söyledim.”

Bir saniye geçti. Onu ikincisi takip etti. Yoğun ve yakıcı farkındalık aramızdaki küçük boşluğa süzülürken birbirimize bakıyorduk.

Bu beşinci sorumdu.

Acaba şakaklarıma çarpan nabzımı ya da nefes alış verişimdeki düzensizliği duyabiliyor muydu? Duyuyorsa bile yüzünün sert düzlemleri kendini ele vermiyordu.

Kazanmaya *bayılıyordum*. Hedefini alt etme hissi herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapardı. Ancak bu gece duvarların üzerime kapanma hissi çıktığım zirveyi elimden çekip almıştı. Başımı kaldırıp baktığımda etrafımdakilerin duvarlar olmadığını, Raphael’in güvenlik ekibinin etrafımızda yavaş ve hareketli bir çember oluşturduğunu dehşetle fark ettim.

Ah, kahretsin.

Ancak Raphael elini kaldırdı. O kadar sakın bir hareketti ki, sitrin yüzüğünün parıltısı olmasa fark etmezdim bile. Ancak tüm ekibini anında durmuştu.

“Beni kandırdın,” dedi basitçe.

“Kandırmadım. Başlamadan önce sana bu oyunu daha önce oynayıp oynamadığını sordum, sen de-”

“Hayır dedim,” diye tamamladı beni düşünceli bir şekilde.

Sessizliği çığlıklar atıyor, benim zaferim ise *fısıldıyordu*.

İçkisini son damlasına kadar içip başparmağını altdudağına götürürken yüzündeki esrarengiz ifadeye dikkatle baktım. Kolu nu barın üzerine yasladı.

Kısacık bir an için belki, *sadece belki*, paçayı kurtarmış olabileceğimi düşündüm. Ancak sonra...

“Dan, bana çekici ver.”

Çok kayıtsız bir şekilde söylemişti. Sanki bir yere yetişmesi gerektiği için değil de yalnızca sohbet olsun diye saati sormuş gibi.

Kanım buz kesti. “Ne? Neden?”

Beni görmezden geldi. Dan bana *üzgünüm* ile *sana söylemiştim* arasında bir bakış attı, ardından barın arkasına eğilip küçük bir çekiçe geri döndü. Hani şu buz kırmaya yarayan türden.

Ya da diz kapaklarını kırmaya.

Öğrenmek için beklemeyecektim.

Kendimi koruma arzusu ve adrenalinin verdiği güçle iki işi aynı anda yaparak kürkümü giydim ve merdivenlere doğru geri geri yürüdüm. Oda; içki, ısı ve korkudan oluşan bir pustan ibaretti. Çekicinin sapına sarılmış iri el dışında her şey bulanıktı.

Topuklarım en alt basamağa çarptı fakat bu sefer düşmemi engellemek için karanlıktan güçlü bir el çıkıvermemiştii. Kışımın üzerinde yere kapaklandığımda çarpmanın etkisi omurgamda yankılanmış ve onu katıksız bir dehşet takip etmişti.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalar.

Raphael’in kuzeninin veda sözleri kulaklarımda çınlarken göğsümün üzerinde siyah bir sıcaklığın hayaletini hissediyordum. Çelik bir pençe, parlak bir saat kadranı ve sitrin bir yüzüğün parladığı bir gölgeydi bu.

“Lütfen,” diye fısıldadım karanlığa doğru. En son on yaşındayken Visconti Grand Casino’nun arkasındaki ara sokakta böyle çaresizce *lütfe*n demiştim. Bu kelime o zaman da üzerime inen elleri durdurmamıştı ve şimdi de durdurmuyordu.

Sert avuç içi yumuşak bir dokunuşla kalçamı buldu. Elbisenin ipeksi kumaşı derin yırtmacın kenarından kaydığı an midem dehşetle kasıldı.

O küçücük tatlı elbisenin altındakilere dokunan oldu mu hiç?

Korku öfkeye dönüşmüş, tehlikeli bir şekilde alev alev yanıyordu.

Hayır.

Ancak her şey çok hızlı gerçekleşti. Çekiç sol tarafıma inerken dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım ve boynumdaki dört yapraklı yonca'yı kavradım.

Çat.

Acı yoktu. Kırık kemik yoktu. Bir gözümü aralayıp bacağımanın yanına baktığım an şiddetli bir utanç kan dolaşıma karıştı.

Siyah bir güvenlik kilidi. Titreyen kalçamın yanında parçalanmış plastik parçalar halinde uzanıyordu. Elbisenin üzerinde bir güvenlik kilidi olduğunu fark etmemiştim fakat tabii ki vardı. Mağazadan çıkarken lanet alarm bu yüzden çalmıştı.

Nefes almayı hatırlamam üç uzun saniyemi aldı. Bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve gözlerimi yukarı kaydırıp Raphael'inkilerle buluşturduğumda öfkeli bir soluk verdim.

Bakışlarının ardında keyifli parıltılar vardı. Sanki az önce bir fıkra dinlemiş ve tam da en komik kısmına bakıyormuş gibiydi. "Şanslıymışsın."

"Öyle mi?" diye karşılık verdim sertçe.

"Evet. Bazen o şeylerin içine mürekkep koyuyorlar."

Ona ters ters baktım. O benim yanan cehennemime karşın bir yudum soğuk suydı. Her yanı sarsan fırtınama karşı sakin, yeşil bir deniz.

Kahrolası adamdan *nefret* ediyordum.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Adrenalinin geride bıraktıkları yüzünden bacaklarım

titriyordu. Göz temasını kesmeden çekici en yakındaki korumaya verdi ve tek bir hareketle saatinin kordonunu çözdü.

Öne doğru eğilip kürküme uzanacak kadar yaklaştı ve *Breitling*'i cebime soktu. Saat tüm ağırlığıyla kumaşın dibini boy-lamıştı.

“Ona iyi bak.” Gözlerinden güzel ve melankolik bir ifade geç-ti. O çekici muhafızından kapıp kafasına vurmak istememe rağ-men bakışları göğsümün boş odalarında yankılanmıştı.

Kara kirpiklerinin tek bir darbesiyle kaybolup gitmiş, yerini her zaman orada olan o keyif almıştı.

Ben daha kendimi durduramadan dudaklarımdan küstah bir söz dökülüverdi. Hayatımın en yüksek kazançlarından birini elde etmiş olmama rağmen, bir erkeğin benden üstün olduğunu hisset-mekten nefret ediyordum. Durumu eşitlemek için refleksle verdi-ğim bir tepki olmalıydı bu.

“Tekrar oynamak ister misin?” diye sordum elimden geldi-ğince soğukkanlı bir şekilde. “Parmağındaki yüzüğün görünüşü hoşuma gitti.”

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Ellerime sızıp alkış tutmayı tercih ederim.”

Kalp krizinin eşiğinde olmasaydım daha önceki kaba sözleri-me yaptığı göndermeye gülerdim. Sanırım bu gece için şansımı sonuna kadar zorlamıştım. Birkaç yavaş saniyeden sonra çenesi-yile arkamdaki merdivenleri işaret etti. “Git.”

Yumuşak, basit bir emirdi ve ben de seve seve dediğini ya-pacaktım. Eşyalarımı kaptığım gibi koşar adım merdivenleri çıktım. Ensemi yakıp geçen bakışları görmezden gelmeye ça-lışıyordum.

Aynı girişte durup sinirli tezgâhtardan saklanmam sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Bu gece karşılaşacağım en büyük sorunun o olacağını düşünmem ne büyük delilikti.

Asık suratlı güvenlik görevlisi ben kapıya ulaşana dek beni izledi, ardından sesi omuzlarımın üzerinden beni buldu. “Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.”

Elim kapı kolundayken duraksadım. Ansızın boynumdaki dört yapraklı yonca, cebimdeki fiyatı altı haneli saatten daha ağır gelmişti.

Acı bir şekilde güldüm.

“İnan bana, hiçbir fikri olmayan *sizlersiniz*.”

BÖLÜM

Üç

Penny

Bavulumu Şeytan Yamacı'nın ana caddesindeki kaldırım taşları üzerinde sürüklediğim sırada saat gece yarısını geçmişti. Buraya gelişim dolambaçlı sahil yolu boyunca yalnızca kırk dakikalık bir otobüs yolculuğu kadar sürmesine rağmen, Şeytan Koyu'ndan daha farklı olamazdı. Gökyüzü kapkara ve sokaklar sert, tuzlu rüzgârın yanaklarımda bir kırbaç gibi şaklaması dışında sessizdi.

Yamaç, Koy'un pasaklı kuzeni gibiydi. Mirastan mahrum bırakılan ve artık aile toplantılarına davet edilmeyen o kişi. Daha kirli, daha karanlık. Buradaki Noel ışıklarının etrafındaki parıltı bile daha bulanıktı. Barlarında ve restoranlarında para babası adamlar yerine yalnızca limanda yük taşımakla geçen uzun bir günün ardından bira ile yağlı tavuklara gömülmüş yaşlı, yorgun adamlar vardı.

Tıpkı annemle babamın yaptığı gibi, buranın sakinlerinin çoğu da iş bulmak için Koy'un parlak ışıklarına yöneliyordu. Uçurumun tepesindeki eski kilisenin karşısından 618 numaralı otobüse binip zengin ve kaba insanları beklemekle geçirdikleri on iki saatlik vardiyalarda çalışıyor, sonra da bahşişlerle dolu bir önlük ve ağrıyan ayaklarıyla gecekondu mahallelerine geri dönüyorlardı.

Artık temiz bir hayat yaşayacağım için onlara katılmayacaktım. Koy'da günah ve tehlike ışıklarının arasında yaşar, gözden kaçırılmayı neredeyse imkânsız kılırdı. Yamaç'taysa bana zarar verebilecek tek şey, beş sokak ötedeki Viktorya döneminden kalma konakta kilitli kalmış anılarımdı.

Ailemin cinayetinden beri oraya hiç gitmemiştim ve bunu değiştirmeyi de planlamıyordum.

Boyası pul pul dökülen yeşil bir kapının önünde durdum. Bir bisiklet dükkânı ile cenaze evinin arasında sıkışıp kalmıştı. Eğer yakındaki sokak lambasının titrek parıltısı olmasa çoğu postacı ahşabına oyulmuş sekiz rakamını tamamen gözden geçirirdi.

Ayağımla hafifçe ittiğimde kapı gıcırdayarak açıldı. On sekizinci doğum gününden bir hafta sonra emlakçı bana anahtarları teslim ettiği sırada ana kapının kırık olduğunu ama bina sahibinin “hemen” tamir edeceğini söylemişti.

Sanırım “hemen” kelimesinin ne anlama geldiği hakkında farklı düşüncelerimiz vardı.

İkinci kata çıkan dar merdivenleri tırmanıp bavulum ile çantamı yere bıraktım ve 8A'nın kapısına doğru ilerledim. Yumruğumu kapıya vururken inanamıyormuşum gibi önündeki paspasa baktım.

*Hi, I'm Mat.**

Boğuk ayak seslerini kilidin dönüşü takip etti. Ardından uzun boylu, sarışın bir adam kapının çerçevesini doldurdu. Bir basketbol şortu giyiyordu ve kaşları çatılmıştı. Gözleri beni bulduğunda ifadesi yandan bir gülümsemeyle yumuşadı.

“Vay, vay, vay. Bakın hangi sinek çöplüğe dönmeye karar vermiş.”

* Türkçe çevirisi, “Selam, Ben Paspas,” şeklindedir. Aşağıdaki diyalogda *Matt* karakteri bu paspası alma nedeninin kendi ismiyle ilgili bir kelime oyunu olmasından kaynaklandığından bahsediyor. Daha anlaşılır olması için bu kısım İngilizce bırakılmıştır. (ç.n.)

Onu görmezden geldim. “Bahis mi kaybettin?”

Kaşlarını çattı. “Hayır?”

“Yani bu paspası kendi isteğinle mi aldın?”

İkimiz de yere baktığımızda Matt kıkırdadı. “Komik olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Evinin soyulmasını hak eden biri olduğunu düşünüyorum.”

“Ama bu adımla ilgili bir kelime oyunu. Tanrım.” Bir elini saçlarında gezdirdi. “Sen, Penny Price, iyi bir şaka suratına tokat gibi çarpsa bile anlamazsın.”

Sinir omurgamdan yukarı yükseldi. “Senin için iyi bir şakam var.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Tak tak.”

Gözleri kısıldı. “Pekâlâ. Kim var orada?”

“En sevdiğin komşun ve önümüzdeki beş saniye içinde daire-sinin anahtarını alamazsa paspasını ateşe verecek.”

Matt kaşlarını çattı, ardından keyifle sıırttı. “Hâlâ bir pislik-sin, ha?”

“Ne yazık ki.”

Başını hafifçe sallayarak koridor boyunca yürüdü ve elinin ufak bir hareketiyle beni içeri davet etti. “İçeri gel ve rahatına bak. Şu anahtarı bulmam biraz zaman alabilir.”

“Neden? Görmeyeli dağınık biri mi oldun?” Ancak küçük, tanıdık oturma odasının ortasında durduğumda olmadığını anlamıştım. Gri ve krem rengi mobilyalarla dolu oda hatırladığım kadar güzel ve düzenliydi.

“Hayır, Penny ama bana anahtarını vereli... ne kadar oldu, üç yıl mı? Ah, aslında anahtarını *bana* vermedin. Onu kapımın önüne, bir kasa biranın altına bıraktın ve sonra da ardından hiçbir iz

bırakmadan ortadan kayboldun.” Mutfığa girip gözden kayboldu ve metalik seslerin yankılandığı bir arayışa başladı. “Hâlâ bende olduğu için şanslısın. Şu mutfak çekmecesinin içinde. Hani insanın bir yeri olmayan her şeyi attığı çekmece var ya?” Daha fazla tıkırtı. “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Şarj aletlerim, sim kartlarım, kim bilir ne için kullanılan vidalarım var.” Gürültü kesildi. “Vay canına, az önce bir *Walkman** buldum. Onları hatırlıyor musun?”

“Hayır çünkü yirmi bir yaşımdayım.”

“Hey! Senden sadece birkaç yaş büyüğüm, kızım.”

Gülümsememi bastırdım ve kanepeye uzandım ancak bu kötü bir fikirdi. Yumuşak minderler ve sıcak nostalji ağrıyan kaslarımı bir kucak gibi sarmış ve kısa bir an için göz kapaklarım kapanmıştı. Üç yıl boyunca, duvarlarından birini bir uyuşturucu imalathanesiyle paylaşan boktan bir stüdyo dairede kaldıktan sonra, burada yaşadığım birkaç ayda Matt’in komşum olmasının ne kadar iyi bir şey olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Evimin anahtarlarını aldığım gece, elinde bira ve üst katta yaşayan toksik çift hakkında bir sürü hikâyeye kapımı çalmıştı. Çoğu erkeğin aksine o harikaydı. Konuşması kolay, gözü dışarıda olmayan bir adamdı ve çoğu hafta sonu huzuru kafayı çekmekte buluyordu. Şeytan Çukuru’ndaki lüks akademide beden eğitimi ve buz hokeyi öğretmeniydi. Bir yabancıyla mesleğini üç denemede tahmin edip edemeyeceklerine dair milyon dolarlık bir bahse tutuşsam, çok fazla borca girerdim. Sörfçü gibi saçları vardı ve bol, NHL markalı kıyafetleri seviyor, “Sakin ol, dostum” gibi sinir bozucu şeyler söylüyordu.

* *Walkman*, kasetler için taşınabilir bir ses oynatıcısıdır. Kullanıcının yürürken, koşarken veya dinlenirken kulaklık aracılığıyla müzik dinlemesine olanak tanıyan eski bir kasetçalar türüdür. (ç.n.)

Uyanık kalma çabasıyla gözlerimi zorla açtım ve odanın köşesindeki televizyon ekranına odaklandım. Bir haber muhabiri bana doğru konuşuyordu ancak hem ifadesi hem de ses tonu tekinsizdi. Bakışlarım kadının hemen önünde durduğu sahneye takıldı. Yanan binaya ve üzerindeki karanlık gökyüzüne karışan kalın duman demetlerine.

Boğazım anında düğümlenmişti.

Matt kapıda görüldüğünde işaretparmağından bir dizi anahtar sarkıyordu. Ekranı şöyle bir baktı. “Atlantic City’de bir kumarhanede yangın. Sence birisi kumar makinelerinde çok fazla para harcayıp intikam mı almak istedi?”

Ellerimi iki yanıma koyup tırnaklarımı yumuşak koltuğa geçirdim. *Ulusal haber mi oldu? Lanet olsun.* “Olabilir. Belki de.”

“Polis de benimle aynı fikirde gibi görünüyor.”

“Ne?”

“Biraz önce, kablo tesisatının noksanlığından değil de kundaklama olduğundan şüphelendiklerini söylüyorlardı.”

Avuçlarım terlemiş olsa da kanım buz kesmişti. “Kundaklama.”

“Bilmiyorum ama yakında öğreneceğimize eminim.” Sert kahkahası oturma odası boyunca süzülüp nemli tenimi buldu. Dudakları hâlâ hareket ediyordu fakat ben dinlemiyordum. Çünkü aniden üzerimden yayılan duman ve günah karışımı pis kokunun fazlasıyla farkına varır olmuştum. Çünkü şimdi, tek duyabildiğim yeniden o aptalca sözlerdi.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalar.

Hayır. Burada güvendeydim. Yamaç’ta ses seda yoktu ve kimse bırakın orayı terk ettiğimi gittiğim yeri bile görmemişti.

“Hey, iyi misin?”

Başımı zorlukla sallayıp yorgun olduğuma dair bir şeyler mırıldandım ve ayağa kalktım.

“Gel, eşyalarını alayım,” dedi ve bavulumu kaptı.

Onu koridor boyunca takip ettim. Kilidin sert olmasıyla ilgili bir şeyler söylerken dalgınlıkla Matt’i dinliyordum. Bir an sonra eski dairemin girişinde durduk.

Matt yumruğuyla elektrik düğmesine bastığında etrafımızı loş, sarı bir ışık doldurdu. İhtiyatlı gözlerle her şeyi inceleyerek kendimi en kötüsüne hazırladım. Üç yıldır el değmemişti, bu yüzden tavanın çökmüş ya da yatak odasının fareler tarafından ele geçirilmiş olmasını bekliyordum.

Ancak bunun yerine, ince bir toz tabakasının altında zamanın içinde donmuş durumdaydı. Hiçbir şey değişmemişti. Koridor hâlâ bir hapisane hücresi büyüklüğünde ve aynı şekilde gelişigüzel boyanmış duruyor; çok da büyük olmayan oturma odasına açılıyordu. *Craigslist*’ten aldığım iki kişilik kanepesi iyi dayanmıştı. Önünde tuşları olan çok eski bir televizyonla karşı karşıya duruyordu. Bakışlarımı lekeli gri halıya diktiğimde üzerinde çıplak ayakla yürümeden önce iyice süpüreceğime ant içtim.

“Tıpkı bıraktığım gibi,” dedim. Göğüs kafesimin içinde sıcak bir rahatlık alevlenmişti.

“Öyle mi? İsa aşkına,” diye mırıldandı Matt. Döndüğümde onu kapının pervazına yaslanmış, şaşkınlığı yüzünün her yanına yayılmış halde buldum. “Bana burasının dilenciler tarafından ele geçirildiğini söyleyen sana inanırdım. Evinin ne kadar... *boktan* olduğunu unutmuşum.”

Gülerek başımı iki yana salladım. Alkolizm ailemi ele geçirdiğinde, şehirdeki evimiz de çürümeye başlamıştı. Çiçekli duvar kâğıtları solmuş; granit mutfak tezgâhları, sabunlu suyla ne kadar

sık üzerinden geçsem de parlaklığını kaybetmişti. Çalıntı temizlik ürünleri ve biraz da azimle elimden geleni yapmıştım. Ancak annenizin kusmuğunu oturma odasındaki halıda kalıcı bir koku bırakmadan önce ancak bir yere kadar temizleyebilirdiniz. Ben de kendimi ancak bir yere kadar umursamaya zorlayabilirdim.

Vurulmalarından sonraki beş yıl boyunca koruyucu aileler arasında gidip gelmiş; yetim gençlere göre değil de ara sıra gelen konukları ağırlamak için hazırlanan tertemiz odalarda kalmıştım. On sekiz yaşına bastığım gün avukatın birinden bir telefon aldım. Votka *shotlar* ve ipe sapa gelmez tartışmalar arasında ailemin vasiyetname yazacak vakti olmamıştı ama anlaşılan reşit olduğumda kullanmak üzere *off-shore** bir banka hesabına para yatıracak kadar zekilerdi. Avukatın anlattığı hikâye saçmalığın daniskasıydı fakat durumu etraflıca öğrenmekle ilgilenmiyordum çünkü hesapta bu evi satın almama yetecek kadar para vardı. Eşyalarımı toplayıp bir otobüse atlayarak yeni yerler keşfetmeye gitmeden önce burada yalnızca birkaç ay kalmıştım. Bir kıyıdan diğerine parlak ışıkları takip ederken kendimi Atlantic City’de buldum. Oradaki stüdyo dairemde sabahları ciğerlerinizi yakan türden bir küf olurdu, bu yüzden eve döndüğüm için mutlu sayılırdım.

Odanın diğer ucuna yürüyüp elimi karşımdaki duvara dayalı cam yemek masasının üzerinde gezdirdiğim sırada Matt’in bakışları beni takip ediyordu. Perdeyi aralayıp aşağıdaki Arnavutkal-dırımli sokağa baktım. Karşıda bir fırın vardı ve burnumu cama dayayıp sağa bakarsam oradaki küçük lokantanın kırmızı, plastik kabinlerini seçebiliyordum.

Şeytan Yamacı’nın olayı buydu. Hiçbir şey hiçbir zaman değişmezdi.

* *Offshore* hesap, kullanıcının ülkesi veya ikamet ettiği ülke dışında belirlenen varlık ve yatırımlara sahip olan yabancı bir banka hesabı olarak tanımlanır. (ç.n.)

“Onu bunu bırak da seni buraya geri getiren nedir?”

Sırtımdaki kaslar gerildi. Gerçek şuydu ki tüm hayatımı bir valize doldurup Atlantic City’den ayrıldığımda, Sahil’e dönmek aklımdaki son şeydi. Beni Portland’a kadar götüren otobüsten inene dek bunu hiç düşünmemiştim. Bir otobüs durağının altında titrerken ve nereye gideceğimi bilemez haldeyken Google’a *Batı Yakası’ndaki en sakın kasabalar* yazmıştım. Şeytan Yamacı, Wendy Wanderlust’ın seyahat blogunda üç numaraydı. Tesadüfe bakın ki otuz dakikadan kısa bir süre içinde Şeytan Koyu’na giden bir otobüs vardı ve bilet fiyatı cebimdeki paraya denk geliyordu.

Hayatımı tam da bu türden bir şans belirliyordu işte.

“Muhteşem havasını özledim,” diye cevap verdim kuru bir sesle.

Kıkırdadı. “Öyle mi? İş buldun mu?”

Sıradaki engelimi buydu: Şeytan Yamacı’nda bir iş bulmak. Bu neredeyse imkânsız olacaktı çünkü küçük bir kasabada her şeyden yalnızca bir tane olurdu. Bir market, bir lokanta, bir pizza dükkânı. Bu işletmelerde çalışan insanlar hayatları pahasına işlerine tutunuyor gibi görünüyorlardı ve ancak biri öldüğünde ya da emekli olduğunda bir yer boşalıyordu.

“Hayır ama açığı olan bir yer duyarsan bana haber verir misin?”

“Ah, eminim Koy’da milyonlarca bar ve restoran vardır-”

Sözünü sert ve hızlı bir şekilde kestim. “Burada kalmak istiyorum, bu yüzden sadece Şeytan Yamacı’nda bir şeyler bakıyorum.”

Koy da olmazdı, Çukur da. Ellerimi oradakilerin kabarık ceplerine sokmak fazla cazip gelirdi ve artık bunu yapmamaya çalışıyordum.

Arkamı döndüğüm an Matt’in bakışlarındaki kuşkuyu görmüştüm. Dudaklarını araladı, şüphesiz dilinden dökülmeyi bekleyen

bir yığın soru vardı. Ancak ben ondan önce davrandım. “Eşyalarımı taşımama yardım ettiğin için teşekkürler. Eğer buralardaysan belki bu hafta sonu görüşürüz?”

Bu aptalın tekinin bile gözden kaçıramayacağı bir ipucuydu. Kapının pervazından uzaklaştı ve koridorun karanlığına doğru iki adım attı. “Elbette, ben seni yalnız bırakayım.” Ön kapıda duraksadı. “Yarın için bir planın var mı?”

“Ne yapmayı teklif etmek üzere olduğuna bağlı.”

“Bir düğüne katılmayı. Bedava yemek, bedava içki ve iyi vakit. Ne diyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Kim evleniyor ki?”

“Rory Carter’ı hatırlıyor musun?”

İnledim. Rory’den hoşlanmadığımdan değildi. Tam tersiydi aslında. O, Sahil’deki en iyi kızlardan biriydi. Şeytan Yamacı’nadaki diğer okula gidiyor ve aynı zamanda sokağın sonundaki lokantada gece vardiyasında çalışıyordu. Her gittiğimde bana fazladan bir porsiyon patates kızartması ya da sıcak çikolata verirdi ve o masaları temizleyip stok kontrolü yaparken ben de ona eşlik ederdim. Muhtemelen ailem öldüğü için bana iyi davranıyordu ama yine de benim için bir kız arkadaşına en yakın şeydi.

Onu sevmediğim için değil, Rory benimle aynı yaşta olduğundan inlemiştim ki, bu insanların hayatlarını çözdükleri yaşta olduğum anlamına geliyordu.

Öte yandan ben, bundan sonra ne yapacağıma karar vermekten çok uzaktım.

“Kiminle evleniyor? Tanıdığım biriyle mi?”

Matt düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır, tanıyacağını sanmıyorum. Peki, ne diyorsun? Eşim olmak ister misin?”

Yanağımın içini dişlerken düşüncelere daldım. Sanırım eski yüzleri görmek güzel olurdu ve muhtemelen dolabımda tozlanmış, uygun bir elbisem de vardı. Ayrıca, belki çalışan arayan biriyle tanışırdım.

“Bana eşim demediğin sürece varım.”

“Hayır, eşim falan değilsin, yoldaşımsın. Hoşlandığım kız da düğüne gelecek.”

“Ne yani? Lavaboda ona seni övmemi mi istiyorsun?”

“Hayır. Bana âşıkımışsın gibi bakmanı ve esprilerime gülüyormuş gibi yapmanı istiyorum. Sonra o, smokin içinde ne kadar seksi görüldüğümü fark ettiğinde de ortalıktan kaybolmanı istiyorum.”

Ona inanamıyormuşum gibi baktım. “Bu daha önce hiç işine yaradı mı?”

Bana göz kırptı. “Bilmem, hiç denemedim. Seni saat ikide alırım.”

Dairemden çıkıp gittiğinde yalnızca düşüncelerim ve ısıtma ünitesinin gürültülü vızıltısıyla baş başa kalmıştım.

Duş. Kokuşmuş otobüslerin arkasında, canlı kanlı bir kül tablası gibi kokarak geçirdiğim neredeyse üç günden sonra, *duş* düşüncesi benim için cennet anlamına geliyordu. Henüz su ısıtıcısını açmadığım için su soğuk olsa dahi önemli değildi. Kürkümü yere bıraktım ve kendimi bu gereğinden fazla dar elbiseden kurtardım. Diğer tüm kıyafetlerimin toplamından daha pahalı olmasına rağmen onu çöpe atmak için sabırsızlanıyordum. Geri kalan her yerim duman ve ter kokuyor olabilirdi. Ancak elbisenin viski ile yakın temas kokusu *tenime işliyordu* ve onu bir daha asla görmek istemiyordum. Ayrıca, bu giysi geçmişimin bir parçasıydı. Yarın uyanacaktım ve *iyi biri* olacaktım.

Buz gibi su vücudumdan aşağı akarak saçlarımı ıslatıyor, kürek kemiklerimin arasındaki gerginliği keskinleştiriyordu. Buna rağmen kendimi çok daha rahat hissediyordum çünkü ufukta yeni bir hayatın vaadi vardı. Şeytan Yamacı'na geri dönmek bana ikinci bir şans ve yeniden başlayabileceğim bir yer vermişti. Martin O'Hare'in beni asla bulamayacağı bir yer.

Doğru yoldan şaşmayacaktım.

Bir iş bulacak ve o işte bir haftadan daha uzun süre çalışacaktım.

Ve *nihayet* bu dünyada beni erkeklerin parasına çökmek dışında neyin heyecanlandırıldığını bulacaktım.

Kurulanıp saçlarımı taradığımda dudaklarımda memnuniyet dolu küçük bir gülümseme belirdi. Yumuşak çoraplarımı giyip koridordan yatak odasına doğru ilerledim. Beni tavanından bir ampul sarkan tek kişilik bir yatak karşılamıştı. İç çekerek kıyafetlerimi yatağın dibine bıraktığımda kürkümün cebindeki bir şey döşeme tahtalarının üzerine düştü.

Raphael Visconti'nin saati. Yatağın kenarına oturup onu aldım. Başparmağımı pürüzsüz, kristal kadranında ve deri kayışında gezdirdim.

Garip bir şekilde hâlâ sıcaktı. Sanki birkaç dakika önce kalın bileğinden çıkarıp cebime koymuş gibi. Belki aşırı yorgunluktan, belki de artık tescilli bir psikopat olduğumdandı ama nedense saati burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Deri ve tıraş losyonunun keskin karışımı midemde küçük, titrek bir kıvılcım çakmış; karanlık ve tehlikeli bir an için bara geri dönmüştüm. Kehribar rengindeki sıvının yavaş girdapları, gümüş parıltılar ve ışıltılı yeşillerle çevriliydim.

Refleks olarak kalçalarımı sıktım.

Tanrım, gerçekten yorgun olmalıydım yoksa onu neden düşünecektim ki? Kim olduğu ya da kaç tane koruması olduğu umurunda değildi, adam bana bir *çekiçe* saldırmıştı. En kötüsü de bu onun için bir tür *şaka* gibi görünüyordu.

Yatağa uzandım ve küçük bir kahkaha attım. Elimde değildi çünkü o anda dehşete kapılmış olmama rağmen hâlâ adrenalinin etkisindeydim. Büyük kazançlar yalnızca büyük risklerle gelirdi ve ben de bu gece kesinlikle her şeyi riske atmıştım.

Eğlencem toz gibi tenime çöktüğünde yerini göğsümün arkasında donuk bir sızıya bırakmıştı. Dürüst olmak gerekirse, dolandırıcılığı özleyecektim. Bu oyunu sıkıldığım için değil, doğru olan bu olduğu için bırakıyordum.

Her zaman yaptığımın yanlış olduğunun farkındaydım. Bu nedenle de son üç yılımı *doğru* bir kariyer bulmaya çalışarak geçirmiştim. Atlantic City'ye geldiğimde yaptığım ilk şey kumarhaneleri araştırmak, ikincisiyse bir kütüphane kartı almak olmuştu. Her Pazartesi, *Aptallar İçin* bölümünün önünde durup gözlerimi kapatır ve işaretparmağımı kitapların sırtında gezdirirdim. Hangi kitaba denk gelirsem geleyim, konusu ne kadar sıkıcı olursa olsun okumak zorundaydım. Aklımdan geçen şuydu ki belki, sadece *belki*, sayfalar arasında içimdeki karanlığa ışık tutacak bir şey bulabilirdim. Kart saymanın, her birini desenlerinden tanımanın ya da bir adam göğüslerime dalıp gitmişken pantolonunun cebinden cüzdanını çekip çıkarmanın heyecanına yaklaşacak bir şey.

Ama şu ana kadar bir şey çıkmamıştı. Almanca dilbilgisi. Emlak. Tren gözcülüğü. Elime aldığım her kitap ağlayacak kadar çok sıkılmama neden olmuştu.

Yataktan kalktım ve saati güvenle saklamak için ön cebine koymak üzere bavuluma doğru yürüdüm. Yarın onu nasıl satacağıma karar verirdim.

Yatağın üzerindeki bir yığın giysiyi alırken altında duran bir şey gözüme çarptı.

Bir kart.

Alıp ters çevirdim.

İsimsiz Günahkârlar. Harfler altın kabartmalıydı ve altında ipeksi, siyah rakamlarla basılmış bir numara vardı. Birkaç saniye boyunca ona baktım ve sonra hiç düşünmeden Orta Batı'da bir kamyon durağından aldığım kullan-at telefonu elime alıp numarayla tuşladım.

Hat üç kez çalmış, ardından sesli mesaj servisine bağlanmıştı.

"İsimsiz Günahkârlar'a ulaştınız," dedi robotik bir kadın sesi.
"Lütfen sinyal sesinden sonra günahınızı bırakın."

Uzun bip sesini durgun bir sessizlik takip etti.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Merhaba, eski dostum. Uzun zaman oldu."

BÖLÜM

Dört

Penny

Loş peri ışıkları, gümüş servis arabaları ve ince, uzun şampanya kadehleri inci rengindeki gökyüzüne karşı adeta gözlerini kırpıstırıyordu. Dalları yere değen söğüt ağaçları buz tutmuş gölün kenarında rüzgârla birlikte titremeye başlamıştı. Mini bir orkestraysa gölün ortasında yüzen bir platform üzerinde çalgılarının tellerini tıngırdatarak prova yapıyordu.

Şeytan Korusu'nun kalbi; Gotik Romantik bir romanın epiloğuna, mükemmel bir Sonsuza Dek Mutlu Son'a dönüştürülmüştü. Ancak her şey ne kadar romantik olursa olsun, havanın *buz gibi* olduğu gerçeğini ortadan kaldıramazdı.

Matt elime bir şampanya kadehi tutuşturdu. "Biliyor musun, sanırım Fransız Rivierası*'nda evleneceğim."

Bakışlarımı boş, beyaz sandalyelerden çekip komşuma baktım. Bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış, bira şişesinin üzerinden manzarayı seyrediyordu. Törenin başlamasına henüz on beş dakika vardı fakat o çoktan papyonunu gevşetmişti.

* Fransız Rivierası, Fransa'nın Akdeniz kıyısının bir bölümüne verilen addır. (ç.n.)

“Fransız Rivierası’nı heceleyemiyorsun bile, salak.”

Bana yan yan sırttı. “Bütün gece böyle sinirli mi olacaksın? Sana üzgün olduğumu söyledim zaten.”

“Üzgün olduğunu söylemen meme uçlarımın donmasını engellemeyecek.”

Matt dün gece beni davet ettiğinde düğünün açık havada olacağını söylemeyi atlamıştı. Beni sırt dekolteli mavi bir elbise ve kolumda asılı ceketimle binanın koridoruna çıkarken gördüğünde de bundan bahsetmeyi düşünmemişti. Şimdi, kendisi de sıcaktan bunalmış olmasına rağmen uğruna buralara kadar geldiği kız yanlış anlar diye ceketini bana vermiyordu.

“Çoraplarımı alabilirsin?” diye teklif etti ona sert bir bakış attıktan sonra. “Kaşmir değiller ama öyle hissettirdikleri kesin.”

Çekici teklifini es geçtim ve onun yerine çenemi suni kürk ceketimin yakasına gömüp sağa sola ikişer adım atarak dans etmekle yetindim.

“Peki ya sen?”

“Ha?”

“Sen nerede evlenmek istiyorsun?”

“Evlenmek *istemiyorum*,” diye homurdandım. Yanıtım istemsiz bir refleksten ibaretti. O kadar kesin bir karardı ki neredeyse DNA’ma işlenmişti.

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Ya âşık olursan?”

Şampanyamdan kalanları yudumlayıp boş kadehimi yanımdan geçen bir servis arabasına koydum ve yeni bir tane aldım. “Olmayacağım.”

“Bunu bilme imkânın yok.”

“Kadınlar âşık olmaz, Matt. Tuzaklara düşerler. Tatlı yalanlar ve yumuşak vaatlerle kandırılırlar. Sonra seneler, belki de *on yıllar* sonra, bir yabancıya tutsak olduklarını fark ederler; bebekler, ev kredileri ve oğullarına karşı sağlıksız takıntıları olan kayınvallideler gibi şeyler zincirlerini daha da ağırlaştırır. Bazıları boşanır, bazılarıysa zincirlere bağlı kalmanın daha kolay olduğuna karar verir.”

Ağır bir sessizlik rüzgârla birlikte uğulduyordu. Matt’e döndüm ve yüz ifadesine gülümseyerek baktım. “Ne oldu? Çok mu ağır geldi?”

“Siktir, Pen. Seni kim incitti?”

Bu kez kahkaha attım ve sorusu karşısında titreşen kolyemi görmezden geldim. Teorim yalnızca beni inciten adamdan değil, aynı zamanda dolandırıcılık deneyimlerimden de kaynaklanıyordu. Barlarda ya da kumarhanelerde bana yaklaşan erkeklerin yüzde sekseninin evli olduğunu söyleyebilirdim. Kalçama uzanan her yüzüklü el ile birlikte kalbimde bir yara daha açılırdı. Elbette, bu ceplerini boşaltmayı kolaylaştırıyordu ama aynı zamanda içimde bir boşluk hissetmeme de neden oluyordu. Çünkü her evli erkeğin arkasında, onun bir pislik olduğunu fark etmeyen bir kadın vardı.

Gölden süzülen dingin senfoni, toplanan kalabalığın arasından ağır bir sis gibi süzülüyordu. Matt’in gözleri gezginler gibi dikkat kesilmiş, gelen konukları hoşlandığı kişiye dair herhangi bir iz var mı diye tararken ben yavaşça etrafımızı seyrediyordum. Bardaki kadınlar martinilerini yudumluyor ve tasarım çantalarına yeni doğmuş bir bebeğe bakar gibi bakıyorlardı. Erkeklerse üçlü gruplar halinde viskilerini içerken anlamadığım bir dilde mırıldanıyorlardı.

Anlamadığım bir dilde.

Buz gibi bir tedirginlik olduğum yerde donup kalmama neden olduğunda kadehimi dudaklarıma götürmek üzereydim. Şampanyanın köpüren baloncuklarının üzerinde keskinleşen bakışlarımla bardaki kadınlara dönüp gözlerimi kıstım. Elllerinde dolaştırdıkları çanta yalnızca tasarım değildi. Lanet olası bir *Birkin**'di bu. Altı yıllık bekleme listesi olanlardan.

Yutkunup başımı hafifçe iki yana salladım. *Hayır. Kesinlikle yapmayacağım.* Dikkatimi tekrar bize en yakın duran adamlara verdim ve zıvanadan çıkmış bir şekilde gözlerimi kıyafetlerinde gezdirdim. Hepsi ipek cep mendilleriyle tamamlanmış smokinler giyyorlardı. Bir düğün için standarttı. Ancak bir an sonra özellikle bir adama odaklanıp her bir detayını inceledim. Gömleğinin yakalarının altında kaybolan altın zincir. Bronz bir elin arkasındaki büyük haç dövmesi ve hemen üzerinde duran *Rolex Daytona* saat.

Ardından gözümün ucuyla başka bir şey gördüm ve her şeyin gereğinden fazla farkında olan zihnim onu yakalamak için başımı kaldırmama neden oldu. Açıklığın diğer tarafındaki iki meşe ağacının arasında, gölgelerin içinde bir adam gizleniyordu. Onu yalnızca geniş silüetinden ve kalabalığı tarayan gözlerinin parıltısından seçebiliyordum. Solda, başka bir gölge, başka bir çift konstantre göz vardı.

Gördüğüm çelik gibi kuvvetli bir güvenlik çemberiydi ve bu sahil şeridinde buna ihtiyaç duyacak tek bir aile yaşıyordu.

“Matt,” dedim sakince. “Rory kimle evleniyor demiştin?” Karşılığında koca bir sessizlik almıştım. “Matt?”

Gözlerimi gölgelerden ayırıp ona baktım fakat o başka bir

* Birkin, Fransız lüks eşya üreticisi Hermès tarafından 1984 yılında tanıtılan bir el çantasıdır. Zenginliğin simgesi haline gelen bu tasarım çantalara sahip olmak için bekleme listesinde isminiz olması gerekmektedir. (ç.n.)

şeye odaklanmıştı. Dimdik duruşuyla, kırmızı elbiseli siyah saçlı kadının kalabalığın arasından sıyrılıp oturma alanının arkasında sohbet eden bir gruba katılmasını izliyordu.

“Pen, bize biraz daha içki getir,” diye mırıldandı gözlerini kaddından ayırmadan.

“Ama senin biran dolu, benim şampanyam da-”

Elimden kadehimi kaptı ve ikimizin içkisini de ayaklarının dibindeki çamurlu su birikintisine döktü.

İçgüdüsel olarak ona karşılık vermek için dudaklarım aralanmıştı fakat beynim karşı çıktı. Dalgın bakışlarına bakılırsa, yaslandığı kalın ağaç gövdesinden çok daha fazla bilgi alabilirdim zaten.

Bara doğru ilerlerken tenim farkındalıkla uğulduyor; kulaklarım yanından geçtiğim her konuşmadan parçalar yakalamak için geriliyordu. Rory Carter bir Visconti ile evleniyor olamazdı. İmkânı yoktu bunun. Müstakbel kocası onların gözde çalışanlarından biri olmalıydı, belki de Koy’daki kulüplerden ya da restoranlardan birinde bir müdür falandı. Çünkü büyürken Rory’nin hiçbir zaman o Şeytan Yamacı kızlarından biri olmadığından emindim. Hani şu pencereleri siyah filmli bir araba ana caddeden geçerken boyunlarını bükenlerden. Ders kitaplarına çizdiği kalbin içine Dante Visconti’nin adını yazdığını ya da kadife bir ipin ardından kendisini göreceği umuduyla sahte kimlikle Tor Visconti’nin kulüplerinden birine girmeye çalıştığını hayal bile edemiyordum.

Bara ulaştım ve tezgâhın arkasındaki kız bir şampanya şişesini nasıl açacağını çözmeye çalışırken sabırla bekledim. Yerimde duramıyordum. Bakışlarım hem ihtiyat hem de merakla çevremde dolaşıyordu ve bunun tek nedeni ellerinde Washington Eyalet Hapishanesi’nin nüfusunun toplamından daha fazla kan olan

adamlarla çevrili olmam değildi. Hayır, nedeni gözümü üzerinde tuttuğum iki Visconti'ydi. Biriyle henüz dün gece tanışmıştım, diğeriniyse yıllardır tanıyordum.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, derin ve yumuşak bir ses sırtıma dokundu.

“Bu ceket son gördüğümde beni bin dolar için dolandırmıştın.”

Tezgâhın kenarını kavradım ve göz kapaklarım titreşerek kapandı. Arkamı henüz dönmemiştim. Kısmen boğazımda düğümlenen duygu saklayamayacağım kadar yoğun olduğu, kısmen de zamanın ne kadar hızlı geçtiğiyle yüzleşmek istemediğim için.

Nico Visconti asla bir yalancı olmamıştı ancak bu ceket hakkında yalan söylüyordu. Onu en son, on sekizinci yaş doğum gününden birkaç hafta sonra, gecenin ikisinde beni Şeytan Koyu otobüs garına bırakırken görmüştü.

Sahil'in sorunu da buydu işte. Geçmişim tüm gölgelerinde saklanıyor ve beni hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkıp boğazıma yapışmakla tehdit ediyordu.

Vücudunun sıcaklığı benimkinin etrafında bir daire çizerek yanımda durdu. Boynumu sağa çevirdim ve hafif bir gülümsemenin öne çıkardığı fırtına grisi gözlerle karşılaştım. Kalbim iki parçaya ayrılmıştı. Bar boyunca dizilmiş viski şişelerini inceliyormuş gibi yaparak tekrar başka tarafa baktım.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Küçük P.”

Bana takmış olduğu lakap göğüs kafesimin altındaki karanlıkta bir kibrit çakmıştı. Çocukken bundan nefret ederdim. Kulağa küçümseyici gelir ve benden o kadar da büyük olmadığı gerçeği durumu daha da kötüleştirirdi. Aramızda sadece birkaç yaş fark olsa da kaderimizde hep ayrı dünyalarda olmak vardı.

Nico'yu kendimi bildim bileli tanıyordum fakat başta yalnız-

ca sima olaraktı. Visconti Grand Casino'nun bir köşesinde elinde diyet kola ve not defteriyle oturan sessiz, çelimsiz bir çocuktur. Annemden onun Alberto Visconti'nin yeğeni olduğunu ve babasının da Şeytan Çukuru'ndaki viski şirketinin sahibi olduğunu öğrenmiştim.

İlk kez vestiyer kabininde konuşmuştuk. On yaşındaydım ve hâlâ boynumdaki dört yapraklı yonca kolyenin ağırlığına alışmaya çalışıyordum. Diğer odada poker oynayan adamların gerçekten arkadaşım olmadığını zor yoldan öğrendiğim için akşam yemeğimi pahalı paltoların arasında yemeye başlamıştım.

Nico yanıma sokulmuş, dakikalar gibi gelen bir süre boyunca ikinci defa ısıtılmış lazanyama bakmıştı. Ardından sessizce bir soru sordu. “Neden erkeklerden zarlarına üfleme için bir dolar almaya başladın?”

Gerçek sebebimi kendime sakladım ve ona umutsuzca inanmak istediğim şeyi söyledim. “Şanslıyım da ondan.”

Sanki tutkalla yapıştırılmış gibi her daim elinde olan not defterini kaldırdı ve ince parmağıyla ona dokundu. “Aptal insanlar şansa güvenir; akıllı insanlarsa şansın beceri ile geliştirilebileceğini bilir.”

Sonra defterini açmış ve beni taktiksel kumar dünyasıyla tanıştırmıştı. “Bu dolandırıcılık değil,” diye fısıldadı. “Kazanma ihtimalini kendi lehine çevirmek için istatistiksel olasılıkları ve hesap edilmiş varsayımları kullanmak.” Konuşurken kapıya doğru baktı ve ardından biraz daha yaklaştı. “Ama yine de kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin.”

Ağzımı bile açmamıştım. Sonraki dört yıl boyunca, haftada üç kez vestiyerde buluşup kart sayma, desenlerine göre sıralama, deste karıştırılırken gözlemlene alıştırmaları yapmıştık ve ben

kimseye bir şey söylememiştim.

Rutinimiz ailemin cinayetiyle sekteye uğramıştı. Ortalık yatıştıktan ve polis elini eteğini çektikten sonra, koruyucu ailelerdeki misafir odalarının tavanlarına bakarak geçirdiğim gecelerden huzursuzluk duymaya ve gizlice kumarhaneye gitmeye başlamıştım. Gittiğim ilk gece Nico bana basit bir soru daha sordu.

“Bu konuda konuşmak mı istersin, yoksa dikkatinin dağılmasını mı?”

Dikkatimin dağılmasını seçtiğimde Nico bana nasıl yankesicilik yapılacağını öğretmiş; bar hileleri ve dikkat dağıtarak hırsızlık yapmaya kadar ilerlemiştik. On sekiz yaşına geldiğimde artık öğrenci öğretmeninden çok daha iyiydi.

Buz gibi havayı ciğerlerime çektim ve nihayet Nico’ya doğru dürüst bakacak cesareti buldum. *Tanrım*. Farklı görüneceğini biliyordum ancak bu kadarını da beklemiyordum. Sırık gibi vücudu irileşip sertleşerek heybetli bir siluet haline gelmiş, çocuksu sırtışı yerini yakışıklı bir gülümsemeye bırakmıştı. Sayılarla kafayı bozmuş bir inekten dövmeli bir ikaz levhasına dönüşmüştü. Devasa cüssesinden boynundaki ateş püsküren ejderhaya kadar her şey *tehlike, tehlike, tehlike* diye bağırıyordu.

Onu bu hale getirenin Stanford’da geçirdiği üç yıl olmadığı kesindi.

“Seni görmek ne güzel, Nico,” dedim küçük bir gülümsemeye.

Başını onaylarcasına salladı, ardından tanıdık bir sessizlik içinde barmeni bekledik. Kız kafasını kaldırdığında şampanya şişesi de tezgâha çarpmıştı. “Çok özür dilerim, Bay Visconti. Size ne ikram edebilirim?”

“Bir *Smuggler’s Club* ve *vodka lime*.” Bana döndü, kaşlarından birini kaldırmıştı. “Bugünlerde daha modern değilsen, tabii?”

Başımı iki yana salladığımda gülümsedi. “*Vodka lime* o zaman.”

Barmen hafifçe titreyen elleriyle viski doldurdu ve votka kokteylimi hazırladı. Ölçüsünü tutturabilmek için içine bir dilim misket limonu atmış ve bu bana annemi hatırlatmıştı. O da eskiden böyle yapardı. Alkolizmini daha sofistike göstermek için içkilerine bir dilim limon, misket limonu ya da şeker eklerdi. Bu numarayı çok çabuk bırakmış, nihayetinde doğrudan şişeden içmeye başlamıştı. İçki içerken ailemi düşünmemeye çalışıyordum. Önlem olarak alışkanlıklarımı değiştirirsem, onlar gibi olduğumu kabul etmek zorunda kalırdım ve ben onlara *hiç ama hiç* benze-miyordum.

“Ee,” Nico bardağımı camın üzerinde kaydırды ve kolunu tezgâha yasladı. “Burada ne işin var?”

Dudaklarım Matt’e de söylemiş olduğum saçma bahaneyi tekrarlamak için aralandı. Ancak Nico benim için bir ağabey gibiydi; ona bundan fazlasını borçluydum.

“Çünkü sen haklıydın.” Büyük bir yudum aldığımda gergin çenesi bardağımın ardında kaybolmuştu.

On sekiz yaşına gelip de bir hafta içinde istifa etmeden veya kovulmadan bir işte tutunmanın imkânsız olduğunu fark ettiğimde, öğrendiğim her şeyi uygulamaya koymaya ve Koy’daki kumar masalarında vurgun yapmaya karar vermiştim. Seçtiğim oyun Blackjack’ti ve kart sayma her zaman en iyi olduğum şeydi. Tabii ki Visconti Grand’dan vebadan kaçır gibi uzak durmuştum ama Nico’nun ne yaptığımı anlaması hiç zaman almamıştı. Öfkeden *deliye* dönmüştü. Kart saymak yasadışı olmasa da kumarhanelerde çok hoş karşılanmazdı. Ve bir Visconti kumarhanesinde... Bu taktiğe başvuracağınıza dizlerinizin üzerine çöküp kafanıza bir kurşun sıkmaları için yalvarabilirdiniz.

Nico, Stanford'da matematik okumak için şehirden ayrılıyordu ve bana maskaralıklarına devam etmek istiyorsam benim de aynısını yapmam gerektiğini söyleyen de o olmuştu. Beni otobüs terminaline götürüp elime bir yığın banknot tutuşturmuş ve bir veda cümlesiyle yanımdan ayrılmıştı.

“Şunu unutma. Ne kadar şanslı olduğunu düşünürsen düşün, günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalar.”

Nico şimdi başımın üstünden misafir denizini seyrediyordu. “Bir şeyden mi kaçırıyorsun?” diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

“Hayır.” *Belki.*

“Seni arayan biri var mı?”

“Hayır.” *Umarım yoktur.*

“Döndüğüne göre yeniden Koy'da vurgun yapmayı mı düşünüyorsun?”

Güvenle söyleyebileceğim tek ‘hayır’ buydu. “Temiz bir hayat yaşayacağım.”

Gözleri tekrar benimkilere kaydığında yüzünde dudaklarının seğirmesine neden olan bir gülümseme belirmişti. “Öyle mi?”

Başımı salladım. “Şeytan Yamacı'ndaki daireme geri döndüm ve düzenli bir iş arıyorum.”

“İyi fikir. Zaten Koy şu anda güvenli değil. O yüzden bana bir iyilik yap ve oradan uzak dur, tamam mı?”

“Neden?”

Dikkati yine başımın arkasına kayd. Bu kez bakışlarını takip ettim ve arka sıradaki sandalyelerin birinde telefonunu kulağına yaslamış Tor Visconti'ye baktım.

“Aile draması.”

Omurgamdan aşağı süzülen ürpertiye bastırmak için içkimi yudumladım. Evet, burnumu sokmak için olsa bile bilmek istemiyordum. Geçen hafta bana bir ömür yetecek kadar drama yaşamıştım.

Birkaç dakika daha sohbet edip son üç yıldan konuşurken ani bir huzursuzluk yavaşça yükselen bir gelgit gibi bedenimi sarmıştı. Nico'ya anlattığım hikâyeye yarıda kesildi. Ensemi okşayan soğuk gölgenin fazlasıyla farkındaydım ve *dikkatim* fazlasıyla *dağılmış* durumdaydı.

Bu düğünün Viscontilerle lekelendiğini fark ettiğim an, Raphael'le tekrar karşılaşma talihsizliğine uğramamın da an meselesi olduğunu anlamıştım. Sahil'e gelmesinin sebebi belli ki buydu. Ancak yine de bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem bile, sesinin ipek bir battaniye gibi omuzlarıma örtülmesine hazırlıklı değildim.

“Nico, tören başlamak üzere, bu yüzden korkarım seni buradaki güzel arkadaşından çalmak zorundayım.”

Soğuk hava dalgasının yönü değişirken yutkundum. Bir an sonra Raphael'i göz ucuyla görüyordum. Lacivert, beyaz ve altından oluşan puslu bir görüntüydü bu. Bakmaya cesaret edemediğim, satenlerle sarılı bir heykeldi. Bunun yerine hem şakaklarımdaki gümbürtüyü hem de yanağımın kızarmasına neden olan bakışları görmezden gelerek yavaşça çamura batan ucu açık topuklularıma baktım.

“Ama tabii önce bizi tanıştırmazsan kabalık etmiş olursun.”

Tanıştırmak mı? Tenimi karıncalandıran sıcak bir sinir ensem-den yukarı yayılıyordu. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce bileğinden fiyatı altı haneli bir saat alan kızı nasıl hatırlamazdı? Bir *çekikle* korkuttuğu kızı. Yalnızca öfkelenmekle kalmamış, aynı

zamanda bir nebze kırıldığımı da fark etmiştim. Gerçekten aptalcaydı. Fakat ben bütün gece onu düşünmüştüm ve o beni aklına bile getirmemişti.

Nico elini şöyle bir ikimizin arasında gezdirerek “Penny, Rafe. Rafe, Penny,” dedi. Bara yaslanmış, bir kez daha dikkati arkamdaki bir şeyle dağılmıştı.

Ona zaten tanıştığımızı söylemek istiyordum ancak o zaman nasıl tanıştığımızı soracaktı ve dün gece kuzenini dolandırdığımı öğrenmekten çok da hoşlanacağını sanmıyordum. Özellikle de *bu* kuzenini. Temiz bir hayat yaşayacağımı söylememin de pek faydası olmazdı.

Daha fazla erteleyemeyeceğim için cesaret bulmaya çalışarak azıdişlerimi birbirine kenetledim ve dikkatimi yavaşça aşağıdan yukarıya çevirdim. Gözlerim önce şimdiye kadar gördüğüm en parlak kahverengi ayakkabılara takılmıştı. Onları lacivert kumaş pantolonunun jilet gibi keskin kıvrımı takip etti, ardından gözlerim yeleğinin altın düğmelerine tırmandı ve bir sonraki nefesimi söküp alacak kadar yoğun bakışlarında duraksadı.

Vay canına. Belki de artık vücut hatları içkinin ve ışığın etkisiyle belirginliğini kaybetmediği içindi ancak varlığı hatırladığımdan daha heybetliydi. Takım elbisesinin kesiminden elmacık-kemikleri ile çenesinin açısına kadar kusursuz ve dümdüz çizgilerden oluşan bir yapı gibi üzerime doğru yükseliyordu. Kıyafetindeki her kırışıklık kasıtlı, kafasındaki simsiyah saç tellerinin her biri yerli yerindeydi.

Raphael Visconti mükemmel kelimesinin cila atılmış bir resmiydi. Ve bununla ilgili bir şey... Aslında, bu gerçek beni bütünüyle rahatsız hissettiriyordu.

Sırıttığında omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası indi.

Tam olarak kim olduğumu kesinlikle hatırlıyordu.

“Seninle tanışmak bir zevk, *Penelope*.”

Tam adımı duymamla birlikte yanaklarım kızarmıştı. Ona adımın Penny olduğu daha yeni söylenmişti ancak o yine de bunun başka bir şeyin kısaltması olduğunu varsayıyordu. *Küstah herif*. Onu düzeltmeyi reddettim çünkü düzeltirsem bundan bir şey kazanacakmış gibi gelmişti. Bunun yerine bakışlarına karşılık verdim ve ipeksi ses tonunu taklit etmeye çalıştım.

“O zevk bana ait, *Raphael*.”

Zafer. Galibiyet hissi göğsümde titreşirken bir parça rahatsızlık kibar gülümsemesinin önüne geçmişti. Kısacık bir andı ve gözümü kırpmış olsaydım bu anı kaçırabilirdim.

Gözümü kırpmadığıma mutluydum.

Gözlerini üzerimde tuttukça aklım daha da karışıyordu. Bakışları rahat ve tereddütsüzdü fakat yine de sıcaklığı elimi ılık su akan bir musluğun altında gezdiriyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Yakıcı hissine dayanamayıp gözlerimi kaçırana dek ısınmaya devam etmişti.

Biraz sakinleşmek, biraz da beni kurtaracağı umuduyla dikkatimi Nico’ya çevirdim.

“Gitmem gerek,” diye homurdanarak viski bardağını barın üzerinden aldı. “Benny o sunucuyu biraz daha köşeye sıkıştırırsa cinsel taciz suçlamalarıyla karşı karşıya kalacak.” Yanımda durup omzumu sıktı. “Törenden sonra arayı kapatalım, Küçük P.”

“Bekle-”

Ancak artık çok geçti. Kalabalığın içinden ağabeyine doğru ilerleyişini izlerken midem sönmekte olan bir balon gibi çökmüştü. O amansız bakışlar hâlâ sırtımdayken, cesaretimi toplayıp arkamı dönmekten başka çarem olmadığını biliyordum.

Raphael göz kırptı.

Kaşlarımı çattım.

Ardından yaslandığı bardan uzaklaşıp öne doğru geldi. Ben geriye doğru bir adım atamadan elini cebinden çıkarıp ceketimin önüne uzanmıştı.

Kürkümün bir tarafını yavaşça açıp altındaki mavi elbisemi daha da ortaya çıkarırken nefesimi tuttum. Parmak eklemleri ince kumaşın üzerinden hafifçe göğüs kafesimi yalayıp geçmiş ve kalçamın etrafını saran yakıcı aralık soğuğuyla tezat oluşturan bir kıvılcım çakmıştı.

İçimdeki ürpertiği bastırıp dikkatimi tekrar yüzüne verdim. Bakışlarının vücudum boyunca aşağıya indiğini görmüştüm. İfadeyi kayıtsız ve gözlemciydi. Sanki kıyafet alışverişi yapıyor ve onun tarzı olduğum için değil de yalnızca indirimde olduğum için durup bana bakıyor gibiydi.

Yine de sahip olduğum her kuruş üzerine bahse girerdim ki bu adam hayatında hiç indirim reyonundan alışveriş yapmamıştı.

Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda arkalarında belli belirsiz bir keyif vardı. “Güzel elbise. Bunu da mı çaldın?”

Gözlerimi kırptırdım. Ardından kendime gelerek ceketimi ellerinden uzaklaştırdım ve bir adım geri çekildim. “Evet,” dedim hızla. Herhalde çalmış olmalıydım yani.

Gamzeleri cevabımdan memnun olmuş gibi derinleşti. “Ah.”

Ona hakaret etme arzusuyla yanıp tutuşarak dudaklarımdan çıkacakların ne anlama geldiğini düşünmeden koca ağzımı açtım.

Başımı bileğindeki *Omega Seamaster*’a doğru salladım. “Güzel saat. Bunu da kaybetmek ister misin?”

“Ne oldu? Diğerini çoktan yok pahasına sattın mı?”

Ben... Ne?

Hızlı ve beklenmedik cevabı yumuşak ses tonuyla çelişiyordu.

Şaşkınlık içinde, diğer davetlilerinin duyup duymadığını görmek için etrafıma bakındım. Sanki birinin hayret içinde kaşlarını kaldırmışken gözüme çarpması Raphael'in kaba yanıtını hayal etmediğimi doğrulayacakmış gibi... Ancak çevrede meraklı gözler ve kristal kadehlerin üzerinden fısıldaşan insanlardan başka bir şey yoktu.

Ben vereceğim karşılığı düşünmeye fırsat bile bulamadan bara doğru döndü ve kollarını tezgâha yasladı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum –belki cezalandırılmaya aç biriydim, belki de tekme-lenmiş köpek yavrusu rolünü oynamayı seviyordum- fakat yanına sokuldum.

“Amanda, müsaade et.”

Barmen kızın hâlâ şampanya şişesiyle uğraştığını fark edecek kadar uzun süreliğine bakışlarımı yüzünden ayırdım. Amanda dönüp kalmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Şişeyi isteksizce Raphael'e uzattı.

“İlk önce, folyoyu çıkarman gerekiyor.” Beni şaşırtarak şişenin ağzını dudaklarına götürdü ve *folyoyu dişleriyle kopardı. Tanrım*. Bacaklarımın arasında sıcak ve ilkel bir şeyler alevlenmişti. Bunu dışarıya yansıtmamak için yüzümün her santimini kontrol altına aldım. “Üstünü kavra...” İri ellerinden birini şişenin boynuna dolayıp diğerini biraz daha aşağısına koydu. “İşin *püf noktası*, Amanda, mantarı değil gövdeyi bükme.”

Büyük, bronz elindeki bir kas gerildi. Onu takip eden patlama sesi de Raphael'in kendisi kadar sofistikeydi.

O, tıpayı şişenin ağzında nazikçe gezdirip içindeki gazın köpürmesini sağlarken dudaklarımdan küçük bir tıslama kaçmıştı. Şişeyi barmene geri verdiğinde, kız anlamsız bir şeyler mırıldandı.

“Amanda?”

Amanda başını kaldırdı. Neredeyse bayılacakmış gibi duran ifadesi sessizce *bana yeterince eziyet etmedin mi* der gibiydi.

Raphael bileğini döndürerek mantarı orta ve işaretparmaklarının arasına aldı. “Şişeyi her zaman yüzünden uzakta aç. Bu şeyler gözünü çıkarabilir.” Başını eğdi. “Ve seninki gibi gözlerle, bu bir felaket olurdu, öyle değil mi?”

Mantarı havaya fırlatıp yakaladı, ardından cebine attı.

İsa aşkına. Kadınları hoş sözlerle kandırmak konusundaki taktikleri yeni cilalanmış bir zeminden daha kusursuzdu.

Yavaşça viskisinden bir yudum alırken göz ucuyla saatini kontrol etti. Ardından gözleri sanki nabzımın atışlarını duymuş ve sesin nereden geldiğini merak etmiş gibi beni buldu. Bakışları ucu açık topuklularımda durmadan önce saçlarımın üzerinde ve ceketimin önünde gezindi.

Dudakları keyifle kıvrılmıştı çünkü bu pislik bile Noel’e bu kadar yaklaşmışken ucu açık stiletolar giymenin aptalca olduğunu biliyordu. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi.

“Benim için bir zevkti, *Penelope*.”

Şişenin patladığı sırada çıkardığı sestten dolayı biraz başım dönüyordu. Aniden jöleden yapılmış gibi rahatlayan vücuduma kızdım ve içkimi bardan alıp bakışlarımı sertleştirdim. “Elbette, bunu bir ara tekrar yapalım.”

Alaycılığımı hafifçe gülümsedi. Bakışlarını başımın üzerinden etrafımızdaki konuklarda dolaştırırdığı sırada bir elini de yeleşinin önünde gezdiriyordu. Titrek elleriyle kadehlere şampanya dolduran Amanda’ya şöyle bir bakıp işaretparmağını göğsüne doğru kıvırdı.

İnanamıyormuş gibi ona baktım.

Kesinlikle olamazdı. Kesinlikle *parmağıyla ona yaklaşmamı işaret ediyor* olamazdı, değil mi?

Öfke içimde bir salgın gibi alevlenmişti. Ben onun lanet hizmetçilerinden ya da elinin tek bir hareketiyle emir buyurduğu takım elbiseli kölelerinden biri değildim.

Bunu ona söylemek için dudaklarımı araladım fakat gözlerimizin birbirini bulmasıyla itirazım uçup gitmişti. Deniz yeşili bakışları karanlık ve çekici bir parıltıyla titriyordu. Bacaklarımın arasındaki zayıf iradeli parçaya hitap eden bir parıltıyla. Beynim alkol ve nezaketin ardına saklanmış hakaretler yüzünden ifadesine bir isim koyamayacak kadar bulanmıştı. Ancak hiç şüphesiz yalnızca bana özel olduğunu biliyordum.

Kasıklarına tekme atmak için duyduğum feminist dürtüye rağmen, kendimi ileriye doğru bir adım atarken buldum ve onun çekim gücüne teslim oldum. Raphael'in yörüngesine girdiğimde, sıcaklığı ile sabun, kolonya ve nanenin yumuşak kokusu etrafımı sarmış ve bir sonraki nefesimi söküp almıştı. Kalbim göğüs kafesine hızla çarparken ellerimi yumruk yapıp kalm boynunun etrafındaki altın uçlu papyona odaklandım. Elbette, çenesinin altı da kusursuz bir şekilde tıraş edilmişti. Başımı kaldıracak kadar cesur değildim çünkü bu kadar yoğun bir göz temasından sağ çıkmayacak kadar yakındım. Eğildiğinde kaskatı kesildim. Sert çenesi benimkini sıyrıp geçtiğinde, başımı herhangi bir içkinin yapabileceğinden daha fazla başımı döndürmüştü. Ardından derin sesi kulağımda yumuşakça titreşti.

“Bunu bir ara tekrar yaptıktan sonra aletimi bir arabanın kapısına sıkıştırmayı tercih ederim, *Penelope*.”

Duruşu yeniden dikleştigi sırada serin hava boynumu okşuyordu.

Ne?

Şaşkın ve sarsılmış halde tek yapabildiğim, devasa silüetinin arkasına bile bakmadan kalabalığın arasında kaybolup gidişini izlemektir.

Birkaç dakika orada durup nabzımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Şuurumu geri kazandığımda, beraberinde korkunç bir heyecan da gelmişti. Derin, karanlık bir sırı ortaya çıkarmışım gibi hissediyordum.

Raphael Visconti bir beyefendi gibi görünebilir, bir beyefendi gibi konuşabilirdi.

Ancak bir beyefendi olmakla *uzaktan yakından alakası bile yoktu.*

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

Bes

Penny

Üzerine düşünecek olursanız evlilik çılgınca bir kumardır. Sahip olduğunuz her şeyin yarısıyla, hayatınızın geri kalanında o kişiyle birlikte olacağınıza dair bahse giriyordunuz. Bir insan nasıl bundan bu denli emin olabilirdi ki?

Rory öyle görünüyordu.

Yanımda Matt ile en arkadan birkaç sıra önde oturmuş Rory'nin düğün yeminini etmesini izliyordum. Bir yandan Yamaç kardeşlerin en büyüğüyle evlenmesinin şoku, bir yandan da çok güzel görüldüğü için hayranlık içindeydim. Tipik bir gelin gibi giyinmemiş olsa da beyazlar içinde rüya gibiydi. Şık ve sade elbisesinin büyük çoğunluğu bir şişme montun altında gizlenmişti. Müstakbel kocasının yüzüne düşen bir tutam saçını düzeltmek için parmak uçlarına yükseldiği sırada gözümün ucuyla bir çift Nike spor ayakkabısı gördüğüme yemin edebilirdim.

Koridorun başında duranın Angelo Visconti olduğunu fark ettiğim an, kalbim dehşetle ağırlaşmıştı. Anlaşılan Rory herhangi

bir Visconti ile değil, en uğursuz lakaba sahip olanla evleniyordu: Vicious’la.

İşin tuhafıysa Angelo en net hatırladığım çocukluk anılarımdan birinin merkezinde yer alıyordu. Bugün hâlâ nedenini bilmiyor olsam da on bir yaşındayken babamın beni Alonso ve Maria Visconti’nin cenazesine sürüklediğini hatırlıyordum. Beni güneşin doğuşundan bile önce uyandırıp üzerime pembe bir kazak geçirmiş ve arabamızı uçurumdaki kiliseye sürmüştü. Bana sıcak çikolatayla dolu bir termos verirken kendisi daha sert bir şey yudumluyordu. Ardından, açık renk kıyafetler giyen diğer yerlilerle birlikte, yolun karşısındaki otobüs durağından Yamaç kardeşlerinin ebeveynlerini gömmelerini izlemiştik.

Bir noktada Angelo Visconti bize doğru bakmıştı ve babamın yüzündeki sarhoş sırıtiştan hoşlanmadığı ortadaydı.

Bu yüzden de silahını çekmişti.

Hatırladıkça tüm vücudum ürperiyordu.

Matt kulağıma, “Çorap teklifim hâlâ geçerli,” diye fısıldadı.

“Bahse girerim gezegendeki en kötü kokan ayaklar seninkilerdir,” diye mırıldandım. Kıkır kıkır gülmesine sırtarak dikkatimi tekrar ön tarafa çevirdim.

Gelin mihraba yürüyene dek bu evliliğin rızaya dayalı olmadığından yüzde doksan dokuz emindim. Ancak sonra Angelo ellerini Rory’nin beline dolayıp alnına doğru bir şeyler mırıldanmış ve Rory öyle tatlı bir şekilde gülmüştü ki dişlerimin sızlamasına neden olmuştu. Şimdi Angelo yeminlerini tekrarlariken sızlayan ise vücudumun bambaşka bir parçasıydı.

Alçak sesle ve yumuşak bir tonda konuşuyordu. Sanki Rory’den başka kimsenin yeminini duymaması umurunda de-

ğilmiş gibi. Ona bakışları da bunu doğruluyordu. Koru'daki, hatta *dünyadaki* tek kişi oymuş ve hayatının geri kalanında da böyle olacaksa, o zaman bundan son derece memnunmuş gibi bakıyordu.

Elimi göğsüme bastırdım ve kalbime daha önce duygusuzca Matt'e söylediğim cümleyi hatırlattım. *Aşk bir tuzaktır*. Yine de merak etmeden duramıyordum. Birkaç yıl bu gerçeği görmezden gelerek yaşanan bir mutluluk, hiç mutluluk hissetmemekten daha mı kötü olurdu?

“İşte hepimizin beklediği an geldi, bayanlar ve baylar.” Nikâh memuru iPad'inden başını kaldırdı ve dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. “Şimdi gelini öpebilirsiniz.”

Alkışlar ve çığlıklar arasında Angelo'nun eli Rory'nin ense-sini buldu ve gülümsemesi karısının dudaklarında eriyip gitti. Öpüşmeleri öyle yoğun, öyle *ateşliydi* ki yatak odalarındaki gizli bir kameradan onları izliyormuşum gibi hissetmişim. Yanaklarımı karıncalandıran bir rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım ve bakışlarımı hızla sağıma çevirdim.

Kameriyenin yan tarafında, etrafımdaki gürültüyü sanki komşunun evinden geliyormuş gibi silikleştiren, efsunlu yeşil parıltılarla dolu bir çift göz buldum. Kulağıma fısıldadığı ipeksi zehrinin etkisiyle zayıf düşmüş bir halde gözümü kaçırmadan önce, yarım saniyeden daha kısa bir süre için bakışlarının içine çekilmişim. Ne yaptığımın farkına vardığım an tekrar ona baktım ancak artık çok geçti. Başparmağını muzaffer sırtışının üzerinde gezdirdi ve Nico'nun kulağına bir şeyler mırıldanmak için döndü.

Neden oynadığımızı bilmediğim bir oyunu kaybetmiş gibi hissediyordum?

Beni parmağıyla daha yakına çağırdığında neden ona doğru bir adım atmıştım?

Ellerimi yumruk yapıp ayaklandım ve yeni evli çiftin üzerine akın eden misafir dalgasının arasından geçtim. Şu anda her ne kadar Rory'nin evliliğini kutlamak istesem de kameriyeye doğru gitmek, Raphael Visconti'ye doğru gitmek anlamına gelirdi ve onun yörüngesinin beş metre bile yakınında olmamayı tercih ederdim.

Çünkü barda, onun çekimine karşı koymakta zorlandığımı açıktı.

Tören sırasında tüm doğru yerlerde kıkırdamama ve gülümsememe rağmen, çocukluk anılarımda Raphael'i bulmak için beynimin en karanlık köşelerini karıştırarak çok zaman geçirmiştim.

Onu nasıl hatırlayamadığımı anlamıyordum. Ailesinin cenazesinden bile aklıma bir şey gelmemişti. Çok da... *unutulabilir* biri sayılmazdı. Elbette ben o sırada çok gençtim ve o da yirmili yaşlarının ortasında, şimdiki yaşımdan bile büyüktü. Angelo'yu ve Gabe'i hatırlıyordum çünkü kimse bir silahın arkasındaki yüzü unutmazdı ve zaten kim Gabe'i hatırlamadığını söyleyebilirdi ki?

Smokinler ve saten kumaşlar omzumu sıyrıp geçerken göz ucuyla Gabe'e baktım. Anında bakmamış olmayı dilemiştim. Tanrım, gerçekten de bir kâbustan fırlamış gibiydi. Kardeşlerinden bile daha uzun, daha heybetliydi ve takım elbisesinin her bir kenarının, yakasının, manşetinin altından dövmeleri gözüküyordu. Kardeşinin düğününde bile gülümsemedi. Sanırım kaşımdan çeneme kadar uzanan bir yara izim olsaydı ben de gülümsemezdim.

Ürpererek mihraba giden koridora çıktım. Bara gidip Matt'le kendime birer içki alacak ve kalabalığın azalmasını bekleyecektim.

“Penny!” Kadınsı bir tını rüzgârla birlikte kulaklarıma taşınmıştı. Arkamı döndüğümde Rory'nin bana ulaşmak için bedenlerin arasından sıyrıldığını gördüm. Göz göze geldiğimizde geniş bir sırıtışla bana baktı. “Sen olduğunu hemen anladım. O kızıl saçları nerede görsem tanırım.”

Onu sıcak bir şekilde kucaklayıp tatlı kokusunu içime çektim. “Çok güzel görünüyorsun! Evliliğini kutlarım.”

“Evet, evet, teşekkür ederim.” Nefes nefeseydi ve geçiştirircesine salladığı eli bu konuşmayı bugün milyonlarca kez yaptığını gösteriyordu. “Onu bunu bırak, Sahil'e döndüğünden haberim yoktu. Bilseydim seni evime davet ederdim!” Merakla etrafına bakındı. “Kiminle birlikte geldin bu arada?”

“Matt Collins.” Rory Matt'i okuldan tanıyordu, ayrıca Matt eskiden babasına Koru'da çöp toplama ve kuş yemliklerini doldurma gibi ufak tefek işlerde yardım ederdi. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdiğinde gözlerimi devirdim. “Matt komşum, yanlış fikirlere kapılma.”

“Matt çok iyi biri, o yüzden belki de bu *doğru* bir fikirdir.”

Matt'in hoşlandığı kız nihayet onu fark edene dek burada olduğum gerçeğini ona söylemeye zahmet etmeden gülümsedim. “Bugün kendi aşk hikâyene odaklanmaya ne dersin? Yarın başkasını için endişelenebilirsin.”

Omzumun üzerinden arkaya kayan gözleri parıldıyordu. Bakışlarını takip ettim ve Angelo Visconti'nin de ona hayranlıkla baktığını gördüm. “Yarın olmaz,” diye mırıldandı ve kocasına

utangaç bir şekilde gülümsedi. “Yarın balayımız için Fiji’ye doğru yola çıkacağız.” Dikkatini tekrar bana verdi. “İki hafta içinde döneceğim. Sen hâlâ burada olacak mısın?”

Burada bir iş bulup bulamayacağıma bağlıydı. Günahlarımın Atlantic City’de kalıp kalmayacağına, eyalet sınırlarının ötesine sızıp sızmayacağına. Tabii ki yeni gelini bu konuyla meşgul etmeyecektim. “Elbette,” dedim neşeli bir sesle.

“O zaman döndüğümde arayı güzelce kapatmalıyız. Bugünlerde neler yaptığını duymak için gerçekten çok heyecanlıyım.” Kalın, takma kirpiklerinin arasından bana baktığında göğsüm sıcak bir hisle dolmuştu. Rory her zaman çok iyi biriydi ve gerçekten de dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu.

Umarım bir Visconti ona bunu verebilirdi.

Kalabalığın arasından bir ses yükseldi. “Aurora!” Rory’nin göz kapakları titreyerek kapandı, ardından özür dilercesine gülümsedi. “Bir tur atsam iyi olacak. Seni daha sonra dans pistinde yakalarım umarım.”

Yanağımı öptü ve sonra süzülerek uzaklaştı.

Henüz kolumun erişebileceği bir mesafedeyken hızla uzanıp omzunu tuttum. “Nasıl bir his?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Âşık olmak?”

Aşka neredeyse hiç inanmıyordum, bu yüzden neden bu soruyu sormak zorunda hissettiğimi anlamamıştım. Hastalıklı bir meraklı belki de. Bir erkeğin bir kadına doğum yapmanın nasıl bir his olduğunu sorması gibi; asla deneyimleyemeyeceği bir şey hakkında fikir edinmek için sorulmuş bir soruydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Rory bana tek kelimelik bir cevap ver-

medi. Gözlerini kararan gökyüzüne dikip altdudağını dişlerinin arasına aldı.

“Kalbin vücudundan çıkıp gitmiş gibi bir his.” Bakışları tekrar Angelo’nunkileri bulduğunda kolyesinin altından göğsüne doğru yayılan pembe rengi hayranlıkla izledim. “Kalbim artık Armani takımlar giyiyor ve haftanın her günü için bir *Glock*’u var.”

Parmaklarım şişme montunun üzerinden uzaklaştı ve Rory elimin altından kayıp gitti.

BÖLÜM

Altı

Penny

“Biz arkadaşız, değil mi?”

Çikolatalı keki çatalımın ulaşamayacağı bir yere ittirdim ve midemi yatıştırmaya çalıştım. Bu, sekiz çeşit yemeğin sonuncusuydu ve bir lokma daha yersem elbisemin fermuarı yukarıda kalmak için uğraşmayı bırakacaktı.

“Elbette,” dedi Matt söylediğim tek kelimeyi bile duymadığını belli eden donuk bir ses tonuyla. Artık adının Anna olduğunu bildiğim kıza bakmakla meşguldü. Hoşlandığı kız üç masa ileride bir grup arkadaşıyla oturuyordu ve hiçbiri tek bir yemeğe bile dokunmamıştı. “Tamam, şuna ne dersin? O tuvalete gittiğinde sen de git. Sonra da telefonda konuşuyormuş gibi yap ve sikimin ne kadar büyük olduğundan falan bahset.”

Ona gülümsemesi, kahkaha atması, şaka yaptığını gösterecek *herhangi bir şey* yapması için birkaç saniye verdim. Ama yapmamıştı.

“Bununla kızı tavlayacağını mı düşünüyorsun?”

Gözleri dalgındı. “Kızlar büyük alet sever, değil mi?”

“İsa aşkına, Matt.” Pastayı tekrar kendime doğru çektim. Yalnızca bir lokma daha. “Neden sadece gidip onunla konuşmuyorsun?”

“Kafanı bir yere mi çarptın sen? Ucubenin teki olduğumu düşünür.”

Bariz bir şekilde ortada olanı belirtmek yerine şahane tatlıdan bir çatal daha almayı tercih ettim. Çikolatanın tadı gerçeklerden daha iyiydi. Bazen fare zehri bile gerçeklerden daha lezzetli olabiliyordu.

Deniztarağı ve kuzu eti servisinin arasında bir yerde karanlık çökmüştü. Şimdi meşaleler, kızılötesi lambalar ve şahit olduğumuz aşk hikâyesinin sıcaklığı Kuru’nun üzerine puslu bir parıltı yayıyordu. Mini orkestranın alçak ve sakin ritmi tempo kazanmış, bir saksafon ortaya çıkmıştı. Gece, parlak topuklu ayakkabılar dans pistine doğru ilerler ve isteksiz deri mokasenler onları takip ederken konukların geçirdiği iyi vakitle ışıldıyordu.

Bir garson boşalan şampanya kadehimi tazeledi. Ona teşekkür etmek için döndüm ancak gözlerim omzunun üstünden görünen karanlık figüre takılmıştı. Raphael Visconti bara yaslanmıştı ve *bir başka* kadın bokun üzerindeki sinek gibi etrafında vızıldayıp duruyordu. Bütün gece gelip gidenler olmuştu. Hepsinin farklı elbiseleri, farklı saç stilleri olsa da aynı kemik sızlatan davranışlara sahiplerdi.

Kendisinden önceki tüm kadınlar gibi bu seferkinin de jestleri büyük ve kahkahaları gürültülüydü. Buna karşılık Raphael ise durgun ve nazikti. Kadının kendi kendine konuşmasını dinlemek için başını eğiyor; başparmağını terbiyeli gülümsemesinin üzerinde gezdiriyordu.

Raphael Visconti mükemmel bir beyefendiydi.

Aynı zamanda mükemmel bir yalancıydı da.

Yalancı kelimesi dilimin ucunu ekşi bir şeker gibi karıncalandırmıştı. İster içgüdü deyin ister sağduyu; içten içe bu centilmen tavrın aldatmacadan başka bir şey olmadığını biliyordum.

Sanki düşüncelerimin zehrini aniden hissetmiş gibi, Raphael'in bakışları zeminden ayrılıp benimkilerle buluştu. Gözleri karanlık bir keyifle parlıyor ve dört sesli harfi de kaşmir gibi yumuşak bir tonla uzatarak Penelope diyen sesi rüzgârın içinden fısıldıyordu.

Kalbim hızla çarparken kendimi küçük düşmekten kurtarmak için sandalyemde diğer tarafa döndüm. Raphael'e bakmayı gerçekten bırakmalıyım çünkü kıskandığımı falan düşünmeye başlayacaktı ve *kesinlikle* onu kıskanmıyordum.

Dans pistinde sarhoş bir şekilde dans eden bir çifte odaklandım. "Hey..." Dikkatini çekmek için Matt'i masanın altından tekmeledim. "Raphael Visconti hakkında ne biliyorsan anlat bana. Tam bir pislik, öyle değil mi?"

Kaşlarını çattı, ardından omzumun üzerinden arkaya baktı. Romantik bir hava yaratan ışıkların altında bir kadınla konuşan yakışıklı adamı gördüğünü biliyordum çünkü ifadesi kocaman bir sırıtışa dönüşmüştü. "Şansını mı deneyeceksin?"

"Hayır." Ceketimin üst düğmesini açtığımda Matt'in bakışları dekolteme düştü.

"Üşüdüğünü sanıyordum?"

Ona çantamla vurdum. "Soruya cevap ver. Bana Raphael Visconti hakkında bildiğin her şeyi anlat, yoksa Anna'ya bitli olduğunu söylerim."

Tehdidim neşesini kaçırmamıştı. Benimkini taklit etmek için

olduğunu tahmin ettiğim cırtlak bir sesle önceki tavsiyemi tekrarladi. “Neden sadece gidip onunla konuşmuyorsun?”

Matt’e Rafe’nin birkaç saat önceki kabalığundan neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Sanırım Nico’ya daha önce tanıştığımızı söylemememin nedeni de buydu; o zaman bütün o dolandırıcılık olayını açıklamam gerekecekti. Matt’se bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve Sahil’deki tek arkadaşım olduğundan bunu o şekilde tutacaktım.

Ayrıca, garip bir nedenden ötürü, Raphael’in sırrını bilen tek kişi olmak hoşuma gidiyordu.

Ben arkadaşşıma onunla konuşacağıma gelgit olduğu sırada Şeytan Yamacı uçurumunun tepesinden atlamayı tercih edeceğimi söyleyemeden, bir sandalyenin yere sürtünmesi Matt’in kafasını doksan derecelik açıyla çevirmesine neden olmuştu. İkimizin de gözleri ayağa kalkıp elbisesini düzelden ve topuklu çizmeleriyle dans pistinden bara doğru ilerleyen Anna’yı takip etti.

Kalçasını her sallayışında boğazımın neden daha da düğümlediğini anlayamıyordum.

Matt’in ses tonu mizahı bırakıp bir panik havasına büründü. “Hayır, ciddiğim. Git de konuş adamla.”

Anna zamanlamayı ayarlamış gibi tam da bir önceki kızın çekilmesinden yarım saniye sonra Raphael’in yanındaki boşluğa sokulmuştu.

Elim çikolata lekeli peçetenin etrafında yumruk şeklinde kıvrıldı. “Neden? Kız arkadaşını çalacağından mı endişeleniyorsun?”

“Tabii ki endişeleniyorum, *baksana şuna.*” İstemedenden de olsa Rafe’ye baktığımda en olmayacak anı seçtiğimi fark etmişim. Görünüşe göre Anna her ne söylüyorsa çok komikti çünkü Raphael başını ışıklarla dolu verandaya kaldırmış ve *gülmüştü*. Yalnızca

kibar bir gülücükten ibaret değildi bu. Göğsünün derinliklerinden yükselen türde bir kahkahaydı. Taklit etmesi zor olan türden.

Düşündüğümünden daha iyi bir yalancı olmalıydı çünkü delice bir an için neredeyse ona inanacaktım.

Tanrım, sarhoş olmalıydım.

“Soruma cevap vermedin. O bir pislik, değil mi?”

Matt şaşırmış görünüyordu. “Rafe mi? Pislik mi? Alakası bile yok. *Bu kadar* yakışıklı görünen bir adamın bazı kusurları olması gerekiyor bence ama her ne kadar onun bir pislik olduğunu söylemek istesem de değil. Burs programıyla her yıl yüz dezavantajlı çocuğun Şeytan Sahil’i Akademisi’ne tam bursla gitmesini sağlıyor. Hastaneye ait Bir Dilek Tut vakfını finanse ediyor. Dört yıl önce Yamaç’ta çıkan o garip kar fırtınasını hatırlıyor musun?” İsteksizce başımı salladım. “Tüm tadilat ve hasar masraflarını cebinden ödedi. Ona *milyonlara* mal olmuş olmalı. Raphael iyi bir adam, bazı diğer Viscontilerin aksine...”

Keskin bakışlarını barın diğer ucuna kadar takip ettim. Benny çakmağından avucuna bütan* akıtarak bir sarışını etkilemeye çalışıyordu. Elini yumruk yapıp çakmağı altında tuttu ve ardından *üfledi*.

Bir ateş topu gökyüzünü aydınlatırken Matt bir küfür savurdu. Amansız alevler kızın kaşlarına endişe verici derecede yakın bir şekilde dans ediyorlardı.

“Ne var şimdi bunda? Kundakçılıkla kız mı tavllanır?” diye mırıldandı alaycı bir tonla.

Sert bir rüzgâr yüksek sesli bir kahkahayı olduğumuz yöne taşımış, dudaklarımdaki keyif dolu gülümsemeyi alıp götürmüştü. Matt yaklaşıp kalçasıyla beni dürttü ve Anna, Raphael’in söyle-

* Bütan, çakmakların çalışabilmesi için gerekli olan bir gazdır. Fazlasıyla yanıcı, renksiz, kokusuz ve hızla sıvılaşan bir gaz olarak bilinmektedir. (ç.n.)

diği bir şeye kıkırdayıp cilveli bir şekilde konuşurken aynı yılanın iki başıymışız gibi bakıştık. Kahkahası kıvrak vücudunu öyle şiddetli bir şekilde sarsmıştı ki geriye doğru sendelemişti. Raphael'in kolu dengesini sağlayabilmek için Anna'nın beline dolandığında ikimiz de birer yılan gibi tısladık.

Ben kendi dudaklarımdan dökülen sesi bir lokma daha çikolataı kekin altına sakladım.

“Artık sana gerçek anlamda *yalvarıyorum*. Lütfen gidip onları ayır.”

“İmkânı yok.”

“Sadece onu dansa davet et-”

“Hayatta olmaz-”

“Sana yüz dolar veririm.”

Bu teklifle duraksadım. Aslına bakılacak olursa şu anda beş parasızdım. *Üç yılı aşkın süredir dolabınızda duran ramenleri yemek zorunda kaldığınız türden bir beş parasızlık.*

Dün gece, Raphael'in saatinin deri kayışının kokusunu içime çekerken kafam dolar işaretleriyle güzel olmuştu. Ancak şimdi gerçek dünyaya dönmüş ve Viscontilerden birine ait bir saatı satmak için muhtemelen Sahil'den ayrılmam gerektiğini fark etmişim. Bu kıyıdaki bir rehin dükkânının onu kabul etmek için hayatını riske atma şansı yok denecek kadar azdı ve ne zaman bir iş bulacağımı da kim bilebilirdi ki?

“İki yüz.”

“Ah, hadi ama. Ben bir öğretmenim.”

“Vah vah,” diye karşılık verdim hızla. “Yılda kırk bin dolar aidatı olan bir okulda öğretmenlik yapıyorsun. Kendi boya kalemelerini almak için para biriktirmiyorsun, değil mi?”

Matt duraksadı. “İyi. Yüz yetmiş beş dolar.”

“Yüz yetmiş beş dolar ve o paspastan da kurtulacaksın.”

“Lanet olsun. İki yüz dolar, paspas yerinde kalıyor.”

“Anlaştık.”

El sıkıştık fakat omurgamdan aşağı süzülen *zaferi* yoğun, yapış yapış bir korku izlemişti. Tipik bir durumdu. Gözüm parayla kör olduğu için kabul ettiğim görevi detaylıca düşünmemiştim ve şimdi *kendi isteğimle* Raphael Visconti’nin yanına gidip onunla sohbet etmek zorundaydım. Benimle bir daha konuşmaktansa aletini bir arabanın kapısına sıkıştırmayı tercih edeceğini özellikle söyleyen adamla.

Matt’ın mokasen ayakkabısı bileğimi dürttü. “*Kımlıda.*”

“Kapa çeneni, gidiyorum işte,” diye tısladım. Kısmen midemde uçuşan kelekleri bastırmak, kısmen de bara gitmek için bir bahane olsun diye şampanya kadehimi üç yudumda kafaya diktim.

Ayağa kalktığım sırada oturduğum sandalye de rahatlamış olmalıydı. Kahretsin, çok hızlı bir şekilde çok fazla içmiştim ve nedenini bilmiyordum. Sıvı cesarete ihtiyacım olduğundan da değildi çünkü *şans* benimleydi.

Şans. Doğru ya. Şanslı olduğumu unutmuştum.

Omuzlarımı dikleştirerek boynumdaki dört yapraklı yoncaya dokundum ve gerginliğimi üzerimden attım. Tanrı aşkına, o sadece bir erkekti ve bu yaptığım da yalnızca ücretli bir işti.

Yeni bir özgüven dalgasıyla bara doğru yürüdüm. Gözlerim hedefimin üzerindeydi. Belki topuklu ayakkabılarımın kararlı adımlarını duyduğundan, belki de bir gecede belaya karşı bir tür altıncı his geliştirmiş olduğundandı ancak ben yaklaşırken gözleri kadehinden ayrıldı. Barın vücudunun hemen arkasından vuran parlak ışıklarına rağmen bakışlarının siyah topuklu ayakkabılarımdan ceketimin önüne doğru çıktığını ve benimkilerle buluştu-

ğunu görebiliyordum. Gözlerinin ardında bir ışıltı hayat buldu ve garip bir şekilde bunu kendi kalp atışlarımda hissettim.

Anna'nın sözü gelişimle yarıda kesilmiş, şehvet dolu ifadesi yapabilseydi içinde beni haşlayabileceği bir şeye dönüşmüştü. Kusursuz denecek kadar güzel bir kadındı. Gece kadar siyah saçlara, kedi gibi yüz hatlarına ve eminim gözleri olan herkesin iki kere bakmasına neden olacak bir vücuda sahipti.

“Çok üzgünüm, tatlım. Sakıncası var mı?”

Bana öylece bakakaldı. “Neyin?”

“Raphael'i birkaç dakikalığına çalmamın.”

Raphael'in ipeksi sesi aramızdaki gerilimi bıçak gibi kesene dek yerinden kıpırdayacağına dair bir işaret vermemişti.

“Seninle yeniden konuşmak harikaydı, Anna.”

Baş döndürücü bir heyecan, elektrik akımı gibi tüm vücudumu sardı. Bir aptal bile Rafe'nin ne demek istediğini anlayabilirdi, bu nedenle Anna hızla uzaklaştı. Sahil'de kesinlikle yeni bir düşman edinmiştim üstelik bu çok kötüydü. Önce birkaç arkadaş edinmeyi tercih ederdim ama bunu daha sonra düşünecektim. Şu anda, içkimi sipariş ederken Rafe'nin varlığının zerresini dahi hissetmiyormuş gibi davranmaya odaklanmış durumdaydım.

“Biliyor musun, bana âşık olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Çenem gerildi. Gözlerimi *vodka lime* hazırlayan barmenin salınan atkuyruğuna diktim. “Bu fikre tam olarak nereden kapıldın?”

“Çünkü bir türlü peşimi bırakamıyorsun.”

Öfke, utanç ve daha *canlı* bir şey, yüzümü iğne batıyormuşçasına karıncalandırıyordu. Saçma olduğunun farkındaydım ama başka kadınlarla bu şekilde konuşmasının mümkün olmadığını bilmek tenimin altında heyecan dolu bir uğultuya neden oluyordu.

Acınası durumdaydım. Tabii ki benimle böyle konuşacaktı, adamın lanet saatini çalmıştım.

“Ya da belki sadece aletini bir arabanın kapısına sıkıştırmanı görmek istiyordumdur.”

“Ya da belki sadece aletimi görmek istiyorsundur.”

Donup kaldım. Ardından başımı çevirip ona dik dik baktım. Hayretler içinde kaldığım o kısa anda, Raphael’in dudakları ufak bir yudum viskinin arkasında kaybolmadan önce kıvrılmıştı. *Kazandığını* sanıyordu. Yanaklarım başımın tepesindeki ısı lambasından daha sıcak halde olmasına rağmen alaycı bir kahkaha attım.

“Tuhaf. Herkes senin tam bir beyefendi olduğunu düşünüyor ama aletin hakkında bu kadar çok konuşman pek de centilmence bir alışkanlık sayılmaz.”

Vücudunun hareket eden tek parçası çenesine doğru gerilen kastı. Ardından sabah yataktan kalkarken hissedeceğiniz türden bir isteksizlikle bakışlarını benimkilere çevirdi.

“Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?”

“O kadar da kolay kandırılmayacağımı.”

Gözleri dudaklarıma düştüğünde onunkilerde de yavaş ve şeytani bir sırtış belirmişti. Gülümsemesi buz gibi olsa da içimde bir ateş yakmıştı ve bacaklarımın arasında bir yaz esintisi gibi salınıyordu.

“Ya sen Penelope? Sen bir hanımefendi misin?”

Sesindeki alaycı ton hoşuma gitmemişti. İpeksi bir melodinin ardına gizlenmiş iğneleyici sözleri omurgamı dikleştirmeme neden oldu. Çenemi kaldırdım ve bakışlarımı sertleştirdim. “Evet.”

Bir elini yüzünde gezdirdiğinde ifadesindeki belli belirsiz keyif de kaybolmuştu. “Ah.”

“Ah ne?”

“Ben de o kadar kolay kandırılmam.”

Sesi sanki yalnızca benim kulaklarıma göre tasarlanmış gibi alçak ve yumuşaktı. Omuzlarımdan yayılan gerginliğin ağırlığını taşıyabilmek için avuçlarımı bara yasladım. Elbette, bir hanımefendi olduğumu düşünmüyordu. *Değildim de zaten*. Hiçbir hanımefendi güvenlik kilitleri hâlâ üzerinde olan elbiseler giymez ya da geçimini bir perşembe gecesini erkekleri kandırıp saatlerini çalarak sağlamazdı.

Titrek bir nefes verdiğimde Raphael’ın bakışları aramızda süzülen buğuya takıldı. “Ne istiyorsun yine? O ucuz oyunlarından birini daha oynamak mı?”

“Eğer yeterince cesursan.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Artık temiz bir hayat yaşıyordum ancak kelimeler ben durduramadan ağzımdan çıkıvermişti. Sanırım bir hakarete karşı refleks olarak verdiğim tepkiydi bu. Tıpkı diğer tüm kusurlarım gibi ruhumun derinliklerine gömülmüştü.

“Hayır.”

Raphael’ın sesi kesindi. Sözlerini bir yudum viskiyle noktaldı ve sanki konuşacak başka birini, *herhangi birini* arıyormuş gibi dikkatini başımın arkasına çevirdi.

Bana kolay bir çıkış yolu vermişti fakat ben bunu kabul edemeyecek kadar gururluydum. “Yine kaybedeceğinden mi korkuyorsun?”

“Kazanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu. Keskin yüz hatları yeniden keyifle yumuşamıştı.

“Çünkü şanslıyım.”

Gülümsemesi şeklini korusa da bakışlarından bir akıntı gibi

geçip giden hoşnutsuzluk dalgasını kaçırmamıştım. Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Raphael boğazını kaşıyıp viskisinin son yudumunu içerken yıldızsız gökyüzüne baktı. Bileğinin keskin bir hareketiyle boş bardağı barın öbür tarafına kaydırdıktan sonra ilgisinin sıcaklığı yeniden üzerimdeydi.

“Aklında bir oyun var mı?”

“Evet.” *Hayır*. Ancak üç yıldır bu dansı yapmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kontrolün sende olması gerektiği idi. Eğer onun bir oyun seçmesine izin verirsem, kaybetme ihtimalim yüz kat artardı.

İçkimden yavaş bir yudum alarak zihnimdeki bar oyunları listesini karıştırmak için zaman kazandım. Bu kısım her zamankinden daha uzun sürmüştü çünkü zihnimde uzaklaşmam için bana bağırarak bir ses varken odaklanmak zordu. Tıpkı bir önceki testte olduğu gibi, düpedüz hile yapmak yerine güvenli bir şey bulmalıydım. Listedenden bir tanesini seçtim ve bardağımı tatmin edici bir gümbürtüyle cam tezgâhın üzerine bıraktım.

“Hazır mısın?”

Raphael avucunu kaldırdı. “Henüz neyin üzerine bahse gireceğimize karar vermedik.”

“Eğer ben kazanırsam, o saati de alırım.” Başım ile bileğindeki *Seamaster*’ı işaret ettim. *Raphael Visconti*’yi ağıma düşürerek iki saatinden de mahrum bırakma fikri ağzımı sulandırıyor.

“Peki ya ben kazanırsam?”

Ses tonundaki ani boğukluk ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Bakışlarımı bileğinden yüzüne çevirdim ancak bunu yaptığım anda yapmamış olmayı dilemişim. İrislerinin duvarları arasında dans eden tehlikeye hazırlıksız yakalanmıştım.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Aniden sutyenimin ince kumaşının altında sertleşen meme uçlarımin fazlasıyla farkına varır olmuştum. *O yalnızca bir erkek. O yalnızca bir erkek. O yalnızca bir erkek.*

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadım.

Uzun bir süre gözlerime baktı. Dudaklarını yaladığında yeşil bakışlarından *hiç de* bir beyefendiye yakışmayacak şeylerin belli belirsiz parıltısı geçmişti. Aramızdaki gerilimin beni boğacağını hissettiğim anda hafifçe başını salladı. “Gitmeni.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Şaşkınlığıma sırtıttı. “Kardeşimin düğününün tadını sen peşimde dolanmadan huzur içinde çıkarmak istiyorum.” Gözleri arkamdaki bir şeye takıldığında alaycı bir nefes verdi. “Nedense kavalenin aldıracağını sanmıyorum.”

Bakışlarını Matt’e kadar takip ettim. Son beş dakika içinde bir şekilde cesaretini toplayıp Anna’nın masasına geçmeyi başarmıştı. Hoşlandığı kızın hemen karşısına, iki arkadaşının arasına oturmuştu ve bir seri katil gibi ona bakıyordu. Kendi masamıza dönüp baktığımda Matt’in tarafına düzgünce dizilmiş dört boş kadeh gördüm.

Şimdi anlaşılmıştı.

“Anlaştık,” dedim rahatça. Sikerler, bu geceden sonra Raphael’i görmeyecektim. Özel jetine atlayıp Vegas’a dönecekti ve belki de ancak Paskalya’da falan yeniden ortaya çıkardı. O zamana kadar umuyordum ki ben de çoktan buradan gitmiş olacaktım.

Son bir üçkâğıt daha. Sadece bir tane... ve sonra dediğim gibi temiz bir hayat yaşayacağım.

İki büyük bardak su sipariş ettim, ardından takma kirpiklerimin altından Raphael’e baktım. “En sevdiğin içki ne?”

“Viski tabii ki,” dedi keyifle.

Barmene başımı salladım. “Üç *shot Sambuca* lütfen.”

Rafe’nin yumuşak gülüşüyle yanağım ısındı. Enfes ve rahat bir sestti. Birden kadınların onun yanında neden bu kadar yüksek sesle güldüğünü anlamıştım.

“Tamam.” İki suyu önüme koyduktan sonra üç *Sambuca shotı* da onun önüne koydum. “Bahse girerim sen bu üç *shotı* içmeden önce ben bu iki büyük bardak suyu içebilirim.”

Raphael çenesini avucunun içine aldı. Kısıtıldığı gözleri suyu ve shotları ölçüyordu. “Bunu yapmanın imkânı yok. Bu seferki bit-yeniği ne?”

“Tek istediğim biraz süre avantajı. İçeceğim çok fazla sıvı var, öyle değil mi?”

Gözlerinde şüphe kıvılcımları çakmıştı. “Ne kadarlık bir süre avantajı?”

“Mm, bir bardak kadar diyelim mi?”

Birkaç saniye düşündükten sonra omuz silkti. “Adil görünüyor. Kurallar?”

“Sadece bir tane: Birbirinizin bardaklarına dokunmak yok. Birlirsin, devirmek ya da yerinden almak. Başlamaya hazır mısınız?”

Beni dikkatle izleyerek başını onaylarcasına salladı.

İlk bardağımı hızlı ve kolay bir şekilde içtim. Bu oyunu iki nedenden dolayı seviyordum. Birincisi, bir anda tüm bu suyu içmek akşamdan kalma durumunu atlatmak için harika bir yoldu. İkincisiyse çok basit bir numara olmasına rağmen kimsenin anlamamasıydı.

Bana verdiği avantaj bardaklarımdan birini oyun dışı bırakmıştı. Raphael içmeye başlar başlamaz onu ters çevirerek *shotla* rından birinin üzerine kapatacaktım ve dokunmama kuralı gereği

bardağımı hareket ettirmesine izni olmayacaktı. O sırada ben de dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme ve bileğimde altı hane bedelinde yeni bir saatle ikinci bardak suyumu keyifle yudumlayacaktım.

Dudaklarımı elimin arkasıyla silerek boş bardağı bıraktım ve Raphael'e döndüm. "Avantaj için teşekkürler," dedim tatlı bir sesle. "Ne zaman istersen."

"Hazır mısın?"

Bakışlarında kıvılcımlar çakıyordu. Islak altdudağıma bakarak yavaşça başını salladı.

Ancak bir sonraki hareketi çok daha hızlıydı. O kadar akıcı ve etkiliydi ki içkiyle beslenen beynimin ona yetişmesi biraz zaman almıştı. Üç *shot* bardağını da birbirine yaklaştırdığında artık çevreleri benim boş bardağımın ağzından daha büyüktü. Bu oyunu adil bir şekilde kazanmak için son bir çabayla suyuma uzanmadan önce –ki bu tabii ki de imkânsızdı– bir metalin parıltısını gördüm ve bir takırtı ile cumburtu duydum. Ansızın suyun altında beliren bir silaha bakıyordum.

Su *bana* aitti. Silah ise *ona*.

Kalbim ağzımda atarken geriye doğru sendeledim. Namlusu buz küplerinin arasında sallanan ve kabzası dudaklarımı dayamak üzere olduğum bardağın kenarında duran silaha bakarken çevremdeki her şey kararmıştı.

Hayatımda iki kez bir silaha bu kadar yaklaşmıştım. İlkinde karanlık bir ara sokakta elbisemin eteğinin altına, ikincisindeyse şakağıma dayanmıştı.

Bir ıslık sesi. Klik.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Sen milyonda birsin.

Orkestranın neşeli sesi azalmış ve kalbim daha yüksek sesle atmaya başlamıştı. Kalbim göğsümün boşluğunda bir hissizlik pelerinin ardında yankılanıyordu.

Denesem bile yerimden kıpırdayamazdım.

Silah, ipek kumaşı ve sitrin taşını yalnızca gözümün ucuyla görebileceğim bir hızla hareket etti. Raphael silahı bardağın içinden çıkarıp cep mendiliyle silerken ellerini takip edecek kadar kendime gelebilmişim. Takımının ceketinin önünü hızla açtığında bir anda tehdit ortadan kalkmış, kadife kaplı perdelerin arkasında kaybolmuştu.

Raphael kolunu bara yasladı ve dikkatini ufuktaki bir şeye yöneltti.

Konuştığında sesinin sakin tonu buz kesen kanımı çözmeye yetmemişti.

“Şansla ilgili sorun şu ki Penelope, ona bel bağladığında ortadan kaybolmak gibi korkunç bir huyu vardır.” Bir *shot* daha içerken zardan kol düğmesi bana göz kırptı. “Biraz daha sağlam bir şeye güvenmeyi düşünebilirsin.” Bir *shot*, bir takırtı daha. “Zekâ ya da bilgi gibi.” Bakışları dudaklarıma düşmüştü. “Ya da bunlardan birine sahip değilsen, belki de o güzel yüzüne.” Son *shot* bardağını tezgâha çarptı. Ardından viskinin kalıntılarıyla birlikte sırtışını da elinin tersiyle silerek benimle omuz omuza gelene dek ilerledi.

Kolunun sıcaklığının ceketimi nasıl yaktığını ya da nefesindeki barut gibi hissettiren alkol kokusunun kaybımla nasıl da alay ettiğini görmezden gelmeye çalıştım. Bunun yerine, nefesimi kontrol etmeye çalışarak barın arkasındaki içkilerle dolu duvara odaklandım.

Raphael eğildiğinde keskin ve soğuk elmacikkemikleri yanığımı okşayıp geçti. “Çıkış sağında.” Ardından büyük elini bile-

ğime doladı. Öyle sıcak ve güçlüydü ki *yemin ederim*, kolumu kavradığı yerde tenimin cızırdadığını duyabiliyordum.

Artık hiç nefes almamayı nefeslerimi kontrol etmeye tercih ettiğim noktadaydım.

“Ormanda dikkatli ol, Penelope.” Eli bileğimden aşağı kaydı ve parmak uçları beni serbest bırakmadan önce avucumun içindeki bir çizgiyi hafifçe takip etti. “Kötü şeyler onları göremediğin yerlerde saklanır.”

Ardından uzaklaştı ve takım elbiseli insanlar denizine karıştı.

Ben de hiç oyalanmadan harekete geçtim. Sakin kalmaya çalışsam da otomatik pilot vücudumun kontrolünü ele geçirmişti. Topuklarımın üzerinde dönerek masadan çantamı aldım. Matt’e bakmaya cesaret edememiştim ve onun da gittiğimi görmeyeceğini umuyordum.

Neredeyse koşarak, ağaçların arasında, gölgelerin içinde kayboldum. Güvenlik ağı yavaş yavaş seyrelip ağaçlar gürleşirken ormanın karanlığın her şeyi tükettiği kısmına gelmiştim. Orkestranın canlı tınısı sonunda eriyip gitmişti ve sessizlik bana ürkütücü bir şekilde yalnız olduğumu hatırlatıyordu.

Homurtularım geceyi delip geçerken nefesimin buğusu da göğü griye boyuyordu.

O kadının o ara sokağa girip bana kolyesini verdiği geceden beri hep şanslı olmuşum. Neredeyse tek kişilik özelliğim olacak kadar şanslı hem de. Atlantic City’de yakalandığımda şansımın beni terk ettiğinden endişe etsem de bunu bir talihsizlik olarak değerlendirmiştim. Ne de olsa elimde kalan tüm parayla Sahil’e dönecek kadar şanslıydım ve aynı gece fiyatı altı haneli bir saati cebe indirmiştim.

Ancak belki bu da bir başka talihsizlikti çünkü yolumu Raphael Visconti'ye çıkarmıştı.

Farkında bile olmadan hızımı arttırdım. Ciğerlerim yanıyordu ve gözlerim akmalarına izin vermek için fazla inatçı olduğum yaşlarla dolmuştu. Parmaklarımı bir ağacın sert kabuğuna sürtüp bir diğerine uzandığımda ayağım yerdeki köke takıldı ve bileğim dönerek burkuldu.

“Siktir,” diye tısladım karanlığa doğru.

Ne kadar da şanssızdım.

Bileğim acı içinde çığlıklar atarken topallayarak ilerlemeye devam ettim. Ağaçlar seyrelene ve puslu turuncu bir parıltı karanlığı delip geçene dek durmadım. Birkaç saniye sonra önümde tek bir sokak lambası belirmiş ve çamur olmuş topuklu ayakkabılarımın altındaki zemin sertleşmişti. Artık neyin üzerinde yürüdüğümü görebildiğim için topuklularımı çıkarıp dik tepeden aşağıya doğru titrek adımlarla inmeye başladım. Şehrin göbeğine giden dolambaçlı yolun kenarına yakın duruyordum. Ayaklarım acıma-ya başladığında topuklularımı yeniden ayaklarıma geçirdim ki bu da tartışmalı bir hamleydi.

Damarlarımda dolaşan adrenalin bir vızıltıdan sessiz bir uğultuya dönüşürken başka bir duyguya da yer açmıştı. Huzursuzluğa.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalar.

Nico'nun sözleri bastırmaya çalıştığım bir anı gibi beynimin arkasından fısıldadı. Belki de bu sözlerin onun bile farkında olmadığı daha derin anlamları vardı. Belki de günahkârların şanslı olmaları mümkün değildi. Belki de iyi insanları iyi şans, kötü insanları da kötü şans buluyordu.

On yaşımdan beri iyi bir insan olmamıştım. Neden şanslı olacaktım ki? Bu hayatta insanları dolandırmak ve paralarını çalmak dışında iyi şansa sahip olmak için ne yapmıştım?

Kendi düşüncelerimin bataklığında öylesine kaybolmuştum ki tuzlu hava yüzüme çarpana dek ana caddeye çıkan dönüşü kaçırdığımı fark etmedim.

Limandaydım. Bakışlarımı aniden ortaya çıkan arazide gezdirirken dişlerim takırdıyordu. Saat geç olmasına rağmen bir hareketlilik hâkimdi. Ön planda kamyonlar korna çalıyor ve yansıtıcı ceketler kamyon farlarının ışığında parlıyordu. Arkalarındaysa kargo gemilerinin Pasifik'in sert dalgaları üzerinde sallanıp durduğunu duyabiliyordum.

Bakışlarım ayakkabılarıma düştü. Çamura bulanmışlardı ve ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Tepeyi tırmanıp daireme geri dönme düşüncesi yüksek sesle inlememe neden oldu, bu yüzden birkaç dakikalığına kısa bir yönetim binasına yaslanmaya karar verdim.

Başımı tuğlalara yasladım. Adamların çalışmasını izlerken duygularım boğazımda düğümlenmişti. Duygusal bir insan sayılmazdım ancak yorgun olduğumda gözlerim *biraz* dolmaya meyilli olurdu.

Konuşacak birine ihtiyacım vardı.

Bir arkadaş.

Çantamdan kullan-at telefonumu çıkardım ve donmuş parmak uçlarımla aklıma gelen tek numarayı tuşladım.

Hat üç kez çalmış, sonra sesli mesaj devreye girmişti.

“İsimsiz Günahkârlar’a ulaştınız, lütfen sinyal sesinden sonra günahınızı bırakın.”

Derin bir nefes aldım ve yıldızsız gökyüzüne doğru verdim.

“Hey, yine ben. Biliyorum, biliyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki arama. Üç yıldır benden haber almadığın düşünülürse çılgınca, değil mi?”

Parazitli sestten başka bir şey duymadığım telefona karşı burnumu çektim ve kirpiklerimi kırıştırarak gözyaşlarımı bastırdım. Dudaklarımı aralayıp tekrar kapattım. En eski ve tek arkadaşımın aptal olduğumu düşünmesini istemediğimi fark etmiştim. Evet, yalnızca otomatik bir hat olsa bile... İç çekerek sertçe “Aramayı Sonlandır” tuşuna bastım ve telefonumu çantama geri koydum.

“Eğer bu Hurricane Kumarhanesi’ne yaptıklarımın karmasıysa, o zaman bana bir işaret ver,” diye mırıldandım evrene.

Yüzümün üzerine aniden parlak bir ışık vurdu. Gözlerimi kısıtım ve bir elimi kendime siper ederek farları sonuna kadar yanan büyük bir kamyonun transit ambarına yaklaşmasını izledim.

Bira göbekli bir adam kamyonetten indiğinde bir liman işçisi de bir elinde telsizi, diğerinde bir pano ile transit kulübesinden çıkmıştı. Konuşmaları, panolara attıkları şaşkın bakışlar ve yalıtılmış kupalardan aldıkları küçük yudumlarla devam etti.

Sonunda işçi, kamyoncunun omzuna vurup bana doğru döndü. Kamyonun farları adamın hemen arkasından sanki aurasını görebiliyormuşuz gibi parlıyordu.

Bu yakıcı sıcaktan ve sağır edici patlamadan önce hatırladığım son şeydi. Karanlık gökyüzü turuncu renkle aydınlanmadan ve dünyam kararmadan önce gördüğüm son şey.

Sanırım bu benim işaretimdi.

BÖLÜM

Yedi

Rafe

*Whiskey Under The Rocks**, Şeytan Çukuru.

Sarp tavandan gerginlik damlıyor ve hemen altında Made erkekleri içlerinden birine karşı intikam planları yapıyordu.

Sesler kısık, ifadeler kasvetliydi. Barda yaslandığım yerden tüm kulübü geniş açılı bir mercekten bakıyormuş gibi görüyor; viski kadehimin kenarından her şeyi tepeden tırnağa inceliyordum.

“Sesi soluğu çıkmayan Viscontilerle dolu bir gece kulübüne ne denir?”

Bakışlarım sola kaydı. En büyük kuzenim ve —eğer Alonso amca mevkiini bırakmaya tenezzül ederse- yakında Şeytan Çukuru’nun Capo’su olacak Castiel kadehine iki parmak kadar viski dolduruyordu.

Başımı yana eğdim ve bilmecesinin cevabı üzerine düşündüm. “Hiçbir fikrim yok.”

“Benim de. Hiç öyle bir şey görmedim.”

* Şeytan Çukuru mağaralarının derinliklerinde saklı yalnızca davetlilerin girebildiği bir mekân. (e.n.)

Sırıttığında ben de alaycı bir kahkaha attım. Viskimin geri kalanını tek dikişte içsem de Castiel kadehim tezgâha çarpmadan önce elimden aldı.

“Sakin ol, *cugino**,” dedi. “Bu bar tablası abanoz ağacından. Daha geçen hafta taktırdım.”

Gözlerim yüzüklü elinin ahşabı okşamasına takılmıştı. “Eğer kadınına böyle dokunsaydın, köşede oturmuş *Tinder*’daki her erkeği sağa kaydırmıyor olabilirdi.”

İkimiz de Alyona’ya baktık. Rusya’nın en büyük votka imalat-hanesinin uzun bacaklı prensesi ve Castiel’in gönülsüz nişanlısıydı. Cas’ın ona ters ters bakmasına bakılırsa, hislerinin karşılıklı olduğundan şüphem yoktu. Alyona kadife bir kabinde bağdaş kurarak oturmuştu. Suratı şaplak atılmış bir kış kadar kırmızı halde telefonuna bakıyordu. Başparmağının bu gece fazladan mesai yaptığı kesindi.

Cas homurdanıp bardağımı *Smuggler’s Club* viskisiyle doldurdu. Bazen şirketin CEO’su olmasının içmekten bıkacağı anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum. Bir peçeteyi barın üzerinde nazikçe kaydırıp ve kendi kadehini dudaklarına götürmeden önce benimkini onun üzerine yerleştirdi. “Keşke Dante bu gece limanı havaya uçuracağını bana önceden haber verseydi,” diye mırıldandı kehribar rengi sıvının içine doğru. “Şu kadını tam ortasına bırakırdım.”

“Ne umutsuz bir romantiksin.”

“Bu unvanı Vicious’a bırakıyorum.” Telefonu cebinde titredi. Çıkardıktan sonra ekrana şöyle bir baktı ve telefonu kulağına götürerek yanımdan uzaklaştı.

Tazelenmiş içkimi yudumladım ve kardeşim Angelo ile yeni

* “*Cugino*”, İtalyanca’da “kuzen” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

karısına insanın bir David Attenborough belgeseli izlerken duyacağı kadar ilgiyle baktım. Etraflarında dönen gergin konuşmalardan habersiz, odanın ortasında duruyorlardı. Angelo yalnızca ikisinin duyabileceği bir şeyler mırıldanırken elleri karısının çenesini sıkıca kavramıştı. Rory'nin omuzlarına attığı ceketin gelinliğinin büyük bir kısmını gizliyordu.

Tenim belli belirsiz bir keyifle sızladı. Angelo'nun lakabının Vicious olmasının bir nedeni vardı. Karısının hatırı için sakın bir imaj çizmeye çalışıyordu ancak sol şakağında atan damar bana ilk fırsatta boş bir odaya kaçıp önüne çıkan her şeyi parçalayacağını söylüyordu.

Öfkesi tıpkı gaz kaçağı gibiydi ve hep de öyle olmuştu. Yanına ufacık bir kıvılcım dahi yaklaştırsanız birdenbire patlayıverirdi.

Bazen, dokuz yıl boyunca gerçekten bunlardan uzak bir hayat yaşadı mı yoksa bu yalnızca benim ateşliyen gördüğüm bir rüya mıydı merak ediyordum.

Aklı başına geldiği için Cosa Nostra'ya geri döndüğünü ve sonunda Şeytan Yamacı'nın Capo'su olarak hakkı olan görevi üstlendiğini söylemek isterdim ama aslında bunun nedeni kahrolası aklını kaybetmesiydi.

Uzun lafın kısıası, Alberto Amca'nın yirmi bir yaşındaki nişanlısını kendine istemiş; onu anında gümüş bir tepside sunmayınca, yaşlı adamın kafasına bir kurşun sıkıp en büyük oğlu ve vârisi Dante ile bir savaş başlatmıştı.

Poker gecelerimden birinde hile yaptığı an Dante'nin bir şerefsiz olduğunu anlamıştım ama aynı zamanda beyinsizin teki de olduğunu fark etmemiştim. Kendisi de dahil olmak üzere üç Visconti şirketinin de işlerini yürüttüğü Şeytan Yamacı limanını havaya uçurmuştu.

Angelo ve Rory dilleriyle adeta tenis oynamaya başladıklarında maçı izlemektense gözbebeklerimi patlatmayı tercih ederdim. Bu yüzden bakışlarımı en küçük kardeşimiz ve Şeytan Yamacı Outfit'inin henüz atanmış *Consigliere**'i Gabe'e çevirdim. En güvendiği üç adamıyla birlikte bir poker masasında oturuyordu. Angelo gibi o da sakın görünüyor olsa da bakışları elektrik telleri gibiydi.

Kardeşim tam bir gizemdi ve büyürken aramızdan su sızmasına rağmen şimdi onun hakkında bildiğim tek şey, konu şiddet olunca aletin sertleştiği ve resmi kıyafetlerden nefret ettiğiydi. Onu hayatımda muhtemelen iki kez takım elbise içinde görmüştüm. Birisi bugün Angelo'nun düğününde, diğeryse dokuz yıl önce anne babamızın cenazesindeydi. Adamlarına homurdanarak emirler yağdırırken sanki onunla kimi boğması gerektiğini tartışmış gibi papyonunu yumruklarının arasında çeviriyordu.

Aniden kalın parmağıyla masanın üzerindeki haritaya vurdu. Hemen arkasındaki kabinde oturan birisinin irkilmesine neden olmuştu.

Kuzenim Benny'nin düğünde tavladığı kadındı bu. Gözlerim onun üzerinde gezindikten sonra bir santim sağa, soytarının teki olan kuzenimize kaydı. Kendini beğenmiş bir sırtışla bakışlarıma karşılık verdi ve kadehini bana doğru kaldırdı. *Şeref*.

Güldüğümü gizlemek için elimi ağzıma götürdüm ancak başarısız olmuşum. Sanki Nico'yla birlikte, Benny'nin dans pistinde aynı kadınla şansını denediğini izleyip kuzenimizin hayalarına bir tekme yemesinin ne kadar süreceğine dair bahse girişimiz birkaç dakika öncesiymiş gibiydi.

* "*Consigliere*", İtalyanca kökenli bir terim olup, mafya veya suç örgütleriyle ilişkilendirilen bir kavramdır. Terim, suç örgütlerinde danışmanlık görevi yapan bir pozisyonu ifade eder. (ç.n.)

“Bana yirmi bin dolar borçlusun.”

Tam da Nico’dan bahsetmişken gelip barda yanıma oturdu ve iki kadeh *Don Julio* ’42 doldurdu. Abanoz tezgâhı hiç umursamadan bileğinin tek hareketiyle bir tanesini bana doğru kaydırды.

“İçinde olduğumuz duruma bak, *cugino*. Önemsiz bahislere girmenin sırası değil.”

Nico güldü. “İki katına bahse girerim ki onu beceriyor.”

Çenemdeki bir kas seğirdi. “Anlaştık.”

Ailedeki diğer herkes gibi Nico da kaybedeceğim garanti olsa dahi bir oyun oynama ya da bahse girme fırsatını geri çevirmediğimi, *çeviremeyeceğimi* biliyordu. İradem demir gibi sağlam ve çelik kaplamaydı ancak yine de bir zarın *tıkırtısı* ya da rulet çarkının *dönüşü* bana uyuşturucu gibi gelirdi.

Tüm hayatım tahmin edilebilir olsa da bir oyundan ibaretti. Oteller ile kumarhanelerin yarısına sahiptim ve sahip olmadıklarımın da koruması altındaydım. Hepsi benim lehime olan sabit oranların dünyasında tek heyecanım, zarları sallayıp bilinmeyene doğru fırlatmaktı.

Nico bir *shot* attı ve ardından bir tane daha doldurdu. “Sıçtın sen.”

“Öyle mi?”

Bana mahcup bir şekilde sırtıttı. “Evet. Bekârlığa veda partisinde onunla yattım, kadının mafyalar için kolay bir av olduğunu çoktan biliyorum.”

“Tanrım,” diye mırıldandım. “Sen ve Benny ensest ilişkiden bir cumartesi gecesi kadar uzaktasınız.”

Sessizce gülüp bir yığın *shot* bardağı aldı ve tekila şişesini kolunun altına sıkıştırdı. Neşeli ıslığı havada, suyun üzerine çıkan yağ gibi süzülüyordu. Göz ucuyla kişisel güvenlik ekibimin başı

Griffin'in gölgelerde volta atmayı bırakıp yanımdan geçip giden Nico'ya ters ters baktığını gördüm.

"Lanet olası aptal," diye homurdandı, ardından sessiz telefon görüşmesine geri döndü.

Griffin'le aynı fikirde değildim. Aslında Nico aptal olarak görmediğim birkaç kuzenimden biriydi. O yalnızca savaş, daimi bir fırtına bulutu gibi tepesinde asılı dururken büyümüştü. Aptal değildi, sadece patlamalar ve kan dökmek gibi şeylere karşı bağışıklığı vardı.

Tekrar yalnız kaldığımda, Nico'nun benim için doldurduğu tekilaya baktım. Prensip olarak, Meksikalılar ya da Ruslarla iş bağlamaya çalışmadığım sürece saydam hiçbir içkiyi içmezdim ama kimin umurundaydı ki?

Kafaya dikip bekledim.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. İçki geçtiği yerleri yakarak boğazımdan aşağı inmiş, ardından göğsüme sızmıştı ancak orada titreşen huzursuzluğun alevini söndürmek için yeterli olmamıştı.

Parmak eklemlerimi çenemde gezdirerek arkamı döndüm ve kollarımı bara yasladım. Angelo'nun kayıtsız maskemdeki çatlağı fark etmesini istemiyordum. Tüm Viscontiler arasında ben sakin olurdum. Ego ve testosteron dolu bir lağım çukurunda mantığın sesiydim. Onların yangınlarını buz gibi bir kova gerçeklik ve planlama ile söndüren kişiydim. Ancak itiraf etmeliydim ki bu gece itibarıma bağlı kalmakta zorlanıyordum.

Şeytan Yamacı limanı alevler içindeydi ve göğsümde bir şekilde benim sorumlu olduğuma dair bir his vardı.

Bu sadece bir tesadüf.

Başımı iki yana sallayarak viski bardağını avucumun içinde çevirdim ve kanımı serinletmek için bileğimin iç kısmına bastırdım.

Elbette beynim bunun sadece bir tesadüf olduğunu *biliyordu*. Dante, bir ayı aşkın süredir ortalıkta görünmüyordu ve artık zahmet edip misilleme yapmasının zamanı gelmişti. Ayrıca bunu yapmak için Angelo'nun düğününden daha iyi bir gün olabilir miydi?

Kızıl saçlı kadının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kısa bir an için gözlerimi kapattığımda sırtımda düğümlenen gerilimin farkına varmışım.

O benim felaket kartım değil.

Tam o sırada Angelo hemen arkamda boğazını temizledi. “Beyler, bir dakika içinde Cas’in ofisinde olun.”

Boynumu sağa sola çevirip papyonumu düzelttim ve arkamı dönmeden önce soğukkanlılığımı geri kazandım. Made erkekleri smokinleri ve kristal bardaklarıyla bir bir kulübün arka tarafındaki kapıdan içeri giriyorlardı. Angelo, Rory'nin saçlarını avucunun içine aldı ve karısı köşedeki gelin partisine katılmadan önce boynuna şiddetli bir öpücük kondurdu. Gabe'in adamlarından birkaçı kadınların etrafında koruyucu bir bariyer oluştururken Angelo dikkatini bana çevirmişti.

Sessiz ancak beklenti dolu bir şekilde bana bakıyordu. Rahat bir gülümsemeyle elimi aramızdaki boşlukta yatay bir şekilde kaldırdım. İkimizin de gözleri ona kaydığında elim her zamanki gibi tamamen hareketsizdi.

Kardeşlerim ve ben bu oyunu çocukluğumuzdan beri oynuyorduk. Mutfakta patenle kayarken annemizin porselenlerini kırdığımız günden, son İsimsiz Günahkârlar kurbanımızın evinin dışında bir güvenlik kamerası olduğunu fark ettiğimiz ana dek, ne zaman tehlikenin ucu bize dokunsa durumun ciddiyetini ölçmek için bana dönerlerdi. Sanırım bu, olaylara mantıklı bir gözle bakmam ya da acele kararlar vermememden ileri geliyordu.

Kuralımız belliydi ve her zaman da öyle olmuştu. Benim elim titremiyorsa, onların eli de titrememeliydi.

Yutkundu. Başını onaylarcasına salladı. Ancak gözleri yeniden benimkileri bulup kısıldığında ikna olmadığını görebiliyordum.

“*Dante’den bahsediyoruz, Tanrı aşkına.*”

Ani çıkışım yüzündeki karanlığı aydınlatmaya yetmemişti. Elimde en ufak bir titreme olup olmadığını kontrol etmek için tekrar aşağı baktım. Kendimden şüphe ettiğime inanamıyordum ama itiraf etmeliydim ki o kızıl saçlı kadın beni rayımdan çıkarmıştı.

Dün gece bara geldiğinde, onu daha görmeden önce duymuştum.

O çamurlu botlarıyla merdivenlerden indiğinde sanki omurgama basıyormuş gibi hissettirmiş, beni bir e-postanın ilk satırını iki kez okumak zorunda bırakmıştı. Sırf bu bile onu görmeden önce sinirimin bozulmasına neden olmuştu.

Gördüğümdeyse iki kez bakmadım dersem yalan olurdu. Ardından üçüncü bir kez bakmak için ona dönmüştüm çünkü barda yanıma kaymış ve ceketini kahrolası bir striptizci gibi çıkarmıştı.

Tabii ki ilk fark ettiğim şey bakır rengi saçları olmuştu. Çok dağınık ve *çok fazlalardı*. Az önce birisi onu polyester çarşafların üzerinde sert bir şekilde becermiş miydi yoksa bir çalılıkta geriye doğru mu sürüklenmişti anlayamamıştım. İkinci fark ettiğim şeyse bir perşembe gecesi için tenini gereğinden fazla vurgulayan yeşil elbisesiydi. Üçüncüsüne gelecek olursak... Güvenlik kilidi hâlâ etek ucunda duruyordu.

O belanın ta kendisiydi ve içgüdülerim daha Penelope o ukala ağzını açmadan bunu anlamıştı.

Genelde bir beyefendi gibi davranmak bana kolay gelirdi. Gereken yerlerde gülmek, duruma uygun bir espri yapmak, ardın-

dan da havadan sudan konuşmalar can sıkıcı dereceye geldiğinde ortamı zarif bir şekilde terk etmek gibi bir yeteneğim vardı. Bu ailenin en azından bir üyesinin terbiyeli olması gerekiyordu ve sanırım bu görev de bana düşüyordu.

Ama Penelope bende bir beyefendiye yakışır şekilde davranmaktan başka her şeyi yapma isteği uyandırmıştı.

Onlarla tek seferlik bir randevum yoksa Sahil'deki kadınlarla konuşmaktan kaçınırdım. Bir kadına bakarken gözlerinin ardında, ışıklar içinde soyadınızın parladığını görmekten daha az çekici bir şey yoktu.

Ancak *onun* gözleri büyük ve maviydi, ayrıca beni tanıyor olduğuna dair herhangi bir kıvılcımdan da yoksundu. En azından ilk başta. Yaptığı teklifle kardeşimden aldığım telefon arasında bir yerde kim olduğumu anlamıştı. Onu koşarak merdivenlerden çıkmaya ve pençelerimden kurtulmaya çalışırken gördüğümde içimdeki sadist başını kaldırıp bakmadı dersem yalan söylemiş olurum.

Hissettiğim heyecanla ihtiyatımı ve otokontrolümü ateşe atmıştım, o yüzden yandığıma da bu kadar şaşırmamalıydım. Hile yapmamış, *Breitling*'imi adil bir şekilde kazanmıştı üstelik bunu yapma şekli yalnızca kim olduğu ve elindeki bir bavul ile üstündeki çalıntı elbiseyle Şeytan Koyu'nda ne halt ettiğine dair ilgimi arttırmıştı. Hafta sonuna kadar sesli mesaj kutusunda beni bekleyen sırlarını bulma umuduyla saatimi İsimsiz Günahkârlar kartıyla birlikte cebine koydum.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu yüzden, gölün diğer tarafından küçük kuzenimle konuşurken rüzgârda dalgalanan kıvılcık saçlarını gördüğümde, yapış yapış ve *yakıcı* bir huzursuzluk yakamın altından süzülüyordu. Beni tekrar dolandır-

maya çalışma cüretini gösterdiğindeyse yalnızca daha da kötüleşmişti. Hele ki şanstan bahsetmesi...

Ve ardından patlama olmuştu.

Azıdışlerimi içgüdüsel olarak birbirine sürttüm. Ancak Angelo'nun bakışlarının keskinleştiğini hissettiğimde omuzlarımı geriye atıp olabilecek en kayıtsız şekilde ona baktım. "Sikimin de titreyip titremediğini görmek ister misin, yoksa aptal kuzenimizle ne yapacağımıza karar verelim mi?"

Yanıt beklemeden hafifçe omzuna vurdum ve Cas'in ofisine girdim. Odada bir çalışma alanı ile Viscontilerin kurt sürüsü gibi toplandığı uzun bir toplantı masasından başka bir şey yoktu. Angelo ve ben masanın başındaki yerlerimizi aldık.

Cebimden bir poker fişi çıkarıp parmaklarımın arasında çevirmeye başladım. Birdenbire huzursuzluğumu içkiyle bastıramadığım gerçeğiyle barışmıştım çünkü bu masanın başında, kardeşlerimle oturmanın verdiği adrenalinin yanında alkol bir hiçti.

Burası benim ait olduğum yerdi ve bunu hep biliyordum. Vegas'a değil, kardeşlerimle birlikte Şeytan Yamacı'na aittim. *Strip*'teki tüm başarıma rağmen, göğsümün boşluğunda daimi bir karanlık, evde olma ihtiyacıyla dolup taşan bomboş bir sızı vardı. Angelo'nun Sahil'e dönmesi için dokuz uzun yıl beklemiştim. Geri döneceği haberini alır almaz, yatırımcılarımın ve güvenlik ekibimin dehşete düşmesine rağmen ilk uçakla yola koyulmuştum.

Odaya gergin bir sessizlik hâkimdi. Gabe yumruğunu masaya vurarak sessizliği bozmadan önce birkaç saniye geçti.

"O kancığı oldum olası sevmedim."

İki küçük Hollow kardeş mırıldanarak onaylarsa da Cas onlara katılmamıştı. Onun yerine, elinde ipek cep mendiliyle eğilip

Gabe'in az önce yumrukladığı yeri ovuşturdu. "Güzel şeylere sahip olamamamın nedeni bu aile," diye mırıldandı.

"Hayır. Korkutucu Rus nişanlın onları kafana fırlatır diye güzel şeylere sahip olamıyorsun," diye takıldı Benny. Masanın etrafındakiler kıs kıs gülmüşlerdi.

"Yeter."

Angelo'nun sert ancak bir o kadar da sakin sesi odadaki gürültüyü biftek bıçağı gibi kesmişti. Papyonunu gevşetip avucunu çenesinde gezdirdi. Alyansı gömme ışıkların altında parlıyordu.

"Bu benim düğün gecem. Evde karımı beceriyor ve Fiji'nin hava durumuna bakıyor olmalıydım. Bunun yerine, Şeytan Çukuru'nun derinliklerinde siz piç kurullarıyla birlikteyim. Rory'yi alıp buradan götürebilmek için on dakika içinde bir plan istiyorum. Gabe, ne düşünüyorsun?"

Gabe sandalyesinde arkasına yaslanıp papyonunu bir kırbaç gibi şaklattı.

"El bombası ya da füze."

Kapıdan, henüz acemi olan çalışanım Blake, sessizce İsa'ya yakardı. Gabe ayağa kalkıp boynunu kırmadan önce sırtışımı parmak eklemlerimin arkasına sakladım.

Adamlarımın hepsi eski Delta Force ya da CIA mensuplarıydı ve aldıkları talimatlara postallarının bağcıklarından daha sıkı bağlılardı. Sessiz, itaatkâr adamlardı ve ben onları ışığa çağırana dek gölgelerde kalıyorlardı. Çoğu zaman orada olduklarını dahi unutuyordum.

Gabe'in hepsi de kıyametten sağ çıkmış gibi görünen *soldato*larından* çok farklılardı. Griffin, Vegas'taki parlak, korunaklı yerleşkemi terk edip Sahil'e geri dönme kararına hem kızmış hem

* "Soldato", İtalyanca'da "asker" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

de şaşırmıştı. Şimdi liman da havaya uçurulduğuna göre, beni yalnız yakaladığı anda tüm huysuzluğuyla *ben sana söylemiştim* diyeceğine emindim.

Ancak o beni asla bu masanın etrafındaki adamlar gibi anlayamayacaktı. Bir Visconti olmak kan grubunu seçememek gibiydi. Doğuştan sahip olduğun şeyden kaçamazdın. Kaçmayı istemezdin de.

Angelo düşünürken yüzündeki bir damar kasıldı. Çenesini Cas'e ve diğer Hollow kardeşlere doğru sallamadan önce yakıcı bir nefes verdi. "Peki ya siz?"

Poker fişimi çevirmeyi bırakıp beklentiyle Cas'e baktım.

Angelo, Al amcanın kafasına bir kurşun sıkıp Şeytan Koyu'yla içsavaş başlattığında, Hollow klanı kendi bölgeleri tam ortamızda olmasına rağmen bu savaşın dışında kalmaya karar vermişti. Cas o zamanlar *Çukur*'u '*Askerden Arındırılmış Bölge*' olarak düşünün demişti. *Ailemiz arasında seçim yapmayacağız.*

Cosa Nostra'daki herkesin içinde bana en çok benzeyen kişi oydu. Önce bir iş adamı, sonra Made erkeği. Yine de şimdi, bu ikilemin vicdanını sızlattığını görebiliyordum. Sonunda ellerini kavuşturdu ve çenesini kararlılıkla kaldırdı. "*Smuggler's Club* dünya çapında bir marka. Stoklarımızın yüzde ellisinden fazlasını sizin limanınız üzerinden ihraç ediyoruz, bu yüzden Dante'nin küçük oyunu bize milyonlara mal oldu." Derin düşüncelere dalmış halde başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. "Bunu ödemesi gerekiyor."

"Evet, bir el bombasıyla," diye homurdandı Gabe.

Cas omuz silkti. "Aklına gelen en kötü fikir diyemem, *cugino*."

"Rafe? Sen ne düşünüyorsun?"

Herkesin bakışlarının ağırlığını tenimde hissederken

Angelo'ya bakmak için döndüm. Poker fişini havaya fırlatıp yaladım ve cebime geri koydum.

“Bence sıkıcı.”

Gabe homurdandı. “El bombasının sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bakışlarım hafifçe ona kaydı. “Sadece çocuklar patlayan şeylerle eğlenir, kardeşim.”

Angelo alaycı bir kahkaha attı.

Tüm bu mafya klişeleri bana hiç çekici gelmiyordu ve artık nihayet kardeşlerimle bir arada olduğuma göre, eski moda geleneklere ve düşmanlarımızın cesetlerini denize dökmek gibi klasik yöntemlere bağlı kalmayı reddediyordum. Biraz daha böyle devam edersek yakında kahrolası fötr şapkalardan giyiyor olacaktık.

Kol saatime baktım ve ardından ayağa kalktım. “Beyler, daha fazla vaktinizi almayacağız, gitmekte özgürsünüz.” Elim kaldırıp Gabe’in itirazının önünü kestim. “Sizi haberdar ederiz.”

Benny’nin yüz hatları şüpheyle titreşti. “Gitmekte özgür mü yüz? O pisliği nasıl indireceğimize henüz karar vermedik.”

Ufak bir gülümsemeyle gözlerimi ona diktim. “Bu Yamaç’ın meselesi. Konuyu biz halledeceğiz. Bu arada, fazladan adama ihtiyacın varsa, çıkarken Griffin’le konuş. Kişisel güvenlik ekibimden birkaç kişiyi size ödünç vermekten mutluluk duyarım.”

“Ama-”

“Halledeceğimizi söyledi,” dedi Angelo. Ses tonunda yakıcı bir kesinlik vardı.

Herkesin duruşu dikleşti. Hava, söylenmeseler daha iyi olacak kelimelerle çatırdıyordu. Sonunda Angelo ve bakışları karşı duvarda bir delik açacak kadar keskin olan Gabe dışında herkes ayağa kalktı.

“İyi. Ancak adamlarınıza ihtiyacımız yok,” diye homurdanan Benny, omzunu yanından geçtiği Blake’in göğsüne sürttü. “Buradaki, önünde resimli bir kullanma kılavuzu olsa bile silah kullanamazmış gibi görünüyor.”

“Silaha ihtiyacım yok. Yumruklarım da gayet iyi iş görür,” diye hırladı Blake, Benny’nin önüne geçerek.

Cas, Benny’yi yakasından tutup odadan dışarı sürüklerken azıdişlerimi gıcırdattım. Griffin’in neden Blake’in iyi bir çalışan olacağını düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Sıradan bir Visconti’nin bile sırf söylediklerini kanıtlamak için şakağına bir kurşun sıkacağını biliyor olmalıydı.

Adamlarımın peşimden Sahil’e gelmeleriyle ilgili sorun şuydu ki, beni yalnızca iş adamı Raphael Visconti olarak tanıyorlardı. Onlar bitmek bilmeyen toplantıları, VIP kabinlerini görmüşlerdi. Bu zamana kadar imha talimatlarını mühürlü zarflar içinde alıyor ve kumpaslarını sessiz otoparklarda gerçekleştiriyorlardı. Soyadımın altında yatan karanlık ve şiddet dolu gerçeğe şahit olmamışlardı. Her ikisini birbirinden ayrı tutmak konusunda iyi bir iş çıkarmıştım ve Cosa Nostra sınırları içinde halledilmesi gereken her şeyi de Gabe ile adamlarına yaptırıyordum.

Onları o kadar uzun süre korumuştum ki Blake gibilerin Cosa Nostra’nın Francis Ford Coppola’nın* hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünmelerinden endişe ediyordum.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve bizi sessizliğe gömdü.

Angelo’nun şakağındaki damar ritmik bir hareket halindeydi. “Bu senin için bir oyun, öyle değil mi?”

Bu aslında bir soru değildi çünkü kardeşlerim cevabı çoktan biliyorlardı.

* Francis Ford Coppola, İtalyan asıllı Amerikalı film yönetmeni, yazar ve yapımcıdır. (ç.n.)

Gabe masayı bir kez daha yumrukladığında bu sefer elinin altından gürültülü bir çatırtı yükseldi.

“Annem seni öfke kontrol terapisine göndermekle tehdit ettiğinde göndermeliydi,” diye mırıldandım.

“Ne yani, Dante’ye dostça bir *Tic, Tac, Toe** oyununda meydan mı okumak istiyorsun?” Gabe’in gözleri benimkileri buldu. Öfkeli ve vahşi bakıyorlardı. *Tıpkı delirmiş gibi*. “Limanımızı havaya uçurdu. Şimdiden üç kişinin öldüğü kesinleşti ve daha kaç kişi ölecek kim bilir. Hepimize bir iyilik yap. Çatışmayı adamlarım ile bana bırak ve takım elbiselerini temizletmeye geri dön.”

Onu incelerken, bunun o Noel’den beri en çok konuştuğunu duyduğum zaman olduğunu fark ettim. Anne ve babamız ölmeden kısa bir süre önce, gözlerinde donuk bir bakış ve kaşından çenesine kadar uzanan yeni bir yara iziyle tatil için Sahil’e dönmüştü. Eskisinden tamamen farklı bir adamdı.

Ona ne olduğunu söylememişti. Aslında pek bir şey söylemiş de sayılmazdı. Ancak intikam planı yapmakla ilgili bir şey onu hayata döndürmüştü ve bunu ondan almayı istemiyordum.

Almazdım da ancak benim fikirlerim her zaman daha iyiydi.

“Steroidleri bırak, kardeşim.” Masaya doğru ilerledim ve yanından geçerken kibirli bir şekilde Gabe’in omzuna vurdum. “Beynini bulandırıp aletini küçültüyorlar.”

Cas’in masasının arkasındaki koltuğa yerleştim ve satranç tahtasını önüme çektim. Belli belirsiz bir keyifle bunun ona geçen yıl doğum gününde aldığım satranç takımı olduğunu fark etmiştim. Taşları kaplayan ince toz tabakasına ve bana borçlu olduğu on iki bin dolara bakılırsa, hiç alıştırma yapmıyordu.

* Tic Tac Toe, sırayla boşlukları üçe üç ızgarada X veya O ile işaretleyen iki oyuncu için bir kâğıt-kalem oyunudur. XOX veya SOS ismiyle de bilinir. (ç.n.)

Gabe arkamda durduğunda tahtanın üzerine karanlık gölgesi düşmüştü.

“Senin o şiddete yatkın beynin için durumu biraz daha basitleştireyim.” Bileğimin bir hareketiyle tüm satranç taşlarını elimden tersiyle masanın üzerine fırlattım. “Yapmak istediğin şey tam da bu. Anında misilleme. Onları bütünüyle yok etmek. Dante’nin beynin hücrelerini sadece hafta içi belirli günlerde kullandığı kesin ama o bile bu gece karşılık vermemizi bekleyecektir. En azından biz burada konuşurken onun adamları Koy’un çevresini kolluyordur.” Yavaşça tüm parçaları topladım ve onları doğru yerlerine yerleştirirken acele etmedim. Arkamda, Gabe’in sabırsızlıkla bıraktığı nefesi gömleğimin yakasından aşağı süzülüyordu. “Ama neyin geldiğini göremeyecek biliyor musun?”

“Bir molotof kokteylinin mi?” dedi hızla.

“Bizim hiçbir tepki vermememizin.”

Angelo başını eğip kirli sakalını ovuşturdu. “Rafe haklı. Dante, Koca Al’ın masasına oturup taşaklarını kaşıyarak savaşın başlamasını bekleyecek.” Çenesini bana doğru salladı. “Planın nedir?”

Koltuğa geri yerleştim. “Aptalı oynayıp zeytin dalı uzatacağız. Ona *birinin* limanı havaya uçurduğunu ve kim olduğunu bulmak için farklılıklarımızı bir kenara bırakmamız gerektiğini söyleyeceğiz. Çünkü,” diye ekledim sakince, “kimse *kendisinin de kullandığı* kahrolası bir limanı bombalayacak kadar aptal olamaz.”

“Peki ya sonra?”

Sırıtarak satranç tahtasına döndüm. “Ve sonra, şansı tersine dönmeye başlayacak.” Bir piyonu ilerlettim. Ardından diğerini. “Kalp krizi. Araba kazası. Aşırı dozda uyuşturucu. Tüm ortakları ve *soldatoları* talihsiz ancak şüpheli olmayan koşullarda ölecek-

ler. Dante, bir gün kafasını kaldıracak ve kendisiyle birlikte savaşacak kimsenin kalmadığını fark edecek.”

Hepimiz siyah bir şahın, beyaz satranç taşlarından oluşan bir ordunun karşısında tek başına durduğu tahtaya baktık.

Gabe uzanıp bir kenara atılan taşların arasından veziri kaptı. Parçalanmış elinde komik derecede küçük görünüyordu. “*Consigliere*’i Donatello çoktan basıp gitti. Son duyduğuma göre Amelia’yla birlikte Colorado’da bir çiftlikte at pisliği temizliyormuş. Doğmak üzere olan bir de çocukla, tabii.”

Başımı kaldırıp Angelo’ya bilmiş bir şekilde göz kırptım. “İnsan âşık olunca delice şeyler yapıyor, değil mi?”

Bana kaşlarını çatarak baktı ve kale ile atı alıp cebine koydu. “İkizleri, Vittoria ve Leo’yu bu işin dışında bırakabiliriz. On altı yaşında ya var ya yoklar ve muhtemelen korkudan altlarına sıçmışlardır.”

Gabe file uzandı ancak içgüdüsel olarak elim havaya fırlamış ve bileğinin etrafında kıvrılmıştı. Bana sanki etimden bir ısırık koparacakmış gibi baktı. Fili alıp parmaklarımın arasında döndürdükten sonra siyah şahı devirip yerine koydum.

“Tor kalıyor.”

Ses tonumdaki sertlik nadiren görülen bir durumdu. Arkamdaki Gabe’in gerildiğini hissetmiştim.

“Hayır.”

“Size sormuyorum. *Haber veriyorum*. O kalıyor.”

Torquato Visconti, Dante’nin kardeşi, yeni *underboss*’u, ayrıca Sahil’deki en büyük pislik olabilirdi ancak benim en yakın arkadaşım ve en iyi iş ortaklarımdan da biriydi. Düğüne gelmesini saymazsak, babası vurulduğundan beri ortalıkta görünmüyordu.

Fakat yola geleceğinden hiç şüphem yoktu.

“Evet, düğüne geldi,” dedi Angelo düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vurarak. “Ama patlamadan sonra ortalıkta görünmemesi garip.”

“Törenden hemen sonra ayrıldı.”

“Çünkü o da bu işin içinde,” diye çıkıştı Gabe.

“Hayır,” diye karşılık verdim.

Angelo’nun ifadesi sertleşmişti. “Tor’la birbirinizin kışının dibinden ayrılmadığınızı biliyorum ama Gabe bir konuda haklı. Bu meselede kardeşini desteklemediğini varsayamayız.” Saatini kontrol edip parmak eklemine masaya vurdu ve doğrulup duruşunu dikleştirdi. “Pekâlâ. Cas ve ben Dante’ye ulaşip bir buluşma ayarlayacağız. Gabe, sen adamlarını tekrar topla ve Rafe’nin fikrine dayalı bir eylem planı hazırla. Sen de, Rafe...” Gözleri doğrudan benimkileri buldu. “Tor’dan haber aldığında bana bilgi ver.”

Başka bir şey söylemeden masanın etrafından dolandı ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce duraksadı. “Bu arada,” diye homurdanarak omzunun üzerinden bana baktı. “Yeni barınız yerle bir oldu. Başka bir yer bul, hem de hemen. Öyle büyük bir yer istiyorum ki, Koy’un tamamı Chuckie Cheese’deki* bir çocuğun doğum günü partisine benzesin.”

Ah, evet. Şeytan Yamaçı’nın ilk kumarhanesi ve barı için çalışmalar devam ediyordu. Pasifik’in panoramik manzarasına sahip uçurumun içine inşa edilen bu yer –özellikle de üzerinde benim adım yazdığı için- Koy’un gece hayatını altüst edecekti. Ancak limanın tam üstündeydi ve sanırım bazen böyle şeyler olurdu.

* *Chuck E. Cheese* bir oyun salonu ve restoran zinciridir. Restoranlarında küçük oyuncaklar, pizza ve atari/beceri oyunları vardır. Doğum günü kutlamalarıyla bilinir. (ç.n.)

“İşte bunu yapabilirim,” diye mırıldandım. Poker fişini cebimden çıkarıp havaya fırlattım.

Gabe başını iki yana salladı. “Savaşa gidiyoruz ve siz şerefsizlerin tek derdi iyi vakit geçirmek.”

Angelo’nun bakışları kararmıştı. “Hayır, o kancığa küçük bir patlamanın Yamaç kardeşleri alt etmeye yetmeyeceğini göstermek istiyorum.”

Arkasını dönüp Rory’nin adını seslenerek barın içinde gözden kaybolurken dudaklarımın kenarı keyifle kıvrılmıştı.

Şimdi küçük kardeşimle ben aramızda yakıcı bir sessizlikle yalnız kalmıştık. Arkamı döndüm ve bakışlarının şiddetinin tadını çıkardım.

“Bir sorun mu var?”

“Evet.”

Saatime baktım ve yavaşça ayağa kalktım. “Çok yazık. İnsan Kaynakları’yla görüş derdim ama Cosa Nostra’da böyle bir departman olduğunu sanmıyorum.”

Kapıya doğru yürürken bakışları sırtımı yakıyordu. “Döndüğüne sevindim kardeşim.”

Kulübe geri döndüğümde Nico beni bekliyordu. Yanıma geldi ve sesini alçalttı. “Bana borçlu olduğun para meselesine gelirsek...”

Gözlerimi devirdim ve hızımı kesmeden çenesine bir fiske vurdum. “Şu siktiğimin para muhabbetini bırakacak mısın artık? Yeterince derin kazarsan o parayı kanepenin çatlaklarında bulursun.”

Cevap vermediğinde yüzüne baktım. Kendine özgü umursamaz sırtışı yerine kasvetli bir ifade takınmıştı ve bu zıtlık yavaşlayıp durmama neden oldu.

Gözlerimi kısıtım. “Ne var?”

Nico dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi, bakışları omzumun üzerinden arkama kaymıştı.

“Bana bir iyilik yaparsan borcunu silerim.”

...

...

.

.

.

...

BÖLÜM

Sekiz

Penny

BİP. BİP. BİP.

Alçak, yavaş ritim bilinçaltıma sızıyor, beynimin karanlık bir köşesini karıncalandırıyordu. Alarmımın sesi olmadığına eminim. Belki de zil sesimdi ki onun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonum genellikle titreşimde olduğu için değil, aynı zamanda kimse telefon numarama sahip olmadığı için de bilmiyordum.

Her ne ise çok sinir bozucu olduğu kesindi.

Homurdanarak başımı yastıkların arasındaki boşluğa gömmek için döndüm ama elimi çekiştiren bir şey beni durdurdu.

Acıyı hissetmeden önce yalnızca birkaç saniye geçmişti. Bir şakağımdan diğerine doğru yayılıyor ve alnımı elastik bir bant gibi sarıyordu.

Bu da ne...?

Bir göz kapağımyı aralayıp odayı taradım. Beyaz tavanlar, beyaz yatak çarşafı. Her şey klinik ve *sterildi*. Bulanık görüşüme ve zonklayan başıma rağmen dairemde olmadığımı biliyordum. Aslında, eve geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Limandaydım.

Anı, sisli beynimin kapılarını açtığında her şey geri dönmüştü.

Turuncu gökyüzü.

Sağır edici patlama.

Sıcaklık.

Bip sesi hızlandı. Aklım bunun parmağımın ucundaki klipsin kalp atışlarımın hızını ölçmesinden kaynaklandığını anlayacak kadar yerindeydi.

Hafif, hızlı ayak sesleri yaklaştı ve ardından kapıda bir kadın belirdi.

“İyisin, iyisin.” Pazar yürüyüşü yapar gibi adımlarla odaya girdi. Yatağın ucunda durup dosyamı incelerken bana da *kendisini* inceleme fırsatı vermişti. Beyaz saçlarını sıkıca topuz yapmış orta yaşlı bir kadındı ve üniformasının önündeki düğmelerin zikzak çizmesine neden olacak şekilde tombuldu. Ebeveynlerin, çocuklarına parkta ürkütücü bir adam yanlarına yaklaşırsa onu aramalarını söylediği türden bir kadın.

Bir hemşire olmalıydı ve bu da hastanede olduğum anlamına geliyordu.

“Neler oldu?” dedim. Yani en azından söylemeye *çalıştığım* şey buydu. Kelimeler karmakarışık bir inilti olarak çıkmış ve boğazımda bir yangını tutuşturmuştu.

Neşe dolu gri gözlerini bana dikti. “Sonraya sakla, tatlım. Sana hemen su vereceğim. Ben Minnie, Şeytan Çukuru Hastanesi’nin sorumlu hemşiresiyim. Ve sen de...” Panoya tekrar baktığında yüz ifadesi aydınlanmıştı. “Uu! Bir Jane Doe*! Ne kadar heyecan verici.”

* John Doe ve *Jane Doe*, ABD’de gerçek kimliği belirlenemeyen, ya da yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan cesetler için kullanılan bir takma isimdir. (ç.n.)

Gözlerimi kırptırdım. *Öyle miydi?*

Yan masaya geçti ve sürahidenden bir bardak su doldurdu.

“Yavaş ol,” dedi ben ateşi söndürmek için sıvıyı olabildiğince hızla içerken. “Bütün o çığlıklar boğazını kurutmuş,” dedi. “Seni ta Kanada’dan duyabilirlerdi.”

Gözlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyordum. *Çığlıklarım mı? Neden çığlık atmıştım ki?*

“Limanda küçük bir kaza oldu, canım. Notlarına göre düşen bir kutu yığını sana çarpmış ve özellikle kafana kötü bir darbe almışsın.”

Göğüs cebinden bir ışık kalemi çıkardı ve onunla gözlerimi hızlıca taradı. Serumunu çıkarıp elimin arkasına yeni bir bandaj taktı. “Beyin sarsıntısı gibi görünmüyor ama bir süre seni gözlem altında tutacağız, tamam mı?”

Ancak onu dinlemiyordum. *Dinleyemiyordum.* Çünkü tek hissedebildiğim dudaklarımdan dökülen yakarılar; tek görebildiğimse soğuk, karanlık gökyüzünü kaplayan puslu turuncu kıvılcımlardı.

Şansımı kaybettiğime dair bir işaret istemiş ve eksiksiz bir havai fişek gösterisi almıştım.

Başımı yastığa bıraktım. Farkındalığın buz gibi elinin nefes boruma baskı yaptığını hissediyordum.

Eğer şansım yoksa neyim vardı ki?

“Pekâlâ, tatlım. Viziteye çıkmam gerekiyor ama birazdan gelip seni kontrol edeceğim. Dinlen, tamam mı?” Omzuma şefkatle dokunduktan sonra hızla parlak ışıklandırmalı koridora doğru ilerledi. İçten ısılığının sesi hemen arkasından onu takip ediyordu.

Bir suçluluk dalgası üzerime çökmeden önce yalnızca birkaç saniye geçmişti. Ciğerlerimdeki havayı çekip aldığı anda iyice yığılıp kalmış halde zonklayan başımı yastığıma bastırdım.

Mantıklı düşüncecek olursam bir işaret istememin patlamaya neden olmadığını biliyordum. Ancak yine de bunun bir şekilde benim hatam olduğu hissinden kurtulamıyordum. Beynimde o liman işçisinin görüntüsü belirmişti. Farların halesi içinde bana doğru yürüyordu ve bir an sonra yok olmuştu.

Dolandırıcılık ve üçkâğıtçılık bir şeydi; kundaklama ve patlamalarsa tamamen başka bir durumdu. Tanrım, bu günahlar bir kolyedeki boncuklar gibi üst üste yığılıyordu ve ağırlığıyla yıkılmadan önce boynumdaki bu yükü daha ne kadar taşıyabileceğimi bilmiyordum.

Dik oturmak başımı döndürüyordu. Bu yüzden yatağın parmaklıklarına tutundum ve pencerenin çerçevelediği buz mavisi gökyüzüne bakarak geçmesini bekledim. Bulutlar ve süzülen kuşlar netleştikçe duygular da boğazımda düğümleniyor ve beni gözlerimi yeni bir gözyaşı dalgasıyla doldurmakla tehdit ediyordu.

“İki bin kez kaş çatmanın bir kırıksıklığa eşit olduğunu biliyor muydun?”

Kapıdan içeri süzülen tatlı bir sesle omurgam kaskatı kesildi. Boynumdaki gerginlikle irkilerek döndüm ve sesin ait olduğu kızın bakışlarıyla karşılaştım.

İpeksi sarı saçları ve bronz teni aralık ayının yakıcı soğuğuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Büyük ve mavi gözleri, bu sahil şeridinde yalnızca bir kızın gerçekten sahip olabileceği türden bir masumiyetle doluydu.

Wren Harlow.

İniltim duyulmasın diye dişlerimi sıkarak kendimi donuk bir gülümsemeye zorladım. Gizli bir sinir krizi geçirirken o kapıdan içeri girmesini isteyeceğim onca insan arasında Wren listede oldukça alt sıralarda yer alırdı. İyi biri olmadığı için değildi, hatta

tam tersi diyebilirdim. O *fazla* iyi biriydi. O kadar iyiydi ki Sahil'de İyi Samiriyeli* olarak tanınıyordu. Koy'da onu sokaklarda dolaşp sarhoş insanlara yardım ederken göremeyeceğiniz tek bir cuma ya da cumartesi gecesi yoktu. Ayakları acıyan kızlara yara bandı ve parmak arası terlik dağıtır; sarhoşlar için taksi çağırırdı. Öyle tatlıydı ki ona bakarken dişlerim sızlıyordu.

Bakışları başımdaki yaradan ayaklarıma kadar inip tekrar yukarı çıktı. Belki de ağır kesiciler beni sersemletiyordu ancak ojesinin gömleğiyle aynı pembe tonunda olduğunu fark etmeden edememiştim.

İçimden bir ses bunu bilerek yaptığını söylüyordu.

Sakızını şişirdi ve ardından patlattı. “Kötü bir şey mi düşünüyorsun?”

Kaşlarımı çatarak bunun onu ilgilendirmediğini söyleme isteğimi bastırdım. Kısmen daha fazla kötü karmaya ihtiyacım olmadığı için, kısmen de Wren bırakın varoluşsal kriz yaşayan pasaklı bir kızılı, muhtemelen kendisine havlayan bir köpekle bile karşılaşmamış bir kız olduğu için geri durmuştum.

“Belki.”

“Ben kötü düşüncelerim olduğunda dikkatimi dağıtmaya çalışırım.”

Ağzımı kapalı tutmak için elimden geleni yaparak burnumun kemerini ovuşturdum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, cennete hızlı geçiş kartı olan bir kızdan doğaçlama bir terapi seansı almaktı.

“Nasıl? En sevdiğin İncil ayetlerini kanaviçe işleyerek mi?” diye mırıldandım sessizce.

Yatağın ucuna çöküp uzun, ince bacaklarını zemindeki karola-

* “İyi Samiriyeli” genellikle, ihtiyacı olanlara yardım etmek için harekete geçen bir kişiyi anlatmak üzere kullanılır. Bu ifade Hz. İsa'nın anlattığı bir hikâyeye dayanmaktadır. (ç.n.)

ra paralel bir şekilde uzattı. “Hayır, tek tek alfabeyi sayıp her harf için bir küfür düşünerek.” Bir baloncuk daha patlatırken mavi gözleri benimkileri bulmuştu. *Yeni bir baloncuk daha.* “Örneğin, A amcık,” dedi gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Başımdaki yakıcı ağrıya ve göğsümde ağırlaşan günahlara rağmen elimde olmadan şiddetli bir kahkaha attım.

“*Touché.*”

Wren de sırıttı. Yüzünün hatlarını yumuşatan güzel bir gülümsemeydi bu. Kafasıyla kaşımın üstünü işaret etti. “Kötü görünüyor.”

“Öyle hissettiriyor.”

“Şeker ister misin?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Ben ne demek istediğini soramadan ayağa fırlayıp koridora çıktı ve bir el arabasıyla geri döndü. “Elimde bütün klasikler var, ayrıca patates cipsi ve soda da.” Çömeldi ve gözlerini kısarak alt rafa baktı. “Biraz da jambonlu ve peynirli sandviçim vardı ama bir saate öğle yemeği servisi yapılacak olmasına rağmen sekiz numaralı odadaki Billy *dört tane* falan aldı.”

Yeniden ayaklandığında beklentiyle bana bakıyordu. Ben cevap vermeyince arabadan iki *Hershey* çikolatası alıp birini kucağıma attı. Diğerini dişlerinin arasında tutarak odanın öbür ucundaki koltuğu sürükledi ve yatağımın yanında durdu.

Bacaklarımın arasına sıkışmış çikolataya baktım. “Burada mı çalışıyorsun?”

“Hayır, sadece gönüllüyüm.”

Anlaşılmıştı.

Sandalyeye çöktü ve botlarını yatağın ucuna koymak için ayaklarını yukarı kaldırdı. “Rusty Anchor’da çalışıyorum, yak-

laşık bir yıldır oradayım. Sen neler yapıyorsun? Seni bir süredir Sahil’de görmedim.”

Sorusunu duymazdan geldim çünkü hâlâ onun işine takılmış durumdaydım. “Şu limandaki barda mı?”

“Hı-hı.” Bakışlarım içgüdüsel olarak yüksek atkuyruğunun etrafına sardığı ışıltılı pembe tokaya takıldığında Wren güldü. “Düşündüğün kadar kötü değil, gerçekten.”

Bir düşündüm. Rusty Anchor’a son gittiğimde altı kıymık ve tavuk burgerden kaynaklanan salmonellam* ile ayrılmıştım. Wren gibi bir kız oraya adımını bile atsa, içinde barındırdığı günahlar yüzünden kendisini ateşe vereceğini düşünürdüm.

Wren sakızını çöpe atıp çikolatasının paketini yırttı ve yarama baktı. “Limanda ne yapıyordun bu arada? Dün gece seni düğünde gördüğüme eminim. Yoksa çok mu limonata içtim?”

“Hayır, oradaydım.” Parmaklarım tekrar kolyeme gitti. “Ama eve dönerken şöyle bir yürümek istedim.”

“Tanrım. Ne şanssızlık.” *Bana mı söylüyorsun?* “Çok daha kötüsü de olabilirdi. Rusty Anchor’da çalıştığım için yaralanan hemen hemen herkesi tanıyorum.” Boğazı düğümlendi. “Ve hayatını kaybedenleri de.”

Benim boğazım da Sahra Çölü’nün bir kum fırtınasından sonraki halinden daha hızlı kurumuştu. “Kaç kişi öldü?”

“Üç. En azından şu ana kadar.”

Tanrım. “Ne oldu böyle? Gaz borusu falan mı patladı?”

Bir parça çikolata ısırarak bir süre düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Terörist saldırısı,” diye mırıldandı çikolata ve dişlerinin arasından.

“Ben... Ne?”

* Salmonella, bağırsak yolunu etkileyen yaygın bir bakteriyel hastalıktır. (ç.n.)

“Kimin yaptığına dair bir fikrimiz yok gerçi. Dün gece herkes bu meseleyle ilgili sus pus olmuştu.”

Şimdi, bu ağrı kesicilerin beni delirttiğini düşünmeye başlıyordum. “Neden biri o küçük limanı havaya uçurmak istesin ki?”

“Çünkü orası Viscontilere ait.” *Visconti*. Bu isim Wren’in çikolata dolu ağzından fırlamış ve göğsüme bir kurşun gibi saplanmıştı. Tabii ki Viscontiler o lanet limanın sahibiydi. “Angelo’nun Şeytan Yamacı’na geri döneceğini açıklaması ve ardından düğün gününde limanın havaya uçurulması tesadüf olamaz.”

Gözlerim onunkilere kaydı. “Angelo geri mi dönüyor?”

“Elbette. Rory Sahil’den ayrılmaz.” Bir parça daha çikolata yedikten sonra iç geçirdi. “Zavallı Rory. Görünüşe göre balayına çıkamayacak.”

İlaç karışımının acımı dindirmesine rağmen yavaşça içime çöken korku artık fazla gerçek geliyordu. Angelo Sahil’e geri döndüyse, bu kardeşleri için ne anlam ifade ediyordu?

“Tek başına mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir süre birbirimize baktık. Ardından pembe dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. “Ah, anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsun?”

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüşmüştü. “Eğer gözün Rafe’nin üzerindeyse, sıraya girsen iyi olur.”

Yanaklarımdaki sıcaklık artmış, tenim karıncalanmıştı. “Raphael’le ilgilendiğim yok, sadece kibarlık olsun diye sohbet et-”

“Hey, hey, hey, ben yargılayacak biri değilim.” Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. “Ona boşuna Beyaz Atlı Prens demiyorlar.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Ben farklı *Disney* filmleri izleyerek büyümüş olmalıyım.”

“Yapma ama. Rafe hoş biri.” Elini göğsüne koydu. Dudaklarını süsleyen küçük gülümseme aklının başka bir yere gittiğini gösteriyordu. Muhtemelen Raphael Visconti’nin aşağılık pisliğinin teki olmadığı bir yere. “Benim tipim değil ama neden çekici geldiğini kesinlikle anlayabiliyorum. O sadece... tam bir *beyefendi*. Hani şu siyah-beyaz filmlerde sevgilisinin ayakkabıları mahvolmasın diye ceketini çamur birikintisinin üzerine koyan adam gibi. Ya da sırf sıradan bir çarşamba günü olduğu için size bir düzine gül gönderen adam.”

Elimde olmadan konuştum. “Cidden bu saçmalığa inanıyor musun?”

Çınlayan kahkahası odanın içinde süzüldü. “Görünüşe göre sen farklı bir deneyim yaşamışsın.”

Araba kapılarına sıkıştırılan aletler ve kadehlerdeki silahlar gibi şeylerden bahsetmemek için yanağımın içini ısırdım.

Sessizlik çok uzun sürdüğünde Wren bir kahkaha daha patlattı ve botlarını yatağımdan çekti. “Hadi oradan. S, onu *sikmek* istiyorum demek, öyle değil mi?”

Dünyadaki tüm sorunlar beni bu yatağa mıhlamış gibi hissetmeme rağmen gülmekten kendimi alamadım.

Benimkileri bulan gözleri ışıltılı ve masumdu. “Eğer bir süre buralarda olacaksan bir ara Rusty Anchor’a uğramalısın. Biz patlamanın yarattığı pisliği temizledikten ve sen de Frankenstein gibi görünmekten kurtulduktan sonra.” Pembe tırnağıyla serumu dürttü. “Rory ile Tayce her salı gecesi uğruyorlar ve barda her zaman bir kişilik daha yerimiz var.”

Teklifi muhtemelen öylesine söylenmiş bir şeydi. Tatlı bir

kızdan gelen tatlı bir jestti sadece. Gözlerimin arkasını böylesine yakmamalıydı. Belki morfin duygusallaşmama neden oluyordu, belki de onu yalnızca iyilik yapan tuhaf bir kız olarak gördüğüm için kendimi suçlu hissediyordum.

Zorlukla yutkundum ve başımı onaylarcasına salladım. “Bu hoşuma gider. Çikolata için teşekkür ederim ve bilirsin işte...” diye mırıldandım. Boğazım yeniden düğümlenmişti. “Bu kadar kibar olduğun için.”

Gülüşü, sıcak bir günde yüzünüze vuran hoş bir esinti gibi odanın içinde süzüldü. “Kibarlık benim işim. Sonra görüşürüz!”

Ardından arabasını da yanına alarak koridorda tıkr tıkr ilerledi. Yalnız kaldığımda, steril odaya yüksek sesli bir inilti bıraktım. Sebep olduğum bir yangından çıkıp, sebep olmadığım bir başka yangına girmiş gibiydim. Etrafım bunca belayla çevriliyken nasıl temiz bir hayat yaşayacaktım ki?

Şeytan Yamacı’nda bu tarz şeyler olacağını hiç düşünmemiştim. Burası *eskiden* sahil kıyısında sakin bir kasabaydı. Yanıp sönen ışıkların gölgesinde kalan, sakinlerinin geceleri gözlerini tüm bu Cosa Nostra kaosunun ortasında kalma endişesi taşımadan huzurla kapatabildiği bir yer.

Ayrıca, eğer şansım gerçekten de azalıyorsa...

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Kendimi bu düşünceden kurtarmak için başımı hafifçe salladım.

Şans, şanslı olduğuna inanmaktır. Ara sokaktaki kadın bana kolyesini verirken böyle demişti. *Bu kolye sana yardımcı olacaktır ama ona bel bağlamana gerek yok.*

Göz kapaklarım hızla kapandı ve birkaç dakikalığına başımın altındaki yastığın yumuşaklığına teslim oldum. *Şanslıyım. Öyleyim.* Yine de elimde olmadan Raphael’in saatini satmayı, yüzüme

bir tokat gibi çarpacak fahiş hastane faturasını ödemeyi ve sonra da bir otobüse atlayıp Kanada sınırını geçmeyi düşünüyordum.

Gözlerim hâlâ kapalıyken yatağımın başucundaki masaya uzanıp çantamı bulmaya çalıştım ancak orada olmadığını fark ettim. *Kahretsin*. En son yanımda olduğunu hatırladığım zaman –aslında herhangi bir şey hatırladığım zaman- limandaydım. İnleyerek, katlanmış halde yatağın yanında duran tekerlekli sandalyeyle boğuştum ve ağırlaşmış uzuvlarımla üzerine yerleştim. Koridoru aşip hemşire bankosuna gidecek ve onlara soracaktım.

Sandalyemi koridor boyunca iterken beyaz duvarlar ve gümüş kapılar yanımdan soğuk bir pus içinde geçip gidiyordu. Bir ürper-ti sırtımı okşadığında üzerimde arkadan bağlanan incecik bir hastane önlüğünden başka bir şey olmadığını fark ettim. Sutyenim yoktu, vücudumsa külot giyip giymediğimi bile anlayamayacak kadar uyuşuk ve halsizdi.

Köşeyi döndüğüm anda bakışlarım başka biriyle buluştu. İç-güdüsel olarak kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Adamın bir kış sabahında uyanacağınız çamurlu sokaklar gibi soğuk ve kahverengi olan gözleri, belli belirsiz bir şüpheyile dolmadan önce kirli ayak parmaklarımdan başımdaki bandaja doğru ilerledi.

Sessizlik aramızda çılgınlık atsa da onun hırçın sesinin hayaleti beynimde daha da yüksek sesle bağırıyordu.

Bir ayı ormana sıçar mı?

Bu bardaki merdivenlerin tepesini koruyan adamdı. Kalp atış-larım düzensizleşirken, dikkatim hemen arkasında volta atan takım elbiseli ve asık suratlı adamlara kaydı. Parlak ayakkabılar klinik ışıklarını yansıtıyordu. İri elleri strafor bardakların etrafında kıvrılmıştı.

Ardından kaşmir kadar yumuşak, tanıdık bir ses duyulmuş ve elini usulca ciğerlerime dolamıştı. Tekerleklerim yavaşça durdu.

“Teşekkür ederim, Şerif. Ailemiz bu zor zamanda yardımınıza gerçekten minnettar.”

Kâğıtlar karıştırılırdı, sonrasında ağır ayak sesleri yükseldi. “Ne zaman ihtiyacınız olursa, Bay Visconti. Lütfen kardeşinize evliliği için tebriklerimi iletin.”

“Siz de annenize gönderdiği zencefilli kurabiyelerin hayatımı değiştirdiğini söylerseniz olur.”

Sert bir kıkırtının ardından sağdaki kapıdan siyah ayakkabılar ile bej bir üniformanın çıktığını gördüm. Şerif omzunun üzerinden bakıp sırtıttı. “Bunu duyduğuna sevinecek. Kendinize iyi bakın, Bay Visconti. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana her zaman telefonumdan ulaşabileceğinizi biliyorsunuz.”

Koridorda diğer yöne doğru yürüdü. Bir yandan kalın kahverengi bir zarfı pantolonunun cebine sokuşturmaya çalışıyordu.

Göğsüm öfkeyle sıkışmıştı. Elbette Viscontiler polisi avuçlarının içine almış durumdalar.

Birkaç saniye boyunca odama geri dönmekle telefonumu alma görevime devam etmek arasında gidip geldim. İnadım beni ikincisinde karar kılmaya itiyordu. Hem inadım hem de malum telefon hattını arayıp Kanada’ya taşınma düşüncelerimi gözden geçirme isteğim.

Hastane önlüğümün çirkin geometrik desenine bakıp sandalyemi itmeye devam ettim fakat sağdaki kapıya yaklaştıkça tedirginlik tenimin altında fay hatları gibi kaymaya başlamıştı

Sağımdaki hastane odasına baktım ve bakışlarımın oradaki adamı bulmasına izin verdim.

Kalbim teklemişti.

Siyah takım. Beyaz gömlek. Altın yaka iğnesi. Neden zihnimdaki listeden onun ayırt edici özelliklerini kontrol etme zahmetine girdiğimi bilmiyordum çünkü Raphael Visconti'yi başkasıyla karıştırmak mümkün değildi.

Oda, yüzünün yanında çapraz bir çizgi çizen tek güneş ışını dışında benimkinden daha karanlıktı. Yatak özenle hazırlanmış ve bantlara sarılmış bir tomar banknot komodinin üzerine yığılmıştı. Şüphesiz daha fazla rüşvetti bu.

Raphael köşedeki koltuğa yayılmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. *Oxford* ayakkabılarının altındaki fayanslara ifadesiz gözlerle bakıyor; parmaklarının arasında yavaş, hipnotik bir ritimle bir şey çeviriyordu. Elindekinin altın bir poker fişi olduğunu anlamam için dört tur atması gerekmişti.

Pat. Pat. Pat. Çip, elmas kol düğmeleri ve sitrin yüzüğü gözlerimi alıyordu.

Ta ki duraksayana kadar.

Raphael'in elleri hareketsiz kalıp omuzları gerildiğinde, güneş ışığının içinde süzülen toz parçacıkları sanki benim adıma nefeslerini tutuyorlarmış gibi durulmuşlardı. Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Gölgeler yüzünün hatlarına uyum sağlamak için yer değiştirmişti.

Nabzım şiddetle artarken ağrıyan kaslarım da çarpışmaya hazırlanıyordu. Kalbim üç defa gürültü bir şekilde çarptığı sırada onun bakışlarına hapsolmuştum.

Ardından, hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Güldü.

Yumuşak bir kahkahaydı. Karanlık. Köprücük kemiğine konurulan bir öpücük kadar nazikti ve böyle bir sestten hayır gelmesi mümkün değildi.

“Bana saplantılı mısın, Penelope?”

Ses tonu keyifle yumuşamış olsa da sinirlerimi geren bir şey vardı.

“Evet, tam da o yüzden hastanedeyim,” diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

Gözleri birkaç ton koyulaşmadan önce kafasının karıştığını belli edercesine parladı. Bakışları yavaşça boynumun aşağısına indi. Dikkati hastane önlüğünün ince kumaşı üzerinde titreşirken nefesim kesilmiş ve ağır bir yük gibi kucağıma yerleştiğinde kanım daha da kaynamıştı. Rahatsız olmuştum, başka bir şey yoktu. Erkeklerin bundan çok daha azını giyiyorken gözlerini vücuduma dikmelerine alışkın olmama rağmen, onun bana böyle *tarafsızca* bakmasında çenemin kasılmasına neden olan bir şey vardı.

“Sen de oradaydın.” Parmak boğumlarının arkasında kaybolmadan önce burun deliklerinin genişlediğini yakalamıştım. Yeniden dudaklarını araladığında, yalnızca kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. “Tabii ki oradaydın.”

“Ne yani, limanı bombaladığımı mı düşünüyorsun? Ya da o tarz bir şey?”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Arkalarında her daim var olan keyif şimdi düşünceli bir ifadenin gölgesinde kalmıştı. “*O tarz bir şey.*”

İçimde alevlenen hayal kırıklığı ve öfke karışımı hisle titrek bir nefes alıp dikkatimi koridorun tavanını çevreleyen parlak floresan lambalara verdim. Patlamayla hiçbir ilgim olmadığını bildiği açıktı, eğer sorumlusu ben olsaydım kabarık bir rüşvetin yanında oturuyor olmazdı. Ancak ses tonundaki şüphenin, sahte de olsa, benimkini yansıtmasından nefret etmiştim.

Acıması bir durumdu ama şansımı kaybettiğim fikri beni bu dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyordu. Atlantic City'deki kumarhane sahiplerinin tehditlerinden ve en büyük günahımın beni yakalamasından daha korkutucu bir ihtimaldi bu.

“Şans tilsimi mi?”

Buz gibi bir küçümsemeyle bezenmiş cümlesi sessizliği delip geçmişti. Gözlerim tavandan aşağı kaydı ve Raphael'in kolyeme tiksintiyle baktığını gördüm. Dört yapraklı yoncayı zincirde bir aşağı bir yukarı kaydırıldığını fark etmemiştim.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Ardından duruşumu dikleştirdim ve bir yalan daha sıktım. “Bir tilsima ihtiyacım yok. Ben yeterince şanslıyım.”

Sesim boğuktu ve içine işlemiş çaresizlik yüzünden kulağa acıması geliyordu. Yalnızca kendimi ikna etmeye çalıştığım ortadaydı.

“Tıpkı geçen de söylediğin gibi.” Başıyla alnımdaki bandajı işaret ederken dilini yavaşça üstdudağının üzerinde gezdirdi. “Bana çok da şanslı görünmüyorsun.”

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum. “Hayatta olduğum için şanslıyım.”

Gözleri benimkilere kaydığında bakışları karanlık ve yakıcıydı. “Şimdilik.”

Sessizlik aramızdaki oksijeni tüketiyordu. Ona *dik dik* bakmaktan kendimi alamıyordum. İncelikli ve zarif tehdidi adeta gümüş tepsi üzerindeki kadife bir yastıkta sunulmuştu. Kışkırtıldığı takdirde bu üstü kapalı tehdidi yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. Öyleyse neden bu kahrolası kıyıdaki herkes onun bir beyefendi olduğunu düşünüyordu? Ailesinin geri kalanından, kardeşlerinden bir şekilde farklı olduğunu?

Çoğu insan koyun postuna bürünmüş bir aslanı fark edecek kadar zekâyâ sahipti, değil mi?

Gerçeği fark ettiğim an çenem kasıldı. Diğer insanların yanında böyle davranmadığı içindi.

Birdenbire her şey yerli yerine oturmuştu.

“Sorun saatin, değil mi?” dedim. Ağrıyan kemiklerim sessiz bir neşeyle mırıldanıyordu. “Bu yüzden benden bu kadar nefret ediyorsun. Kırılgan eril egon bir kadının seni alt etmesini kaldıramıyor.”

Beklediğim tepkiyi alamamıştım. Yalnızca bir kahkaha daha attı. “İyi deneme ama hayır.”

Çipin her alay edercesine dönüşünde parlamasını izliyordum. Kendime daha fazla hâkim olamadığımda çenemi koridorda dolaşan takım elbiseli aptallara doğru salladım. “Seçme hakkım var mı?”

Kaşlarını çattı, hâlâ çipini çeviriyordu.

“Hangi uşağının beni öldüreceğini diyorum. Bunu yapan onlardan biri olacak, değil mi? Senin gibi bir beyefendinin asla o güzel takım elbisesine kan bulaştırma riskini almayacağını biliyorum.”

Gözlerindeki karanlık aklının başka yerde olduğunu ele verirken bana kibar bir gülümsemeden başka bir şey vermedi. Tıbbi makineler beyaz duvarlar arasında ötüyor, koridorun aşağısında bir yerde bir kahve makinesi durmadan çalışıyordu.

Nihayet Raphael, güneşin çizdiği yola doğru eğildi. Yeşil gözlerindeki sessiz sükûnet, ışığın altında parıldıyordu. “Söylentilere göre Şeytan Yamacı’nda iş arıyormuşsun.”

Gözlerimi kıstım. Ne kadar alakasız bir yanıt vermişti. Bunu ona söyleyebilecek yalnızca iki kişi vardı: Rory ya da Nico. Matt’i

hemen ele miştım çünkü bunu ona Raphael Visconti'yle konuştuğu için altına işmeden söyleyebileceğinden şüpheliydim.

“Evet ama senden ya da ailen den değil.”

Karanlık bir keyif dudaklarının kenarlarını çekiştirmişti. “Bu imkânsız.”

Gözlerim ben onları devirmemek için kendimi zorlarken kaşınmaya başlamıştı. Kendini beğenmişliği içimi ürpertiyor olsa da haklı olduğunu biliyordum. Viscontiler doğrudan işin sahibi olmasalar dahi mafya parmaklarının öyle ya da böyle içinde olacağı kesindi.

“Bana iş mi teklif ediyorsun? Ya da öyle bir şey işte?”

“Öyle bir şey.”

Ne? Tonundaki değişiklik beni kamçılama ya yetmişti. Gözlerimi kısarak ona baktım ve amacını anlamaya çalıştım. Belki de beynim darbeden hasar gördüğü içindi fakat şaka yapıp yapmadığını çözemiyordum.

“Neden kendimi bir seks ticareti ağının içinde bulacakmışım gibi hissediyorum?”

Raphael kısa bir nefes verdi. “Oldukça gücendim. Tüm işlerim tamamen yasal, teşekkür ederim.”

Ağzımı açıp tekrar kapattım ve dillendirmek üzere olduğum hakareti dudaklarımın arasına hapsettim. Şu anda oldukça zor durumdaydım, bu yüzden eğer bu bir şaka değilse –ki öyle olmaması düşük bir ihtimaldi- iş bulma şansımı mahvetmeyecektim.

“Bir bityeniği var. Nedir?”

Şimdi Raphael'in bakışlarında bir şey canlanmıştı. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.” İki parmağını altdudağının üzerinde gezdirdi ancak bu yumuşak sırtışını gizlemeye yetmemişti. “Benimle bir oyun oyna.”

Ağrıyan kemiklerime ve yorgun kalbime rağmen bu basit talep karnımdaki kıvılcımları alevlendirmişti. *Bir oyun mu?*

Ben daha kurallar ile bahsi soramadan ayaklandı ve iki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kalp atışlarım durma noktasına gelmişti. Öyle yakınımıdaydı ki, soğuk gölgesi beni tamamen içine çekiyordu. Pantolonunun yumuşak kumaşı neredeyse çıplak dizlerime değecek kadar yakın. Bana bu aptal hastane önlüğünün ne kadar ince olduğunu ve altında neredeyse hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyordu.

İçgüdüsel olarak sandalyemin tekerleklerini kavradım ancak onları geriye doğru çektiğimde hareket etmelerini sağlayamamıştım. *Bu da neydi?* Aşağı baktım ve parlak bir *Oxford* ayakkabının burnunun tekerleğin tabanına bastırıldığını gördüm.

Kafamı kaldırdığım sırada Raphael elini cebine atmış, bir deste kart çıkarmıştı. Desteyi bronz avucunun içinde, göz hizamın hemen önünde tutuyordu. Başparmağını destenin tabanına yasladığında çok kısa bir an için kolunda renkli bir şeyler görmüştüm.

Bu bir-

“Bir kart seç.”

Bu emir, gizli bir dövmenin varlığına dair tüm düşüncelerimi yok etmişti. “Ne?”

Desteyi salladı. “Bir kart seç.”

“Peki ama ne kartı?” dedim homurdanarak. “Ne oynuyoruz?”

“Kendimi bir kez daha tekrar etmem gerekirse olacıklardan hoşlanmayacaksınız.”

Sesi yumuşacıktı ancak artık buna kanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Ön dişlerimi altdudağıma bastırdım ve sanki beni kızdıracak bir şey yapmışlar gibi kartlara ters ters baktım.

Düşün, Penny.

Evet, bir bakalım. Seçmemi istediği kartı seçme ihtimalim elli ikide birdi. Ayrıca eğer o kartı seçersem, bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aklında *bir* kart varsa, tabii.

Sikerler.

Başka bir düşünceye fırsat vermeden, destedeki sağdan üçüncü karta dokundum. Raphael kaskatı kesilmiş, ardından sanki ağır çekimdeymiş gibi kartı çekip almıştı. Bileğinin tek hareketiyle destenin geri kalanını düzeltti ve cebine attı.

Yüzüne baktığımda bakışlarımız beş uzun ve dayanılmaz saniye boyunca çarpışmıştı. Sonunda gözlerini benimkilerden ayırıp karta baktı. İfadesi bomboş ve ilgisizdi.

Çenesinde bir damar kasıldı. Burun delikleri genişledi.

Ardından beni gülmesinden bile daha fazla şaşırtan bir şey yaptı. Eğilip boğazımı kavramış ve sanki kendi nefesiymiş gibi ciğerlerimdeki tüm havayı söküp almıştı.

Nefes almak için dudaklarımı araladığımda sert bir şeyin aralarından kaydığını hissettim.

Dilimde mürekkebin keskin tadı. Dudaklarımda keskin, kartondan kenarlar.

Ancak kulak mememdeki sıcaklık ve yanağıma değen sert çene dikkatimi dağıttı. “Pazartesi, akşam altıda balıkçı rıhtımında,” diye fısıldadı kulağıma. Başparmağı boynumda gümbür gümbür atan nabzımın üzerinde gezinip bacaklarımın arasındaki noktanın istemeden ürpermesine neden olmuştu. “Özgeçmişini getir ve geç kalma.”

Yeniden doğrulduğunda göğsümün üzerine soğuk bir esinti çarptı. Sandalyemin yanından geçip arkasına bile bakmadan

koridorda kaybolduğunda hayret içinde onu izliyordum. Kalbim ağzımda atarken siyah takım elbiseli konvoyu da Raphael'i takip etti.

Ayak sesleri kesilip bir kapı kapandığında boğuk bir iniltiyi bırakıverdim. Titreyen ellerimle iskambil kâğıdını dudaklarımın arasından alıp karta baktım.

Ben küçük, titrek bir kahkaha atmadan önce birkaç saniye geçmişti. *Zafer*. Kanımda mırıldanıyor, adrenalin ve rahatlama karışımı bir hisle dönüp duruyordu.

Maça Ası.

Destedeki en şanslı kart.

İşte geri döndüm, bebeğim.

BÖLÜM

Dokuz

Penny

Pazartesi günü akşamüstüydü ve gökyüzü kıpkırmızıydı.

Şeytan Yamacı'nın yüksek kayalıkları omuzlarımm üzerinde yükseliyor; hemen önümde, turuncu güneş ufuk çizgisinde oturuyor, ışınları ısıltılı denizin üzerinden yüzüme dokunmak için uzamyordu.

Kulaklarımı yakan ve kirpiklerimi sertleştiren soğuğa rağmen içim de dışım da sıcacıktı çünkü bugün tertemiz bir hayata başlıyordum. Bu sefer gerçekten.

Hafta sonunu hastanede, beyaz tavana bakmaktan ve Wren'in *Hershey* çikolatalarını yemekten başka bir şey yapmadan, kollalı çarşafların altında sıkışıp kalmış halde geçirmiştım. Bu bana, geçen perşembe günü Şeytan Sahili'ne döndüğümde otobüsten indiğim an yanlış bir hamle yaptığımı fark etmem için gerekli alanı vermişti. Suçtan uzak durmaya çabalamadan önce son bir dolandırıcılık yapmak, bir keşin tamamen ayılmadan önce son bir fırt çekeceğini söylemesine benziyordu. Kendimi yanlış bir başlangıca kendi ellerimle itmişti.

İkinci şansımsa bir Maça Ası şeklinde karşıma çıkmıştı ve ona dört kolla sarılacaktım. Hatta iskambil kâğıdını buzdolabımın üzerine asmıştım. Her atıştırmalık bir şeyler almak için mutfağa girdiğimde ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyordum.

Ne yazık ki Raphael Visconti'nin nabzımın üzerinde gezinen başparmağını da hatırlıyordum.

Bir rüzgâr ensemeye çarptığında omurgamdan aşağısı ürpermişti. Soğuktan donmak üzere olan parmaklarımla cebimden telefonumu çıkarıp ekrandaki saate baktım.

17:55.

Midem panikle düğümlenmişti. *Kahretsin*. Raphael'in tek söylediği bir özgeçmiş getirmem, akşam altıda balıkçı rıhtımında olmam ve geç kalmamamdı. Orada olduğuma emin olmak için Google Haritalara bilmem kaçınıcı kez bakmama gerek yoktu. Çürüyen balık kokusu ve suya doğru çıkıntı yapan iki eğreti iskeleyi boyayan kan bunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Fakat görünürde havalı bir bar ya da restoran, hatta çalışabileceğim herhangi bir işletme bile yoktu. İkinci defa çevreyi kolaçan etmek için etrafımda bir daire çizerek yürüdüm. Sağımda kalan limanın kömürleşmiş kalıntılarına, arkamdaki uçurumun sarp duvarlarına baktım ve ardından başladığım yerde durup gözlerimi şaşkınlıkla Pasifik'e diktim.

Oyuna mı getirilmiştim? Tanrım, bu düşünce bir kez bile aklımdan geçmemişti.

Karnımda öfke ve aşağılanma tohumları büyürken sessizce lanet okudum.

Lanet olsun ona.

Bir erkeğe bel bağlamaktan nefret ediyordum. Ve tüm erkekler

arasında neden en tekinsiz gülümsemeye sahip olana bel bağlamayı seçmiştim ki?

Buz gibi havayı içime çekerken bakışlarımı rıhtımdaki tek yaşam belirtisine çevirdim. Yaşlı bir adam paslanmış bir kayığı iskelenin ucuna bağlıyordu. Sanırım ona nerede olmam gerektiğine dair bir fikri olup olmadığını sormaktan zarar gelmezdi. Kaygan kayaların üzerinden sallana sallana ona doğru yürürken kendime yeni bir söz verdim. Eğer Raphael Visconti beni oyuna getirdiyse, aklımdan uçup gitmiş olan planı uygulayacaktım. Daha da rezil olmadan buradan ayrılacak, saatini satacak ve siktir olup Kanada'ya gidecektim.

“Affedersiniz?” Yanıt almak için bekledim fakat hiçbir şey gelmemişti. Boğazımı temizledim ve yumruklarımı sıktım. “Ah, biraz gelişigüzel bir soru olacak ama buralarda Raphael Visconti'ye ait bir bar ya da başka bir şey var mı? Ben-”

“O tekneyi kaçırdın.”

Hırçın sesi şiddetli rüzgâr yüzünden zar zor duyuluyordu.

“Anlamadım?”

Omuzları sıkıntıyla çökerken halatı gevşetti. “Tekneyi kaçırdın,” diye homurdandı yeniden.

Sarı yağmurluğunun arkasına bakıp kaşlarımı çattım. Tekneyi kaçırdın da ne demek oluyordu? Raphael'in istediği kadar erken gelmemiştim ve o da iş fırsatını elimden mi almıştı?

“Anlamıyorum.”

Bir homurtu daha. Bu sefer başını sola doğru salladı. “Personel teknesi beş dakika önce ayrıldı.”

Ah. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda kaçırmıştım. Personel teknesi de nereden çıkmıştı? Bakışlarını takip ettim. Neye baktığını fark ettiğimde kafam daha da karışmıştı.

Bir yattı bu. Büyük, parlak ve bembeyazdı. *Rap* videolarında ya da Güney Fransa’da yaşayan zengin insanlarla ilgili belgesellerde gördüğünüz türden. Mavi ufukta yalnızca bir leke gibiydi ve uçurumun sola meyleden çıkıntısı yüzünden anakaradan fark edilmesi imkânsızdı. Ancak iskelenin ucundan, onu tüm ihtişamıyla görebiliyordum.

Yavaş yavaş, Raphael’in bana vereceği işin ne olduğunu hiç sormadığımı fark ettim. Şeytan Yamacı’nda olduğumuz için aptalca bir şekilde bunun mütevazı bir hizmet işi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Pasifik’in üzerinde sallanan mega yata bakarken o kadar da emin değildim.

Bir tekne çalışanı mı olacaktım?

“Kahrolası adam. Nereden bilebilirdim ki?”

Gözlerimi kırıştırdım ve balıkçıya baktım. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Başımı sallayarak yeniden telefonumun ekranına baktığımda panikledim. “Beni oraya götürme şansınız var mı?”

Adam duraksayıp kafasını lanet bir baykuş gibi çevirdi. Külotlu çorabımı ve elbisemi boncuk gibi gözleriyle inceledikten sonra nihayet gözlerime baktı. Belli ki gördükleri hoşuna gitmişti çünkü gür kaşlarını kaldırıp sordu. “Karşılığında ben ne alacağım?”

Dudaklarımı aralayıp tekrar kapattım. Dilimin ucuna kadar gelen alaycı cevabı bastırmıştım. *Hayır*. İyi, normal bir insan olmam için bana ikinci bir şans verilmişti ve bu ukala çenemden kurtulmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden, *karşılığında seni suya itmeyecek, yüzmeyi unutman için dua etmeyeceğim* demek yerine kendimi gülümsemeye zorladım ve kirpiklerimi kırıştırdım. “Başı sıkışan güzel bir kadına yardım etmenin key-

fini yaşayacaksınız.” Parmaklarımı birbirine kenetleyerek devam ettim. “Lütfen? Rica ediyorum?”

Kemiklerinin çatırdamasına neden olan bir hareketle ayaklanmadan önce gözleri bir süre benimkilerde takılı kaldı. “Pekâlâ, içeri gir.”

Erkekler. Bir kez olsun hepsinin aynı olmasına seviniyordum.

Tekneye tırmanırken dengemi sağlayabilmek için kolumu sıkıca kavradı. O halatı çözüp konsolla uğraşırken ben de soğuk ve ıslak bankın üzerine yerleştim. Birkaç dakika sonra motor kalçamın altında sarsılmış ve tekne dalgaların üzerinde süzölmeye başlamıştı. Buz gibi su ile rüzgârın karışımı yüzüme ve saçlarıma saldırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Kuru kalması için kollarımı kucağımdaki çantanın etrafına dolamıştım.

Ancak nafileydi. Motorun hırıltısı yavaşlayıp durgun bir uğultuya dönüştüğünde çoktan sıırılsıklam olmuşum. Saç tellerim sümöklü böcekler gibi enseme yapışmıştı ve külotumun bile ıslanmış olduğundan emindim. Telefonumun ekranına bir kez daha baktığımda on dakika geciktiğimi gördüm.

İyi bir başlangıç sayılmaz, Penny.

Tekne yatın arka tarafındaki güverteye yanaştı. Balıkçı, merdivene ulaşabilmem için beni yukarı kaldırırken elleri de uzunca bir süre kalçalarım da oyalanmıştı. Kemikli parmakları popoma biraz fazla yaklaştığında “Siktir git,” diye bağırdım. Onun yanıtı da aynı derecede çirkin bir hakaret olmuştu. Ben henüz merdivenin ilk basamağına çıkmışken motoru tekrar vitesle takip rıhtıma doğru yola koyuldu.

Pislik herif.

Omzumdaki çantamla kaygan merdivene tutunarak cılız kollarımdaki tüm gücü kullandım ve kendimi bir basamak daha yukarı

çektim. Artık yüzme platformunun ötesini görebiliyordum. Gözlerim bir çift siyah ayakkabıya kaydı. Bakışlarımı daha da yukarı kaldırdığımda uzun ince bacaklar, gülünç derecede kısa bir etek ve bir sigaranın etrafına sarılmış kırmızı dudaklarla karşılaşmıştım.

Kadının tanıdık kedi gibi gözleri benimkileri buldu. Bu Matt'in takıntılı olduğu kız Anna'ydı. Ruj lekeli sigarasını kulağımın hemen yanından arkamdaki azgın denize savurmadan önce yavaşça, son bir nefes çekti. "Geç kaldın," dedi soğuk bir sesle, çıplak topuklarının üzerinde dönüp çift kapıdan geçmeden önce.

Pekâlâ. Sanırım Raphael'le konuşmasını böldüğüm için hâlâ kızgındı.

Bir küfür daha savurdum ve sürünerek güverteye çıkıp ayağa kalktım. Kapıların ardında kaybolan Anna'yı takip etmeyi düşünüyordum ancak ayaklarımın dibindeki tuzlu su birikintisi bunun başımı daha fazla belaya sokacağını gösteriyordu. Bunun yerine, yan güvertede amaçsızca dolanıp lombozlara* bakındım ve aralık ayının ortasında neden bir yatta olduğuma dair bana en ufak bir açıklamak yapabilecek birini, *herhangi birini* aradım.

Güvertenin ilerisinde, güvenlik ışıklarının altında bir kız gördüm.

Küpeştenin üzerine kusmakla meşguldü.

Yanma yaklaşırken yan gözle bana baktı ve elindeki peçete tomarıyla ağzını sildi. "Lütfen bana Penny olduğunu söyleme."

Teknenin kıvrımı üzerinde kayan yeşil sıvıya baktım. "Kötü bir zaman mı?"

Yorgun bir kahkaha attı ve hızla bir su şişesini açtıktan sonra beş açgözlü yudumda bitirdi. "Üzgünüm, tatlım. Ben Laurie,

* *Lomboz*, kamaralarla alt güverteleri aydınlatmak için bordalarda ve güvertelerde açılmış, kırılmaz camlı, su geçirmez, yuvarlak pencereye verilen isimdir. (ç.n.)

Raphael'in sağı koluyum. Elini sıkmak isterdim ama sanırım hareket edersem yine kusacağım. Özgeçmişin yanında mı?"

Kâğıdı çantamdan çıkardım. Laurie öğle yemeğini kusarken bile çok güzel görünüyordu. Kahverengi gözlerini çevreleyen upuzun kirpiklere ve hayatımda gördüğüm en şık atkuyruğuna sahip olan siyahi bir kadındı. Benden biraz daha büyük görünüyordu ancak kesinlikle en fazla yirmili yaşlarının sonunda olabilirdi.

"El sıkışmadan da hayatta kalabilirim," dedim keyifle. Korkuluğa sıkı sıkıya tutunan eline baktım "İyi misin?"

"Tabii ki değilim. Karadan yarım mil uzaktayız ve ben yüzme bilmiyorum," diye mırıldandı denizden uzaklaşıp karnını tutarak. "Ama buna alışacağım. Alışmak zorundayım çünkü limandaki patlama yüzünden yakın gelecekte bu lanet yatta çalışıyor olacağız."

Bakışlarım ufka doğru kaydı. Güneşin son ışınlarının fırtına grisi bulutların ardında kaybolup gökyüzünün renk paletini soğutmasını izledim.

"Öyle mi?"

"Gel, senin de tempoya alışmanı sağlayacağım."

Yan güverte boyunca ilerlediği sallantılı yolu takip ettim ve teknenin ön tarafında, her iki yan güvertenin birleştiği geniş alanda durdum. Şüphesiz bunun için daha süslü bir kelime vardı fakat şimdiye kadar adımımı attığım tek tekne bir feribottu.

Rüzgâr burada daha keskindi. Islak saçlarımı acımasızca savuruyor ve kemiklerimi ürpertiyordu. Laurie ellerini yavaşça çırparak rüzgârın uğultusunu delip geçti. "Şimdi, Sahil Organizasyon-"

"Sahil Organizasyon da ne?" diye sözünü kestim.

Bakışları bana kaydı. "Ciddi olamazsın? Bu işi nasıl kaptın sen?" Cevabımı duymak istemiyormuş gibi başını iki yana sal-

ladı. “Sahil Organizasyon, Raphael’in etkinlik ajansının Şeytan Sahili şubesi. Diğer şube Vegas Organizasyon ki onun da nerede olduğunu tahmin edersin. Her neyse, bu şubede Viscontilerin sahil boyunca düzenledikleri partilerin çoğuna personel ve eğlence sağlıyoruz. Çukur’da poker geceleri, Koy’da doğum günü partileri, Yamaç’ta düğünler... Ana fikri anlamışsındır işte.” Yavaşça dönüp denize doğru baktığında birden onu düğünden tanıdığımı fark etmiştim. Elinde panosu, kulağında kulaklığıyla yeterince hızlı hareket etmedikleri için garsonlara bağırarak kadındı bu. Titrek parmağı kıyıya doğru yükseldi. Elini, altındaki limandan yükselen ince dumanın örtüsüne sarılı dik uçuruma kadar takip ettim. Hemen ortasında kenarları dumandan kömürleşmiş, krater büyüklüğünde bir delik vardı. “Rafe kendi evinde daha kalıcı bir mekân yaratmak istiyordu ve *burası* o mekân olacaktı. Patlama olduğunda tüm camlarını daha yeni takmışlardı. Görünüşe göre, çok fazla yapısal hasara maruz kaldığından temelleri zayıflamış. Bu yüzden yeniden inşa etmesi yıllar alacak.” İkimiz de birkaç dakika boyunca o boşluğa baktık. Uçurumun acı içinde haykırıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. “Yani, yat sadece geçici bir çözüm.”

“Tanrım, kim geçici bir bar olarak kullanabileceği bir yata sahip olacak kadar zengin olabilir ki?”

Güldü. “Rafe’nin iki tane var.”

İnanamıyormuş gibi başımı salladım. Fırsatım varken elinden bir *Breitling*’den çok daha fazlası almalıydım diye düşünmeden edememiştim. Ama hayır, bu *doğru yola girmiş* bir kızın zihniyeti olamazdı.

“Penny?” Arkamı döndüğümde Laurie’nin ayaklarımın etrafındaki su birikintisine ters ters baktığını gördüm. “Buraya yüzererek mi geldin?”

“Yolculuk biraz sallantılıydı,” diye mırıldandım suni kürk ceketimin eteklerini sıkarak. Büyük su damlacıkları güverteye sıçradı. “Kurulanabileceğim bir yer var mı?”

“Elbette, içeride kızlar için bir soyunma odası var.” Kaşlarımı kaldırdığımı görünce ekledi. “Biliyorum, yat çok büyük. Sana bir üniforma vereceğim. Kendine çeki düzen ver, sonra da seni gezdireyim.”

Koşar adımlarla yan güverteye geri döndü ve bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Onu takip ettiğimde kendimi küçük bir çamaşır odasında buldum. Etrafımda şöyle bir döndü ve *Doc Martens* ayakkabılarımı işaret etti. “Güvertede ayakkabı yasak,” dedi hızla. “Çıkar onları. Ceketini de. Vardiyan sırasında kuruturum.” Botlarımı çıkarıp kürkümü de omuzlarımdan geriye attım ve ikisini de ona uzattım. Ayakkabılarımı tezgâhın altındaki rafa yerleştirip ceketimi kurutuculardan birine fırlattı. Makine çalışmaya başladı ve Laurie’nin elleri aceleyle karnına gitmeden önce Laurie birkaç saniye boyunca tamburun dönüşünü izledi. “Gitmeliyim,” diye homurdanıp yanımdan hızla geçerek güverteye doğru ilerledi. “Üniformalar tezgâhın üzerinde, soyunma odası da şuradan dönünce-”

Verdiği talimatlar bir şırıltıyla kesildi ve o sudaki balıkları midesindekilerle beslerken başı kürekkemiklerinin arasına düştü.

Pekâlâ... Laurie’nin gırtlaktan gelen inlemeleriyle kendi midemin de çalkalandığını hissederek tezgâhın üzerindeki paketleri gözden geçirdim. Bedenime göre etiketlenmiş bir tanesini kapıp iç kapıdan çıktım ve dar bir koridora girdim. Krem rengi pelüş halı ayaklarıma baskı yapıyor; parlak maun duvar ıslak omzumu sıyrıp geçiyordu. Tanrım, eğer çalışanların odaları bu kadar

lüksse, yataın geri kalanının ne kadar şaşaalı olduğunu hayal bile edemiyordum.

Koridorun yarısına geldiğimde, karşılıklı kapıların arasında durdum.

Laurie'nin öğle yemeği, o bana soyunma odasının sağda mı solda mı olduğunu söyleyemededen aramıza girmeye karar vermişti. Bu yüzden sanırım bir tahminde bulunmam gerekiyordu. Sağ tarafa yönelip altın kolu çevirdim ve eşikten hızla geçtim. Ayaklarım yumuşak krem rengi halıdan cilalı ahşap zemine geçiş yapmıştı.

Gömme spotların sarı ışıltısı altında gözlerimi kırpıştırdığımda verdiğim yanlış kararın ağırlığı hemen göğsüme çökmüştü.

On iki çift göz beni bulduğunda içlerinden yalnızca bir tanesi toplantı masasının üzerinden bana uzanıp donmuş tenimi ısıtabilecek güce sahipti.

Yeşil ve kayıtsız bakışları ayak parmaklarımdan başlayarak ıslak elbisemin etek ucunda gezinmiş; ardından boynumdaki dört yapraklı yoncayla sertleşmişlerdi. Sanki gözlerimin içine bakması bir arkadaşı için gönülsüzce yaptığı bir iyilikmiş gibi elindeki kalemi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve nihayet bakışlarını benimkilere dikti.

“Evet?”

Basit bir kelimeydi fakat Raphael Visconti'nin dudaklarından dökülürken buz gibi bir kadehin kenarından aşağı kayan bir su damlacığı gibi hissettirmişti.

Burada ne işi vardı ki? Bu adamın sahip olduğu onca işletme varken, neden *burada* olmak zorundaydı? Ancak şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Burada olmaya fazlasıyla hakkı vardı, ne de olsa bu onun kaşrolası *yatıydı*. Burada olmayacağını var-

saymak ve o ifadesiz bakışların saldırısına hazırlıksız yakalanmış olmak benim hatamdı.

Tenimin yüzeyinde yakıcı bir huzursuzluk boy göstermişti. Bir toplantının ortasına yalınayak ve sırlıslık halde daldığım için değildi. Sert yüzler ve keskin takım elbiseler denizine bakılırsa ciddi bir toplantı gibi görüldüğü için bile değildi.

Hayır, Raphael'in varlığı *elektrik* gibi olduğundandı. Hareketsiz ve sessiz bir şekilde dururken bile toplantı masasının başında oturduğu yerden dışarı taşıyor ve maun kaplı dört duvar arasında çatırdıyordu. En karanlık köşeye saklansam bile kaçınılmaz gücünün dokunuşunu hissedeceğimden şüphem yoktu.

Gözlerimi ondan alamıyordum ama sanırım o buna alışkındı. Görünüşü, her zamanki gibi, ses tonu kadar netti. Saçlarını yeni kestirmiş, yeni tıraş olmuştu. Bronz yüzünde uzanan yüksek elmacıkkemikleri kanımı yakıp geçen kayıtsız bir bakışla noktalanıyordu. Takım elbisesi –siyah ceket, beyaz gömlek, altın yaka iğnesi- her zamanki gibiydi ve bunu bir zırh gibi taşıyordu.

Kaşlarından birini kaldırdı.

Başımı iki yana salladım.

“Yanlıı oda,” diye mırıldandım. Bir adım geri attığımda başımı kapıya çarpmıştım. Darbe hiç de sert değildi fakat gümbürtünün sessizlikte yankılanışıyla ürpermişim. Odadaki biri keskin bir nefes aldı.

Raphael'in kayıtsız ifadesi bozulmamıştı. “Kayıp mı oldun?”

“Hayır.” *Evet*. İçinde üniformamın olduğu paketi kaldırdım. “Sadece üstümü değiştirecek bir yer arıyordum.”

Yalnızca gerçek güce sahip bir adam sessizliğin bu kadar uzun sürmesine izin verebilirdi. Ağzındaki kalemi çıkarıp omzunun

üzerinden bir kapıyı işaret etmeden önce elbisemin eteğinden ahşap döşemeye altı damla su damlamıştı.

Ben karşı taraftaki kapıya doğru ilerlerken on bir çift göz de beni takip ediyordu ama hiçbirisi Raphael'e ait değildi. O, deri kaplamalı defterine bir şeyler yazmakla ve ben yokmuşum gibi davranmakla meşguldü. Fakat yanından geçerken bakışlarının ayaklarımaya kaydığını ve çenesinde bir kasın titrediğini fark etmiştim.

Kapıdan içeri girdim ve bir *tık* sesiyle kapattım. İçeride, kalp atışlarımın yavaşlamasını beklemek niyetiyle sırtımı soğuk ahşaba yaslasam da buna fırsat bulamamıştım. Çünkü sadece birkaç saniye sonra Raphael'in derin, ipeksi sesi aralıktan süzülüvermişti.

“Bölündüğümüz için üzgünüm, baylar. Clive, lütfen devam et.”

Başka bir ses duyulduğunda bu seferki yaşlı ve boğuktu. “Elbette, efendim. Söylediğim gibi, son çeyrekte karşılaştığımız en büyük zorluk girdi maliyetlerindeki dramatik artışı. Buna fiyatlandırma aksiyonlarıyla karşılık verdik ve yüzde dört nokta dokuzluk bir temel fiyat artışı sağladık ki eminim siz de kabul edersiniz, mevcut iklim göz önüne alındığında bu oldukça etkileyici.”

Garip bir kıkırdama dalgası odayı etkisi altına aldı. Hiçbirinin Raphael'den gelmediğine adım kadar emindim. Sesinin sertleştiğini duyduğumda şüphelerim de doğrulanmıştı. “Son çeyreği sormuyordum, Clive. Önümüzdeki çeyrekle ilgili görüşlerini soruyordum.”

Ağır sessizliğin içinde bir kâğıt hışırtısı dalgalandı. Biri boğazını temizledi. “E-evet, elbette efendim. Ah, Phillip, sen devralmak ister misin? Bence sen bu iş için daha uygunsun...”

Bir kulağımdan girip diğerinden çıkan acı bahaneler ve rakamların arasındaki boşlukta varlığını sürdüren tek şey Rapha-

el'in ses tonunun satensi sakinliğıydi. Kulağa çok normal geliyordu. Çok... *iş adamı gibi*. Acaba karşısındaki adamlar da gerçeği görebiliyorlar mıydı yoksa bu lanet kıyıdaki herkes gibi onlar da Rafe'nin mükemmel bir beyefendi olduğunu mu düşünüyorlardı?

Mesela kardeşinin düğününde silah taşıdığını biliyorlar mıydı? Acaba orada oturmuş, büyük deri koltuğuna yaslanmış iş konuşurken, o silah yine özel dikim pantolonunun beline sıkıştırılmış mıydı?

Nedense bu düşünce içimde olabilecek en uygunsuz şekilde dalgalanmıştı.

Kendimi bu fikirden kurtarmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Tekrar araladığımda karanlık odada gözlerimi kısarak bir ışık düğmesi aramaya başladım.

Parmaklarım onu başımdan birkaç santim ötede bulmuştu. Üzerine bastığımda yumuşak sarı ışıkların odaya dolmasıyla şaşkına döndüm.

Önümde iki lavabo oyulmuş siyah mermerden bir tuvalet masası vardı. Büyük bir duş köşeyi çevreliyordu ve hemen ortada, Marie Antoinette* gibi birinin içinde yıkanacağını hayal ettiğim türden ayaklı bir küvet duruyordu.

Soyunma odasında değil, bir banyodaydım. *Kişiyeye özel* bir banyoda.

Tanıdık sedir kokusunun ağırlaştırdığı nemli havayı delip geçerek odanın ortasına ilerledim.

Arkamdaki duş başlığından su damlıyordu. Buğulanmış aynadaki çarpık yansımama bakarken kalbim yavaşlamış, bacaklarımın arasına şehvetin belli belirsiz izleri yayılmıştı. Burası yalnızca kişiyeye özel bir banyo değildi. Raphael Visconti'ye ait bir

* Marie Antoinette, eski bir Fransa Kraliçesi ve Avusturya arşidüşesidir. (ç.n.)

banyoydu ve kendisi *az önce burada duş almıştı*.

Tanrım. Bu düşünce ağzımı bu denli sulandırıyor olmamalıydı. İçimi böyle bir heyecan sarmamalı ve ıslak elbisemin altında meme uçlarım sertleşmemeliydi. Kendisi tarafından davet edilmiş olmama rağmen, burada olmak tehlikeli geliyordu. Fazla samimi. Sanki düşman hatlarının arkasına sızmışım ve arka planda neler olup bittiğine dair eşi benzeri görülmemiş bir erişimim vardı.

Ayrıca elbette bu, onun çıplak halini hayal etmekten kendimi alamadığım anlamına da geliyordu.

Transa geçmiş gibi, parmaklarımı mermer masanın yüzeyindeki buğunun üzerinde kaydardım. Nemli bir havlunun köşesini avucumun içinde sıktım. Pahalı görünümlü şişeleri elime alıp üzerlerindeki Fransızca etiketlere göz gezdirdim ancak itiraf etmeliydim ki birkaç ay önce okuduğum *Aptallar İçin Fransızca* kitabı yazılanları çözmeme pek de yardımcı olmuyordu. Her şey düzenli ve yerli yerindeydi. Benim evimdeki banyoya hiç benzemiyordu. Atlantic City'deki banyomda yerde hâlâ nemli bir havlu duruyor olmalıydı.

Tıraş losyonunu bulduğumda burnuma götürdüm ve ucundan uzun, derin bir nefes çektim. Koku başımı döndürmüştü, beni aç karnına içilen bir kadeh içki gibi etkisi altına almıştı. İnanamıyormuşum gibi homurdandım. Bu kadar zavallı olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlamayı da ihmal etmemiştim.

Tanrı aşkına, o sadece bir *erkekti*. Hoşlandığım bir adam bile değildi. Ayrıca, tüm erkekler tıraş losyonu kullanıyor ve ucuzluk mağazalarında satılan birkaç boktan marka dışında çoğu da oldukça güzel kokuyordu. Ne de olsa kadınları cezbetmek için tasarlanmışlardı ve benim de buna bağışıklığım olmadığını söylemek yanlış olmazdı.

Kafamı toparlamak için mermer masadan uzaklaştım.

Doğru ya, Raphael'in banyosunu bir suç mahalliymiş gibi incelemeyi bırakıp hazırlanmalıydım.

Islak elbisemden sıyrılıp onu lavaboya bıraktım. Tanrıya şükür ki vardiyalarımız sırasında üniforma giymek zorundaydık çünkü sahip olduğum tek şık elbise buydu.

Külotlu çorabımı saç kurutma makinesinin altına tutarken sesi kapıdan sızan sıkıcı iş sohbetini bir anlığına bastırmıştı. Yeni üniformamı çıkarıp giydim.

Bu da başka bir elbiseydi. Kısa ve siyah kıyafetin beli saran bir detayı vardı. Göğsüne gümüş ipekle *Signora Fortuna** kelimeleri işlenmişti. Bunun yatın adı olduğunu ancak varsayabiliyordum.

Sevimli bir elbiseydi ve tenimde pahalı bir his uyandırıyor. Ancak aynada kendime baktığımda saçlarımın ve makyajımın bu elbiseyi tamamlamak için fazla sönük kaldığını fark ettim. Güzelce yıkayıp fön çekmeden saçlarımı kurtarmak neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden saç kurutma makinesini hızlıca çalıştırmakla yetindim ve ardından buklelerimi yüksek bir atkuyruğuyla topladım. Yanaklarımdan akan rimeli sildikten sonra makyaj çantamı çıkarıp hafif bir kırmızı ruj sürmüş ve sahip olduğumu unuttuğum bir çift gümüş halka küpeyi kulaklarıma geçirmiştım.

Geriye doğru bir attım ve çıkardığım sonuca beğeniyle baktım. Omurgamda tanıdık bir zevk dalgalanıyordu. Giyinip süslenmekten oldum olası keyif almıştım. Sanırım bunun nedeni her zaman gece ritüelimizin büyük bir parçası olmasıydı. Saçlarımdaki bigudileri, ardından da bornozumu çıkarır ve yeni çaldığım elbiseyi giyerdim. Sonra biraz ruj sürer, biraz parfüm sıkar ve boktan

* "*Signora Fortuna*", İtalyanca'da Leydi Şans, Bayan Şans anlamına gelmektedir. Raphael ilk kitaptan da bildiğimiz gibi annesine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

dairemden çıkıp erkeklerin ceplerini boşaltmak niyetiyle parlak bir kumarhanenin yolunu tutardım.

Ah, ne günlerdi ama.

Fazla ruju temizlemek için bir mendili öptükten sonra çöpe fırlatmadan biraz duraksadım. İçimde yaramaz bir kıvılcım çakmıştı, bu yüzden atmak yerine onu lavabonun üzerinde bıraktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ancak mendili oradan almayacağımı biliyordum. *Aptallar İçin Suç Psikolojisi* kitabında, Karındeşen Jack ve Zodyak Katili gibi birçok seri katilin polisle alay etmek için olay yerlerinde kartvizit bıraktığına dair koca bir bölüm vardı. Bana bir iş vermiş olmasına rağmen, Raphael'i birazcık bile olsa kızdırma dürtüsüne karşı koyamıyordum. Zararsız bir şeydi. Yalnızca bir mendilin üzerindeki kırmızı bir öpücük izi... Fakat buraya gelip mükemmel eşyaları arasında bunu görüp kaşlarını çatacağı düşüncesi aptalca da olsa keyfimi yerine getiriyordu.

Etrafta berbat edebileceğim başka bir şey arayarak kendimi çıktığım zirvenin akışına bıraktım. Gözlerim aynadaki buğuya takıldığında sessiz bir neşeyle parmağımı camın üzerinde gezdirdim.

Kendi kendime sıırtmaya devam ederek ıslak kıyafetlerimi çantama doldurdum ve kapıya doğru ilerledim. Parmaklarım kapı kolunu bulurken, Raphael'in alçak ve yavaş sesi çatlaklardan süzülüp göğsüme dokunmuştu.

Zorlukla yutkundum. Henüz bu nemli odadan ve içinde varlığını sürdüren sarhoş edici erkek kokusundan ayrılmaya hazır değildim.

Bakışlarım lavabonun üzerindeki tıraş losyonuna takıldı. Hiç düşünmeden şişeyi boynuma götürdüm ve soğuk spreyi tenime

sıktım. Bileklerime. Kulaklarımın arkasına. Sıcak tenimde cızırdayarak nefesimi kesmişti.

Neden bu adamı hatırlatan bir şeyi bütün gece üzerimde taşımak istediğimden emin değildim. Belki de öpücük izi ve aynaya çizdiğim şey gibi, bu da dikkat çekmeyip iyi bir kız olma yemini mi bozmadan ona karşı üstünlük kazanmanın küçük bir yoluydu. Haneme yazılan sessiz bir zafer sayısı daha.

Ya da belki de kafama aldığım darbe bana gecikmeli bir beyin sarsıntısı yaşatmıştı.

Eşyalarımı kolumun altına sıkıştırarak duruşumu dikleştirdim ve tekrar toplantı odasına girdim. Gözlerimi parlak zeminden ayırmadan duvara tutunarak takım elbiseli adamlarla dolu masanın yanından geçtim. Hissedar beklentileri ve kâr-zarar hakkında gevezelik eden adamı tamamen duymazdan gelmiştim.

Bir çift göz enseme yakıp geçerken bu bakışların yalnızca bir adama ait olabileceğini biliyordum. Kapıya ulaştığımda, bir özür bile dilemeden konuşan adamın monoloğunu yarıda kesti.

“Penelope.”

Tam adım masanın üzerinden süzülerek sırtımı yalayıp geçmiş, irkilmeme neden olmuştu. Bana tam adımla seslenen tek kişi babam olduğu için değildi. Ki o bunu genellikle ona bir şişe daha *Jim Beam* çalmak için içki dükkânına gitmemi istediğinde mız-mız, çaresiz bir tonda yapardı. Tepkimin nedeni *Sambuca* kokan o yakıcı nefesi, ipeksi tehditleri ve avucumu tüy kadar hafif bir dokunuşla sıyırıp geçen yumuşak parmak uçlarını hatırlatmış olmasıydı.

Acınası bir nedenden ötürü arkamı dönmeye cesaret edememişim. Onun yerine ahşap kapının üzerindeki çıkıntılara baktım.

“Evet?”

Bir kalem tıkırtısı. Arkaya doğru esneyen deri sandalyenin iniltisi. “Servis başlamadan on dakika önce ofisimde ol.”

Lütfen. Kelimenin yokluğu göğüs kafesimin içindeki boş odacıkta yankılanarak canımı sıkıyordu. Elimde olmadan onun pahalı Fransız şampuanına tükürmüş olmam gerektiğini düşündüm.

Fakat ikinci şansların ve temiz bir hayat yaşamamanın ruhuyla omuzlarımı dikleştirdim, zorla başımı salladım.

“Tabii, *efendim.*”

Koridora çıkarken, omzumun üzerinden kapının daralan aralığına baktım. Mükemmel alnında bir çukur, kare çenesinde kasılan bir damar vardı. Bacaklarımın arkasını okşayan simsiyah gözlerinde bir kıvılcım.

Bu maskesindeki bir başka çatlak ve hanemdeki bir başka zafer sayısındı.

BÖLÜM

On

Penny

Krem rengi halılarla kaplanmış zeminler ile gösterişli maun duvarlar teması yatın kalanında da devam ediyor ve Raphael'in olağanüstü serveti her bir odada mikroskopun altındaki bakteriler gibi boy gösteriyordu. Kaşmir örtülerle kaplı İtalyan kanepeler oturma alanına damgasını vurmuştu. Kütüphanedeki sahte bir kitap rafının arkasına akıllıca gizlenmiş puro odasındaysa tütün ve sırların kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Sürgülü Fransız kapıların diğer tarafındaki jakuziden yükselen buhar olmasa, mermer yüzeyleri ve kahverengi deri tabureleriyle barın kendisi herhangi bir beş yıldızlı otelin lobisiyle karıştırılabilirdi.

Güvertenin altında, dar koridorlar ve garip şekilli odalardan oluşan bir ağ, personel bölümünü oluşturuyordu. Küçük bir ülkeyi beslemeye yetecek kadar kiler alanı ve ocakları olan pırıl pırıl bir mutfak, bu bölümün tam kalbindeydi.

Laurie bana iki tür personel olduğunu söylemişti. Servis ekibi ve hayalet ekip. Bizler servis ekibi olarak tekneye gelen herkesin iyi vakit geçirmesini sağlıyorduk. Hayalet ekip ise yatın sorunsuz

çalıştığından emin olmakla görevliydi. Kaptan, mühendisler ve güverte görevlilerinden oluşan bu ekibin hepsi de güvertede ya da güvertenin altında yaşıyorlardı.

“Oldukça etkileyici, ha?” dedi Laurie bir kapıyı açarken. Teras gibi görünen başka bir alana içerinin ışığı vurmuştu. Dışarı adım attık. Artık gece karanlık ve ayaz; sahil şeridiyse parıldayan ışıklarla bezenmiş kapkara bir gölgeden başka bir şey değildi.

Doğrusu, o kadar da etkileyici olduğunu düşünmüyordum. Aslında, başını sokacak bir çatı bile bulamayan milyonlarca insan varken, bu teknenin yılın neredeyse tamamında, muhtemelen Avrupa’nın gösterişli limanlarından birinde bomboş durması bence oldukça iğrençti. Daha da kötüsü, bu pisliğin görünüşe göre bunlardan *iki* taneye sahip olmasıydı.

Ancak dilimi ısırp başımı salladım. “Aynen, etkileyici.”

Masalar ve ısı lambalarının yanından geçip gölgelerdeki bir merdivene doğru ilerleyen Laurie’yi takip ederken küçük bir homurtu çıkardım. Nasıl üstümüzde bir kat daha olabilirdi ki? Merdivenlerden başka bir verandaya çıktığımızda Laurie cebinden bir anahtar çıkararak sürgülü kapıları açtı.

“Bu son durak, söz veriyorum,” dedi elinin tersini ağzına sürterek. “*Tanrıya şükür ki* öyle. Çünkü midem bu kadar yürümeyi kaldıramıyor.”

İçeri adım attığımızda sıcak hava ve caz müziğin alçak melodisi yüzümü okşayıp geçmişti. Odayı incelerken, nostalji ve aşinalık duygusu ile içim ürperdi.

Yeşil kadife masaları çevreleyen derin oturaklı sandalyeler. Siyah ve kırmızı kareler ile dönen bir rulet çarkının şehvetli mırıltısı.

“Gemide bir kumarhane var,” dedim aniden. Gözlerim yarım ay şeklindeki bara ve hemen arkasında bardakları temizleyen adama kaymıştı.

“Elbette var, Raphael Visconti'den bahsediyoruz,” diye karşılık verdi Laurie sorularımı bastırmak için birebir olan kesin bir tonda. “Bu gece burada çalışacağız.”

Belli belirsiz bir panikle genişleyen gözlerim ona kaydı. “Kumarhanede mi?”

“Hayır, köşedeki tuvaletlerde,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Tabii ki kumarhanede! Seni barın arkasına koyacağım çünkü az önce özgeçmişine baktım ve kesinlikle en çok deneyime sahip olan sensin.” Yüz ifademden gerildiğimi sanmış olmalı ki konuşmaya devam etti. “Merak etme. Bu gece sadece arkadaşlar ve aile üyeleri olacak, o yüzden bunu bir deneme turu olarak düşün. Gerçek açılış gecesi Yeni Yıl'da, yani işleri öğrenmen için bolca zaman var. Hadi gel, seni Freddie ile tanıştırayım.”

Freddie onunla sohbet etmeye başladığımda bir kulağımdan girip öbüründen çıkan sıradan sorular sormuş ve ben de hepsini dalgınlıkla cevaplamıştım. Hoşbeşe odaklanmak zordu çünkü üzerime çöken uğursuz korkudan kurtulamıyordum.

Yeni başlangıcım, geride bıraktığım hayatımla aynı şekli almaya başlamıştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Yakında, bu oda pahalı saatler ve kabarık cüzdanlarla dolacak; beni baştan çıkarak her şey tüm yakıcı, içimi sızlatan ihtişamıyla duvarlardan damlayacaktı. Temiz bir hayata başlamanın bir parçası olarak, bir daha asla bir kumarhaneden içeri adımımı atmıyacağıma yemin etmiştim. İstemediğim için değildi. *Tanrım*, çok istiyordum. Sebebi kötü bir insan olma dürtüsünün çok büyük olmasıydı.

Boğazımdaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım. Freddie, Viscontilerin barı kuruttuğuna dair aptalca bir espri yaptığında kendimi gülümsemeye zorladım.

Ayaküstü sohbetimiz nihayet sona erdiğinde, Laurie saatini kontrol etti ve beni vardiyaya hazırlanmak için soyunma odasına –*soldaki* ilk kapıya- yönlendirdi.

İçeri girdiğimiz sırada pahalı parfümlerin kokusu ve kahkahalar ahşap dolapların üstünden süzülüyordu. Köşeyi döndüğümde mermer lavabolara yaslanmış bir grup kızla karşılaştım. Aralarında Anna’nın da bulunduğu kızların bazılarını düğünden, bazılarını da çocukken Koy sahilinde geçirdiğimiz yazlardan tanıyordum.

“Ne dedikodu yapıyorsunuz, hanımlar?” dedi Laurie ben çantamı omzumdan indirip önünde adımın yazılı olduğu dolaba yerleştirirken. Amma da gösterişliydi. “Sakın ‘hiç’ demeyin çünkü Katie’nin yüzü domates gibi kızardı.”

Güzel bir sarışınla göz göze geldiğimde gülümsedim. Laurie haklıydı, kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Başka bir sarışın lavabonun üzerinde oturduğu yerden indi ve bir çift külotlu çorabı ince beline doğru çekerken zıplamaya başladı. “Bir konu üzerine tartışıyoruz.”

Laurie’nin dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Lütfen anlat.”

“Raphael’in nasıl kadınlardan hoşlandığı konusunda anlaşılmıyor. Katie ve ben onun sarışıklardan hoşlandığını söylüyoruz ama Anna yalnızca esmerlerden hoşlandığını düşünüyor.”

Anna’yı *A-Nah* gibi telaffuz ediyordu ve sırf bu yüzden bile Raphael’le sohbetini böldüğüm için en ufak bir suçluluk hissetmiyordum.

Anna lavabonun üzerine eğilmiş, aynanın önünde kan kırmızısı rujunu tazeliyordu. “Düşünmüyorum, *biliyorum*. Arkadaşım bir

yılı aşkın süredir Vegas'taki kumarhanelerinden birinde *shot girl* olarak çalışıyor. Bana Raphael'in kolunda her zaman bir esmer olduğunu söylemişti."

"Eh, kesin olan bir şey var. En azından beyninin yarısını kullanabilen kadınları tercih ediyor ki bu da hepinizi eliyor," diye mırıldandı Laurie. Bir an sonra dişlerini gıcırdatarak iki büklüm oldu. "Harika, ben tuvalete geri dönüyorum. On beş dakika içinde vardiya öncesi toplantı için benimle salonda buluşun." Aceleyle atılan adım sesleri fayanslara çarptı, ardından uzaktan bir kapı çarparak kapandı.

"Zavallı Laurie," dedi Katie, dikkatini tekrar Anna'ya çevirmeden önce. "Her neyse, görünüşe göre sen tamamen hayal kuruyorsun."

"*Tabii ki* hayal kuruyorum," diye karşılık verdi Anna hızla. "Gözümü ona diktim. İster esmerleri ister sarışınları, hatta isterse..." Bakışları bir tiksinti kıvılcımıyla aynadaki yansımama kaydı. "Kızılları bile tercih etsin, o benim. Yani geri çekilseniz iyi edersiniz."

Kızların arasında yumuşak bir kahkaha tufanı koptu. Yanaklarım yanıyor ve dilim korkunç hakaretlerle seğiriyordu. Kendime buzdolabıma astığım Maça Ası'nı hatırlatarak, dolaptan makyaj çantamı çıkardım ve pudramı aramakla oyalandım. *İyi* kızlar, bu tarz yorumları zarafetle karşılar ya da daha sonra arkadaşlarına bu konudan şikâyet ederlerdi. Karşılarındaki kızın saçını başını yolmazlardı.

"Bence onun da gözü sende," dedi diğer sarışın yangın alarmını çalıştıracak kadar parfüm sıkarken. "Bir önemi olduğundan değil, tabii çünkü o söylentiler kesinlikle doğru."

“Aynı kızla asla iki kez randevuya çıkmadığı söylentisini mi diyorsun?” dedi başka bir kız. Hemen köşede yalnızca iç çamaşlıklarıyla dikiliyordu. “Katılıyorum. Seksen yaşına kadar bekâr kalacak.”

“Ve o zaman bile hepimiz onu becermek isteyeceğiz.”

Kızların kahkahaları duş buharı gibi yükseliyordu. Aptalca bir nedenden dolayı öfke omurgamdan aşağıya sızmıştı. Raphael Visconti’nin aşk hayatı daha az umurumda olamazdı ancak kadınları becerip bir kenara atması iğrençliğinin son noktasıydı. Bu tatlı dilini ve geniş gülümsemesini çok daha kötü yapıyordu.

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz?” dedi iç çamaşlıklı kız. “Bence yeni kıزدan hoşlanıyor.”

Kahkahalar kesilmiş ve beş çift gözün ağırlığı sırtıma çökmüştü.

Şimdi odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Şirretlik havada elektrik akımı gibi titreşiyor, kızın yaptığı ima havada dalgalanıyordu.

“Mümkün değil.”

Bir sonraki ses alçak ve yoğundu fakat soyunma odasının içinden bana ulaştığında kaskatı kesilmiştim.

İç çekerek gözlerimi kapattım ve alnımı dolabımın çerçevesine dayadım.

Sinsi kadınların etrafında olmaya alışık değildim. Aslında kadınların etrafında olmaya alışık olduğum söylenemezdi. Annemle ilgili hatırladığım güzel şeyler sadece bir anlığına ayık olduğu zamanlardandı. Onun dışında benimle yalnızca sarhoşken, varlığımın hem onun fiziğini hem de babamla olan ilişkisini mahvettiğinden yakınmak için konuşurdu.

Lisede birlikte öğle yemeği yediğim kızlar, ailem öldürüldükten sonra cüzzamlıymışım gibi davranmaya başlamışlardı. Sahip

olduğum tek kız arkadaş grubu birkaç ay birlikte çalıştığım strip-tizcilerdi. Hepsi nazik ve destekleyici kadınlardı; ayrıca bir müşterisi çizgiyi aştığında ellerinde yirmi santimlik camdan topuklularıyla beni savunmaya gelen ilk kişi de onlar olurdu. Ancak strip-tizciler de tıpkı dolandırıcılar gibi parayı takip ederlerdi. Bardan bara, hatta şehirden şehre atlarken bağlantıyı kaybetmek oldukça kolaydı.

Bunu yüksek sesle söylemek üzücü olsa da hayatta tek istediğim buydu. Belki de annemle babam içki ve gürültülü tartışmalarla geçen bir günün yorgunluğuyla kanepede sızdıklarında, televizyonun önündeki halıya oturup sessiz bir şekilde *Gezgin Pantolon Kardeşliği* izlediğimdendi. Böyle arkadaşlarım olmasını çok istemiştim. Ailemi şikâyet edebileceğim ve yatak odamın duvarlarının diğer tarafında kavga ettiklerini duymak zorunda kalmayayım diye beni cumartesi geceleri yatıya kalmaya davet edecek arkadaşlar. Onun yerine elimde yalnızca bir telefon hattı ve tabii ki Nico vardı. Her ne kadar onu seviyor olsam da aynı şey değildi. Elbette, bana gözlerim kapalıyken bir *Rolex*'in tokasını nasıl açacağımı öğrettiği için ona sonsuza dek minnettar olacaktım. Ancak birinin bana kanatlı *eyeliner* çekmeyi ya da ölçülerime uygun sutyeni nasıl seçeceğimi öğretmesi de güzel olabilirdi.

Tampon takmayı bir *YouTube* videosundan öğrenmiştim ve saçımı nasıl öreceğimi *hâlâ* bilmiyordum.

Yanımda bir hisırtı duydum ve gözümü açtığımda Katie'nin ayaklanıp dolabımın yanına geldiğini gördüm. Mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. "Onu dikkate alma, regl döneminde de."

Gözlerimi devirdim ve başımdaki soluk yaraya kapatıcı sürmek için lavaboların üzerinde asılı duran aynanın önüne geçtim.

Anna'nın yanında durduğumda, bakışlarının vücudumun yansımasında boydan boya dolaştığını görmüyormuş gibi davrandım.

Diğer tüm kızların düşündüğü şeyi düşünüyordu. Bunu attığı yandan bakışlardan anlayabiliyordum ancak bu konuda bu denli açık davranan tek kişi oydu. Ben onlar gibi görünmüyordum. Bir seksen boylarında değildim ve yalnızca yeşil sebzelerle beslenip yatmadan önce yüzlerce mekik çekerek elde edilebilecek bir vücudum da yoktu. Ancak sikimde bile değildi çünkü görünüşümü seviyordum. Yani, en azından bu konuda *kayıtsız* olduğumu söyleyebilirdim. Külotumun belinden hafifçe sarkan göbeğim hakkında endişelenmek faturalarımı ödemeyecekti. Bacaklarımın birbirine sürtündüğü gerçeğine takılmaksa bana hiçbir zaman iyi bir *Blackjack* eli kazandırmamıştı.

Ayrıca diğer kadınların vücutlarını yargılamak da benimkini mucizevi bir şekilde mükemmel yapmıyordu.

“Penelope’ydi, değil mi?”

Dişlerimi sıkarak gözlerimi Anna'nın yansımasına kaydırdım ve başımı sallayarak onayladım. Nedense sırtıp makyajını yapmaya devam etti.

Tenim üstü kapalı hakaretiyle sızlıyordu. Burnuma pudra sürmeye ve topaklanmış rimelimi düzeltmeye odaklandım. Konuşmalar daha da müstehcen bir hal alıp yanaklarım kıpkırmızı olana dek ilgisiz davranmak kolay olmuştu.

“Sizce kadınları neden sadece arkadan beceriyor?” diye sordu iç çamaşırılı kız.

“Sanırım saçları tasma olarak kullanmayı sevdiği için,” diye karşılık verdi Anna kendi uzun saçlarını dramatik bir etki yarat-

mak için omuzlarının üzerinde sallayarak. “*Sert sikiştiğini* duy-
dum. Tam bir centilmen olduğunu düşünürsek bu çok seksi.”

Soruyu soran kızın gözleri aynadan benimkilerle buluştu.
“Peki ya sen, yeni kız? Sen ne düşünüyorsun?”

Loş aydınlatma ve tam kapaticılık sağlayan fondötene minnet-
tar olduğumu düşünüyorum. Pudramı kapatıp bakışlarına karşılık
verdim, “Sanırım gidip kendisine soracağım.”

“Ne?”

“Hı-hı. Ofisi nerede?”

“Ama-”

“Ofisi nerede?” diye tekrarladım sakince.

Sessizlik dolaplardan lavabolara kadar uzanıyordu. Katie’nin
kahkahası onu yarıp geçti. “Kaptan köprüsünün arkasında.”

“Teşekkürler, Katie,” dedim. Dolabıma doğru yürüyüp mak-
yaj çantamı içine attım ve gereğinden fazla güç uygulayarak ka-
pattım. Odadan çıkmadan önce sertçe Anna’ya döndüm. “Merak
etme. Sarışınları mı, esmerleri mi yoksa *kızilları mı* tercih ettiğini
öğreneceğim.” Cevabını beklemeden gazabımı iç çamaşırılı hatu-
na çevirdim. “Sen ne öğrenmek istiyordun? Saç çekmekten zevk
alıp almadığını mı? Senin adına soracağım, merak etme.” Dudak-
larının hayretle aralanmasını görmezden gelerek düşünceli bir şe-
kilde başımı kaşıyormuş gibi yaptım. “Ah, diğer sorunuz neydi?
Kadınların boğazını sıkıktan hoşlanıp hoşlanmadığı, değil mi?”

“Öyle bir-”

“Ah, evet. Kadınların boğazını sıkıyor mu ve bir de ağızlarına
tükürüyor mu? Hatırladım. Rapor vereceğim. Bay bay!”

Arkamdan yükselen tiz “Bekle!” sesine aldırmadan kapıya
doğru ilerlerken omzumun üzerinden coşkuyla el salladım.

Mahkum Gunahkarlar

Koridora çıktığım an duvara yaslanıp derin bir nefes almıştım. Tanrım, belki de işyerindeki *kötü kızlarla** kovulmadan nasıl başa çıkılacağına dair bir *Aptallar için* kitabı vardır diye düşündüm.

Kesin olan bir şey vardı ki bu kızlarla yaz boyunca bir çift *Levi's* pantolon falan paylaşmayacaktım**.

* *Mean Girls* filmine atıfta bulunuyor. (e.n.)

** *The Sisterhood of the Traveling Pants* filmine atıfta bulunuyor. (e.n.)

BÖLÜM

On Bir

Penny

Dar koridorlardan geçip sarmal merdivenleri yalınayak çıkarken, yeni iş arkadaşlarımla iğneleyici yorumlarını zihnimin gerisine atmak kolay olmuştu. Şu anda elimde çok daha acil bir mesele vardı ve kaptan köprüsünün arkasındaki odada beni bekliyordu.

Servis başlamadan on dakika önce ofisimde ol. Lütfen dememişti ki bu da başımın belada olduğu anlamına geliyordu. Ancak yine de Raphael Visconti'yle karşılaşma talihsizliğine uğradığım birkaç seferde, hiçbir zaman hoş sözler kullanmamıştı.

Maun kapıyı çekingen bir şekilde çalarken sinirlerim midemin duvarlarında titreşiyordu. Neredeyse anında, kadife gibi derin sesi kapının altından süzüldü. “İçeri gel.”

Nemli yumruklarımı sıkıp kendime ukala çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlattım ve içeri girdim.

Raphael masasının kenarında oturmuş, kollarını bacaklarına dayamıştı. Kalın parmaklarının arasında bir poker fişi çeviriyordu. Bakışları yukarı döndü ve bacaklarım ile göğsümün üzerinde yakıcı bir yol izledi. Nihayet yüzüme baktığında gözlerini kıpmıştı.

Poker fişi dönmeyi bıraktı.

“Laurie’nin sana verdiği üniforma bu mu?”

Kalbim küt küt atarken sadece başımı sallayabilmişim.

Gözleri tekrar vücudumda gezinirken her santimetrekarede biraz daha kararıyordu. Neden her bir parçamı sessizce on üzerinden değerlendiriyormuş gibi hissediyordum? Ve neden oldukça düşük puan almışım gibi geliyordu?

Neden bu konuda hayal kırıklığına uğramıştım?

Gözleri kalçalarımdaya durduğunda hafifçe gülümsedi, ardından masanın üzerinden kalkıp yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. Emin değildim ama kulağa *Tanrım* gibi gelmişti.

Odanın uzak tarafına doğru yürüyüp sırtı bana dönük bir şekilde durdu. O, dalgalı denizi çevreleyen büyük Fransız kapılarına bakarken ensem karıncalanmıştı. Ellerini ceplerine sokmasıyla geniş omuzları gerildi.

Utanç ve öfke karışımı bir hissin yanaklarımı kırmızıya boyadığını hissedebiliyordum çünkü geçen her saniyede ne düşündüğü daha da açık bir şekilde görülüyordu.

Belli tip insanları işe alıyordu ve ben buna uymuyordum. Şimdi ona bir ayrımcılık davası açmama neden olmadan bu konuda ne halt edeceğini düşünüyor olmalıydı.

Ona siktir olup gitmesini söyleme dürtüsü tam bu işi elimde tutma isteğimi bastırarakken arkasını döndü. Yumuşak ifadesi ve iki kelimelik emrine hazırlıksız yakalanmıştım.

“Buraya gel.”

Doğal içgüdüm kaşlarımı çatıp başımı iki yana sallamak olurdu çünkü düğünde parmağının dokunuşuna yenik düştüğüm için hâlâ utanıyordum. Fakat aynı zamanda, ses tonunda rahat ve çekici bir şeyler vardı. Karşısında kalbim neredeyse atmayı unutacaktı.

Ne kadar da gülünçtü. Acaba onu gerçekten etkileyici kılan görünüşü ya da hazırcevaplığı değil de bu muydu? Kulağa kabaca gelen talimatları öyle bir şekilde veriyordu ki, suratına tokat atmak yerine onları uygulamak istiyordunuz.

Buraya gel. Yüzüme otur. Adımı daha yüksek sesle haykır, Penelope.

Beynim henüz kabul etmeden ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı. Hemen önünde durduğumda vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakınındaydım.

Bir buz küpünün tenimi bu şekilde yakabileceğini bilmiyordum.

Elini uzatıp çenemi hafifçe kavradığında donup kalmıştım. Başım onun isteğiyle yukarı ve sola doğru hareket etti. Artık doğrudan yıldızsız gökyüzünde parlayan aya bakıyordum. Elmacık kemiğime değen yüzüğünün soğuk yüzeyi dışında eli kocaman ve sıcacıktı. *İsa aşkına*. Karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayılmıştı. İfademi nötr tutmaya çalışmama rağmen kalbimin biraz fazla hızlı çarptığını ve elinin arkasına vuran nefesimin sıklaştığını hissedebildiğini biliyordum.

“Başın nasıl?”

“İyi,” dedim hızla elinden uzaklaşmadan önce. Keyif dolu bir gülümsemeyle parmaklarını çekti. Bana diğer kadınlara davrandığı gibi davranmasını isteyebileceğimi düşündüğüm sırada kesinlikle aklımı kaçırmış olmalıydım. Onun bu yönünden hoşlanmıyordum. Kahretsin, ondan *bütünüyle* hoşlanmıyordum. Kafamın karışmasına ve huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Sanki bir şubat sabahı dışarıya adımımı atmışım da ortalığı kavurucu bir sıcak dalgası sarmış gibi.

“Otur.”

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

Beni duymamış gibi davranarak masasının üzerindeki kâğıda uzandı ve onu inceledi.

“Penelope Price.”

Yüreğim ağırlaşırken yıpranmış özgeçmişimi tuttuğunu fark ettim. Gecenin bir vakti, Şeytan Yamacı Lokantası’nın beyaz ışıkları altında hazırladığım özgeçmişim. A4 üzerine basılmış bir yalanlar silsilesinden ibaretti ve parmaklarım onu elinden çekip almak için seğiriyordu.

Odanın içinde birkaç yavaş adım attı ve özgeçmişimi camdan sızan ay ışığına doğru eğdi.

Yeşil gözleri kâğıdı soldan sağa doğru tararken parıldıyordu. “Atlantic City’deki Hurricane kumarhanesinde altı ay kokteyl garsonu olarak mı çalıştın?”

Göğsüm sıkışırken başımı onaylarcasına salladım. *Sikeyim*. Atlantic City’de ateşe verdiğim kumarhaneyi özgeçmişime yazmak, kahve ve çikolatalı kekle kafayı bulduğum gecenin üçünde dâhiyane bir fikir gibi gelmişti. Artık var olmadığı için bunu teyit edebilecek kimse de yoktu. Yani özgeçmişimdeki *en büyük* yalan değildi ancak en cesuruydu. Teknik olarak orada altı ay geçirsem de barın yanlış tarafındaydım. Oradaki vaktimi çalışarak değil; hindistancevizi kabuklarından tropik kokteyller içerken, aptalca numaralarla iş adamlarının seyahat ödeneklerini çalıp çırpma ile geçirmiştım.

Raphael çenesini sıvazlayarak, “İlginç,” dedi. “İşletme sahibinin kardeşi yakın bir arkadaşımıdır. Söylesene, Thomas’ın altında çalışmak nasıldı? Oldukça zorba biri olduğunu duydum.”

Bana baktığında gözleri meydan okurcasına karardı. Tedirginliğime rağmen vücuduma diken gibi batan bir öfke içimi kemirmeye başlamıştı. Açığımı yakalamaya çalıştığını biliyordum.

“O kadar da yakın bir arkadaş olmasa gerek çünkü adı Martin.”

Boynumdaki soğuk, gümüş kolye nemli tenimde cızırdıyordu. Bunu nereden mi biliyordum? İsmi kumarhanenin yan sokağında, kafamı tuğla duvara çarpmadan önce yüzüme doğru hırlamıştı.

Raphael karanlık bir keyifle bana baktı, ardından dikkatini tekrar elinin altındaki yalanlarıma verdi. “Aynen öyle.”

Volta atarak özgeçmişimi okumaya devam etti. Her yavaş ve ağır adımının bu kadar farkında olmaktan nefret etmiştim. Her gümbürtüyü göğüs kafesimin altında bir kalp atışı gibi hissediyordum. Saniyeler dakikalar gibi geliyordu. Gerilim dayanılmaz hale geldiğinde, çaresiz sorum sessizliği delip geçti.

“Neden buradayım?” dedim kendime engel olamayarak. “Şimdiden başım belada mı?”

Hafifçe gülümsedi. Ardından sonsuzluk kadar uzun bir sürede deri koltuğuna yerleşip bana doğru döndü. Ay ışığı yüzünü iki parçaya böldüğünden Raphael’in elbisemin etek boyuna bakıp dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğine şahit olmuş, bundan büyük bir rahatsızlık duymuştum.

Hissettiğim *kesinlikle* rahatsızlıktı. Ancak yine de onun ilgisi-ne maruz kalmak biraz olsun nefesimi kesmişti.

“Penelope, sanıyorum ki yanlış bir başlangıç yaptık.” Öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı ve kıstığı bakışlarını üzerime dikti. “Eğer benim için çalışacaksan, ilişkimizin daha...” Altdudağını ısırды ve gözlerini tekrar kalçalarımın üzerinde gezdirdi. “Profesyonel olması gerekiyor.”

Dolgun dudakları *profesyonel* kelimesini telaffuz ederken yüzümün kızardığını hissetmiştim. Sanki üç aydır gizlice sevişiyormuşuz gibi imalı bir şekilde söylemişti. Tabii ki, böyle bir şey milyon yıl geçse de mümkün değildi. Kısmen gözüme iğne

batırmayı tercih edeceğimden, kısmen de Raphael'ın benim için mümkün olabilecek en sivri iğneyi memnuniyetle tedarik edeceğinden emin olduğum içindi.

Ayrıca, eğer o söylenti doğruysa ve kadınları yalnızca bir kez beceriyorsa...

Ürpertiyle bu düşüncüyü uzaklaştırdım. "Anlamadım."

"Korkarım sana hakkımda yanlış bir izlenim vermişim."

"Peki, neymiş bu izlenim?"

"Bir beyefendi olmadığım izlenimi."

Gülüşüm çirkin, gürültülü ve inançsızlıkla doluydu. Karanlık ofisten sekerek Raphael'ın kusursuz maskenin üzerine düşmüştü. Keskin çizgiler ve yoğun bakışlardan oluşan bu yüzü kadife bir masada görsem, *Royal Flush**'ım olsa dahi pas geçmeyeceğimden emin olamıyordum.

"Sen bir beyefendi değilsin."

Gözbebekleri aldığı keyfin belli belirsiz kıvılcımlarıyla titriyordu. "Öyle mi?"

"İki yatın var."

"İngiltere Kraliçesi'nde seksen üç tane var."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bir Visconti'sin."

"Nico da öyle ama ondan gayet hoşlanıyor gibisin."

"Bir silah taşıyorsun!"

İki parmağını altdudağının üzerinde gezdirirken sırtışını gizlemeye çalıştı ancak başarısız olmuştu. "Silah sahte, Penelope."

"Kıçımın kenarı."

"Ne olmuş ona?"

Bakışlarımız çarpıştı. Benim gözlerim öfkeyle yanıyor, onun-
kiler ise memnuniyetle dolup taşıyordu. Kendimi onun manyetik

* Poker oyunlarında, bir oyuncuya gelebilecek en iyi ve en nadir kâğıt kombinasyonudur. (ç.n.)

tuzagından çekip aldım. Kanımı kaynatıyor olabilirdi ama soyunma odasındaki kızlar kadar kolay kanmam olacak şey değildi. Bunun yerine, altın kapı koluna baktım ve zihin gücüyle onu açabilmeyi diledim.

“Penelope.”

İpeksi bir tonda kahrolası adımı söylemesiyle dişlerimi gıcırdattım. Kulaklarımda kaşmir gibi hissettiren sesinin, bacaklarımda arasında elektrik akımı gibi çıtırdayıp kıvılcımlar çakmasından *nefret ediyordum*.

Dikkatimi ona vermektense gözlerimi tırnaklarımla sökmeyi tercih ederdim ancak yine de Raphael’e baktım. Yüzümü inceleyerek ellerini önündeki boşluğa doğru kaydırды; avuç içleri aşağı bakıyordu. Ardından bileklerini yavaş ve şehvetli bir şekilde döndürerek avuç içlerini tavana doğru kaldırdı.

Teni pürüzsüz ve bronzdu. Kalın, uzun parmakları ile ruhumdan daha değerli bir yüzüğü vardı. Adımı söylemesinden nefret ettiğim kesindi ama ellerini görmekten daha da çok nefret ediyordum. *Tanrım*. Nefesim daralıyor ve istemeden de olsa başım Raphael’in parmaklarının saç tellerimi çekiştirdiği düşüncesiyle dönüyordu. Bunun aklıma gelmiş olması çok korkunçtu ama sevişirken kadınların saçını çektiğine dair söylentilerin doğru olup olmadığını merak ediyordum. Yemek ve içki kısmını kafamda canlandırmak konusunda bir problemim yoktu. Cazibesini bir musluk gibi açıp kapatabildiğine emindim fakat konuşulduğu kadar sert bir şekilde sikişmek için fazla terbiyeli görünüyordu.

“Bu ellerde kan görüyor musun, Penelope?” Cevap olarak kaşlarımı çattım. Beklentiyle tek bir kaşını kaldırdığında başımı hafifçe iki yana salladım. “Bu ellerde asla kan görmeyeceksin. Neden biliyor musun? Çünkü ben bir *beyefendiyim*.”

Tatmin olmuş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Temiz bir sayfaya ne dersin?”

Kendini beğenmiş havası ateşim çıkmış gibi tenime yayılıyor-
du ve ondan kurtulmak için kendimi buz gibi sulara atmak istiyor-
dum. Şu noktada, bu odadan çıkmak için her şeyi söyleyebilir, her
şeyi yapabilirdim.

“Tabii, temiz bir sayfa. Her şey halı altına süpürüldü. Son nok-
tayı koyduk, neyse ne işte,” dedim art arda.

Çıkıp gitmek için bir hamle yaptım fakat Raphael’in yanından
geçtiğim sırada eli yukarı fırladı ve bileğimi kavradı.

Tanrım. Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissederek beni
tuttuğu yere baktım. Tutuşu düğündeki gibi sert değildi ama beni
olduğum yere mıhlamak konusunda aynı etkiyi yaratmıştı. Sıkı
ve sağlamdı. Elbette, elimi sallayarak ondan kurtulabilirdim ama
başparmağı nabzımın üzerini hafifçe okşayıp görüşümü sarstığın-
da, bir şekilde bunu yapmayacağımı biliyordum.

Nemli tenime değen sesinin tonu artık sertleşmişti. “Eğer ben
bir beyefendiysem, senin de bir hanımefendi gibi davranmana ih-
tiyacım var.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Bu da ne demek?”

“Bu artık çalıntı elbiseler ve aptalca testler yok demek.”

Bakışları yanağımı yakıp geçerken boğazımdaki düğüm sıkı-
laşmıştı.

“O zaman bana daha fazla ödeme yapsan iyi olur.”

Eh, yeminime sadık kalmak buraya kadardı. En azından ken-
dimi normalden daha uzun süre tutmuştum. Küstahlığım bana
maaşımın ne kadar olduğunu bile bilmediğimi hatırlattı. *Reese’s
Pieces** ve *Way To Go!*** larla** bile ödeme alıyor olabilirdim.

* *Reese’s Pieces*, The Hershey Company tarafından üretilen bir fıstık ezmesi şekeridir. (ç.n.)

** *Way To Go!*, Amerikan bir çikolata markasıdır. (ç.n.)

Kolumu daha sıkı kavradığında çoktan bildiğim şeyi doğrulamıştı. Son beş dakikadır, insanların görmesini istediği Raphael'i oynuyordu. Bu soğukkanlı, sakın tavır yalnızca bir maskeden ibaretti ve bunu benim yanımda sürdürmekte ancak benim onun yanında çenemi kapalı tutmakta olduğum kadar başarılıydı.

“Bu yata adımını atacak her erkek benim kadar nazik olmaya bilir, Penelope.”

“Senin kadar nazik mi? Bana bir çekiçle saldırdığını unuttun mu?”

“Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Öyle mi?”

“Mhm,” dedi. Bakışları koyulaşmıştı. “Onu lanet kafana da indirebilirdim.”

Ses tonundaki beklenmedik zehirle nefesim kesilmiş, kendime gelmem normalden yarım saniye daha uzun sürmüştü. Aklımı toparladığımda bileğimi avucunun içinden hızla çekip göğsümü tuttum ve onun bu ani şerefsizliğinden çok rahatsız olmuşum gibi suratımı astım. “Ah, o kadar büyük ve korkutucusun ki sanırım az önce biraz altıma kaçırdım.”

“Onları da mı çaldın?”

“Muhtemelen külotum hakkında konuşmasak daha iyi olur, işinin ortasında ereksiyon olmanı istemem.”

Gözleri kısılmış ancak bu sefer bakışları keyifle yumuşamıştı. “İşe ihtiyacı olan bir kız için çok fazla konuşuyorsun.”

Afallamıştım. Karnımda kök salan öfke tohumlarına rağmen sağduyum bana çenemi kapatmam gerektiğini söylüyordu. Ne de olsa o hâlâ benim patronumdu ve bundan memnun olmasam bile paraya gerçekten ihtiyacım vardı.

Pekâlâ.

Omurgamı dikleştirdim. Uysal bir gülümsemeyle duruşumu korurken ifadesinin ardındaki galibiyet naraları beni kızdırmıyormuş gibi davrandım.

“Haklısın,” dedim elimden geldiğince tatlı bir şekilde. “Küstahlığımı bağışlayın, beyefendi. Şu andan itibaren temiz bir sayfa açıyorum.”

Kapıya doğru dönmeden önce bir an için dudaklarında beliren küçük sırıtışı yakalamıştım. Alçak sesle söylediğı sözler sinir uçlarıma dokunduğı sırada kapı kulpunu çevirmek üzereydim. Gölgelelerin arasından mırıldanmıştı fakat ben sesini sanki megafona bağıırıyormuş gibi duyuyordum.

“Bahse girerim bu gecenin sonuna kadar dayanamazsın.”

Omuzlarım kasılmış, omurgamdan aşağı tanıdık bir heyecan yayılmıştı. “Yirmi dolarına bahse girerim ki dayanırım.”

“Elli dolar olsun.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. İçimde yakıcı, acı bir öfke kabarıyordu. “Tabii, efendim.”

Köprüye çıkan kapıyı açtığım da özgürlüğün cazibesi ve ışıkların turuncu parıltısı üzerime çökmüştü.

“Penelope.”

Göz kapaklarım titreyerek kapandı. *Çok yakınımdaydı.*

“Tabii, *patron*, diyeceksin.”

BÖLÜM

On İki

Rafe

Sıcak viski, yüksek bahisler ve ara sıra Şans Leydisi**'nden alınan birer öpücük her zaman Raphael Visconti'ye ait bir partinin imzası olmuştu ve bu gece de durum farklı değildi. Adımı verdiğim her etkinliği kuşatan söylentilere ve tantanaya rağmen, gece hayatı sektöründe bana bir servet kazandıran şey bu basit kutsal üçlüydü. Geri kalan her şey yalnızca gösteriş ve pazarlamadan ibaretti.

Bu gece ilk deneme turumuzdu ve kalabalık çoktan kaynaşmıştı. Salona canlı ve kaygısız bir atmosfer hâkimdi. İçkiler su gibi akarken kahkahalar da havada uçuşuyordu. Viscontilerin bir içsavaşın eşiğinde olduğunu ya da bir saatten kısa bir süre önce, son beş yıldır en büyük üçüncü gelir kaynağım olan lojistik şirketi *Miller & Young*'daki ağırlıklı hisselerimi elden çıkarma kararı aldığımı asla anlayamazdınız.

Ancak sanırım biz Viscontiler her zaman sorunlarımızı kadife masaların altına gömme ve haksız kazançlarımızı saçma sapan bahislerle çarçur etme yeteneğine sahip olmuştuk.

* *Lady Luck*, şans ve talihin kişileştirilmesidir. Roma mitolojisindeki Şans Tanrıçası Fortuna ile özdeşleştirilir. (e.n.)

Saçma bahislerden söz açılmışken... Masanın karşısında Benny ve Gabe *Vegas Rummy** oynuyorlardı. Çocukken, Pazar ayini sırasında babamızın kilisesindeki arka sırasınının altında yine bu oyunu oynarlardı. Ancak şimdi, bahisler birkaç dolar ile bir paket *Big Red* sakızından biraz daha yüksek ve Gabe de çok daha acımasızdı.

Eğer Gabe kaybederse, Benny onun Harley motorunu alacaktı. Benny kaybederse ise, Gabe onun üç parmağını kıracaktı.

Benny hangi parmakları seçerse.

Normalde böyle bir şova kendimi kaptırır, muhtemelen eğlen-ce olsun diye suyu biraz da ben bulandırırdım. Ancak bu gece değildi. Çünkü bu gece, davranış problemleri ve hırsızlığa meyli olan kızıl saçlı bir velet dikkatimi üzerine çekip duruyordu.

Penelope Price.

Barın arkasında çalışıyordu ve özgeçmişinde ne yazarsa yaz-sın, bunun onun için bir ilk olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Vardiyaya başlayalı bir saatten biraz fazla olmuştu ve şimdiden üç kristal bardak maun zeminimde can vermişti. Üç. Her yeni bir şangırtı duyduğumda omurgamda yeni bir öfke kıvılcımı çıkıyor ve beyefendi tavrımı korumak biraz daha zorlaşıyordu.

O da bunu yutmuyordu zaten.

Ne zaman ona doğru baksam, çatılan kaşlarıma aynı şekilde karşılık veriyordu ve her seferinde onunla ilgili hoşlanmadığım bir şeyi daha hatırlıyordum.

Aynamın üzerine karaladığı koca aletten ve onu gördüğümde yüksek sesle kahkaha atmış olmaktan hoşlanmamıştım. Banyom-da bir peçetenin üzerine bıraktığı o sevimsiz ruj izinden de öyle.

Ancak beni her şeyden daha çok rahatsız eden, üniformasının

* *Vegas Rummy*, kumarhanelerde oynanan bir şans oyunudur. (ç.n.)

içinde nasıl görüldüğü ve daha da kötüsü, gemideki –elbette başı bağlı abim hariç- her erkeğin açıkça aynı şeyi düşünüyor olmasıydı.

Hayatımda bu adamların hiç yerel bir *pub*daki sıradan insanlar gibi kalkıp birer içki sipariş etmek için bara gittiklerini görmemiştim. Bu adamlar kadehlerindeki viski belli bir seviyenin altına indiğinde başlarını kaldırıp bakma ihtiyacı bile duymazlardı çünkü gümüş servis tepsisinde sihirli bir şekilde bir tane daha beliriverirdi. Fakat şu anda iki Visconti ve üç eski iş ortağım barda sıraya girmiş, Penelope'nin kendilerine servis yapmasını bekliyorlardı.

Bunu onun Sahil sınırları için taze kan olmasına bağladım ama bakışlarım bir kez daha isteksizce Penelope'ye kayarken, onu neden çekici bulduklarını anlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Daha önce terasta, adamlarımdan birinin onun Jessica Rabbit'e benzediğine dair yorumuna kulak misafiri olmuşum ve ona kızlarımı gözetlemesi için para vermiyor olsam da haklı olduğunu inkâr edemezdim. Benim dışında herkesi kandırabilecek büyük, mavi gözlere sahipti. En ufak bir dokunuşla kıpkırmızı olan solgun teni bembeyazdı. Çilleri, kalkık burnunu her kırıştırdığında bir bütün haline geliyordu.

Vücudu ise... Vücudundan bahsetmeyecektim bile. Sanki 1950'lerin *pin-up* posterlerinden fırlamış gibiydi. Odada dolaşan diğer kızların hepsinde üniforma *şık siyah bir elbiseye* benziyordu. Peki, aynı elbise neden onu bekârlığa veda partisinde garson rolünü oynayan bir striptizci gibi gösteriyordu?

Ama mesele sadece görünüşü değil, bu görünüşü kendi avantajına kullanmasıydı. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Avuçlarını bara yaslamış, dudaklarında sanki o masum bakışların ardında milyonlarca kirli düşünce yatıyormuş gibi bir gülümsemeyle Marco'ya

bakıyordu. Elbette, aptal kuzenimin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bu gece onu yatağa atacağından emin olduğu kesindi. Fakat ben gerçeği biliyordum ki Penelope onun takım elbisesinin altında ne olduğuyla değil, cüzdanında ne olduğuyla ilgileniyordu.

Nereden mi biliyordum? Çünkü geçen perşembe gecesi barda yanıma yanaşıp kürkünü vücudunun her santimini bana göstermek için sabırsızlanıyormuş gibi çıkardığında, neredeyse ben de tuzagina düşecektim.

Neredeyse bile diyemezdim, ona kanmıştım. Ona en sevdiğim saatimi vermiştim, öyle değil mi?

Taşlar yerine oturuyordu, sanırım. Made erkekleri belaya çekilirdi ve bu kız da bunun kanlı canlı örneği idi.

Poker fişini cebimden çıkarıp sanki bu beni öfkenin tenimi eşeleyen pençelerinden kurtaracakmış gibi parmaklarımın arasında çevirdim. Ben öfkelenmezdim, insanlara benim yerime öfkelenmeleri için para verirdim. Ancak en yeni çalışmamın aptal kuzenime bakışında beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Nico tüm nezaketiyle benden bir iyilik istemesine rağmen, Penelope'ye bir iş vermeyi planlamamıştım. Üzerinde çalıntı bir elbise olan ve yüksek sesle konuşan bir kızın işe alınamayacağı ortadaydı. Ancak ben hastanede hasar kontrol görevindeyken, kafasında ciddi bir yarayla odama gelmişti ve ciğerlerim sıkışmıştı.

O da orada, limandaydı ve birdenbire *tesadüf* kelimesi tüm yatıştırıcı etkisini yitirmişti. Hayatta beni olduğum noktaya getiren mantığımın her zerresi bana tüm bu felaket kartı olayının saçmalık olduğunu söylüyordu. Öyle olmasa bile, Küçük Bayan Karmaşa'nın o olma ihtimali yoktu. Fakat mantık ancak bir yere kadar uzanabilirdi. Bu yüzden Nico'nun benden istediği iyilikle ilgili fikrimi değiştirme bahanesiyle ona iş teklif etmiştim. Bu ta-

mamen bencilce bir karardı. Ben meşgul bir adamdım ve bu bir elli boyundaki minyon kızılın çöküşüne neden olacağı paranoyasını bastırmam gerekiyordu. Saatimi kaybetmemin ve limandaki patlamanın gerçekten birer tesadüf olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. Saçmaladığımı bilmeme rağmen destemden bir kart çekmesini istemekten kendimi alamamıştım.

Saçmalık olsun ya da olmasın, Kupa Kraliçesi'ni çekmiş olsaydı alının ortasına bir kurşun sıkardım. Ancak çekmemişti. Onca kartın arasından Maça Ası'nı seçmişti.

Destedeki en şanslı kartı. Onun *şanslı* olduğuna dair egoist inancını körüklediğim için hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim.

Boynundaki dört yapraklı yoncaya yan gözle bakarak omuzlarımı geriye attım ve viskimden bir yudum aldım. O kesinlikle benim felaket kartım değildi. Öyle olsaydı, şu anda çoktan dünyam alev alıyor olurdu. Evet, bu gece on beş bin dolar zarardaydım çünkü aldığım her eli kaybetmiştim ve yönetim kurulundaki o boktan toplantıdan sonra en kârlı yatırımlarımdan biriyle tüm bağlarımı koparıyordum ama böyle şeyler olurdu.

“Kahretsın.”

Benny'nin dudaklarından karanlık bir tıslama döküldüğünde viski kadehime doğru sııttım. Gabe az önce bir Joker açmıştı ve şimdi Benny dövme eli ellerinin arkasına sanki iki ila sekiz hafta boyunca hangi parmakları olmadan yaşayabileceğini tartıyormuş gibi bakıyordu. Karar veremediği belli olan kuzenimiz başını iki yana salladı ve elindeki kâğıtları topladı.

“Üçe ulaşan kazanır.”

“Bu sana pahalıya patlayacak,” diye karşılık verdi Gabe. Sıkılmış gibi davranıyordu ama Benny'nin birkaç kemiğini kırmak için can attığını biliyordum.

“Ne istiyorsun?”

“Bir parmak daha.”

Benny homurdanarak onaylamadan önce duraksadı ve yeni bir el daha dağıttı.

Ahmak. Gabe’in parmakları yalnızca kırmadığını, onları en sevdiği çekiçle parçaladığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Gözümün ucuyla kadınlar tuvaletinin kapısının açıldığını ve Rory’nin sendeleyerek dışarı çıktığını gördüm. Duraksayıp işemek için bekleyen beş kişilik kuyruğa gözlerini kırıştıtararak baktı ve elini tuhaf bir şekilde özür dilercesine kaldırdı. Birkaç saniye sonra Angelo, bir eliyle kravatını diğer eliyle de karmakarışık saçlarını düzelterek onun peşinden çıkmıştı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Benny bile bugünlerde aletini Vicious’tan daha uzun süre pantolonunun içinde tutabiliyordu ve bu çok şey ifade ediyordu.

O savaşın eşiğindeki bir Capo değil, aptal bir âşıktı.

Angelo bakışlarımı yakaladı ve karısının kıcını tokatlayıp Cas’in bir lambanın altında sigara içtiği Fransız kapılarından geçmeden önce bana göz kırptı. Rory ise kırmızı elbisesini düzelterip masaların arasından geçerek yanımdaki sandalyeye doğru ilerledi.

“Ah, Yüce Kuğu,” diye mırıldandı ayağındaki ince topuklu ayakkabı kayarken. Yüzüstü masanın üzerine düşmeden önce kolunu tutmak için elimi kaldırdım ve onu yavaşça koltuğa oturttum. “Şu lanet ayakkabılar. Bugünlerde koşu ayakkabılarına topuklulardan daha çok alıştım.”

“OJ biralara beyaz şarap kokteyllerinden daha çok alıştım demek istiyorsun sanırım?”

Bana güneşe bakar gibi gözlerini kısarak baktığında dudaklarında yamuk bir sırıtiş vardı. “Beyaz şarap kokteyli mi içiyoruz?”

Gülerek en yakındaki garsonu çağırdım ve bir tur daha içkiyle birlikte bir şişe su istedim.

Rory sandalyesine yaslanmış, bir bukleyi parmağının etrafında döndürerek beni inceliyordu. Hazırlanmak için viskimin son damlalarını yudumladım. *İşte başlıyoruz.*

“Pekâlâ... Bu gece kendini şanslı hissediyor musun, Rafe?”

“Daha fazla *Blackjack* yok, Rory.”

“Ah, hadi ama. Sadece bir tur.” Gözleri önce güvertedeki Angelo’ya kaydı, ardından muzip bir kıvılcımla bana döndü. “Yoksa korkuyor musun?”

Dudaklarım kıvrıldı. “Ödümü koparıyorsun, tatlım.”

Geçen ay Rory, Angelo’nun adamlarıyla Visconti *Blackjack*’i oynamaya başlamıştı. Normal *Blackjack*’e benziyordu ancak kasa yerine bir rakibe karşı oynuyordunuz. Sanırım her raundu kazanmasıyla rakiplerinin kardeşimin maaş bordrosunda olması arasındaki bağlantıyı kuramamıştı çünkü benden onunla oynamamı isteyip de kaybettiğini gördüğünde şok olmuştu. Ardından bir sonraki oyunu ve ondan sonraki her oyunu kaybetmişti. Şimdi bana kocasının parasından üç yüz bin dolar borcu vardı ve onu geri almaya çalışmaktan bıkmış gibi görünmüyordu.

Elbette bu borcu asla tahsil etmeyecektim ama onun bu konuda kıvrınmasını izlemek biraz eğlenceliydi.

“Peki,” diye iç geçirdi. Meraklı bakışlarını başımızın etrafındaki Venedik avizesinin üzerinde gezdirdi. “Güzel yat. Artık parti mekânı olarak kullandığına göre bu da ticari harcama sayılıyor mu?”

“Federallerle mi çalışıyorsun, Rory?”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Hayır, sadece yeni kayınbiraderimle sohbet etmeye çalışıyorum.”

“Kayınbirader mi? Birkaç ay öncesine kadar yengem olacaktın.”

Bir garson onun önüne iki içecek, benim önüme de bir kadeh viski daha koydu. Şarap kadehini almaya yeltendiğinde onu uzanamayacağı bir yere itip yüzüğümü su şişesine vurdum. “Önce bu.”

Burnunu kırıştırırsa da itiraz etmemişti. Üç yudum aldıktan sonra şişeyi masaya bıraktı ve beni tekrar dikkatle süzdü. “Eee?”

“Onun yerine diğer kayınbiraderini tanıyamaz mısın?”

Hemen atılıp beceriksizce Gabe’in omzuna bir tokat attı. Gabe irkilmemişti bile.

“Ben ve Gabe mi? Biz çoktan sıkı fıkı olduk.”

“Öyle mi?” Gabe’in, Angelo’nun sarışın, kuşları seven karısı bir yana, motosikleti ya da yeni silahı dışında bir şeyle bağ kurduğunu hayal bile edemiyordum.

“Evet. Bahçesine kuş yuvası yapmama yardım etti. Benim için göleti de o yaptı.” Gözlerini kocaman açtı ve eğilip fısıldadı. “Ve geçen hafta, şu şeyi vurmama izin-”

“Ben sana ne demiştim?” diye araya girdi Gabe kaşlarını çatarak kartlarına bakarken.

Rory hayali bir anahtarla dudaklarını kilitliyormuş gibi yaptı. “Ups, unuttum. Gabe senin bir ispiyoncu olduğunu söylüyor.”

Dudaklarım keyifle hafifçe kıvrıldı. Kolumu sandalyesinin arkasına atıp konuşmaya devam ettim. “Şimdi de öyle mi diyor?”

“Hı-hı.” Şarabından bir yudum aldı. “Her şeyi küçük bir domuz gibi kocama öttüğünü söyledi.”

“Öyle miymiş?”

“Evet ve biz ispiyoncularla konuşmayız.”

Gabe onaylarcasına başını salladı ve Karo Valesi’ni masaya fırlattı. Ardından vurması için Rory’e yumruğunu uzattı. Rory

karşılık verdiği gibi yüzünü buruşturmuş, kimsenin bakmadığını düşünerek yumruğunu kucağına saklamıştı.

Viskimden bir yudum aldım ve kadehimi karanlık bir gülümsemeyle masaya bıraktım. Ancak kumarhane tarafından fırlayıp gelen yüksek sesli kahkahanın yüzüme tokat gibi inmesiyle neşem hızla uçup gitmişti. Dişlerimi sıkarak isteksiz bir şekilde bara döndüm ve sahibini buldum.

Sevmediklerim listesine bir şey daha eklemeliydim: Gülüşünün odadaki en gürültülü şey olduğu gerçeği. Bu kadar komik olan neydi ki? Alt tarafı Nico ile konuşuyordu. Nico aynı nefeste üç kelimeyi bile zor söyler, *Laffy Taffy** paketinin arkasında okusa bile bir şaka yapamazdı.

Hafif bir küçümsemeyle Penelope'yi inceledim. Tekrar gülmek için başını geriye atarken kızıl atkuyruğunun telleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. Onu batıl inançlarımı bastırmak için işe almamış olsaydım, gecenin sonuna kadar kışına tekme yemiş olurdu ve bunun tek nedeni onunla elli dolarına bahse girmiş olmam değildi.

Onun felaket kartım olmadığını doğrulayana kadar hareketlerini görmezden gelecektim. Ondan sonra sürünerek kaçtığı deliğe geri dönebilirdi. Burada çalışacağı kısa süre boyunca huzurumuzu korumak adına, onu bir zeytin dalı uzatarak ofisime çağırmıştım ama –o üniformayla- içeri girip bana kaşlarını çatarak baktığı anda dalı neredeyse ortadan ikiye kırmıştım.

Sinir bozucu biriydi ama ilgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Modası geçmiş bar numaralarına olan tutkusu ve şanslı olduğuna dair egoist inancı dışında, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Nico bana sadece ikisi de henüz

* *Laffy Taffy*, bir Amerikan şekerleme markasıdır. (ç.n.)

birer çocukken Penny'nin ailesinin Visconti Grand'de çalıştığını ve on sekiz yaşındayken şehri terk ettiğini söylemişti.

Başparmağımı altdudağımın üzerinde gezdirdim ve başımı hafifçe iki yana salladım. On sekiz, Tanrım, bu yalnızca üç yıl önceydi. O hâlâ bir çocuktuk. O yüzden bırakın altında ne olduğunu merak etmeyi, neden elbisesinin eteklerine baktığımı bile bilmiyordum.

Düşüncelerimi daha az uygunsuz bir konuya kaydırdım. Kimse bir çarşamba gecesi elinde bir bavul ve üzerinde çalıntı bir elbiseyle Koy'a gelmezdi. Bir şeyden kaçtığına emindim ve kanım ne olduğunu bilme ihtiyacıyla çalkalanıyordu. Ceketinin cebine ve Tanrı'dan korkan Katolik bir kız olma ihtimaline karşı –ki hiç sanmıyordum- hastane odasındaki İncil'in sayfaları arasına birer tane İsimsiz Günahkârlar kartı koymuştum. Pazar günü sesli mesajları kontrol ettiğimde, gelen kutusunda kirli bir sır bulacağımı umuyordum.

Sanki ona dik dik baktığımı fark etmiş gibi, Penelope'nin kahkahası aniden kesildi. Yaptığı masum tatlı kız numarası eriyip giderken rahatsızlıkla dönüp bana baktı.

Gördüğü şey hoşuma gitmese bile bakışlarını kaçırın bir adam değildim.

Ancak Penelope irkilmemişti bile. Geri adım da atmıyordu. Genelde küstahlığa tahammülü olan biri sayılmazdım ancak *Tanrım*, bu çok ateşliydi. Nico barın üzerine eğilmiş onun kulağına bir şeyler söylüyordu ama Penny gözlerini benimkilerden ayırmamıştı. Dakikalar gibi gelen fakat saniyeler olduğu kesin olan bir süre boyunca birbirimize dik dik baktık. Ardından ellerini yavaşça yüksek atkuyruğuna götürüp ikiye ayırdı ve çekti.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Sikeyim. Yeterince ma-

sum bir hareketti. Atkuyruğunu bu şekilde sıkarak pek çok kız görmüştüm ama nedense o bunu yaptığında kasıklarımın yakıcı bir şimşek çakmış gibi hissettirmişti.

Aletime dokunmuş olsa da aynı etkiyi yaratırdı.

Dişlerimi sıktım ve soluklanmak için kafasının arkasındaki içki duvarına baktım. Yeniden ona döndüğümde gözleri hâlâ üzerimdeydi. Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme dans ediyor; sıcak bir rahatsızlık hissi omurgama sızıyordu.

Kısa, sessiz bir oyundu ve Penelope yalnızca kazanmak için kirli oynardı.

Rahatsızlığımı karanlık, yakıcı bir heyecan takip etti.

Aptal kız. Yalnızca oynamadığımı, aynı zamanda oyunları kurduğumu bir bilseydi... Sonunda telefonu açıp en heyecan verici oyunumu oynamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Dolabına bir İsimsiz Günahkârlar kartı daha atmaya aklıma not ettim. Ardından garson kadehimi tazelerken abimin karısına döndüm.

Bir beyefendi olmaya döndüm.

“Şu anda Fiji’de olmadığın için üzgünüm, Rory.”

“Eh,” dedi omuz silkererek. “Burada kalıp Dante’nin kafasının uçurulmasını izlemeyi tercih ederim.”

Kadehimi dudaklarıma götürdüğüm sırada duraksadım. Benny bana *sana söylemiştim* der gibi baktı. Ne düşündüğünü biliyordum: Çukur kardeşlerin, Vicious’un yeni karısının gizli bir psikopat olduğuna dair teorileri vardı. Bu teori birkaç gece önce *Whiskey Under the Rocks*’taki özel bir oyunda, Castiel’in düğünden hemen önce o Rus kızla birlikte onların evine yemeğe gittiklerini söylemesiyle daha da güçlenmişti. Cas lazanya kuru olduğu için yeni bir aşçıya ihtiyaçları olduğu konusunda bir yorum yapmış ancak yemeği Rory’nin kendisinin pişirdiği ortaya çıkmıştı.

Rory tatlı tatlı gülümseyip özür dilemesine gerek olmadığını söylese de tatlıdan sonra Cas *Lambo*'sunun yanına gittiğinde, biri hariç hepsi patlatılmış tekerler ve arka cama çizilmiş küçük bir kızgın suratla karşılaşmıştı. Angelo'ya bundan söz ettiğindeyse parmağının sert bir hareketi ve buz gibi bir tehditle geçirilmişti. Abim Cas'e *sevgili karısının* asla böyle bir şey yapmayacağını ve bir daha bundan bahsederse sorun yaşayacaklarını söylemişti.

Rory benim gözümde harikaydı. Kardeşimi Sahil'e geri getirmişti, Dante'den benim kadar nefret ediyordu ve eğer Cas'in lastiklerini patlattıysa, bu oldukça komikti. Şu bilinen bir gerçekti ki Made erkekleri beladan hoşlansalar da yumuşak başlı kadınlarla evlenirlerdi. Gözlerini kucağındaki peçeteye dikmeyen ve yalnızca kendisiyle konuşulduğunda konuşmayan bir *Cosa Nostra* kadınının yanında oturmak ferahlatıcıydı.

“Penny *Cheerios**’una mı işedi?”

Rory'nin sorusunu duyduğum an yine Penelope'ye baktığımı fark etmiştim. Hazırladığı kokteyli öyle büyük bir güçle çalkalıyordu ki, göğüsleri elbiseden fırlayacak gibi görünüyordu. Bu yüzden odanın yarısının gözleri üzerindeydi.

Bir sıcaklık anında kasıklarına hücum etmiş ve onun aynı coşkuyla aletimin üzerinde zıplayıp durduğu görüntüler gözlerimin önünden geçmişti.

Tanrım. Sandalyemde arkama yaslandım. Bir elimde poker fişini tutarken diğer elimin tersini dudaklarıma götürerek rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Onun bu küçük numarası karşısında aletimin bu odada sertleşen bir düzine aletten yalnızca biri olduğunu bilmek beni olması gerektiğinden daha fazla öfkeliendiriyordu.

* *Cheerios*, öğütülmüş yulaflardan oluşan bir Amerikan tahıl markasıdır. (ç.n.)

Kadehimi içkimin kalanıyla birlikte masaya bıraktım ve gergin bir gülümsemeyle Rory'ye döndüm. “Ah, en yeni çalışanımı tanıyorsun.”

“Hı hı. Penny çok tatlı biri. Lokantadaki gece vardiyalarımnda bana eşlik ederdi.”

Tek bir kaşımı kaldırdım. “Gece vardiyası mı? Bir vampiri mi işe aldım?”

Rory gülmek yerine masaya baktı. Parmağını örtünün karelerinde gezdirirken yutkundu. “Ailesi öldürüldükten sonra fazla uyuyamadı.”

Gözlerim kısıldı. “Ne?”

“Evet, olay olduğunda on dört yaşlarındaydık. On altı yaşında lokantada çalışmaya başladım ve o hâlâ çoğu gece geliyordu.” Birden üşümüş gibi elini koluna götürdü. “Annem öldüğünde ben de aynı durumdaydım ama yalnızca birkaç ay sürmüştü. Sanırım yas tutmaya bir zaman sınırı koyamıyorsun.”

Nico bana bunu söylememiştii.

Bu yeni bilgiyi bir yudum viskiyle hazmetmeye çalışsam da içkinin pek de bir faydası olmamıştı. Aklıma oturtmakta güçlük çekiyordum. Bu Kıyıda insanlar sadece bir Visconti tetiği çektiyse ve çalışanlarımız ise yalnızca birer hain ya da hırsızsa öldürülürdü.

Armudun ağaçtan çok da uzağa düşmediğinden emindim.

“Neden ona dik dik bakıyorsun ki?”

Derin bir nefes verdim. “Dik dik bakmıyorum, Rory. Bu onun ilk vardiyası. Sadece işinde kötü olmadığından...” *–felaket kartım olmadığından-* “emin olmak için onu gözlemliyorum.”

Rory omuz silkti, yüzüne arsız bir sırıtış yayılmıştı. “Bana gayet iyi idare ediyor gibi göründü.”

Bakışlarını takip ettim ve Penelope'nin bir kadehe sarı bir sıvı doldurup *Miller & Young*'daki eski iş ortaklarımdan birine uzatmasını izledim. Küçük bir kız gibi kıkırdarken içeceğin içine bir şemsiye ile pipet attı. Karşılığında Clive ona bir avuç dolusu para ve bir kartvizit vermişti.

Midem sıkıştı. Tanrım, bu gece korkunç bir ruh halindeyim.

“İzninle, güzel kardeşim.”

Rory başka bir Visconti *Blackjack* oyunu için yalvaramadan ayağa kalkıp Fransız kapılarına doğru ilerledim. Kendimi toparlamak için karanlık ve soğuk bir yerde bir sigara içmeye ihtiyacım vardı.

Penelope'nin kahkahasının kanımı kaynatmadığı bir yerde.

BÖLÜM

On Üç

Rafe

O tam da yüzünde pespaye bir sırtışıla koltuğuna yerleşirken Clive'in masasının önünden geçtim. Niyetim onunla konuşmak değildi ama yine de kendimi yavaşlayarak dururken bulmuştum.

Parmaklarımı masaya dayayıp, vücudum temkinli bakışlarına siyah bir gölge düşürene dek eğildim.

Yanındaki Phillip on santim kadar sola kaydı.

“Ah, her şey yolunda mı, Bay Visconti?”

Sesine korku hâkimdi. Clive hayatımın yönetim kurulu toplantıları, kırmızı kurdeleler ve büyük boy çeklerle dolu meşru tarafında var olsa da diğer tarafta neler olduğunu çok iyi biliyordu. İtalyan kanımızın derin ve fevri bir şekilde damarlarımızda aktığı daha karanlık, daha kirli tarafta. Made erkeklerinin kırık parmaklar üzerine bahse girdiği ve birinin büyük memeli barmenlerden çalkalanmış bir kokteyl sipariş etmek gibi önemsiz görünen meseleler yüzünden boynunu kırabileceği o yer.

“Ne içiyorsun, Clive?” diye sordum sakince. Gülüşüm değişmemişti.

Kadehinin kenarından akan bir damla buğu masaya düştü. “*Frozen margarita.*”

Çenem kasıldı. Bir tren gibi birbirini takip eden iki düşünce aklımda belirmişti.

Birincisi, bir günden fazla deneyimi olan hiçbir barmen şarap bardağına *margarita* koymazdı.

İkincisi, Clive’ı tanıdığım onca yıl boyunca votka soda dışında bir şey içtiğini hiç görmemiştim. Elle çalkalanması gereken bir kokteyl içtiğini görmediğimeyse kesinlikle emindim.

Birkaç saniye için birbirimize baktık. Yumruğumu çenesine indirmek için duyduğum şaşırtıcı isteği bastırdım. Kısa süreli bir histi ancak elim onaylarcasına seğirmişti. *Tanrım*. Neredeyse on yıl önce ilk kumarhanemi satın aldığımdan beri çıplak ellerimle kimseye vurmamıştım. Potansiyel bir yatırımcıyla toplantıya girdiğimde adam hırpalanmış eklemlerime bakıp ayağa kalkmıştı.

Gitmeden önce omzunun üzerinden söylediği şey hayatım boyunca aklımdan çıkmadı.

Bir haydutla bir iş adamı arasında çok ince bir çizgi vardır, evlat. Biri kendi ellerini kana bular, diğeryse bir başkasının ellerini.

Bir ay sonra Griffin’i işe almış ve o zamandan beri yumruğumun altında kırılan bir kemiğin yaşattığı tatminini hiç yaşamamıştım.

Üzerimde ağırlığını hissettiğim bir çift göz Clive’ın kelleşmekte olan saçlarının üzerinden bana bakıyordu. Gözlerimi yukarı doğru kaydurdım ve Gabe’i kartlarının üstünden bizi izlerken buldum. Tek bir kaşını kaldırdı. Bir kas seğirmesi bile sayılmazdı ama *onun* bu hareketi yapıyor olması bir hayatı sona erdirmeye yeterdi.

Duraksadım ve yanağımın içini ısırırken sessiz teklifini bir düşündüm. *Miller & Young*'daki tüm kodamanların bugün hedef listemin en tepesinde yer almayı hak ettikleri kesindi. Geçtiğimiz perşembe günü, hisse senedi fiyatları düşmeye başlamış ve bütün hafta boyunca da toparlanamamıştı. Nedenini ancak yönetim kurulunu ta Sahil'e kadar getirdiğimde öğrenmiştim. CFO gizlice zimmetine para geçirmekten soruşturuluyordu ve aptalların hiç-biri de telefonu eline alıp bana söyleyecek kadar cesur değildi.

Her biri zamanı geldiğinde kendi sonlarıyla karşılaşacaktı ancak bunu Griffin'in tarzıyla yapacaktık. Bir bam sesiyle değil, fısıltılarla yok olacaktı. Boş bir otoparkta şakaklarına dayanmış bir susturucu. Otobanda fark ettikleri bozuk frenler.

Sadistlikten uzak olduğum için değildi. Kesinlikle uzak falan değildim. Sadece o yanıma sıkı bir tasmayla bağlı tutuyordum. Ayda yalnızca bir hafta, kardeşlerimle oyunumuzu oynadığımız zaman kendimi serbest bırakırdım. Oyun bittiğinde, o yönümü tamamen susturuyor ve sorunlarımı başkalarını kullanarak çözmeye geri dönüyordum.

Vahşi bir şekilde öldürmek yerine verimlilikle ortadan kaldırmaya.

Gabe'e bakarak isteksizce başımı iki yana salladım. Maske-sinde en ufak bir çatlak dahi olmadan oyununa devam ettiğinde dikkatimi tekrar Clive'a çevirdim. Dudaklarım üç dolarlık bir banknot kadar sahte bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Keyfine bak.”

Yüzüğümü masaya vurduğumda irkildi.

Terasa çıktığımda, boş oturma alanının en ucuna —insanların iyi vakit geçirdiğinin kanıtı olan sesleri duymayacağım o noktaya- ulaşana dek gölgelerden ayrılmadım.

Gökyüzü karanlık, okyanus daha da karanlıktı. Acımasız ve sert dalgalar tekneye her çarptıklarında hafif bir sis yükseliyor ve tenime çarparak cızırdıyordu.

Küpeşteye yaslanıp bir sigara yaktım ve dumanını güvenlik lambasının turuncu ışığına üfledim. Çektiğim her nefes omuzlarımdaki bir düğümü daha gevşetiyordu ve bu sorunla arama mesafe koyduğum için artık ne kadar önemsiz olduğunu görebiliyordum. Hatta saçma bile diyebilirdim. Tüm kuruluşlarımda on iki binden fazla çalışanım vardı ve hiçbirini masraf belgesindeki birer sayıdan başka bir şey olarak görmemiştim. Penelope de yalnızca bundan ibaretti. Bir masraftı. Tıpkı diğer kızlar gibi *Excel* tablosunda bir sayıydı. Sigaramdan bir nefes daha çekerek küçük kızıl kafanın benim için çalışacağı kısacık süre boyunca bana yalnızca birkaç dolara patlayacağına ve kahrolası akıl sağlığıma mal olmayacağına yemin ettim.

Atkuyruğunu *o şekilde* sıkırsa bile.

“Ah, Tanrı aşkına, ben çocuk değilim Angelo!”

Rory’nin beyaz şarap kokan yumuşak sesi gecenin içinde süzülürken dikkatimi terasın diğer tarafındaki Fransız kapılara çevirdim. Birkaç dakika sonra terasa çıkmış; ağabeyim de karanlık, koruyucu bir gölge gibi hemen yanında belirmişti.

“İzlemene izin vermem mümkün değil, *Magpie*. Arabamın ön camına bir güvercin çarptığında üç gün boyunca ağlamıştın, unuttun mu? Kemiklerinin kırılma sesiyle travmatize olduğun için gözüne uyku girmemişti. İnsan kemiklerinin sesinin onunkinden ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun?”

“Benny masum bir kuş değil ki,” diye karşılık verdi. Tepinerek yan güverteye doğru ilerlemeye çalıştı ancak Angelo bileğinden tutup onu göğsüne doğru çekmişti.

“Ama *sen* masum küçük bir kuşsun,” diye mırıldandı ve eğilip alnından öptü. “Benim küçük kuşumsun ve senin üzülmeni istemiyorum.”

“Peki, tamam,” diye iç geçiren Rory onun göğsüne yaslandı. O başını geriye atıp okyanusu işaret edene dek birkaç dakika öylece durdular.

“Kutsal karga, şunu gördün mü?”

“Neyi gördüm mü?” diye homurdandı Angelo. Elini pantolonunun arkasında, silahını sakladığını bildiğim yerde gezdirdi.

“Az önce bir kambur balina gördüğüme eminim.”

“Gerçekten mi?”

“Bak.”

Parmaklıkların üzerinden karanlık uçurumu işaret etti. Kardeşim ellerini Rory’nin üzerinden çekti ve gözlerini kısarak ufka baktı.

“Görmüyorum... Tanrı aşkına.”

Rory’nin topuklularını eline alıp yan güverteden aşağıya, pruva veya doğru koştuğunun çok geç farkına varmıştı. Kuvvetli rüzgâr karısının gözden kaybolmadan önce neşeyle söylediklerini ona doğru taşıdı.

“Aralık ayında kambur balinalar mı? Aptal olma, bebeğim.”

Yüksek sesle güldüm. Terasın karşısından Angelo’nun gözleri benimkileri buldu ve öfkeyle karardı. Hayali bir tasmayı şaklatır gibi yaptığımda bu onu daha da sinirlenmişti. Beni tersleyip karısının peşinden hışımla inmeden önce sessizce birkaç küfür savurdu.

Arkamı dönerken hâlâ sırtıyordum. İzmaritimi okyanusa fırlattım ve kollarımı küpeşteye yasladım. Sadece birkaç dakikalık huzurun ardından başka bir bardağın yere çarpmasıyla omuzlarım dikleşmiş, yüzümdeki gülümseme silinmişti.

Çenemi avuçladım. *Dört.*

Sağımda, barı dışarıdaki oturma alanına bağlayan personel kapısı hızla açıldı. İçinden beyaz ışıklar ve öfke fışkırmıştı.

“Sadece bir süreliğine yolumdan çekil, tamam mı?” diye tısladı Freddie. Bakışlarım yana doğru kaydı. Kapıyı açık tutan barmenim yanından geçip terasa çıkan Penelope’ye dik dik bakıyordu.

Penny etrafını şöyle bir inceleyip boş masa ve sandalyelere şaşkınlıkla baktı, ardından dönüp gözlerini ona dikti. “Çekilip tam olarak *ne* yapacağım?”

“Ah, bilmiyorum, Penny. Kadehleri toplayıp kül tablalarını boşaltabilirsin belki? Bilirsin işte, *gerçek* barmenlerin yaptığı şeyleri hani?”

Penelope ona doğru bir adım atsa da Freddie kapıyı yüzüne kapattı. Hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde çarpmış; tenimin altında soğuk, sert ve garip bir öfke hissetmeme neden olmuştu. Sanırım içimdeki beyefendiden kaynaklanıyordu. Doğam gereği, bir erkeğin –özellikle de para ödediğim bir erkeğin- çok da sevmediğim biri olsa bile, bir kadınla bu şekilde konuşmasını izlemekten hoşlanmıyordum.

Kendi ikiyüzlülüğüm de gözümünden kaçmamıştı. Kahretsin, daha birkaç saat önce aynı kadına kafasına çekiçle vurmam gerektiğini söyleyen bendim. Tıpkı bir düğünde silahımı çekmem gibi, bu da karakterime oldukça aykırıydı. Ruhumun merkezinde irade yatıyor, beni bir çapa gibi olduğum yere mihliyordu. Ancak yine de bu kadın görüş alanıma girdiği anda yerçekimine meydan okuyor gibiydi.

Rahatsız edici bir sahiplenme duygusu üzerime çöktü ve bir il-mik gibi boynumun etrafına dolandı. Sanki Penelope’ye yalnızca ben kızgın olabilirmişim çünkü o yalnızca bana aitmiş gibi. Başka kimseye değil. Kesinlikle siktiğimin barmeni Freddie’ye de değil.

Kapıyı itip masaların arasından geçti. Bira bardaklarını toplamaya ve ilerledikçe kolunun kıvrımına sıkıştırmaya başlamıştı. Gövdem ona bağlıymış gibi bükülüyor; beni etek boyunun kalçalarına doğru kaymasını ve başka bir bardak almak için her eğildiğinde yakasının kumaşının göğsünden uzaklaşmasını izlemeye zorluyordu.

Her seferinde göğsümde de yeni bir öfke alevleniyordu. Çorabının sardığı kalçalarına her bakışımda ve siyah sutyenini her gördüğünde. *Siyah*. Tabii ki sutyeni siyahtı. Eminim danteldendi de. Bahse girerim külotuna hiç uymuyordu ve külot demişken, her bahse varım ki o da açık saçıktı. Kesinlikle dişlerimle koparabileceğim ip gibi bir şeydi ya da en azından kadınlığını zar zor kapatan türden bir şey olduğuna emindim.

Lanet olsun, çok sinir bozucu bir kadındı. Yalnızca iç çamaşırı tercihleri hakkındaki varsayımına dayanarak bile onu denize atmayı düşünüyordum.

Kes şunu. Daha içki içecek yaşta bile değil. Alev almak üzereydim. Sertleşmek üzere olan aletimi bastırmak için bir sigara daha yakmak üzereyken aniden bardakları toplamayı bıraktı. Hepsini kollarında tehlikeli bir şekilde dengeleyerek oturma alanını geçti ve korkuluğa çıkıp gözlerini Sahil'in karanlık silüetine dikti.

Gözlerini kapatıp başını aya doğru kaldırdı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kalın kirpikleri soluk, yuvarlak yanaklarına düşmüştü. Dolgun, ayrık dudaklarından bıraktığı ritmik nefeslerin buğusu uzun ve kızıl saçlarını dans ettiren rüzgârla birlikte uçup gidiyordu.

Göğsümde istenmeyen, rahatsız edici bir ateş yanıyordu ancak sağduyum onu bir mumu söndüren sert bir nefes gibi yok etti.

O Kupa Kraliçesi değildi, bunun için fazla vahşiydi. Hayır, Penelope Price yalnızca muhteşem bir vücuda sahip kırmızı bir ringa balığıydı. Tehlikeli olduğu kesindi ancak sadece kuzenlerim ve güvenlik görevlileri gibi zayıf iradeli aptallar için bir tehdit oluşturunuyordu. Benim gibi bir adam için bu hiçbir şey değildi.

Gölgelerin arasından çıktığımda zemin ayaklarımın altında inlemiş ve Penelope anında kaskatı kesilmişti. Gözlerini açsa da bakışları bana dönmedi. Onun yerine denize baktı ve sanki yalnızca ayak seslerimden bile yanında beliren siluetin ben olduğumu anlamış gibi çenesini sıktı.

Penelope'ye doğru yürürken içim ufak bir keyifle dolmuştu. Onu görmezden gelip içeri girmeye niyetliydim. Ona, iç çamaşırları ilgimi çeken bir kadın gibi değil de hesap tablosundaki bir masraf gibi davranmaya. Ancak yanından geçerken koluna bir bakış atma hatasına düştüm ve teninin ürperdiğini gördüm.

Hemen ardından dişlerinin takırdadığını duymuştum.

Lanet olsun.

Acınası titremesi durmadığından takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına geçirdim.

Dramatik haline rağmen dokunuşumun altında hareketsiz ve sessiz kalmıştı. Belki onu birden fazla kez hayatıyla tehdit ettiğim için ya da belki de ellerim ceketin yakalarında yumruk şeklinde kıvrıldığı ve parmak eklemlerim göğüslerinin yumuşak kıvrımlarına hafifçe dayandığı içindi.

İnce elbisesinin altındaki dokulu kumaşı elimin arkasında hissettiğimde göğüs kafesimin içinde hem öfke hem de şehvetle beslenen bir havai fişek patladı.

Dantel. Kahrolası dantel olacağını biliyordum.

Bir fırından daha sıcaktım ve göğsüme değen sırtı bu ateşi

daha da körüklüyordu. *O mu bir adım geri atmıştı yoksa ben mi bir adım ilerlemiştim?*

Bunun kimin hatası olduğunu bilmiyordum ama şimdi kalp atışlarının omurgasının diğer tarafında gümbürdediğini hissedebiliyordum ve ritminin benimkiyle eşleşmesinden hoşlanmamıştım. Kafamın içinde bana geri adım atmamı söyleyen bir ses vardı. Şu anda sapık kuzenlerimden bir farkım olmadığını, yalnızca bir kadına dokunabilmek için şövalyelik taslamanın tam da Benny'nin yapacağı bir şey olduğunu söylüyordu.

Ancak geri adım atmadım. Onun yerine, Penelope'nin başının üzerinden, ayırık dudaklarımın karanlık gökyüzünü beyaz, sık nefeslerle boyamasını izledim. Bir. İki. Üç. Her bir soluğu düzensiz ve hırıltılıydı. Aletimin uzunluğu boyunca elektrik akımı gibi dalgalanıyordu.

Ben küstahlığını ondan söke söke alırken bu yakıcı nefeslerin boynumda nasıl bir his yaratacağını yalnızca hayal edebiliyordum.

Bu düşünce ceketimin kumaşını sıkıca kavramama neden oldu. Parmak eklemlerim göğüslerine daha da sert bir şekilde gömüldüğünde gecenin karanlığına karışan nefesleri durma noktasına gelmişti.

Neredeyse ellerimde tutabileceğim kadar ağır bir sessizlik etrafımızı sarıyordu. Pruvaya yakın bir yerde Benny çığlık attı ve Rory güldü. İçimden sırtmak bile gelmiyordu ancak bu ses Penelope'nin göğsümdeki yerinden irkilmesine neden olmuştu. Başını öyle bir hızla sağa savurdu ki, atkuyruğu dudaklarıma çarpmış ve beklenmedik bir şekilde çilekli şampuanının tadını almama sebep olmuştu.

“Neydi o?” diye fısıldadı.

Çenem kasılmıştı. “Benny’nin parmakları kırılıyor.”

“Ah.”

Bir süre sonra yavaşça okyanusa döndü. O sırada, elimde olmadan ağzımı atkuyruğunun dibine indirdim. Şimdi saçları yeniden dudaklarıma değiyordu.

Tanrım, Vicious’tan daha aptalım.

İçime bir nefes daha çektiğimde bu sefer burun deliklerime çilek ve saç spreyinden başka bir şey daha çarpmıştı. Tanıdık bir şey. *Bana ait bir şey.*

Farkındalık denen şeyin pençeleri vardı ve şimdi derimin altına saplanmışlardı. Benim tıraş losyonumun kokusuydu bu.

Banyomda penis çizmek ve mendil öpmek arasında bir yerde sıkılmış olmalıydı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, bu kanımı olması gerekenden daha fazla kaynatıyordu. Belki de bütün gece etrafta teninde benim kokumla dolaştığı ve bu sırada yatımdaki her erkeğe cilveli gözlerle baktığı içindi.

Belki de artık tek gecelik bir ilişki gibi koktuğu için de olabilirdi. Kadınlar ertesi sabah hep böyle garip şeyler yaparlardı. Eşyalarını kullanır ya da gecenin hatırasını bir süre daha canlı tutmak için kapüşonlularımdan birini çalarlardı.

Sikeyim, neden benim gibi kokmak istiyordu ki?

Parmaklarım atkuyruğunun etrafında kıvrılıp başını geriye çekme ve kokuyu kaynağından, boynunun yumuşak kıvrımından içime çekme isteğiyle seğiriyordu. Fakat aniden barın karşısından kendi saçlarını çektiği ve ben başka tarafa baktığımda sus çizgisini kavislendiren o zafer hissiyle gözlerini üzerime diktiği anın görüntüsü zihnime düştü.

Tıraş losyonumu benim gibi kokmak istediği için sıkmamıştı. Hayır, bunu beni kızdıracağını bildiği için yapmıştı.

Sessiz ve tehlikeli başka bir oyun oynuyordu. Ancak bu sefer kazanamayacaktı.

Eğlencenin en karanlık hali içimi doldurduğunda ellerimi yavaşça ceketin önünden aşağı indirdim ve avuç içlerimi göğüslerinin hemen altında düz duracak şekilde açtım.

Sikeyim. İrademi güçlendirmek adına yaptığım en büyük egzersiz bu değilmiş gibi davranamazdım. Ona çoktan herhangi bir çalışana dokunmam gerekenden daha fazla dokunmuştum ve avuçlarımın altındaki sıcak, yumuşak vücudunun hayaletinin sabaha dek aklımda olacağına emindim.

Fakat ciğerleri avuçlarımın altında genişleyip başı küçük bir gümbürtüyle göğsüme doğru düştüğünde avucumun içinde olduğunu biliyordum. Şimdi aletimde aklımı kaybetmeme neden olacak şekilde zonklayan nabızı görmezden gelme ve bu oyunu kazanmak için hamlemi yapma zamanıydı.

Sahil'in önümüzde uzanan karanlık silüetine odaklandım ve parmaklarımı yukarı doğru kaydırdım. Elimi sutyeninin bandının üzerinden geçirdiğimde artık baş ve işaretparmaklarımın arasındaki boşlukta büyük göğüslerinin ağırlığını hissediyordum.

Hemen sonra, onları fevri Visconti kanımın izin verdiği kadar nazikçe *sıktım*.

Sadece hafif bir baskı uygulamış olsam da Penelope'nin nefesi kesilmişti. Birkaç saniye sonra alt güverteye çarpan dört bira bardağının sesi havayı yırtıp geçti.

Sekiz.

Kaba bir küfür savurup kendini kollarımın arasından uzaklaştırdı ve küpeştenin üzerine eğildi.

Sırtarak yeniden aramızdaki boşluğu kapattım ve yumruklarımı iki yanındaki korkulukların üzerine kıvrıp onu kapana kısıtıldım.

Dudaklarım kulağının yumuşak dış yüzeyine değecek ve kızaran ensesini görebilecek kadar eğildim. Dişlerimi boynuna geçirme dürtüsüyle savaşıyordum. Bunun yerine, enerjimi ona son bir veda cümlesi söylerken sesimi kontrol etmeye verdim.

“Titreyişin bile sinir bozucu.”

Ardından korkuluklardan uzaklaşıp onu *ceketime* sarınmış halde orada bıraktım. Zaten ihtiyacım da yoktu. Öyle sıcak ve heyecan doluydum ki kumarhaneye geri dönerken zar kol düğmelerimi çıkarıp kollarımı sıvamak istemiştim. Ancak iş ortaklarımın yanında bunu *asla* yapmazdım.

Laurie elinde bir pano ile hızla yanımdan geçerken elim bileğini kavramak için havaya fırladı. Gözleri temkinli ve irileşmiş bir şekilde benimkilere döndü. “İyi bir şey geliyor olamaz,” diye iç geçirdi.

“Üniformaları değiştir.”

Kaşlarını çattı ve kıyafetine baktı. “Ne ile?”

Penelope’nin poposunun yanaklarını örten bir şeyle.

Şakağımda bir damar zonkluyordu. “Bu kış için uygun değil. Pantolon falan al.”

Omuz silkti. “Ah, tamam. Tekne logosu ve diğer şeylerle birlikte tedarik etmem yaklaşık dört gün sürer ama açılış gecesi burada olacaklardır.”

Gabe’e doğru bir adım atmadan önce başımı sallayarak yanımdan ayrıldım. Küçük kardeşim barın ucuna yaslanmış, Benny’nin kırık eline bandaj sarıyordu. Yaklaştığımda keyifle dolup taşan gözleri benimkilerle buluştu.

“Sohbet güzel miydi?”

Kahrolası Gabe. Yemin ederim bazen gidip kafasının arkasına ameliyatla bir göz taktırdığı için bu kadar uzun süre ortadan

kaybolduğunu düşünüyordum. Hem herkesin işine karışıp hem de hiçbirini sikine takmayan başka birini daha tanımamıştım. Sorusunu duymazdan geldim ve onun yerine viskisine uzanıp hepsini iki büyük yudumda kafama diktim.

“Fikrimi değiştirdim, kardeşim.”

Artık boş olan kadehine baktı, sonra bakışlarını höpürdeterek *margarita* içen Clive’a çevirdi.

“Değiştireceğini biliyordum,” diye mırıldandı. Ardından sessiz bir sırtısla Benny’nin serçeparmağını yüzükparmağına bantlamaya geri döndü.

BÖLÜM

On Dört

Penny

“İyi misin sen, Pen?”

Laurie soyunma odasındaki bankın üzerine oturup görüş alanıma girmiş, sorusuyla etrafımızdaki kızların muhabbetini yarıda kesmişti.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Hey.” Dirseğiyle dolabımı kapattı. “Bana bu palavraları anlatma. Neyin var?”

Ah, bilmiyorum, Laurie. Belki de patronumuzun memelerimi sıkkan ellerinin hayaleti üçüncü derece yanık gibi hissettirdiği için böyleyimdir?

Elbette, bunu söylememiştim. Kısmen Laurie’nin böyle saçma bir iddiaya nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim olmadığından, kısmen de bu olanların ateşliyen gördüğüm bir rüya olmadığına tam olarak ikna olmadığımdan düşüncelerimi kendime sakladım.

Raphael’in kara bir panter gibi gölgelerin arasından çıkması kaskatı kesilmeme neden olmuş, nefesimi kesmişti. Bütün gece

birer hançer gibi üzerime diktiği gözleri yüzünden beni denize atmasını ya da en azından yanımdan geçip gitmesini bekliyordum. Durup ceketini omuzlarıma atmasıysa hiç beklemediğim bir şeydi.

Hangisi daha şaşırtıcıydı bilmiyordum. Bu centilmen tavrı mı yoksa ellerinin vücudumda... *oyalandığı* gerçeği mi?

Tanrım, kimi kandırıyordum ki? Oyalanmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Yalnızca o anı düşünmek bile tenimi soğuk bir ter tabakasıyla kaplıyordu. Parmak eklemlerinin göğüslerimi sıyırması elbette tesadüfi olabilirdi. Masumane bir dokunuş olması ihtimali meme uçlarımla sertleşmesini engelleyeceğinden değildi, tabii. Ancak o iri avuçları göğüslerimin altından geçip *onları kavradığında* neredeyse aklımı kaybedecektim. Büyük elleri göğüs kafesimi kızgın demir gibi yakmıştı. Lanet olsun, onları yalnızca belli belirsiz sıkmıştı ancak sadece bu baskıdan bile, bu adamın yatağına giren hiçbir kadının canlı çıkamayacağını anlamıştım.

Soğuk bir el bileğimin üzerine dokundu. Aşağı baktığımda Laurie'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Kızlar şirretlik mi yapıyor?"

Bir kahkaha attım ve elbisemi başımın üzerinden çıkardım. "Kızlar iyiler. Freddie'nin benden hoşlandığını sanmıyorum ama."

"Bunun bir önemi yok, Rafe onu kovdu."

Elimdeki kumaşı sıktım. "Ne? Neden?"

Laurie omuz silkti, arkamdaki bir şey dikkatini dağıtmıştı bile. "Viscontiler için çalışırken öğrendiğim bir şey varsa o da canları ne isterse onu yaptıklarıdır. Bazen hiçbir neden ya da gerekçe yoktur; bazen de sebebi çok önemsiz bir mesele olabilir. Muhtemelen bir viski siparişine buz eklemiştir ve biliyorsun ki, bu buralarda neredeyse kutsal şeylere saygısızlık etmekle eşdeğer."

Elbisemi katlamakla oyalandım fakat kalbim küt küt atıyordu. *Kahretsin*. Freddie benden bir votka martini istediğinde ona boş bakışlarla karşılık verdiğim anda özgeçmişimin yalan olduğunu anlamıştı. Adını duymadığım her kokteylde ve parmaklarımın arasından kayıp giden her kadehte giderek daha da sinirleniyordu. Bu yüzden sonunda rütbemi bardak toplama görevine düşürmüştü.

Biraz hıyar olduğu kesindi ama işinde iyiydi ve bütün gece benim boşluğumu doldurmuştu. Raphael onu neden kovmuştu ki?

“Geliyor musun, Pen?”

Başımı kaldırıp baktığımda Laurie ve diğer kızların çoktan normal kıyafetlerini giydiklerini, çantaları ile paltolarını omuzlarına attıklarını fark ettim.

“Nereye?”

Çenesini tavana doğru kaldırdı. “Personel teknesi kalkmadan önce terasta birkaç kadeh bir şey içeceğiz.”

“Ah.” Sutyenime ve çorabıma baktım. “Bir dakika içinde orada olacağım.”

Kızlar teker teker çıkıp da nihayet yalnız kaldığımda gözlerimi kapatıp alnımı dolabımın soğuk, metal çerçevesine yasladım. Tenimi yalayan alevleri söndürmek konusunda çok da bir işe yaramamıştı.

Neyim vardı benim? Midem öfkeyle düğümlenmişti ancak nedenlerimin hepsi çok yanlıştı. Bana iznim olmadan dokunduğu için kızgın olmalıydım ve şu anda öyle olmamam delilikti. On yaşındayken kumarhanenin arkasındaki ara sokakta, bir daha bir erkek beni taciz ederse kanının tadını alana dek elini ısıracağıma dair yemin etmiştim.

Ama hayır, öfkeliydim çünkü bu hoşuma gitmişti. Bana do-

kunmasım istemiştim. *Daha fazlasını* istemiştim. Öfkeliydim çünkü serçeparmakları sutyenimin bandının altından geçtiği anda elimdeki bira bardaklarını düşürmüştüm ve çelik duvarım da onlarla birlikte yıkılmıştı.

Vücudumdaki elleri beni savunmasız kılmıştı ve onun istediği de tam olarak buydu. Böbürlenmemişti ama ben yine de hissetmiştim. Omuzlarımdan süzülen zaferi sıcak, yapış yapış bir şurup kıvamındaydı ve tenimden temizlenmesi de bir o kadar zordu.

Sessizliğin içinde derin bir nefes aldım. Kapalı göz kapaklarımla ötesinde bir yerde, bir duş başlığından mermer fayanslara su damlıyor ve tavandan aşağı boğuk kahkahalar süzölüyordu.

Tanrım, Anna ve Claudia'yla –şu *mümkün değil* diyen kaltakla- en azından birinin kafasını koparmadan votka soda içme ya da sohbet etme düşüncesi neredeyse imkânsız görünüyordu. Hazırlanmak için olabildiğince oyalanacak ve kimsenin beni bulmak için aşağı inmemesini umacaktım.

Dolaptan uzaklaşıp lavaboya doğru yürüdüm ve yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Bazı kızlar tuvalet malzemelerini aynanın yanında bırakmışlardı. Anna'nın ışıltılı makyaj çantasını karıştırdım ve kiramdan daha pahalı görünen bir yüz temizleme losyonu buldum. Altı pompayı elime, on pompayı da gidere sıktıktan sonra makyajımı temizledim. Yüzümü havluyla kurularken akan suyun sesini kesen ağır adım sesleri ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Güvertede ayakkabı yasak.

Misafir değilseniz öyleydi, tabii. Ya da bilirsiniz işte, kuralları bizzat koyan adam değilseniz.

Gerilmiştim. Bakışlarımı aynaya çevirdim ve tam o sırada karanlık bir siluetin dolapların arkasından çıktığını gördüm.

Beyaz gömlek. Altın yaka iğnesi. Mermerden oyulmuş gibi bir yüz.

Raphael Visconti telefonuna bakarken köşeyi döndü. Lavabolarına doğru üç adım attı, ardından gözleri çoraplı ayaklarıma kaydı ve olduğu yerde durdu.

Klik. Telefonunun kilitlenme sesini duydum. Mükemmel yüz hatlarında hoşnutsuzluk hâkimdi. Ancak telefonunu cebine koyup bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ifadesi her şeyi bilen, her şeyi gören o keyifle donuklaştı.

Nabzımın birkaç huzursuz atışı boyunca birbirimize baktık. Ellerin hayaleti amansız bir ateş gibi göğsümün altında alevlenmişti.

“Burası kadınların soyunma odası.”

“Gözlerim görüyor, Penelope.”

“Kadınların soyunma odasına dalmak pek de beyefendilere yakışır bir davranış değil, öyle değil mi?”

Bakışları daha fırtınalı bir tona büründü ve gözleri yavaşça boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçerek boyunumdaki kolyeye yerleşti. Dört yapraklı yoncaya geri dönmeden önce yarım saniyeliğine göğüs dekolteme takılmışlardı. Gözlerimi kırpmış olsaydım dahi o anı kaçırmış olurdum.

Tanrım, bu sefer keşke gözlerimi kırpmış olsaydım.

“Şanslı kızlar ilk vardiyalarında sekiz bardak düşürmezler.”

Pekâlâ. Sanırım neredeyse çıplak olduğum gerçeğini görmezden geliyorduk. Üzerimde sutyenim, külotum ve siyah külotlu çorabımdan başka bir şey yoktu ama Raphael’in yüz ifadesi kahrolası bir otobüs bekliyormuş gibi kayıtsızdı.

Yalnızca birimiz gerçekten öyle hissediyor olsa bile ikimiz de umurumuzda değilmiş gibi davranabilirdik, tabii.

Vücutum beklentiyle uğuldamasına rağmen önceden pratiğini yaptığım şekilde gözlerimi devirdim. Anna'nın nemlendiricisini çıkarıp yüzüme sürdüm. "Kayıp mı oldun?" diye sordum. Ses tonum sıkıntıyla dolup taşıyordu.

Arkamdaki dolaba yaslandı ve saatine şöyle bir bakış attı. "Başka birini arıyordum."

Başka birini. Öfke göğsümü zımpara kâğıdı gibi törpülemeye başlamıştı. Sanki acımı yatıştırmaya yardımcı olacakmış gibi boynumdan aşağısına krem sürdüm. "O burada değil," dedim sertçe.

Gözleri parlamıştı. "Kim burada değil?"

Sessiz kaldım. Kayıtsızlık zırhımdaki çatlağı açığa çıkarmamak için dilimi ısırdım çünkü altındaki öfkeli, yeşil canavarı görmesini istemiyordum. Zaten en başında orada bile olmamalıydı.

Tabii ki Anna'yla buluşmak için burada olduğunu yalnızca varsayabilirdim. Ancak Raphael'in *onu* sutyeni, külotu ve çorabının içinde bulma umuduyla soyunma odasına gelmesi düşüncesi, Anna'nın kafasını koparma fikrini daha da çekici hale getiriyordu.

Saniyeler geçerken her biri Çinlilerin su işkencesi gibi tenime *damlıyor, damlıyor ve damlıyordu*. Yanımda bana bir metreden daha yakın mesafede duran ve iri, sıcak elleri olan bir doksan boylarında bir adam varken umursamaz davranmak neredeyse imkânsızdı.

Her zaman bu kadar gösterişli görünmesi beni rahatsız ediyordu. Saat gece yarısına gelmek üzereydi. Raphael dokuz viski içmişti ve takım elbisesinin ceketi şu anda mutfak dondurucusunun arkasına tıkılmış durumdaydı. Bunları biliyordum çünkü içkilerini saymış ve ceketini de oraya ben koymuştum. Fakat yine de bir kış sabahı kadar berrak görünüyordu. Pantolonunun önündeki

izler ancak tenimi hafifçe çizecek kadar keskindi ve bir büyüteçle baksam bile parlak beyaz gömleğinde bir kırışıklık bulabileceğimden şüpheliydim.

Bahse girerim çarşaflarını da ütölüyordu. En azından kölelerinden birine bunu yaptırdığına emindim.

Bir şeylerle meşgul olmak için öylesine çaresizdim ki, ellerime daha da fazla krem aldım. Tam zihnime baskı yapan ağır gerilime bir delik açmak adına ukalaca bir yorum yapmak üzereyken lavabonun üzerinde karanlık bir gölge belirdi.

Kendimi koruma içgüdüm anında devreye girmişti. Raphael hızlıydı ancak ben daha hızlıyım. Beni hazırlıksız yakalayıp korkuluklara sıkıştırmasının anısı açık bir yara kadar tazeydi ve kendimi tekrar böyle savunmasız bir pozisyona sokmayı reddediyordum. Dönüp sırtımı tezgâha yasladım. Tam o sırada elleri iki yanımdaki yerlerini almıştı.

Bakışlarımız birbirini buldu. Dudakları kıvrılırken ciğerlerim sıkıştı.

Bu kötü bir fikirdi.

Titrek bir nefes aldığım anda memnuniyet dolu bir sırıtış gamzelerini derinleştirmişti. Keyif dolu bakışları benimkileri inceliyordu. “İlk vardiyası nasıldı?”

Burnumu okşayan kibar ve profesyonel ses tonuyla irkilmiştim. Göğsüme değen bedeninin baş döndürücü sıcaklığıyla çelişiyordu. Daha önce hiç yarı çıplakken bir erkeğe bu kadar yakın durup da ondan nezaket gördüğümü söyleyemezdim. Özellikle de her nefes alışımında göğüslerim gömleğinin soğuk düğmelerine sürtünürken...

Siktir. Dolgulu sutyen giyilmemesi gereken onca gün varken ben bugünü seçmiştim.

“İyiymi.”

“İyiymi?”

Yutkundum ve çenemi havaya diktim. Meme uçlarıma çarpan elektrik dalgalarını görmezden gelmeye çalışsam da başarılı olamıyordum. “Ben de öyle dedim.”

Dudaklarını yalayıp yavaşça başını salladı. Ardından tavana sert bir bakış atarak başını eğdi ve göğsüme baktı.

Nihayet. Bu kelime aklıma istenmeyen, acınası bir düşünce olarak sızmıştı. Beynimi ondan kurtarmak için dişlerimi sıktım. Ne zamandan beri erkeklerden para koparmak dışında herhangi bir nedenle onların ilgisini arzulayan bir kız olmuştum? Ancak hiçbir gerekçe başımın dönmesini engelleyemiyordu.

O, tarafsız gözlerle dantel sutyenimin hatlarından, dışarı fırlayan bahşışlere kadar göğüslerimi incelerken ben ise nefes alışverişlerimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Keyifle küçük bir nefes verdiğinde, sıcak havanın göğüslerimin arasından aktığını ve kalçalarımın arasına bir ağırlık gibi yerleştiğini hissettim.

“En azından müşterilerim senden hoşlanıyor gibi görünüyor,” dedi usulca. Bakışlarını Hamilton ve Jackson’ın* sutyenimin altından görünen yüzlerinden benimkine doğru sürüklemişti. İfadesi okuyamadığım bir şeyle sertleşti. “Nedenini merak ediyorum.”

Öfke midemin duvarlarında alevleniyordu. *Ne göt herif ama.* Böyle kadife gibi bir ses tonuyla bir şeyler ima edeceğine bana sürtük demesini tercih ederdim. Doğrulup bir adım geri attı ama avucunu tezgâhtan çekmeden önce içe doğru çevirip kalçama sürtmeyi ihmal etmemişti.

Hafif bir dokunuştı ancak nefesimi kesmek için yeterliydi. Sarsılmamak için sırtımı mermer tezgâha daha sert bastırdım. Bir

* Amerika’daki banknotların üzerinde eski devlet başkanları Hamilton ve Jackson’ın suratları yer almaktadır. (ç.n.)

şey söylüyordu ancak onu duymuyordum. Avucunun hayaletinin tenimi nasıl *yaktığına* dalıp gitmiştim.

“Ne?”

Tek bir kaşını kaldırdı. Aşağı baktığımda aramızdaki boşlukta elli dolarlık bir banknot tuttuğunu gördüm.

“Bu ne için?”

“Bütün gece dayandın.” Bakışları benimkileri buldu. Sıkılmış gibi görünüyordu. “Her şeye rağmen.”

Tanrım, dayanmıştım, değil mi? Bir bahsi, hele de kazanamayacağımdan emin olduğum bir bahsi unutmak hiç bana göre değildi. Raphael Visconti'den para kopardığım için kendimle daha çok gurur duyuyor olmam gerekirdi ama zaferin tadı bu gece o kadar da tatlı gelmemişti. Dikkatim çok dağınıktı. Çok hararetiliydim.

Yanan tenimi serinletmek için lavaboya yaslandım. “Sana şanslı olduğumu söylemiştim.”

İşte yine yüzünde o hoşnutsuzluk vardı. Raphael başparmağının bir hareketiyle ifadesini düzeltti ve diğer eliyle banknotu uzattı. “Al şunu,” dedi sertçe.

Aramızda bir süreliğine gerilim dolu bir sessizlik oldu. Yutkunarak avuçlarımı iki yanıma kaldırdım. Parmaklarım Anna'nın pahalı yüz kremiyle kaplılardı.

Raphael'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşırken dikkati bir elimden diğerine geçti ve gözleri sutyenimdeki paraya odaklandı. Ardından farkındalık kalın bir toz örtüsü gibi yüzünün hatlarına yerleşti.

Çenesi kasılmıştı. Bir elini saçlarının arasında gezdirip derin bir nefes verdi. Öte yandan ben nefes almaya cesaret edememiş-tim. *Edemiyordum. Ya yaparsa ile belki de yapar düşüncelerinin*

ağırlığı altında sersemlemiş durumdaydım. Meme uçlarım beklentiyle karıncalanıyordu ve klitorisimde aniden ortaya çıkan nabızı hissediyordum. Hızla atıyor ve *beni delirtiyordu*.

Ancak sonra Raphael başını hafifçe iki yana salladı. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaydırmişti. Herhangi bir parıltıdan ya da keyiften yoksun gözleri, karanlık ve tehlikeliydi.

Orada herhangi bir iyiliğin hayatta kalabileceğinden şüpheliydim.

“Bu pek de beyefendiliğime yakışır bir davranış olmaz, Penelope.”

“Sen bir beyefendi değilsin,” diye fısıldadım.

Gerilim aramızda elektrik akımı gibi çatırdıyordu. O kadar ağırdı ki dilimi uzatsam tadına bakabilirdim.

Raphael dişlerini altdudağının üzerinde gezdirirken bakışları yoğunlaşmıştı. “Benim bir beyefendi olmadığım fikrine kafayı takmış gibisin.” Yavaşça öne doğru bir adım attı. Parayı hâlâ aramızda tutuyordu. “Bu düşünceyi kafandan atman akıllıca olur.”

Yumuşak ses tonu beni yanıltmamıştı. Bunun bir öneriden çok bir tehdit olduğunu biliyordum.

Yine de bir sonraki cümlem sonuçlarını düşünemedi dudaklarımdan kayıp gitmişti. “Pekâlâ, o zaman sen bir beyefendisin.” Gözlerim kısıldı. “Benim dışımda herkese karşı.”

Duraksadı. Boştaki elini pantolonunun cebine sokmadan hemen önce yumruk yapmıştı.

“Sana karşı bir beyefendi olmamı istiyor musun, Penelope?”

Kalbim teklemişti. Odaklanamıyor, etrafımı zar zor görebiliyordum. Aramızdaki hava çok yoğun, kalp atışlarım çok yüksekti. Aynı anda hem sarhoş hem de uyuşmuş hissediyordum. Kontrol-

den çıkıyor gibiydim. Belki de bu yüzden başımı iki yana sallayacak kadar aptallaşmıştım.

Raphael'in araladığı dudaklarından bir tıslama kaçtı. Alçak ve yavaş sesinin tenimde yarattığı yakıcı his hiç hoşuma gitmemişti. Ancak sonra yutkunup tavana baktı ve karanlık bir kahkaha attı. Buz gibi bir sismişçesine etrafımı sarmış, üzerime hem hayal kırıklığı hem de aşağılanma hissi çökmüştü.

Banknotu yanımdaki tezgâha fırlattığında kalbim de onunla birlikte düştü.

Uzaklaştı ve arkamdaki aynadan kendine baktı. "Bu arada güzel alet."

Gözlerimi kırıştıtırarak şehvetin neden olduğu trans halinden sıyrıldım. "Ne?"

"Aynamdaki," dedi alaycı, sahte bir gülümsemeye. "Gerçek boyutuna uygundu."

Boğazım düğümlendi. "Öyle miydi?"

Bakma, bakma, bakma.

Bakışlarım pantolonuna düştü.

Sikeyim.

Kahkahası üzerime yıkılsa da gülüşünün yumuşak bir yanı yoktu. Uygunsuz parçalarımın sızlamasına neden olmuştu. Sabahın beşinde karanlık yatak odamın tavanına bakarken hâlâ bunu düşünüyor olacağımı biliyordum.

Gergin bir gülümsemeye dönüp kapıya doğru ilerledi. Bu rundu da —ki bu bugünlük sondu— kazandığı hissinden nefret etmiştim. Bu yüzden daha ben kendimi durduramadan skoru eşitleme çabasıyla ağzımdan iğneleyici bir söz fırlayıverdi.

"Hepsi bu kadar mı, *patron*?"

Yavaşlayarak durdu. Eklemlerini çatırdattı.

Zafer. Ancak tadı yalnızca birkaç saniyeliğine güzel gelmişti. Bir an sonra sakın ve pürüzsüz sesi soyunma odasını delip geçerek bana ulaştı.

“Yarı çıplak haldeyken bana patron demek konusunda dikkatli ol, Penelope,” dedi. “Yanlış bir fikre kapılabiliyim.”

Kapı her zamankinden daha yüksek sesle kapandı ve gürültüsü göğsümdeki boşlukta yankılandı.

Kahkahasını geçin. Sabahın beşinde *bunu* düşünüyor olacaktım.

BÖLÜM

On Bes

Penny

Şeytan Yamacı Lokantası geceleri uyumayan biri için hamburger ve acı kahve cenneti olan, yirmi dört saat açık bir işletmeydi. Yattaki ilk vardiyamın üzerinden üç gün geçmişti ve o zamandan beri her gece, önümde *Aptallar için Emlak*'ın bir kopyası ile acımasız şerit ışıkların altında, yapış yapış bir kabinde oturuyordum.

İlk bölümün ilk satırını sayamayacağım kadar çok kez baştan okumuştum. Bunun nedeni yalnızca işe resmi kıyafetlerle gidip yüzünü otobüs duraklarına reklam olarak yapıştırabilecek bir kadın olamayacağımı bildiğim için değildi. Aynı zamanda, tahmin ettiğim gibi Raphael'in son sözleri beynimde bir döngü halinde çalıp durduğundan kitabın içine giremiyordum.

Yarı çıplak haldeyken bana patron demek konusunda dikkatli ol, Penelope. Yanlış bir fikre kapılabiliyim.

Yumruğunun kıvrılışı. Omuzlarının duruşu. Bana bakarken çenesinin keskin çizgisi. Zihnimdeki görüntüsü öyle içgüdüsel ki pencereden karanlığın örtüsüne yeterince uzun süre bakarsam silüetini görebiliyordum.

Kısa bir süreliğine Raphael'in teninin altına işlemiştim fakat onun benimkinin altına işlediği kadar derine inemediğim kesindi.

Gerçekten acınası haldeydim. Karnımdaki kelebeklerin kanat çırpması için göğüslerimi sıkması, hafif bir sürtünme ve kibar bir tehdit yeterli olmuştu. Bu kadar toy ve seks açlığı çeken biri miydim?

Bir garson kahve fincanımı tazeledi ve soğumasına izin vermeden önce bir yudum aldım. Yakıcı sıvının beni göğsümde uğuldayan gergin histen uzaklaştıracağını umuyordum.

Ancak öyle bir etkisi olmamıştı.

Arkamda, kapının üstündeki zil çaldı. Buz gibi rüzgâr sırtımı okşayıp geçmiş ve onu insanın içini ısıtan kahkahalar takip etmişti. Arkamı döndüğümde bir grup kızın içeri doluştuğunu gördüm. Benim yaşlarımdalardı ve Noel Baba şapkaları ile ince topuklu ayakkabılarının muşamba zeminde çıkardığı sıra dışı seslere bakılırsa bir partiden yeni ayrılmışlardı.

Işıltılı elbiseli kız avuçlarını tezgâha vurdu. "Sahip olduğun her şeyi sököl bakalım!"

Kahkahalar lokantada dalgalanırken garsonlar ile diğer köşe kabinlerde oturan üç yalnız müşterinin dudakları eğilmişti.

"Cidden ama," diye inledi kırmızı etekli bir kız. Arkadaşının arkasından yaklaşıp kollarını beline doladı. "Üç saat sonra işe gideceğiz ve votkanın etkisini ancak hamburger ile patates kızartması silip süpürebilir."

Noel sabahı bir ailenin oturma odasına bakan bir yetim gibi hissediyordum. Gülümsemem kaybolana ve göğüs kafesimin arkasındaki boşluk yoğunlaşana dek karşımdaki koltuğun arkasından konuşmalarını izledim. Sanki onları ateşin önünde hediyelerini açarken seyretmiş ve yavaş yavaş içlerindeki sıcaklık ile mutluluğun camdan bana ulaşamayacağını fark etmiş gibiydim.

Gerçek şuydu ki dışarının soğuşunda hiçbir şeyim olmadan kalakalmıştım.

Bahse girerim bu kızlar, kot pantolonlarını paylaşıyor ve birbirlerine kendilerinden nefret eden erkeklere olan tuhaf takıntılarını itiraf ediyorlardı.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak lokantanın duvarına bakmaya geri döndüm. Karşı köşedeki kabinde oturan yaşlı bir adamın bana acıyormuş gibi gülümsemesini görmezden gelmiştim. Şeffaf camın arkasındaki imzalı futbol formalarını ve üç kişinin tanıdığı ünlülerin işletme sahibiyle el sıkışırken çekilmiş bulanık fotoğraflarını inceledim.

“Bekle... Sesini aç şunun!”

Kırmızı etekli kızın tezgâhın üzerinden atlayıp uzaktan kumandayı kaptığını görmek için tam zamanında arkama bakmıştım. Bakışlarım işaret ettiği yeri takip etti ve duvara monte edilmiş büyük televizyona takıldı.

Son Dakika Haberleri. Kelimeler, ifadesi ciddiyet dolu bir kadının altında kırmızı ve beyaz renklere yanıp sönüyordu. Sunucu kaşmir bir atkıya sarınmıştı ve yanmış bir binanın önünde, dudaklarını sıyıran mikrofonuyla duruyordu.

Arkamdaki kız ses düğmesine bastı.

“Bu gece binanın sahibinin Atlantic City İtfaiyesi’nden yangınla ilgili soruşturmayı durdurmasını istediği haberinin çıkmasından kısa bir süre sonra eski Hurricane kumarhanesi ve barının önündeyim.” Muhabir elindeki kâğıda baktı. “Barın sahibi Martin O’Hare ile birlikteyiz.” Kameranın açısı hemen yanında duran adamı gösterecek şekilde genişledi. “Martin, bize soruşturmayı neden sonlandırmaya karar verdiğini anlatabilir misin?”

Buz gibi bir farkındalık tenime yayılmış ve altında yatan her

şeyin ürpermesine neden olmuştu. İçimden dürtüsel olarak kalkıp kaçmak geliyordu ama plastik kabine yapışıp kalmıştım. Panik boğazıma tırmanırken sadece o tanıdık gözlere bakabiliyor ve tanıdık sesini dinleyebiliyordum.

“Öncelikle Atlantic City İtfaiye Teşkilatı’nın kadın ve erkek çalışanlarına en içten şükranlarımızı sunmak isteriz. Son birkaç gündür bu soruşturma için yılmadan çalıştılar. Bununla birlikte, kamu hizmetlerinin aşırı iş yükü altında olduğunu ve fonların yetersiz kaldığını göz önünde bulundurarak, vergi mükelleflerine yük olmayacak başka adalet yöntemlerini izlemeye karar verdik.”

“Hukuku kendi ellerinize aldığınızı mı söylüyorsunuz?”

Martin sert bir kahkaha attı. “Bizi haydut gibi gösteriyorsun, Claire.”

“Eh... söylediklerin kulağa biraz kötücül geliyor, sence de öyle değil mi? Neden bu işi emniyet güçlerine bırakmıyoruz? Ne de olsa ortalıkta serbest dolaşan bir kundakçı var.”

Martin gerginlikle gülümsedi. “Dediğim gibi, daha fazla müfettişin zamanını ya da vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamak istemiyoruz. Özel dedektif tutabilecek kaynaklara sahip olduğumuz için yeterince şanslıyız ve bu büyük şehrin sakinlerine saygımızdan dolayı bu yolu izleyeceğiz.”

“Peki ya özel dedektifiniz bu adamı yakaladığında?”

Martin’in gözleri kameraya kaydı. Televizyona doğru uzanan bakışları nemli tenimi yakıp geçmişti.

“*Bir adam olduğunu kim söyledi?*”

Görüşüm de kalp atışlarım gibi dalgalanıyordu. Ancak Martin O’Hare’in odağımın ortasındaki her şeyi bildiğini belli eden gözleri bir bıçak kadar keskindi. Haberler aniden gecenin karanlığını aydınlatan turuncu bir cehennemle keşildi. Hırçın alevler kırmızı

tuğlaları siyaha dönene dek yalıyordu. İşte oradaydı: Fevri ve acı dolu kişiliğimin özü tüm ihtişamıyla yerle bir oluyordu. Ve *ben de* buradaydım. Bir fincan kahve eşliğinde lanet bir lokantadan bunun oluşunu izliyordum.

Tanrım, benim neyim vardı böyle? Burada oturmuş saten kumaşlara sarılı bir canavarı takıntı haline getiriyor ve hiç arkadaşım olmadığı için kendime acıyordum. Sanki *kahrolası bir kaçak değilmişim* gibi davrandığım kesindi. Tüm hayatımı bir bavula doldurup sebep olduğum karmaşanın aksi yönüne giden ilk otobüse atlamamışım gibi.

Martin O'Hare biliyordu. Kumarhaneyi ateşe verenin ben olduğumu biliyordu ve tek umabildiğim kibriti çaktıktan sonra nereye kaybolduğumu anlamamış olmasıydı.

“Hey, iyi misin sen?”

İşıltılar, ince topuklu ayakkabılar ve yüksek sesler yanımdan geçip gidiyordu. Fakat ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlediğimi ancak tezgâha bir yirmilik attığım sırada garson kızın endişeyle bana dönen bakışlarından fark etmiştim.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım,” diye mırıldandım sokağa fırlamadan önce.

Gece eski Noel süslemeleriyle aydınlanmıştı. Vitrinlerdeki şeker kamışları kırmızı beyaz ışıltılarla parlıyor ve sokak lambalarına bağlanmış Noel Baba balonları kar tabakasının altından bana el sallıyordu. Botlarım buzlu zeminde kayarken yavaşlayarak durdum ve nefesimi beyaz bir buğuyla birlikte gökyüzüne doğru bıraktım.

Lanet olsun. Olmak istediğim son yer dairemdi çünkü odalar çok küçük, paniğimse kocamandı.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak. Her zaman yakalar.

Sanırım bunu aktığım kibriti bir votka şişesinin içine atıp Hurricane barının kapısına bırakmadan çok önce biliyordum.

Büyük Arayış'ıma ilk olarak bu yüzden başlamıştım. Gerçekten dolandırıcılıktan daha seçkin bir kariyer istediğim için değildi. Nedeni bunun daha kötüsüne geçmeden önce kullanılan bir tür uyuşturucu olduğunu bilmemdi. Bir kez bağımlısı olduğumda günahın daha derin, daha karanlık çukurlarına doğru sürüklenecektim. Bakın bana: Üç yıl içinde erkeklerin cüzdanlarını hafifletmekten binaları yakmaya geçmiştim.

Bu kadar derine inmeme asla izin vermemeliydim. Uzun zaman önce temiz bir hayata başlamam gerekirdi.

Cildim karıncalandığında gökyüzüne baktım ve ilk yağmur damlası ağır bir şıprıtiyla üstdudağıma düştü. Ardından bir tane daha düşmüştü, sonra bir tane daha. Saniyeler içinde, Tanrı sanki bilye koleksiyonunu üzerimize fırlatıyormuş gibi bir fırtına başlamıştı.

Bir an sonra gökyüzünü aydınlatan bir şimşekle irkildim.

Kahretsin. Bir bu eksikti.

Nefesimi tutarak kitabımı göğsüme bastırdım ve çenemi ıslak paltomun yakasına saklayarak en yakın sığınak olan büyük boy telefon kulübesine doğru koşmaya başladım. İçeri girip sırtımı kapıya yasladım.

Saniyeler sonra gök gürültüsünün gümbürtüsü telefon kulübesinin cam duvarlarını titreterek içeri sızmıştı. Bayat, nemli havayı ciğerlerime çektim ve bacaklarımın altımda bükülmesine engel olmaya çalıştım.

Kıyılarda nadir görülen gök gürültülü bir fırtına için onca zaman varken *şimdi* mi olmalıydı?

Bir başka keskin ışık parıltısı kulübeyi doldururken umutsuzca

dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım. Saçlarımı sıktım ve ardından ampulün titrek ışığının altında kitabımın ıslanıp ıslanmadığını kontrol ettim.

Neyse ki kütüphaneden aldığım için dışı koruyucu plastikle kaplanmıştı. Bunu önemsiyor olmamdaki ironi acı bir kahkaha atmama neden olmuş ve bu kahkaha bir sonraki gök gürültüsünün içinde eriyip gitmişti.

Kahrolası aklımı kaybediyordum.

Gözlerimi kapattım ve başımı birkaç saniyeliğine kapıya yasladım.

Kabinin içinde düzensiz nefeslerim karbondioksite dönüşüyor ve kulübenin camlarındaki yağmur damlaları kırmızı, beyaz ışıkları bozuyordu. Bir sonraki şimşek için gözlerimi sıkıca kapattım. Gümbürtü sona erdiğinde donuk bakışlarım ankesörlü telefonun arkasındaki yüzeye yapışmış bir şeye takılmıştı. Tanıdık bir şeye. Görüşümü netleştirmek için kirpiklerimi kırptırdım, ardından ileri atılıp onu tutturulduğu yerden çekip aldım.

Mat siyah bir kartın üzerinde altın kabartmalı harfler ve ipeksi siyah rakamlarla basılmış bir numara vardı. Bir kahkaha daha attım fakat bu seferkinin bıraktığı tat o kadar da buruk olmamıştı.

İsimsiz Günahkârlar.

İlk İsimsiz Günahkârlar kartımı bulduğum gece hafızama kazınmıştı. On üç yaşındaydım ve Nico o gece kumarhaneye gelmediği için Visconti Grand'ın banyosunda saklanıyordum. Kart, yansımamın biraz yukarısına, aynanın hemen kenarına sıkıştırılmıştı. Onu cebime atmaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama yapmıştım.

O gece, yatak odamın tavanına yansıyan araba farlarının parlaltısına bakarken, birden kartın bende olduğunu hatırlayıvermiş-

tim. Aşağıya indim ve kanepede sızmış olan babamın karşısındaki koltuğa oturup numarayı aradım.

Kadının sesi robotikti ama yine de şimdiye kadar duyduğum en yumuşak sestti. Annem gibi sözümü kesmiyor, babam gibi bana bağırıyordu. İçimi dökmek istememi sağlamıştı. Nihayet konuşabileceğim biri varmış gibi hissediyordum.

Sonraki beş yıl boyunca yardım hattını bir günlük gibi kullandım. Bu anonim hat benim güvenli sığınağımdı. Ailemin sarhoş kavgalarından yakındığım ve Nico'dan öğrendiğim yeni numaraları anlattığım bir alan.

Konuşan kadının gerçek bile olmadığını biliyordum ama Atlantic City'ye giderken onu geride bıraktığım için kendimi suçlu hissetmişim.

Başparmağımı dokulu başlığın üzerinde gezdirdim ve altdağımı dişlerimin arasına aldım. Bu, Sahil'e döndüğümünden beri gördüğüm üçüncü karttı. İlkini evimde, ikincisiniyse hastane odamdaki İncil'in sayfaları arasına sıkıştırılmış halde bulmuştum.

Kolalı yatak çarşafıların üzerine düşen kartla aklıma bir düşünce girivermişti ve aynı düşünce şimdi yine aklıma geliyordu.

Dindar insanlar günahlarını itiraf ederlerdi, değil mi? Belki ben de aynısını yaparsam, günahlarımın beni aşağıdaki cehennem kızgın çukurlarına sürüklemek için ayak bileklerimi çekiştirdiklerini hissetmezdim. Belki yardım hattını amacına uygun kullanırsam, her kalp atışında beynimde yankılanan ateşin uğultusunu duymaz ya da belki başımı her hızla çevirdiğimde dumanın kokusunu almazdım.

Ama ben Tanrı'ya inanmıyordum. Annemin kafasını patlattıklarında o neredeydi? Ya da babam mutfak köşesinde sıra kendisine geldiği için ağlarken?

O gece Tanrı onları kurtarmamıştı ve kesinlikle beni kurtaran da o değildi. Şanstı. Bunu boynumdaki sıcak, ağır tılsımda hissetmiştim. Tüm vücudum gökyüzündeki koca adamın sesiyle değil; kayan yıldızlarla, at nallarıyla ve yedi rakamıyla uğulduyordu.

Ancak bu beni ahizeye uzanmaktan ya da başka bir şimşekle birlikte irkilirken onu kulağıma sıkıştırmaktan alıkoymadı. Ben daha ne olduğunu anlamadan gözümü kısarak rakamlara bakmış ve tanıdık numarayı tuşlamıştım.

Üçüncü çalışına dek nefesimi tuttum.

Klik.

“İsimsiz Günahkârlar’a ulaştınız,” dedi eski dostum. “Lütfen sinyal sesinden sonra günahınızı bırakın.”

Duraksadım. Ahizeye doğru ağır bir nefes verdim ve elimi sırlıslıkla saçlarımda gezdirdim. Günahım *tam orada*, boğazımın arkasında sıkışmış haldeydi. Daha uzağa gidemeyecek kadar kalın bir düğümdü ve bana zarar veriyordu. Gitgide büyüyüp yoğunlaştığını ve nefesimin onu aşmak için zorlandığını hissedebiliyordum.

Neden beni yargılayacakmış gibi hissediyordum? Tanrı aşkına, kadın gerçek bile değildi.

Gözlerim elimdeki kitaba kaydı. Sırtına yapıştırılmış etikete baktım. *Atlantic City Halk Kütüphanesi'nin malı.*

Titrek bir kahkaha attım ve bakışlarımı çatıya vuran yağmura çevirdim.

“Kütüphaneden üç kitap ödünç aldım ve onları asla iade edemeyeceğim.”

BÖLÜM

On Altı

Rafe

“Hiç âşık oldun mu?”

Ön camımdan kayıp giden yağmur damlalarına bakarak iç çektim. Bu kadın bütün gece bana aptalca sorular sorup durmuştu.

Ölüm cezasına çarptırılmış olsaydın son yemeğin olarak ne seçerdin?

Eğer bir pizza malzemesi olsaydın, ne olurdu?

İnsan düşünceleri olan bir çilek mi yoksa çilek düşünceleri olan bir insan mı olmak isterdin?

Şu anda kendi arabamdan başka bir yerde olan bir insan olmayı tercih ederdim. Ancak tabii ki hafifçe gülümsedim ve başımı iki yana salladım. “Korkarım hayır, Cleo.”

Dikkatimi tekrar yola vermeden önce gözlerindeki heyecan kıvılcımını yakalamıştım. *Yanlış cevap.*

Telefon ekranının ışıltısı yüzüne yansıyor ve çılgınca bir şeyler yazarken çıkardığı ses radyodaki seksenlere ait Noel şarkısının uğultusunu bastırıyordu. Grup sohbetini randevumuzla ilgili son gelişmelerle güncellediğine şüphe yoktu.

Bazen ailemdeki diğer tüm erkeklerin yaptığını yapmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyordum. Kadınları hiç acımadan becerip bir kenara fırlatmanın. Ancak soyadını bile hatırlayamadığım bir kadının içine aletimi daldırma fikri... medeniyetten yoksun hissettiriyordu. Bu hayvanat bahçesindeki hayvanların ve kuzenlerimin yaptığı bir şeydi. Gerçek erkekler bu şekilde davranmazdı.

Hayır, bir kadını yatağa atmadan önce her ne kadar çoğu zaman yemek masasında dönen muhabbet umurunda olmasa da ona yemek ısmarlayarak kendime işkence etmeyi tercih ediyordum.

Angelo, aletimi içlerine gömmeden önceki süreyi uzatarak kadınlara ilişkimizin daha fazlasına dönüşeceğine dair boş bir umut verdiğimi düşünüyordu. Aynı fikirde değildim. Asla evlenmeyeceğim ve niyetimin ne olduğu konusunda en başından beri *fazlasıyla* şeffaf davranıyordum.

Bir randevuya çıkardığım her kadını aynı şekilde uyarırdım. Mum ışığında bir gece geçireceklerdi, ben de onlara için Beyaz Atlı Prens'i oynayarak ilgiyle gülümseyecek ve boş monologlarına katlanacaktım. Ardından, ipek çarşaflarımda ter atıp kulağıma, yapacakları bütün o edepsiz şeyleri haykırdıktan sonra benden bir daha asla haber alamayacaklardı.

Bir gece asla ikiye dönüşmezdi. Milyon yıl geçse bile mümkün değildi. Ancak yine de bu katı ve kesin kural çoğu kadın için bir sınırdan çok meydan okuma gibi görünüyordu ve koltuğumdaki de buna dahildi.

Arabayı yavaşlatıp Cleo'nun Ana Caddedeki evinin önünde durdum ve motoru kapattım. Sessizlikte, arabamın tavanının diğer tarafında kopan gök gürültüsü daha da yüksek sesle duyuluyordu.

“Bu keyifli akşam için teşekkür ederim,” dedim usulca.

Beklenti aramızda çatırdıyor ve Cleo’nun kısa siyah elbisesinden fırlıyordu. Bakışlarım elbisenin eteklerine dolanan ellerine kaydı. Derin bir iç çekmek üzereyken yeniden kendime engel oldum.

Genellikle kolumu koltuğunun baş desteğine yasladığım kısım burası olurdu. Dudaklarına kahve içmeye davet edilmekle ilgili bir şeyler mırıldanırken elimi kalçasından yukarı kaydırırdım. Fakat garip bir nedenden ötürü, bu gece bunu yapma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Belki bir haftadır kötü giden işler yüzünden bitkin düştüğüm-den, belki de o elbisenin altında ne olduğunu gerçekten umursamadığımdandı.

Dikkatli bakışları altında bir avucumu ağzıma götürüp başımı koltuğuma yasladım. Belki de çıktığım kadınların tipini değiştirmem gerekiyordu. Dokuz yıldır, muhtemelen bir polis karakolunda kafama silah dayasanız da tanımayacağım sıradan esmerleri seçip duruyordum.

Ancak onları seçmemin nedeni benim tipim *olmamalarıydı*. Onları becermek ve unutmak kolaydı. Eğer gerçekten hoşlandığım tipte kadınları seçseydim... bu tehlikeli olurdu.

Bir sonraki şimşek kızıl saçları ve dantelli iç çamaşırlarını beraberinde getirmişti.

Yüce İsa. Birden kendimi sıcaktan kavrulmuş gibi hissederek kapıyı açtım ve yağmura doğru bir adım attım. Arabanın etrafından dolanırken hemen arkama park etmiş zırhlı aracın ön camından Blake gözüme çarptı. Göz kırptı, ardından ellerinden biriyle bir delik yapıp parmağını içine sokup çıkardı. Ah, sevişmek için evrenselleşmiş o işaret.

Griffin ya da diğer adamlarımdan birinden gelse gülerdim ama Benny fiyaskosundan beri bu şerefsiz zaten ince bir buzun üzerinde yürüyordu. Yanımdaki kadın için yolcu kapısını açtım ve üzerine eğildiğimde nefesi kesilse de fark etmemiş gibi yaptım.

Yalnızca şemsiyeme uzanmıştım.

Elimi uzattım ve kendimi yeniden gülümsemeye zorladım. “İzninle.”

Fırtınadan korunarak ön kapısına doğru beş sessiz adım attık.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı far ışıklarına gözlerini dikmiş endişeli bir geyik gibi bana bakarak. “Evim burası. Tabii sen... bilirsin, kahve içmeye falan gelmek ister misin?”

Cidden bu kadın aptalca sorular sormayı *bırakmıyordu*. Saat sabahın üçü olmuştu bile ve yatak başlığının arkasındaki çiçek desenli duvara bakarken onu polyester çarşaflarının üzerinde domaltma fikri beni azdırıyor dersem yalan olurdu.

Odağımı başının üzerinden yolun karşısına kaydırdım. Sinir bozucu bir şekilde, yukarı çıkmak istemememin gerçek nedenini biliyordum ve bunun işle ya da esmerlerden sıkılmakla hiçbir ilgisi yoktu. Fakat gerekçem öyle saçmaydı ki gerçek olmadığını kendime kanıtlamak için neredeyse içeri girmek istiyordum.

Bir başka şimşek ana caddeyi aydınlattı. Yoldaki su birikintileri, vitrinler ve karşıdaki büyük telefon kulübesinin camı gibi parlak yüzeylerden üzerimize yansımıştı. Kırmızı bir parıltı –bu kez gerçektir- gözüme çarptı ve gözlerimi kısarak bakışlarımı üzerine diktim.

Kesinlikle olamazdı.

“Rafe?”

Dikkatim tekrar Claire’e yöneldi. Yoksa Clara mıydı? Her neyse. İsimlerini hatırlayamadığım zaman, onlara yalnızca tatlım

derdim. “Çok üzgünüm tatlım ama yarın güne erken başlamam gerekiyor.”

Umutlu gülümsemesi düştü. “Yukarı gelmiyor musun?”

Hayır, yolun karşısına geçip halüsinasyon görmediğimden emin olmak için aletimin yalanmasından feragat edecektim. “İnan bana tatlım, ben senden daha üzgünüm.” Bir şimşek daha çaktığında kızıl saçları ve parlayan mavi gözleri kısacık bir an için yeniden görmüştüm. Söylediğim aptalca şeyle ilgili anlık dikkat dağınıklığımı suçluyordum. “Bunu bir ara tekrar yapalım.”

Sözcükler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman olmuştum ve gözleri Vegas sokakları gibi parlayınca her şey daha da kötüleşmişti. Çabucak bahanelerimi sıraladım, onun güvenli bir şekilde ön kapısının ardına geçmesini bekledim, sonra adımlarımı yolun karşısına doğru çevirdim.

Telefon kulübesine yaklaştığımda, yağmurdan ıslanmış camın ardından bakışlarım onunkilerle buluşmuştu. Nedense göğsümde bir huzursuzluk kıvılcımı çaktı. Neydi o söz? Şeytanı anarsan karşında belirir ya da öyle bir şey miydi?

Şeytan bu gece sırlıskılandı ve elinde göğsüne bastırdığı sarı bir kitap tutuyordu.

Şemsiyeyi kapatıp kulübenin kulpuna uzandım. Camın diğer tarafında Penelope’nin de elini uzattığını görmüştüm. Kapıyı kapalı tutma çabası acınasıydı ve kapıyı açarken neredeyse hiç uğraşmama gerek kalmamıştı.

Onu ayağımla açık tutarak kollarımı üstteki metal çerçeveye yasladım ve gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin verdim. Sırlıskılam olmuştu. Tüylü paltosu *ASPCA** reklamlarındaki sokak

* *ASPCA* (American Society for the Prevention of Cruelty to Animals) yani Amerikan Hayvanlara Karşı Zulmü Önleme Derneği, hayvanlara karşı şiddeti önlemeyi amaç edinmiş kâr amacı gütmeyen bir kuruluştur. (ç.n.)

köpeklerine benziyordu ve saçları o kadar fazla ıslanmaktan artık bakırdan çok pas rengindeydi.

“Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun? Yağmura yakalandığında sokağın köşesinde çalışmıyordun herhalde, değil mi?”

Sessizlikle karşılaştım.

Bakışlarım yüzüne kazınmış panik ifadesinde yoğunlaştı. “Neyin var?”

Yine cevap gelmemişti. Gözlerimi boş sokakta gezdirdim, ardından içeri girip kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Çenesini kavradım. “İkinci kez sormaya niyetim yok, Penelope.”

Bir yıldırım içeriyi ışıkla doldururken dudaklarından titrek bir nefes kaçtı. Çenesi başparmağıma doğru kasılmış ve farkına vardığım şey tedirginliğimi soğuk bir kova suyla yıkayıp götürmüştü.

Parmaklarımın yüzünden aşağı kaymasına izin verdim ve güldüm. “Küçük bir şimşekten mi korktun? Lütfen, yıldırım çarpma ihtimali milyonda birdir.”

Gülme sırası ondaydı. Gürültülü ve acı bir kahkahaydı bu. Duvarlardan yankılanan sesiyle birden buranın ne kadar küçük olduğunun farkına varmıştım.

“Seni eve bırakayım.”

“Yürümek istemiyorum.”

“O zaman arabamla bırakırım. Dairenden otuz saniye uzakta-
yız, uyuşuk şey.”

“Git buradan.”

Yüzümdeki eğlenen ifadeyi elimin tersiyle silerek kapıya yaslandım ve onu inceledim. Şimşek kulübeyi aydınlattığında omuzları beklentiyle gerildi ve parmakları yanında yumruk haline geldi. Nefes nefese fısıldayarak saymak için dudaklarını aralamış ve

yediye geldiğinde gök gürültüsü iki büklüm olmuş omuzlarının üzerinden geçip gitmişti.

Titremesi boynundaki gümüşün yansımasına neden oluyordu. Homurdandım. “Ciddi olamazsın.”

Tek gözünü açtı ve bana dik dik baktı. “Ne?”

Başımla kolyesini işaret ettim. “Milyonda bir olduğunu düşünüyorsun.” Gözlerimi devirdiğimi saklamaya bile çalışmamıştım. “Buna inanmak için ne kadar kendini beğenmiş olmak ger-”

“Ben kendini beğenmiş *değilim*.” Titreyen parmakları savunurcasına kolyesine gitti. “Şanslıyım.”

“Evet çünkü yıldırım çarpması büyük şanstır.”

Başını iki yana sallayıp dört yapraklı yoncayı zincirde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

“Şans sadece başına iyi şeyler gelmesiyle ilgili değildir, ihtimallerin senden yana olmasıyla da ilgilidir. Her zarda altı vardır, değil mi? Herkes altı atabilir ancak şanslı insanların altı atma ihtimali diğerlerine göre daha yüksektir.”

“Ve bu mantıkla, şanslı insanlara yıldırım çarpma olasılığı da daha yüksektir,” diye cevap verdim usulca.

Başını onaylarcasına salladığında alaycı bir nefes aldım. “Şans diye bir şey yoktur, Penelope. İyi, kötü ya da başka türlü. Bunu sana kaç kez kanıtlamam gerektiğinden emin değilim.”

Şimdi diğer gözü de açılmış ve bana kuşkulu bir ifadeyle bakmaya başlamıştı. “Sen kumarhaneler kralısın. Şansa *nasıl* inanmazsın?”

“Çünkü ben mantıklı bir insanım.” *Bu bir yalandı.* “Kanıtlanmış olasılık ve istatistik bilimine inanıyorum. Gezegendeki her bir insanın altı atma ihtimali aynıdır. Matematik bu. Tanrım, bahse girerim ojeni de burcuna göre ayarlıyorsundur ve Merkür retrodayken evden çıkmıyorsundur.”

Kaşlarını çattı. “Komikmiş.” Gözleri yanımdaki şemsiyeye kayd ve arkalarında muzip bir şeyler dans etti. “Aç o zaman.”

“Ne?”

“İyi, kötü ya da başka türlü bir şansa gerçekten inanmıyor-san,” diye alay etti benimkini taklit etmek için olduğunu tahmin ettiğim sert bir sesle, “o zaman şemsiyeyi aç.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Çatıya vuran yağmura baktım. Kahretsin, beni bu noktada alt etmişti. Kapalı bir alanda şemsiye açmaktansa kendi şakağıma karşı Rus ruleti oynamayı tercih ederdim. Bir telefon kulübesinin kapalı alan sayıldığından bile emin değildim ama bunu öğrenmeye niyetim de yoktu.

Bir sonraki yıldırım daha iyi bir zamanda gelemezdi. Batıl inançlardan bahsederken dikkati dağılan Penelope, bir sonraki gök gürültüsüne kadar saymayı unutmuş ve bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Bir çılgılık attı ve dengesini sağlayabilmek için bir elini göğsüme koydu. Sıcak avucunun ağırlığı altında kaslarım gerilmişti.

Belki saat sabahın üçünü geçtiğinden belki de gerçekten aklı-mı kaçırdığımdan elimi onunkinin üzerine kaydurdum.

“Şşşt,” diye mırıldandım parmaklarımı avucunun içine doğru kıvrarak. “Yakında duracak.”

Gözlerini kocaman açarak dikkatini gömleğimden aşağıya, elimin onunkini kavradığı yere kaydırıldı. Ağır nefesi telefon kulübesinin dört duvarını da dolduruyordu. Buhar vücutlarımızdan yükselip cama tırmanıyordu ve artık diğer tarafta ne olduğunu göremiyordum. Sadece yanımda, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda titreyip duran temkinli ve sırlıslık Penelope vardı.

Tenimin altında yakıcı ve sıcak bir zehir dönüp dolaşıyordu.

Ne düşünüyordum ki? Bir pazar yürüyüşüne çıkmış gibi tele-

fon kulübesine girivermişim. Sanki son üç gündür her saat en az bir kez yarı çıplak vücudunu düşündüğüm kadınla kendimi ufacık bir kutuya hapsedmiyormuşum gibi.

Şimdi o dantelli sutyeniyle aramda ne duracaktı? Üzerindeki birkaç kat ıslak giysiyi on saniyeden kısa sürede çıkarabilirdim. Kendimi *pervasız* hissediyorsam beş.

Şehvet, aletimin ucuna kadar inen bir elektrik akımı gibi çatırdayıp gürlüyordu. Kupa Kraliçesi saçmalığını siktir et. Felaket kartım olmasa bile, bu kadın benim için kötüydü. Kendi üzerimdeki kontrolüm ve imajım için kötüydü. İri, mavi gözlerindeki meydan okuma kıvılcımı bile beyefendi maskemi yırtıp onu bütünüyle yiyip bitirmek istememe neden oluyordu.

Boğazımı temizledim ve elini bıraktım. Nedeni kısmen gömleğimin *Tom Ford* olması, kısmen de avucunun göğsümdeki yumuşak hissinin aletimi sertleştirmesiydi.

“Madem bu kadar şanslı olduğunu düşünüyorsun, bir oyun oynayalım.”

Gözleri kısıldı. İhtiyat merakla savaşıyordu. “Ne oyunu?”

Heyecanını gizleyememesi karşısında kendimi tutamayıp pantolonumun cebinden bir zar çıkardım. Havaya fırlatıp yakaladım ve parmaklarım kapalı bir şekilde avucumu yukarı doğru çevirdim. “Sayıyı tahmin et. Eğer haklı çıkarsan, şanslı olduğunu kabul edeceğim.”

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bana inanman için tek gereken bu mu?”

Tabii ki değildi. Ancak bir şimşek daha başının yanındaki cam bölmeyi aydınlatmış ve o hiç irkilmemişti.

“Elbette.”

“Peki ben ne kazanacağım?”

“Övünme hakkı.”

Gözlerini devirdi. “Ve?”

Güldüm. “Yüz dolar.”

Bir gürültü daha koptu ancak farkına bile varmamıştı. “Dört.”

“Biraz düşünmek istemediğine emin misin?”

“Düşünmeme gerek yok. *Biliyorum.*”

Birden bu kızı bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu anlamıştım. Fiziksel olarak benim tipimin sözlük tanımı olması bir yana, tenimin altından bana pençelerini geçiren şey kendine olan güveniydi. Kendini beğenmişliğin sınırındaydı ve bu da kendi içinde bir meydan okuma oluştuyordu. Görünüşe göre onu mümkün olan her şekilde alt etmenin tatminini arzuluyordum.

Parmaklarımı açtım.

Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler neşeyle dans ediyor, benimkilerse inançsızlıkla dolup taşıyordu.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Sinsi bir sırıtışla elini bana uzattı. Bu ifadeyi yüzünden –belki de kendi ağzımla– silmek istiyordum.

Banknotu gereğinden fazla bir güçle avucuna çarptım. Neyse ki parayı sutyenine değil cebine sokmuştu.

Hava heyecanıyla dolup taşıyordu. Cama yaslanıp boynunun yumuşak kıvrımını ortaya serdi, ardından kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. “Üç olan kazansın mı?”

Güldüm. “Şansını zorluyorsun.”

“Ah, hadi ama. Birkaç dolar daha kaybetmeyi göze alabilirsin. İki yatı ve Karayipler’de kocaman adası olan bir milyardersin.” Başını sokağa doğru salladı. “Muhtemelen sadece arabanın orta konsolunda bile bin dolar kadar bozuk paran vardır.”

Gözlerim kısılmıştı. “Beni Google’den falan mı araştırdın? Ya da öyle bir şey?”

Gülüşünün sesiyle aramızdaki hava değişmişti. Tadından ve pantolonumun içinde nasıl hissettirdiğinden hoşlanmamıştım.

“Öyle bir şey,” diye fısıldadı.

Sikeyim.

Bakışlarıma olması gerekenden daha uzun süre karşılık verdi. Sinsi gülümsemesi güzel yüzünde keyiften eser kalmaya denk dudaklarından yavaşça kayıp gitti.

Beni araştırmış mıydı? Bu neden içimde karanlık bir zevk dalgası yükselmesine neden oluyordu? Belki de beni düşündüğü anlamına geldiği içindi.

Gerçi onun beni benim onu düşündüğüm gibi düşündüğünden şüpheliydim.

Yarı çıplak ve elleri o kremle kaplıyken.

Görüntü bugün milyonuncu kez göz kapaklarımdan arkasında yanıp söndü. Kendimi durduramadan aramızdaki mesafeyi kapattım ve avucumu başının üstündeki duvara yasladım.

Ben yaklaştıkça kasılmıştı. Bir başka gök gürültüsü kulübe-yi sarsarken boğazıma doğru sıcak, titrek bir nefes verdi. Bunu kasıklarımın bir kurşunun ağırlığı gibi hissederken elimi duvara biraz daha sert bastırdım.

Taksi şoförlerinin ve ucuz fahişelerin yıpranmış kartvizitlerine bakarak ona sormamam gerektiğini bildiğim bir soru sordum.

“Hiç âşık oldun mu, Penelope?”

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Randevuya çıkardığım kadının bana sorduğu son sorulardan biri olması ve hafif bir merakın karışımıydı, sanırım. Bazen bir kadının büyüdüğü küçük kasabaya geri dönmesinin nedeni kırık bir kalp olurdu. En

azından, annemin yılın bu zamanlarında izlediği boktan *Hallmark* filmlerinin çoğuna göre öyleydi.

Penelope'nin gözleri benimkilere kaydı ve temkinli bir ifadeyle onları inceledi. "Bu da başka bir oyun mu?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman hayır."

Küçük bir rahatlama titreşimi göğsümün karanlığında bir mum gibi dans etmeye başladı. Gülünç durumdaydım. Bu kadının hiç âşık olup olmaması umurumda bile olmamalıydı. Değildi de zaten.

"Neden?"

Sanırım cevabı biliyordum. Yirmi bir âşık olmak için uygun bir yaş değildi. Fakat beni şaşırtarak çenesini havaya dikti ve gözlerimin içine bakarak bana hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Kadınlar âşık olmaz, tuzağa düşerler."

Nefesimi bıraktım ve çilekli şampuanının sarhoş edici kokusundan uzaklaşmak için duvardan destek aldım. Ceketinin göğsüne sürtünen nemli sıcaklığından uzaklaşmak için... Ancak soğuk cam kapıya yaslandığımda bile ondan uzaklaşmam mümkün değildi. Bir elli boylarında olabilirdi ama bu alanın her santimini dolduruyordu ve havayı öyle yoğun, öyle tatlı hale getiriyordu ki kulübe kenarlarından patlak verebilirdi.

Onu kimin incittiğini merak ediyordum. Kendi yaşında bir çocuktuktu belki de. Şüphesiz odası evinin bodrum katında olan sivilceli bir çocuktuktu. Kısa bir süre için aptalca da olsa acaba ben de o çocuğu incitmeli miyim diye düşündüm.

"Bu aşka karşı çok çarpık bir bakış açısı, Penelope."

"Peki ya sen?" Penelope'nin sesiyle bakışlarım yağmur damlalarıyla lekelenmiş çatıdan aşağı kaydı. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Güldüm. Ona gerçeği söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim, kendi kardeşlerime bile. Çünkü söylersem, başka bir şeyi, daha büyük bir şeyi itiraf etmek zorunda kalırdım.

Kupa Kralı'nı değil, Karo Kralı'nı seçmiştim.

Callie'ye verdiğim cevabı vermek çok daha kolaydı. *Yoksa Cora mıydı?*

“Korkarım hayır, Penelope.”

Alçak ve yavaş bir nefes verdi. Soluğu kaburgalarımın altına sızıp oradaki boşluğu doldurmuştu. Kayıtsız ifadesini okuyamıyordum ama gözleri daha sıcak bir şeyle parlıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde kalbim hızla kaburgalarıma çarptı.

Yağmur saçlarından gürültülü, yapışkan damlalar halinde mokasenlerimin üzerine düşüyordu. Dışarıda, arabalar ana caddenin ıslak kaldırımlarında kayıyor; lastikleri belli belirsiz bir gürültüyle dönerken farları yağmurla ıslanmış camları yıkıyordu. Parçalı sarı parıltıları Penelope'nin yüzüne düşmüştü.

Bakışlarım dolgun, ayırık dudaklarına; ardından yutkunurken hareketlenen boynunun kıvrımına indi.

“Fırtına durdu,” diye fısıldadı.

“Beş dakika önce.”

Kitabını kolunun altına sıkıştırarak bana doğru bir adım attı. “Gitmeliyim.”

Göğsünün benimkine sürtünmesiyle çenem gerilmişti. Hareket etmediğimi fark edince kaskatı kesildi ve temkinli bir şekilde bana baktı.

Damarlarımda tanıdık bir his dolaşıyordu. Karanlık ve tehlikeliydi, ayrıca rasgele bir perşembe akşamında kanımda yeri yoktu. Zihnimdeki gölgelerden sızan sadist düşünceler de orada olmamalıydı.

Başımı yana eğdim. Ellerimi ceplerime sokup yumruk haline getirdim.

“Ya gitmene izin vermezsem?”

Bu bir tehditten çok bir soruydu.

Sanırım.

Ancak her ne ise dudaklarımdan çıkmış olmamalıydı.

Kaşlarını çatması, iri gözlerinde yükselen korkuyu gizlemek için yeterli olmamıştı. Çenesini havaya dikti ve “Seninle savaşırım,” dedi.

Başparmağım dudaklarımdan üzerinde kayarken aldığım karanlık zevki gizliyordu. Bu kadın bu güveni nereden alıyordu? Tanrı aşkına, kafasının tepesi gömleğimin üçüncü düğmesine ancak ulaşıyordu. Eğer... *ona arzuladığım her şeyi yapmaya karar verseydim*, bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derimin altında hem heyecan hem de huzursuzluk uğulduyordu. “Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

Ne halt ediyorsun, Rafe? Bu kızla her etkileşimim bir oyuna dönüşüyor gibi görünüyordu. Bu seferki daha çok intikam gibi hissettirmişti. Tıraş losyonumu sürdüğü için. Bir beyefendi olmamı isteyip istemediğini sorduğumda reddettiği için. Onun beni rahatsız ettiği kadar ben de onu rahatsız etmek istiyordum. Ancak bu oyun zar atmaktan ya da gönülsüz bir bahisten daha riskli geliyordu.

Ve kazananın ben olacağımı kesin olarak söyleyemezdim.

Sikerim böyle işi.

Kendi eğlencem için kadınları korkutan bir adam hiçbir zaman olmamıştım. Bu şekilde olmazdı. Yalnızca yorgun ve azgındım. Muhtemelen buradaki oksijen eksikliğinden dolayı aklımı kaçıırıyordum. Tam gülerek kenara çekilmek üzereydim ki Penelope'nin gözleri kemerimin altına kaydı.

Kanım anında ısınmıştı. Aptal kız. Herhangi bir oyunu oynamanın ilk kuralı, rakibinizin bir sonraki hamlenizi görmesine asla izin vermemektir. Hızlı olduğu konusunda ona hakkını teslim etmem gerekiyordu. Fakat ben daha hızlıydım. Dizi kasıklarım-la buluşmak için havaya fırlarken benim dizim de aynısını yaptı. Bacağımı onunkilerin arasından geçirdim ve Penelope'yi arkasındaki duvara yasladım.

Kalbim kazanmanın verdiği adrenalinle çarparken, bedenimi onunkine bastırdım. Boğazımın derinliklerinde muzaffer bir kahkaha yankılanmıştı.

“Çok yavaşsın, Penelope. Şimdi ne olacak?”

Cevap vermedi. Geçen her ağır saniyede sıcak, keskin bir farkındalık içimi ürpertiyordu. Tırnaklarını kollarıma bastırdı. Buhar gibi sıcak nefesi boynuma vuruyordu. Bacağıma değen kadınlığının sıcaklığı ve tam merkezinde atan hızlı, titrek nabız...

Sikeyim.

Camdan aşağıya doğru süzülen bir yağmur damlasına bakarak yavaş ve derin bir nefes aldım. Damarlarımı yakan şehveti bastırmak için yeterli olmamıştı.

Yapma, Rafe.

Yapmayacaktım. Sürtünmeden dolayı inlemesi umuduyla dizimi bacaklarının arasında daha derine kaydırmayacaktım. Onu ensesinden tutup dudaklarını kendime doğru çekmeyecek ve uka-la ağzının tadını keşfetmeyecektim.

Elbette bunu yapmak çok kolay olurdu. Vücut ısısı, yağmur ve karanlıktan oluşan baş döndürücü bir karışım bizi dış dünyadan koruyordu. Bu kadına bir çırpıda sahip olabilirdim. Onu bir randevuya çıkarmam gerekmez; benden, ondan ve kendi vicdanımdan başka kimsenin bundan haberi olmazdı.

Birden Penelope'nin kalçaları öne doğru hareketlendi ve kadınlığı bacağımın üzerinde hafifçe kaydı.

Karnım kasılmıştı. "Yapma."

Sıktığım dişlerimin arasındaki boşluktan gelen keskin bir uyanıydı bu.

Bu sefer daha bilinçli bir şekilde yeniden hareket etti. Çenesini havaya dikerken ıslak saçları boğazımı gıdıklamıştı.

"Yoksa ne olur?"

Sorusu neredeyse bir fısıltıdan ibaretti ama ses tellerini koparmak istememe neden olan bir küstahlıkla dolup taşıyordu. Bu ses tonunun sikime yaptığı şey yasadışı olmalıydı.

Kanım hem şakaklarımda hem de aletimde zonkluyordu. Zihnim kötü düşüncelerin içinde yüzmeye, dilim aldığım kötü kararların tadıyla acılaşmaya başlamıştı.

Bu kadından uzaklaşmalıyım. Felaket kartım olsun ya da olmasın ondan hiçbir hayır gelmezdi. Ancak uzaklaşırsam başlattığım oyunu kaybederdim.

Ve ben kaybetmekten *hoşlanmazdım*.

Hayır. O bir çocuktü ve ben de onun patronuydum. Sahip olduğum tüm otokontrolü toplayarak kendimi vücudundan uzaklaştırdım ve sokağa çıktım.

Bir lamba direğinde yavaşça sallanan sönük Noel Baba'ya bakarak pantolonumu ve gömleğimi düzelttim. Aralık ayının nemli havasını ciğerlerime çektim. Gökyüzünden düşen yağmur damllalarıyla serinlerken kafam dağılmış ve sağduyum bana geri dönmüştü.

Tanrım, kesinlikle çizgiyi aşmıştım. Sanırım zorunluluktan da olsa sürekli bir arada olmak ve şımarık davranışlar en akli başında adama bile bunu yaptırıyordu. Yine de özür dilemeliydim. Bu Penelope olsa bile bir kadına bu şekilde davranılmazdı.

Arkamdan telefon kulübesinin kapısı çarparak kapandı ve ağır ayak sesleri diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Ellerimi ceplerime sokarak, Penelope'nin dairesine doğru yönelen hızlı adımlarına ayak uydurdum.

“Penelope.”

Altımızdaki su birikintilerine bakarak beni görmezden geldi.

“Benimle eve yürümek zorunda değilsin, biliyorsun.”

“Saat sabahın üçü.”

“Ben senin randevuya çıkardığın bir kız değilim.” Birden durdu ve bana doğru döndü. Gözlerinde herhangi bir korku olup olmadığına baktım ama şaşırtıcı bir şekilde, o büyük mavi göz-bebeklerinin ardında en ufak bir iz dahi yoktu. “Hem bu gece ne oldu böyle? Yanındaki hanımefendi seni kahve içmeye davet etmedi mi?”

Pantolonumun içinde zonklayan aletime rağmen içimi bir keyif kaplamıştı. “Hanımefendiler böyle mi yapar? Erkekleri evlerine kahve içmeye mi davet ederler?”

Yutkundum. Kitabını sıkıca kavradıktan sonra gözleri gömleğimin önünden aşağı indi ve kemerimi geçerek aletimin üzerine düştü. Bakışlarının sıcaklığı yumruğumun cebimdeki poker fişinin etrafında daha da sıkı kıvrılmasına neden olmuştu. *Tanrı yardımcım olsun.*

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı yeşil bir kapının önünde durarak. “Ben bir hanımefendi değilim.”

Ardından bir veda bile etmeden kapının arkasında kayboldu ve arkasından çarparak kapattı.

Birkaç dakika hayretle ona baktıktan sonra başımı gökyüzüne kaldırıp eğlenceden yoksun bir kahkaha attım.

Bu kadın gerçek olamaz.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ana caddeden aşağıya doğru yürüdüm. Penelope'nin sıcak kadınlığının hissi hâlâ bacağıma dağlıyor ve küstah sesi kulaklarımda dans ediyordu.

Telefon kulübesinin önünden geçerken, yavaş ve içgüdüsel bir şey yakamın altından sızdığında beni yavaşlayarak durmaya zorladı.

Yapmış olamazdı, değil mi?

Üzerine daha fazla düşünmeden telefon kulübesinin içine girip ahizeyi kaldırdım. Yıldız tuşuna bastım. Onu altı ve dokuz rakamları takip etmişti.

Bir an sonra kendi yarattığım tanıdık ses hattan aşağı süzülürken, kahkaham boşluğu Penelope'nin nefes nefese fısıltılarından daha yoğun bir şekilde doldurmuştu.

Oyun başlasın, aptal kız.

BÖLÜM

On Yedi

Penny

Dairemin kapısı arkamdan tıkırdayarak kapanırken bir çift hırpalanmış *Chucks* ayakkabı, koridorun karşısındaki esprili paspasın üzerine adımını attı. Bakışlarım Matt'in orantısız sırtışıyla buluşmak için yukarı kaymıştı.

“İşte buradasın.” Beresini çekiştirdi. “Evindeki pis halılardan ve 8B'nin *rock* müziğinden bıkip yine şehri terk etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Nasılsın?”

Matt'ten kaçtığımı söyleyemezdim ama birkaç kez kapımı çaldığında nefesimi tutup televizyonun sesini kısmadım dersem yalan olurdu.

Hastanede olduğumu öğrendiği an Florence Nightingale'in ta kendisine dönüşmüştü. Düğünden ayrıldığımı görmediği için kendini suçlu hissediyordu. Oysa ona söylemediğim için bu benim suçumdu. Her zamanki halime dönmüş olmama ve yaramın yalnızca bir izden ibaret olmasına rağmen hâlâ beni kontrol ediyor, bana yemek getiriyordu. Bedava yemekten kesinlikle şikâyetçi değildim.

Konuyu bir kez olsun kendimden uzaklaştırmaya karar verdim. “8B’dekinin olayı ne bu arada?”

İyi ki uyumuyordum çünkü Matt’in dairesiyle benimkinin arasında oturan komşu saatlerce boktan müzikler çalıyordu.

Merdivenlerden inerken gözleri parladı. “Çılgınca bir şey bilmek ister misin?”

“Her zaman.”

“Neredeyse beş yıldır burada oturuyorum ve orada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.”

Güneşli gökyüzünün altında buzlu kaldırımlara çıktık. Yavaşça durdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Gerçekten mi?”

Matt bir çift *RayBan* gözlüğü burnuna doğru kaydırdı. “Hı hı. Koridorda bir kere bile görmedim ve posta kutusuna hiç mektup ya da paket geldiğine de şahit olmadım.” Binaya şöyle bir baktı ve sonra sesini alçalttı. “Şunu dinle. Bir keresinde dışarıda geçirdiğim uzun bir geceden sonra eve geldiğimde kafam oldukça iyiydi ve müzik beni çok rahatsız ediyordu. Ben de bir bardak alıp kulağımı duvara dayadım. O numarayı biliyorsun, değil mi? Her şeyi daha sesli yapan hani?”

Başımla onayladım.

“Dediğim gibi... Kulağımı dayadım ve yemin ederim bangır bangır çalan müziğin altında *matkap sesini* duyabiliyordum.”

Bir kahkaha daha attım. “Hayır, duymuyordun.”

“Ciddiyim, Penny. Saat sabahın üçüydü. Sabahın üçünde neyi deliyor olabilirsin?”

Ana caddeden aşağı doğru yürürken adımlarımızı sıklaştırmış yakıcı rüzgâra karşı mücadele ediyorduk. Güneş çoktan ufka doğru batıyor ve kaldırım taşlarının üzerinde keskin turuncu bir parlaklık yaratıyordu. “Bence ot içmeyi bırakmalısın.”

“Sanırım haklısın. Neyse, iş nasıl gidiyor? Anna benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

Henüz Matt’e onun büyük bir sürtük olduğunu söylemeye cesaret edememiştim. Özellikle de kapımın önüne pizza paketleri bırakırken...

“Ah, Anna’dan daha iyisini bulabilirsin,” dedim kayıtsızca. “Senin gibi bir adam istese Beyonce’yi bile tavlayabilir.”

Gözlerini devirdi. “Evet, tabii. *Tinder*’da beni sağa kaydırması için kendime şans dileyeceğim.”

Yolun sonuna geldiğimizde hâlâ gülüyordum. Yollarımızı ayırmak üzereydik ki dikkati bileğime kaydı. “Hey, güzel saat!”

Kolumu uzattığımda *Breitling* sanki aramızda özel bir şaka varmış gibi adeta bana göz kırpyordu.

Huzursuz bir uykudan sonra, öğleden sonra geç saatlerde intikamın sıcak alevleriyle dolu olarak uyanmışım. Dün gece Raphael bana bir duygu karmaşası yaşatmıştı. Akşamı bir kadınla birlikte geçirdiği için aptalca olsa da kızmış, fırtına sırasında beni sakinleştirdiği için çelişkiye düşmüş ve sonra bacağını benimkilerin arasına kaydırduğında çılgına dönmüştüm. Varlığı telefon kulübesini doldurarak tenime işlemişti ve bu hissin tıraş losyonu kadar kolay temizlenmemesinden nefret ediyordum.

Saatini takmışım ancak sadece onu kızdırmak için değildi. Aynı zamanda Raphael’le bu oyunu oynarsam Martin O’Hare’i ve ulusal haberlerde meseleyi kendi ellerine alacağını söylemesini düşünmeme engel olacağını biliyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey olduğu sürece kötü şeyleri bastırmak konusunda iyiydim.

Raphael Visconti ise oldukça hoş bir dikkat dağınıklığıydı.

Yeni edindiğim saatim sayesinde bugün oldukça dakiktim. Bu yüzden rıhtıma vardığımda şık personel teknesi hâlâ iskelenin ucunda sallanıyordu.

Raphael'ın *steroid*li dalkavuklarından biri tarafından gemiye bindirildiğimde gülücükler saçıyor ve havadan sudan konuşuyordum.

Claudia kulağına bir şeyler fısıldarken Anna'nın çatılan kaşları bir gülümsemeyle yumuşadı. Motor, bankın altında hayat bulunduğu, bu umurunda bile olmamıştı. Gözlerimi kapattım ve tuzlu saldırının tadını çıkardım. Birbirine karışmış saçlarımda, ıslak yanaklarımda ve soğuktan uyuşmuş burnumda özgürlüğün hissini yakalamıştım.

Sanırım bundan daha kötü bir yerde de olabilirdim. Ayrıca Martin O'Hare beni Pasifik'in ortasında bulamazdı, öyle değil mi?

Motorun gürültüsü titreyerek yavaşladı ve gözlerimi açtığımda helyum dolu kalbimi patlatabilecek kadar keskin bakışlarla karşılaştım.

Raphael yüzme platformunun üzerinde duruyordu. Keskin karanlık hatları kış güneşinin altında tam bir tezattı. Vücudu uzun ve genişti. Aramızda on beş metre ve güçlü bir akıntı olmasına rağmen, varlığı bir petrol sızıntısına çok yakın dans eden bir çakmağın alevleri gibi ruhuma dokunuyordu.

Tekne bir usturmaçaya çarparken takım elbiseli kaptan halatı sabitledi. Raphael öne doğru yumuşak bir adım atmıştı. Zar kol düğmeleri gözüme çarparken altın bir poker fişi pantolonunun cebinde gözden kayboldu.

"İyi günler, hanımlar," dedi yumuşak bir sesle. Gamzelerine satenden bir gülümseme kazınmıştı.

Etrafımdan bir koro halinde kıkırtılar yükseldi. Sırtımı dönüp rüzgâra doğru iç çekerken beni kıyıya geri götürmesini diliyordum. Hatta belki sınırı geçip Kanada'ya bile olabilirdi.

"İzninle."

İpeksi bir ses tonu ile kendi merakım başımı Raphael'ın pantolonunu hafifçe yukarı çekip iri elini Katie'ye uzattığını görecektim kadar yana dönmüştü. Onu kolaylıkla güverteye çektiğinde Katie göğsüne yaslanıp kıkırdadı.

“Personel el kitabında vardiyadan önce içki içmekle ilgili bir şeyler yazdığına eminim, Katie,” diye alay etti Raphael. “Bu seferlik görmezden geleceğim, tamam mı?”

Göz kırptığında Katie kızarmıştı. Ben ise boğulmanın *gerçekten de* herkesin anlattığı kadar kötü olup olmadığını düşünüyordum.

Claudia dirseğiyle önündekileri itekleyerek yolu açtı ve elini Raphael'e doğru uzattı. “Tanrım, şanslı adam kim?” dedi Raphael başparmağını Claudia'nın pırlanta yüzüğünün üzerinde gezdirerek.

“Bu yüzükparmağım değil, Bay Visconti.” Kıkırdarak diğer elini havada salladı. “Yüzükparmağım *bu* ve gördüğünüz gibi, oldukça boş.”

Raphael hafif bir gülümsemeyle ona baktı. “Ah, bir an kalbimi kıracaksın sandım, Claudia.”

Damarlarımda akan rahatsızlıkla denize baktım ve sahte şakaları ile utanç verici flört girişimlerini duymamak için elimden geleni yaptım. Laurie'yi bir kenara bırakırsak –kız yalnızca Raphael'ın omzuna hafifçe vurup en yakın tuvalete kaçmıştı- tüm bu kızlar üç beyin hücrelerine sahip olmalıydı. Sonuçta Raphael Visconti'nin numaralarına kanacak kadar saflardı.

Cazibesi de tıpkı tıraş losyonu gibi sarhoş ediciydi. Ancak dün gece benim yaptığım gibi kaynağına çok yaklaştığınızda, gerçekte ne olduğunu görebilirdiniz: Altında yatan tehlikeyi gizleyen kalın, saten bir örtü.

“Penelope.”

Sesi enleme değdiğinde daha da soğuk bir hal almış ve göz kapaklarımın titreyerek kapanmasına neden olmuştu. Artık teminin altında gergin bir his uğulduyordu. Bu sabah bavulumun yanından geçerken saatini takmanın dâhiyane bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, eski sahibi birkaç adım arkamdayken, biraz daha az cesur hissediyordum.

Vücudumu harekete geçirdim ve arkamı döndüm. Ne yazık ki teknede kalan tek kız bendim ve kıyıya kadar yüzmek istemiyorsam buradan inmenin tek bir yolu vardı.

Raphael arkasındaki kapının kapanma sesini duyunca omzunun üzerinden baktı. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde artık daha koyulardı.

“Bütün gün bekleyemem.”

“Bacaklarım iş görüyor. Yardımına ihtiyacım yok, teşekkürler.”

Bana uzun uzun baktı ardından dikkatini başımın üzerindeki bir şeye verip elini uzattı. İstedığı kadar ilgisizmiş gibi davranabilirdi ancak çenesindeki kas onu tutmamdansa dişlerini çektirmeyi tercih edeceğini gösteriyordu.

“Sana yardım etmemek *beyefendiliğime* yakışmazdı,” dedi kuru bir sesle.

Birden aklına kızmayı unuttuğu başka bir şey gelmiş gibi gözünü kalçamda gezdirdi. Dudaklarından yakıcı bir tıslama kaçarken başımın üzerine dik dik bakmaya devam etti. “Ve kışın tamamıyla ortadayken tekneden inmen de senin *hanımefendiliğine* yakışmazdı.”

“Sanki daha önce görmemişsin gibi,” diye karşılık verdim. Soyunma odasında bana bakışını hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

“Evet ama adamlarım görmedi,” dedi buz gibi bir sesle. “Ve bunu bu şekilde tutacağız.”

Sadece bana bakmamak için uzaklara bakmadığını, aksine gerçekten bir şeye baktığını ancak şimdi fark etmiştim. *Birine* bakıyordu. Arkamı döndüğümde kaptanı sanki düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi kalçalarımın arkasına bakarken yakaladım. İki çift gözün ağırlığını hissederek başını yukarı kaldırdığında irkilmiş ve hızla arkasını dönmüştü.

İç çektim. *Erkekler.*

“Yukarı. Hemen.”

Tanrım. Burnumun altındaki büyük ele baktım. Bronz teninin altındaki mavi damarlarına ve düzgün, küt tırnaklarına. Titrek bir nefes aldığım da zihnim iki senaryo arasında gidip geliyordu:

O elin kalçamın üzerinde kayması.

Ya da boğazımın etrafına dolanması.

Yumuşak. Sert. Ne yazık ki ikisi de en az diğeri kadar cezbediciydi.

Kontrolümü yeniden elime almak için boğazımı temizledim. Ardından baş ve işaretparmaklarımı bileğinin etrafından, saat kayışı ile manşetinin arasına kaydardım. Gömleğinin kolunu bir santim yukarı kaydırduğım da orada olacağını zaten bildiğim şeyi ortaya sermiştim.

Dövmeler. Hem de bir sürü.

Tıpkı cazibesi, tıraş losyonu ve nezaket dolu gülümsemele-ri gibi, özel dikim takım elbiseleri de içten dışa sızan karanlığı gizleyen bir başka örtüydü. Özel güvenlik. Yatlar. Bütün bir sahil şeridi üzerindeki egemenliği. Raphael’in kötü bir adam olduğu o kadar barizdi ki... Acaba ona gözlerinde kalplerle bakan tüm kadınlar bunu görmemeyi mi tercih ediyordu?

Bu kadar kötü bir şeye takıntılıyken nasıl iyi olabilirdim ki?

Kalbim boğazımda atarken başparmağımı İtalyanca yazının üzerinde gezdirdim. Bir Joker oyun kartının kenarını okşadım. Hem gömleğinin kolunu biraz daha yukarı itmeme engel olmadığından, hem de dövmelerinin ne kadar yukarı gittiğini bilmek için yanıp tutuştuğumdan merak ve şehvetin bir karışımı uyluklarımın arasında sıcak bir şekilde çiçek açıyordu. Kolunun yarısı da dolu muydu? Ya da belki de tamamı? Yoksa dövmeleri *Brioni* takım elbiselerinin altındaki bronz teninin her santimini günahkâr sırlar gibi kaplıyorlar mıydı?

Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Merak dolu ifadesi yüzünün hatlarını yumuşatmıştı.

“Beni kandıramazsın,” diye mırıldandım.

Kendimi beğenmişliğim kısa sürmüştü; yeşil bir parıltı ve üzerime eğilen iki güçlü el tarafından söküp alınmıştı. Parmakları kollarımın altından kaydı ve Raphael beni bir bez bebek gibi yüzme platformunun üzerinden jet ski garajına taşıdı. Sırtım sert bir şeye çarptığında başımın da aynı kaderi paylaşacağı an için kendimi hazırlamıştım.

Ancak beklediğim ses gelmemişti. Raphael’in eli başımın arkasına kayıp darbeyi yumuşatırken diğer eli de ağzıma kapanıp çılgılığımı bastırdı.

Lanet olsun. Yatın en karanlık, en sessiz köşesine yaslanmış durumdayım ve sofistike silüetine rağmen beni kollarının arasına hapseden hayvanın evcil olduğundan tam olarak emin değildim.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, sesi neredeyse vücudumu yalayan adrenalinin kükremeleri arasında kayboluyordu. Nefes nefese kalmıştım. Raphael’in bakışlarındaki alaycı keyif, her bir

kesik soluğumun avucunu nasıl ıslattığının tadını çıkardığını gösteriyordu.

“Bırak beni de-”

Buz gibi tavrına rağmen beklemediğim bir şey yaptı ve çenemi sıkıca kavrayarak itirazıma son verdi. Tutuşu sıkı değildi ama tıpkı göğüslerime dokunması ve bacağına kadınlığıma sürtünmesi gibi, bu ufak dokunuş da çok daha ağır hissettirmişti.

Yavaşça bir adım daha yaklaşarak tek çıkış yolumu görmeme engel oldu.

“Hiç duymadın mı, Penelope?” diye mırıldandı. “Kızıl kadınlar bir tekneye adım attıklarında asla ilk konuşan kişi olmamalıdır. Bu oldukça...” Kendini durdurdu. Omuzlarını geriye attı ve gülümsemesine çekidüzen verdi. “Uygunsuz.”

Uygunsuz kelimesiyle birlikte kadınlığım kasılmıştı. Fark etmiş olmalıydı çünkü avucuna doğru inlediğimde bu sesi saçımı sertçe çekerek noktaladı. *Tanrım*.

Hafif bir sırtışıla sanki beni içine soktuğu çılgınlığı takdir ediyormuş gibi kısıtığım gözlerimi inceledi. Ardından bakışları güneye doğru ilerleyerek yakamın üzerinde gezinmiş ve tekrar benimkilerle buluşmuştu.

“İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de diyecek bir şey bulmadığın zamanlarda oldukça seksisin.”

Aman Tanrım. Klitorisim onun küstah sesinin melodisiyle atıyor; meme uçlarım göğsünün benimkine sürtünmesi için sızıyordu.

Ağızımdaki sıcak avuç içi, saçlarımdaki kalın parmaklar ve burnun deliklerime saldıran kendine özgü kokusuyla karışık klor... Arafın kara uçurumuna düşmüştüm ve Raphael Visconti kenardan bana bakıyor, sabırla dibe vurmamı bekliyordu. Sanki oradan

hemen çıkamazsam, onun iri ellerinin ve kendini beğenmiş sırtısının merhametine kalacakmışım gibi hissediyordum.

Başımın arkasındaki elini geriye doğru ittim ve dudaklarımla avucu arasında küçük bir boşluk yarattım. Ardından dilimi düz bir şekilde çıkarıp tenini yaladım.

Yavaşça. Özensizce. Avucunun her santimini kapladığımda kanım kaynıyordu.

Farkındalık Raphael'in yüzünün sert düzlemlerinde gezindi, ardından bakışlarındaki alay bir ışık düğmesi gibi kapanıp bizi buzullara doğru sürükledi.

Nefes alış verişlerim yavaşlamıştı. Zaferin kıvılcımlarını hissedebiliyordum.

Dudaklarında yine bir gülümseme belirdi ancak bu kez soğuk ve hesaplıydı. Kötü niyetlerle doluydu ve her biri de benim içindi. Ben başımı parmaklarından kurtaramadan elini ağzımdan çekip yanağımın kenarından aşağı sertçe indirdi ve nemli tenimi kendi tükürüğümle kapladı.

Bu da neydi? Çocukça bir misillemeden ibaret olsa da elmacikkemiğimin üzerinde kayan avucunun ıslak ağırlığı klitorisimdeki sinir uçlarını şiddetli bir ürpertiyle sarsmıştı. Tanrım, bu çok pis, çok müstehcen hissettiriyordu. Zevk aldığımı bile bilmediğim kirli bir sapkınlıktı. Avuç içi çenemden aşağı inmeden önce başparmağını altdudağımın kıvrımına bastırarak bir süre durdu.

Nefes almayı unutmuştum. Nasıl bir şeyler *hissedeceğimi* unutmuştum. Başparmağını dudağımın bir yanından diğerine kaydırırken gözlerini saran karanlık hayranlığa odaklanmış durumdaydım. Kahrolası tükürüğüm yüzümün kenarından aşağı damlıyor olabilirdi ama sızlayan göğsümün arkasında memnuniyet dolu korkunç bir kıvılcımın ateşi yanıyordu. Bu bakışı tanı-

yacak kadar çok sayıda aç adamın önünde durmuştum. Günahkâ dövmeleri, yatları ve dolgun cüzdanını bir kenara koyarsak burada üstün olan bendim.

Bu oyunu ben kazanıyordum.

Yeniden dudağımın ortasını bulan başparmağını dişlerimin arasına alarak bunu kendime kanıtladım. Gözleri öfkeyle parlamış, dudaklarından yakıcı bir tıslama dökülmüştü. Ardından Raphael'in bakışları benimkilere yöneldi.

Başparmağını dudaklarımdan çekip hafifçe çenemin girintisine dayayacak kadar kendine gelmeden önce kalbim birkaç defa düzensiz bir ritimle gümbürdedi.

“Bahse girerim sikişirken ısıırıyorsundur,” dedi düşünceli bir şekilde. Sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibiydi.

Kalbim teklemişti. “Yüz dolarına bahse girerim ki şu anda sertleşmişsindir,” diye cevap verdim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Şehvet ve hüsnükuruntuların sarhoşluğuymuş belki de. Ancak sözlerimdeki bir şey Raphael'in soğukkanlılığını yeniden kazanması için ihtiyaç duyduğu panzehir olmuştu. Kendini benden kurtardı ve bir adım geri attı. Islak eline hafif bir keyifle bakıp ceketinden cep mendilini çıkardı ve kalın parmaklarını sildi.

Bana doğru son bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra kol düğmesini ilikledi ve topuklarının üzerinde döndü.

“Sen bir köpeksin, Penelope,” dedi omzunun üzerinden sessizce. “Seni uyutmayı bir düşünmeliyim.”

“Çoktan denediler.”

Adımları yavaşlayarak durdu ve bana baktı. “Ve?”

“Veterineri ısırdım.”

Bir an için sessiz kaldı. Ardından karanlık ve tehlikeli kahkahası dudaklarından süzölmüş; uzun zamandır birlikte olduğum bir sevgili gibi tenimi okşayıp geçmişti. Bunun verdiği haz, kadınlığımı doğru dalgalanırken çoktan sıırıslık olan külotuma bir ağırlık gibi yerleşti.

Raphael garajdan çıkıp gözden kaybolduğu anda güverteden hafif bir gümbürtü geldi. Titreyen bacaklarımla ilerledim ve ne düşürdüğüne baktım.

Şimdi gülme sırası bendeydi. Ancak benim kahkaham kulağa Raphael'inkinden çok daha gergin geliyordu.

Yerde gümüş bir para klipsinin arasında beş tane yirmi dolarlık banknot vardı.

BÖLÜM

On Sekiz

Rafe

Benny kollarını iki yana kaldırmış ve bacaklarını omuz genişliğinde açmış halde teknenin üzerinde duruyordu. Dudaklarından yanmamış bir sigara sarkarken bakışları denizin üzerinde geçirdiğimiz bu buz gibi aralık gününü ısıtmaya yetecek kadar yakıcıydı. Griffin iri elini pantolonunun iç dikişinden yukarı kaydırırken “Cazzo*,” diye homurdandı. “Eğer sikime dokunmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı.”

“Önce onu bulmam gerekirdi,” diye homurdandı Griff karşılık olarak.

Dudaklarımdan keyif dolu küçük bir kahkaha kaçtığında bu, Benny’nin kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. “Bana güvenmiyor musun, *cugino*?”

“Standart protokol, Ben.”

“Şimdi de kıcımlı havaya dikip öksürmemi mi istiyorsun?”

Sırıttım. “Duruma göre değişir. Oralarda bilmem gereken bir şey var mı?”

* İtalyanca’da “Siktir” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Griffin başıyla onayladı ve geri çekilerek kuzenimin yata binmesine izin verdi. Bir elimle onu yüzme platformuna çekerken diğer elimle de sırtını sıvazladım.

Benny gömleğinin önünü düzeltti ve boynunu çıtlattı. “Seni bir süredir karada görmedim. Yatta mı kalıyorsun?”

Başımı salladım. “Yamaç’taki herhangi bir otelden biraz daha lüks, sence de öyle değil mi? Ayrıca, her zaman yaptığın gibi yanında fahişeler ve viskiyle habersiz kapıma gelemeyeceğin anlamına geliyor.”

Kahkaha attı. “Ne yazık ki bugün yanımda getirdiğim tek şey kötü haberler.”

Kalbim göğsümde ağırlaşmıştı. *Tabii ki öyleydi.* Bugünlerde her haber kötü gibi görünüyordu. Ne zaman telefonu elime alsam ya da bir e-postayı açsam, imparatorluğumun bir tuğlası daha yıkılıyordu.

Benny salona girdi. Barın arkasından bir şişe *Smuggler’s Club* aşırmış ve döner merdivenlerden aşağı inerek gözden kaybolmuştu. Onu mürettebat yemekhanesine kadar takip ettim. Sargılı elini pizza kutularının ve adamlarım için hazırlanmış sandviçlerin arasına sokmuştu.

“Bana kötü haberlerin olduğunu söyleyip karnını tika basa doyurmaya girişemezsin,” dedim köşedeki kabinden.

Bir dilim pizzayı kemirirken yanıma geldi ve önüme ince bir dosya bıraktı. Bir fiske vurarak kapağını açtım, ardından tanıdık isimlerden oluşan listeye ihtiyatlı gözlerle baktım. Yarıları bir dolmakalemin keskin darbeleriyle çizilmişti.

“Nedir bu?”

“Perşembe günkü poker gecesi için V.I.P davetli listesi.” Bir sandalye çekip üzerine yerleşti. “En büyük on oyuncumuz çekildi.”

Benny, Tor ve ben yıllardır her ayın son perşembe günü Çukur'da ortak bir poker gecesi düzenliyorduk. Bu her zaman sorunsuz işleyen bir ortaklık olmuştu. Tor ile ben Koy ve Vegas'taki büyük oyuncularını çağırırdık. Benny ise çok fazla paraya ve yeterince ahlaka sahip olmayan milyarderlerin isteyebileceği her şeyi getirirdi. Tor ortalıktan kaybolduğundan beri –o şerefsizden *hâlâ* haber alamamıştım- Benny ve ben uzun zamandır ilk defa tek başımıza devam etmeye karar vermiştik.

Dişlerimi sıkıyordum fakat yüz ifademi kayıtsız tuttum. “Dur tahmin edeyim, hepsi şu korkunç salgına yakalanmışlar.”

Alaycılığımıza sıırttı. “Çok yaklaştın, *cugino*. Dante her zaman lanet bir mikrop olmuştur.”

Bakışlarım listeden yukarı kayıp onunkilerle buluştu. “Ne yaptı?”

“Görünüşe göre, Koy'da bizimkine rakip olacak bir poker gecesi düzenliyor. Aynı gece, aynı saatte. Tüm büyük oyuncularımızı arayıp yarı fiyatına katılmalarını ve kazançlarını iki katına çıkarmayı teklif etmiş.” Sandalyesinde arkasına yaslanmış, pizza diliminin üzerinden tepkimi izliyordu.

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Bu adamlardan bir tanesi bile bu teklifi kabul etmez.”

Bunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Müşterilerimiz poker gecelemize ucuz girişler için değil, ben orada olduğum için geliyorlardı. Benimle aynı kadife masada oturma şansına sahip olmak için dünyanın dört bir yanından akın eden adamlardı bunlar. Gecenin çoğunu oynamak yerine çiplerini imzalayarak geçiriyordum.

“O konuda haklısın. Elbette, hiçbirisi Dante'nin poker gecesi- ne gitmiyor. Ancak herkesi arayıp planlarını değiştirmeleri için yalvarması, Visconti ailesinde bir çatlak olduğunu açıkça ortaya

koymuş olmalı. Herkes bu işin ortasında kalma ihtimaline karşı uzak durmak istiyor gibi.”

Bir parmağımı çeneme yaslayıp Benny’nin başının üzerindeki şerit ışıklara baktım. “Nerede düzenliyor?”

“*Portafortuna*’da. Kuzey burnundaki yeni mekânı.”

“Orayı istediğimiz saniye havaya uçurabiliriz.”

Bu bir fikirden öte bir şey değildi. Ben henüz enine boyuna düşünemediğim ağzımdan çıkıvermişti.

Benny kısık bir ısıklık çaldı. “*Dio mio**. Kiminle konuşuyorum, Rafe’yle mi Gabe’le mi? Sırf arayış biraz yumuşatmak için Koy’a gidip hem Vicious’ı hem de Dante’yi barış anlaşması imzalamaya zorlamadığına şaşırdım.”

“Bu *Whiskey Under the Rocks*’taki sarhoş bir tartışmadan biraz daha ciddi, Ben.”

“Doğru. Zaten istesen de Koy’a giremezsin. Oradaki gözüm kulağım olan adamlarım bana Dante’nin sınırlara havaalanı tarzında güvenlikler koyduğunu söyledi. Üst araması, çanta kontrolü ve bir sürü başka şey.”

Benny’nin öğürme sesiyle ona döndüm. Sargılı parmaklarıyla ağzından bir şey çıkarıp masanın üzerine bıraktı. “Kahrolası bir *ananas mı* bu?” diye bağırdı sarı parçaya tiksintiyle bakarken. “Pizzanın üstünde mi?”

Elimin tersini dudaklarımın üzerine kapatarak hemen altından sııttım. “Senin yemen için almadım onu, yağ tulumu.”

Benny’nin telefonu çaldığında aramaya cevap vermek için merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Tam o sırada Penelope bir kez daha *şeytanı düşünürsen karşında beliriverir* atasözünü kanıtlamıştı. Oturma alanının diğer

* İtalyanca’da “Tanrım” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

tarafındaki kapıdan mutfığa girdiğini ve lavabolara yaklaşıırken yavaşlayarak durduğunu gördüm. Gözleri dağ gibi yığılmış kirli bulaşıklara kaydı.

“Bunların hepsi dün gecedен mi?”

Şef Marco yanma gelip ona bir önlük fırlattı. “Evet. Genellikle vardiyadan sonra temizlenir.”

“Peki, neden hâlâ buradalar?”

Şef omuz silkti. Paketinden bir sigara çıkarıp ağzının kenarına sıkıştırdı. “Patronun emirleri.”

Penelope parmaklarını atkuyruğunun arasından geçirdi ve “Orospu çocuğu,” diye homurdandı.

Dirseklerimi masaya yasladım, içim yakıcı bir memnuniyetle dolmuştu.

“Annem hakkında bundan daha az kötü şeyler söyledikleri için bir sürü adamı öldürdüm, Penelope.”

Omuzları kaskatı kesilirken gözleri benimkileri bulmak için etrafta dolandı. Beni hemen yandaki odanın gölgelerinde görmeyin şaşkınlığı nefrete dönüşmüştü. Nefret de kristalleşerek daha yaramaz bir şeye...

Hâlâ gözlerime bakarken musluğun sıcak tarafını açıp lava-boya bulaşık deterjanı sıktı ve dirseklerini bükerek üniformasının hayali kollarını sıvıyormuş gibi yaptı. Bakışlarım bileğinden hafifçe kayan saate – *benim kahrolası saatime*- düştüğünde ruhum bir karanlık tarafından ele geçirilmişti.

Ellerini sabunlu suya daldırmadan önce tatlı tatlı, “Eminim çok güzel bir kadındır,” dedi.

Kabine yaslanıp, parmak eklemlerimin arkasından gülümse-dim. Laurie’nin Penelope’ye her yeni çalışanın farklı departman-ların işlerini öğrenmesi gerektiği bahanesiyle arka tarafta görev

vermesi için ısrarcı olmuştum. Ancak aslında bunun nedeni yeni, daha *kapalı* üniformaların birkaç gün daha gelmeyecek olmasıydı.

Dün gece ahlakımı sorgulamama neden olduğu için bir cezadan ziyade aptalca bir kendimi koruma dürtüsüydü bu. İşimle ilgili bunca sorun varken, poker elimin ardından misafirlerimize kokteyl hazırlamasını izleyeceğim bir akşam daha geçirecek kadar kendimi tutabileceğimden emin değildim.

Yine de bulaşıkçıma bir geceliğine ücretli izin vermiş olmam acınası bir satranç hamlesiydi. *Breitling*'imi seksi bir gülümsemeyle bir kâse köpüklü suya sokması ise mükemmel bir misilleme.

Fakat bana karşı bu savaşı asla kazanamayacaktı. Artık İsimsiz Günahkârlar'ı aradığını da biliyordum.

Tam bu sırada, gürültülü adım sesleri başımın üstünde gürleyerek merdivenlerden aşağı indi.

Adamlarım aç bir kurt sürüsü gibi mürettebat yemekhanesine akın etmiş ve yemek masasının üzerindeki yiyeceklere saldırma-ya başlamışlardı. Bir sürü teşekkür gelince kibarca başımı salladım. Blake kocaman bir sandviç parçasını mideye indirdi ve bana doğru onaylarcasına homurdandı.

“Doğum günün falan mı patron?”

Bu aptal koca bir şaka mıydı? Otuz dördüncü yaş günümü üç ay önce Maldivler’de özel bir adada kutlamıştım. Göz kapaklarım seğirirken, ona gergin bir gülümsemeyle bakmayı başardım. “Sadece Noel’in hediyeleşme ruhuna girmeye çalışıyorum.”

Geniş omuzlar ve takım elbiseler denizinde Penelope’nin dün geceden kalma bulaşıkları yıkamasını izledim. Birkaç dakikada bir durup saç tellerini gözlerinden uzaklaştırıyor ve kaşlarını omzuna siliyordu.

Dün gece telefon kulübesinden aranan son numarayı ters çevirdikten sonra yatıma daha hızlı dönemezdim. Bir elimde bir bardak viski, diğer elimde aletimle masamın arkasına yerleşip hoparlörlerimden Penelope'nin günahlarını dinlemeye niyetlenmiştim.

Ancak günah falan yoktu. Görünüşe göre Penelope yardım hattını kahrolası bir *günlük* gibi kullanıyordu. Dakikalarca konuşmak için konuşup durmuştu. Günüyle ilgili boş bilgiler, okuduğu kitapla ilgili rasgele düşünceler ya da komşusuyla son zamanlarda yaptığı konuşmaların özetleri. İronik bir şekilde, ilgimi çeken tek arama telefon kulübesinde yaptığıydı: *Kütüphaneden üç kitap ödünç aldım ve onları asla iade edemeyeceğim*.

Bundan önce aldığı üç nefes, aslında itiraf etmeyi planladığı şeyin bu olmadığını gösteriyordu.

Yine de zihninden geçen tüm o sıkıcı şeyleri gözden geçirmek tamamen boşa gitmemişti. Penelope hakkında öğrendiğim ilginç bir gerçek, jambonlu ve ananaslı pizzadan nefret ettiği ve ton balıklı sandviçlerin öğürmesine neden olduğuydu.

Bu yüzden adamlarıma öğle yemeği için ikisinden de almıştım.

“Tabakları nereye koyalım, patron?”

Keyifle dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. “Lavaboya atın gitsin.”

Takım elbiseli bir ordu, kirli tabakları lavaboya bırakmak için kapıdan içeri girdi. Her tabak gürültülü bir patırtıyla suyun dibini boylarken Penelope hayretle bakıyordu. Köpükten bir nehir tezgâhtan aşağı akmaya ve yerde birikmeye başlamıştı. Gözleri onu takip ederken, yemekhaneye dönmekte olan bir sıra parlak ayakkabıya takıldı.

“Hey! Nereye gidiyorsunuz?” Bağirtısına birkaç sırtış ve kı-kırtıdan başka bir tepki alamamıştı. “Sizin pisliklerinizi yıkamayacağım! Dönün şuraya da kendiniz yıkayın!”

Mürettebat dağılırken, adamlarımdan yalnızca biri kalmıştı. *Blake*. Yaslandığı kapıdan çekildi ve mutfığa girip elindeki tabağı suyun üzerinde tuttu.

Penelope öne doğru bir adım attı. “Hıyarlık etme.” Bir adım daha. “Ciddiyim.”

Blake tabağı bıraktığında öyle bir kuvvetle suya indi ki köpükler elbisesinin her yanma bulaştı.

Vücudum kasılsa da köşemden kıpırdamamıştım. Penelope’nin ve benim gözlerim elbisesi ile çorabının ön kısmında gezindi. İkisi de sıırıslık olmuştular. Titrek bir nefes alıp yumruklarını sık-tı ve karşısındaki adama döndü.

“Tam bir şerefsiz olarak mı doğdun, yoksa okuldaki zorbalarla seni hiç sevmeyen baban yüzünden mi bu hale geldin?”

Dudaklarım keyifle kıvrılırken karanlık bir kahkaha göğsüme dolmuştu. Bu kız ukalalığını nereden alıyordu?

Blake ileri doğru bir adım attı. “İstediğin zaman çıkarabilirsin, *tatlım*.”

Aniden görüşüm kararmıştı ancak vücudumdaki her bir kası, bu lanet kabinde kalmaya zorladım. İki parmağımı dudaklarımda gezdirirken Penelope’nin onunla nasıl başa çıktığını izledim.

Gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Elbiseni, *tatlım*. Islandıysa çıkar. Ben aldırış etmem.”

Kulaklarım başıma hücum eden kanla çınlıyordu. Neden elim belime sıkıştırdığım silahın kabzasına sürtünüyordu? Çok saç-maydı. *Bu ben değildim*.

Çenemi sıkarken ellerimi yumruk yapıp masanın üzerine koydum. Yakıcı bakışlarım Penelope'nin yüzüne öyle odaklanmıştı ki sıcaklığını hissetmek bir yana, alev almamış olmasına bile şaşırıyordum. Bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Sonunda yutkunup kıstığı gözlerini çevreleyen kirpiklerinin arasından ona baktı. "Adın ne demiştin?"

"Blake. Ben de sana aynısını sorardım ama bu gemideki her erkek senin kim olduğunu biliyor."

Penelope kahkaha attı. *Kahkaha atmıştı*. Sesi mutfaktan dışarı, mürettebat yemekhanesine kadar sıçramış ve oradan karanlık köşeme sekerek suratıma bir tokat gibi inmişti. Yumruklarımı daha da sıkarken silahım belimde gitgide ağırlaşıyor, sanki bana orada olduğunu hatırlatıyordu.

"Kes şunu, tabii ki *bilmiyorlar*."

Şakacı bir şekilde adamın göğsüne vururken dudaklarımdan bir hırıltı firar etti.

"Hayır, ben ciddiylim" dedi Blake. Penelope'nin çenesini kavramış ve yüzünü kendisine doğru hafifçe kaldırmıştı. "Çok güzelsin. Sana bunu söyleyen oldu mu hiç?"

Kırmızı sis, çöldeki bir kum fırtınası gibi üzerime çökmüştü. *Sikerim böyle işi*. Kafasına bir kurşun sıkıp ayak bileklerine birkaç tuğla bağlayarak onu denize atmak çok kolay olurdu. Fakat tam ayağa kalkacakken Penelope'nin, Blake'in pantolonunun cebine kayan eli beni durdurdu.

"Çok güzel olduğumu mu? Birkaç kez duymuştum," dedi tatlı tatlı. Gözlerini Blake'in gözlerinden hiç ayırmadan konuşuyordu. Adam gülerek kendine güvenen hatunları sevdiğiyle ilgili bir şeyler söylerken, Penny cebinden parmaklarının arasına sıkıştırdığı cüzdanını çıkarmıştı bile.

Cüzdanı belinin arkasına saklayıp onun yanından geçti. “O halde gidip temizlensem iyi olacak!” Dönüp mutfağın diğer tarafındaki kapıdan içeri süzüldüğünde Blake’in arkasından gelen acınası “Sonra görüşür müyüz?” sorusunu duymazdan gelmişti.

Blake elini kısa saçlarının arasından geçirdi ve adi bir kahkahayla mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Göğsümde hızla çarpan kalbimle baş başa kalırken, önce kimin peşinden gideceğime karar veremiyordum.

BÖLÜM

On Dokuz

Rafe

Nikotin ve denizin esinti ensemdeki yakıcı huzursuzluğu hafifletmek için yeterli gelmiyordu.

Ancak bunun bir önemi yoktu. Sakinleşmek için değil, bir şeyleri ertelemek için sigara içiyordum. Çenemdeki buğuyu silerek, benim için avucumun içine doğru inleyen o kızıl kadından daha zararlı olmayan kimyasallardan bir nefes daha çektim ve masmavi ufka doğru üfledim.

Milyonlarca nedenden dolayı sinirliydim üstelik bunların sadece yarısı mantıklıydı ve yalnızca bir tanesi acil dikkatimi gerektiriyordu.

Blake'in ucuz cüzdanını arka cebimden çıkarıp elimin tek bir hareketiyle açtım ve ehliyet fotoğrafına küçümsemeyle baktım. Sarmal merdivenin dibinde duruyordu. Penelope'nin onu oraya atıp gittiğine şüphe yoktu. İçinde ön ödemeli bir kredi kartı ve bir prezervatif dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Cüzdanı denize atarken, beynimin arkasında alevlenen fevri düşünce hâlâ varlığını sürdürüyordu: Blake'i de cüzdanıyla bir-

likte denize atmalıydım. Bu yüzden şu anda onun değil de Penelope'nin peşine düşmüştüm. Eğer o şerefsizin arkasından gitseydim, *Glock*'umu o aşağılık ağzına tıkmayacağımın garantisini veremezdim.

Penelope'nin kahrolası parmak uçlarında, sanki yapılacaklar listesinin en başında o varmış gibi acemi askerime baktığı görüntüler retinamın arkasını yakıp geçiyordu. Elimin silahıma doğru seğirmesi deliceydi ve bir an için Angelo ya da Gabe'in kafasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştım. Onların zihinlerinde şiddet, dürtüyü takip ediyordu ve *sonuçlar* yalnızca yabancı bir kavramdan ibaretti.

Penelope'nin pis bir hırsız olduğunu zaten biliyordum ama şimdi durumun düşündüğümünden daha kötü olduğunu anlamıştım çünkü bu işte *iyiydi*. Tecrübeli. Yirmili yaşlarımın başındaki gibi hâlâ bela peşinde koşuyor olsaydım, onu gördüğüm an aklımı kaybederdim. Biraz etkilenmediğimi ve biraz da tahrik olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ancak ben bir iş yürütüyordum. Burası bir çocuk islahevi değildi.

Başımı yatın kenarına yasladım. Paketimden bir sigara daha çıkarıp çakmağımı ucuna yaklaştırdım.

Hayır. Bileğimin tek hareketiyle ateşi söndürdüm. Bir sigara daha içersem, elbisesini çoktan tekrar giymiş olabilirdi.

Güvertenin altında, soyunma odasının kapısının ardından bir saç kurutma makinesinin hafif uğultusu sızıyordu. Kendime hâkim olmaya çalışarak kapıyı açtım ve ardı ardında sıralanmış dolapların yanından geçerek lavabolara doğru ilerledim.

Yavaşlayıp duraksadım. Elimi boynuma götürdüm. Yağlı hamburgerler, esrar, pazar sabahı çalışmamak. Benim için kötü olan şey-

leri arzuluyor olmam, onlara teslim olacağım anlamına gelmiyordu. Aynı katı ve kesin kuralı Penelope'yi iç çamaşırları ve külotlu çorapları içinde görmek konusunda da uygulamalıydım. Benim için kötülüğün vücut bulmuş haliydi bu. Yavaşça arkasında durduğumda, yanlış bir kararın ağırlığı pantolonumun içinde zonkluyordu.

Tanrım. Onu en son bu şekilde gördüğümde, masamın arkasına oturup yatıştırmayı reddettiğim kaya gibi bir ereksiyonla günüme devam etmiştim. Neredeyse kendimi bunun *gerçek olmadığına* ikna etmeyi başaracaktım. Dokuz kadeh viski, onu neredeyse çınlıplak gördüğüm anılarımı romantik birer hayale dönüştürmüştü.

Ne yazık ki gözlerimi hiç acele etmeden kalçasının kıvrımlarında, soluk teninde ve çorabının gölgelediği tangasının dış hatlarında gezdirirken bunun boş bir istek olduğunun farkına varmıştım. Odaya girdiğimde irkilmemişti bile. Bu beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyordu. Buraya gelen adamlarımdan biri olsaydı, yüzüne kazınmış o kayıtsızlıkla hâlâ orada külotunun içinde duruyor olur muydu merak ediyordum.

Kıcına bir kez daha baktım. Artık kesinlikle onaylanmıştı. Tanga giyyordu. Asıl bilmediğim sutyeni gibi dantelli olup olmadığıydı. Onu dişlerimle koparıp koparamayacağım...

Saç kurutma makinesinin sesi kesildi. Dikkatimi tavandaki spot ışıklarına verdim ve parmağımı yakamda gezdirdim. Yavaş, derin bir nefes aldığımda ancak o zaman sapık gibi görünmemek için yeterince soğukkanlı bir ifade takınabilmişim.

Gözleri aynadan benimkilerle buluştu. “Biliyor musun, geleneksel bir işyerinde, bir patronun çalışanını soyunma odasına kadar takip etmesi cinsel taciz olarak değerlendirilir.”

Neşeden yoksun bir şekilde gülümsedim ancak dudaklarım kıvrılmamıştı. “Fark etmediysen söyleyeyim, burası geleneksel bir işyeri değil.”

Gözleri keyifle parladı. “Vergi ödüyor musun?”

Sutyenin altından çıkan banknotlara baktım. “Sen ödüyor musun?”

Güldüğünde, hassas teni kızarmıştı. Bu kadının hem görüntüsü hem de sesi aletimde elektrik dalgaları gibi titreşmesine rağmen gülümsemesine karşılık vermedim.

Elbisesini kolunun üzerine asarak yaslandığı lavabodan uzaklaştı ve arkamdaki kabinlere doğru ilerledi. “*Touché*, patron.”

Dürtü. Şiddet. Küstahlığı uçurumdan aşağı yuvarlanırken elimi uzatıp bir parmağımı çorabının beline sokmaktan kendimi alamamıştım. Yalpalayarak durduğunda bir sonraki nefesi dudaklarından hayretle dökülmüştü.

Aletim damlayan duş başlığının ritmiyle kasılıyordu.

“Yarı çıplakken bana patron demen konusunda sana ne demiştim, Penelope?”

Yutkunması ona olan öfkemin alevlerini körüklüyordu. Ancak harekete geçtiğimde, beni asıl öfkeliendirenin onun görüntüsü olduğunu fark etmiştim. Tezgâhın üzerine eğilmesi, sekerek etrafta dolanması. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ona karşı ciddi davranmayı neredeyse imkânsız hale getirmişti.

İkiyüzlü pisliğin teki olduğumun farkındaydım. Onu yarı çıplak yakaladığımdan emin olmak için bilerek tek bir sigara içmiştim. Ayrıca, içten içe ondan çok kendime kıızıyordum çünkü vücudunun hareketlerine ve gülüşüne aldanıyorsam, o zaman Blake’ten farkım yok demekti.

Yumuşak kalçasının parmak eklemlerim arasında yanan sıcaklığına rağmen kendimi ona bakacak kadar toparlayabilmiştim. “Söyle bana, böyle küçük, pis bir hırsız olmayı nereden öğrendin?”

Gözleri irileşti. “Ne?”

“Blake’e yaptığını gördüm. Sana ne söylemiştim, Penelope? Burada çalışmak istiyorsan, bir hanımefendi gibi davranmalısın. Hırsızlık yok, çalıntı elbiseler yok demiştim. Bundan zevk aldığını bilseydim listeye cüzdan çalmayı da eklerdim.” Gözlerim kararmıştı. “Nesin sen, vahşi bir hayvan mı?”

Sanki onu oltaya takılmış bir balık gibi yakaladığımı ve yanımda kendi isteğiyle durmadığını yeni fark etmiş gibi elime baktı.

Kocaman mavi gözleri tekrar benimkilere döndüğünde içlerinde yumuşak bir parıltı vardı.

Düşündüğümde daha sadist olduğumun henüz farkına varıyordum. Yalnızca en ufak bir savunmasızlık belirtisi bana onun bir elli boylarında küçücük bir kadın olduğunu ve ben istemediğim sürece dolaplardan öteye bile gidemeyeceğini hatırlatmıştı. Tıpkı ben kenara çekilmeseydim telefon kulübesinden çıkamayacağı gibi.

Bu kız bana uygun görünebilir ve işim de boka sarıyor olabilirdi ama Penelope asla benim Kupa Kraliçe’m olamazdı. Hazır cevap ağzı, o pis elleri ve sert bakışları sinir bozucuydu ama beni dize getiremezlerdi. Buna izin vermeden önce onu yok ederdim.

Bir gün, oyunlarını benim kadar... *centilmen* olmayan bir adamın üzerinde oynayacak ve onlar da tam olarak bunu yapacaklardı. Bu düşünceyle tenimin altında bir huzursuzluk örtüsü hissetmiştim.

“Soruma cevap ver.” Ses tonum keskinliğini kaybetmişti. “Böyle çalıp çırpmayı nereden öğrendin?”

Dudaklarından dökülen yakıcı ve sık nefesler boynumu sıyrıp geçiyordu. Boşta kalan elimi pantolonumdaki poker fişinin etrafında yumruk yaptım ve havayı yumuşatmak için bakışlarımı onunkilerden ayırdım. *Bunun için fazla çıplaktı.*

Ben Penelope’nin başının arkasında duran Laurie’nin dolabına bakarken kulaklarıma dokunan yumuşak sesinin tonu kadar söylediği de beklenmedikti.

“Deniyorum,” diye fısıldadı.

Gözlerim onunkilere kaydı. Kahretsin, keşke bakmamış olsaydım çünkü içlerinde beklediğim alaycılığı bulamamıştım. Onun yerine yüzü pembeleşmiş ve altdudağı dışarı fırlamıştı. Başparmağımı üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor olmalıydım. Ve kesinlikle bunu tekrar yapmayı da istememeliydim.

“Deniyor musun?”

“Şu dolandırıcılık olayını bırakmayı. Sen sonuncum olmalıydın. Sonuncu...”

Cümlesi yarıda kesilirken gözlerim onunkilere kaydı. Dişlerimi sıkarak soğuk bir sesle, “Bana hedef dersin Penelope, bu ağzından çıkan son kelime olur,” dedim.

Bana yan yan sıırttı. “*Kurban* diyelim o zaman.”

Onu şoke etmek için çorabının belini sertçe bıraktım. Beni daha da aptal yerine koyuyor, dudaklarından kaçan iniltiyse aletimi sıkıştırıyordu. Parmağımı tekrar belinden içeri soktuğumda bu sefer daha derine indim. Parmak ucum tangasının kenarını sıyrırken içim karanlık bir hisle dolmuştu.

Ölü ebeveynler, şımarık davranışlar. Eğer günahkâr insanlardan biraz anlıyorsam bu duyduğum en kusursuz tarifiydi. Dişlerimi o hamur gibi tene bastırmak ve onun günahlarını tatmak için neler yapmazdım. Kızıl atkuyruğunu çekiştirmek ve ben onu arkadan becerirken yastığıma karşı yaptığı her itiraftan zevk almak için.

Şehvet, bir türlü kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi derimin altında kol geziyordu. Boğazımı temizledim. Bana doğru parlayan bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalışsam da başarılı olamamıştım.

Bu çok saçmaydı. Jet ski garajından cüzdanım yüz dolar hafiflemiş şekilde çıktığımda da bunu düşünmüştüm. Bu kız her ne yapıyorsa, beni sessiz yerlere çekip çıkışın nerede olduğunu unutturacak kadar başımı döndürüyordu.

Onun yanında dik durabilmemin tek yolu bir pislik olmaktı.

“Daha çok dene,” dedim sertçe. Parmağımı tekrar belinden çıkardığımda lastiğin tatmin edici sesi bana bir kemerin saklamasını hatırlatmıştı. “Pis parmaklarını kendine sakla, Penelope.”

“Tabii, patron-”

Çenesini niyetlendiğimden daha sert kavradım. Pişmanlık duyamayacak kadar öfkeliydim. Adeta yanıyordum. “Bana ukalalık yapma. Blake kolay bir kurban, bir çuval taş kadar aptal. Bunu ondan biraz daha akıllı ve belinde *Glock*’u olan birinde denersen o kadar kolay kurtulamazsın.”

Kaşlarını çattı. Çenesindeki bir kas başparmağımın altında meydan okurcasına gerilmişti. “Bahse varım kurtulurum.”

O dudaklara uzun uzun baktım. *Bahse varım kurtulurum.* Tan-

rım, onu bir haftadır tanıyordum ve kırmızı tırnaklarını derimin altına geçirecek sözcükleri şimdiden biliyordu. Yıllardır kendimi buna şartladığım için içgüdüsel olarak bir bahse girmem gerekiyordu ama profesyonel olmak adına ağzımı kapattım ve elimi yüzünden çektim.

Bir adım geri atarken yumruğumu sıkıyordum. Çıkışa doğru ilerledim. Ofisimin karanlığına, teninin sıcaklığı ve çilekli şampuanının kokusunun dizginlerimi sarsamayacağı bir yere varana kadar durmaya niyetim yoktu. Ancak alçak sesi, boğucu bir keskinlikle süzölmüş, adeta ismimi fısıldıyordu.

Midem kasılırken dönüp yüzüne baktım. Bir erkeğe, külotlu çorabının ve dantellerin içinde olacağını bile bile onu soyunma odasına kadar takip etmek gibi aptalca şeyler yaptıran güzel yüze.

“Blake kolay bir kurbanısa peki bu seni ne yapıyor?” Elbisesinin altından bir cüzdan çıkardı.

Orospu çocuğu.

Onu bir ödöl gibi havaya kaldırdığında üzerindeki RV harfleri spot ışıklarıyla altın renginde parlıyordu. Kendi adım, nasıl bu kadar kayıtsız olabileceğimle alay ediyordu.

Ufak bir sırtışıla cüzdanımı açtı ve içine baktı. Yüz dolarlık bir banknot çıkarıp sutyeninin içine sıkıştırdı.

“Bu bahsi kazandığım için.” Bir yüzlük daha çıkardı. “Artı KDV.” Düşünceli bir şekilde başını eğdi, ardından bir tane daha çıkardı. “Artı bahşiş.”

Cüzdanımı bankın üzerine fırlatıp bana midemi bulandıracak kadar tatlı bir gülümsemeyle bakmasını karanlık bir keyif içinde izledim. “Seninle iş yapmak bir zevkti, *patron*.”

Beni tenimin altında istenmeyen bir heyecan ve vücudumu pantolonumun içinde sertleşmekle tehdit eden aletimle bırakıp kabinlerden birine girdi.

Bir kahkaha attım.

Bu kız Kupa Kraliçesi değil, kılık değiştirmiş Şeytan'dı.

Ne yazık ki onu cehenneme kadar takip etmeyeceğimden emin değildim.

BÖLÜM

Yirmi

Penny

The Rusty Anchor Bar ve Grill.

Kapının üzerindeki tabelada sesli harflerin çoğu eksikti ve “R” harfinin şiddetli bir şekilde titremesi migrenimi azdırıyordu. Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkardım ve tekrar *Tripadvisor*’ı açtım.

Hayır. Halüsinasyon görmüyordum. Burası gerçekten de Şeytan Yamacı’ndaki en yüksek puanlı bardı. Tanrım, kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini biliyordum ama sayfalarının da bu kadar kalitesiz olduğunu hatırlıyor gibiydim.

Wren gerçekten burada mı çalışıyordu? Hiç aklıma yatmamıştı. O gün ışığının ta kendisiydi, sürekli gülümsüyordu ve burası da eh...

Kırık bir sokak lambasının altına park edilmiş iki külüstür *Chevy* pikabın bulunduğu çakıllı yoldan ibaret olan otoparka bezgin gözlerle baktım.

Burası da gerçek bir suç podcasti için ideal ortamdı.

Kes şunu, Penny. Barın görünüşü konusunda neden bu kadar

züppelik ettiğimi bilmiyordum. Atlantic City'deki dairemde lava-bonun altında yaşayan bir örümcek ailesi vardı.

Bakışlarım karanlık gökyüzüne kaydı. Gerçek şuydu ki bunu sadece içeri girmemek için bir bahane olarak kullanıyordum. Çünkü o kapıdan içeri girip arkadaş edinmek için en iyi halimi ortaya koyma düşüncesi... *üzücü* geliyordu.

Yine de başka ne seçeneğim vardı ki? Arkadaşa ihtiyacım vardı. Normal kızların arkadaşları olurdu. Anna gibilerle numara yapamazdım ama tüm izin günlerimi de dairemin bembeyaz duvarlarına bakarak geçiremezdim.

Tanrım, dün sırf konuşacak biri olsun diye yardım hattını dört kez aramıştım.

Ayrıca beni Wren davet etmişti, değil mi? Hastanedeyken bana salı akşamları barda benim için her zaman bir yer olduğunu söylemişti. Muhtemelen sadece nazik davranıyordu.

Eh, Rory de beni davet etmişti. İlk vardiyamın olduğu gece. Gerçi bunun sayıldığından emin değildim çünkü öyle sarhoş olmuştu ki onu kamaralardan birine yatırmak zorunda kalmışlardı. Belki de konuşan yalnızca alkoldü.

Ah, siktir et. İçeri girecektim.

Bara adımımı attığım gibi sıcak hava beni kucaklarcasına etrafımı sarmıştı. Kısa bir an için göz kapaklarım titreyerek kapansa da kirpiklerimi zorla aralayıp etrafımı inceledim.

Eğer bu bar büyük bir şehrin göbeğinde olsaydı, içerisi salaş-şık ya da rustik olarak tanımlanabilirdi. Fakat tavandaki deliğin ya da hemen altındaki teneke kovanın bir tasarım tercihi olduğundan şüpheliydim. Yerdeki şüpheli görünen lekenin de öyle.

Rusty Anchor hâlâ hatırladığım o eski sayfalara sahipti. Yalnızca gösterişli Noel süslemeleriyle donatılmıştı.

Gerginlikle iç çekerek, biralарının üzerine yığılmış yarı sarhoş bir avuç göbekli adamın yanından geçip bardaki taburelerden birine yerleştim. Tezgâhın arkasında birkaç içki şişesinden başka bir şey, önündeysе benden başka kimse yoktu.

Wren ya da Rory burada değildi ve kesinlikle kot pantolon paylaşabileceğim başka bir kız da ortalıkta görünmüyordu.

Parmaklarımı tahta tezgâhta tıngırdattım ve altdudağımı dudaklarımın arasına aldım. Etrafımda yetmiş yaşı altında bir yaşam belirtisi ararken gözlerim bahşiş kavanozuna takılmıştı. Parmaklarımın hareketi anında kesildi. Yıllardır alıştığım şaşmaya meyilli ahlaki pusulam parmaklarımın birkaç banknotu cebe indirmek için seğirmesine neden olmuştu. Ancak onun yerine elimi kucağıma kıvrıp acı bir kahkaha attım.

Saçmalıktı bu.

Lokantaya geri dönüp bir hamburger alacak ve *Aptallar için HTML* kitabına başlayacak-

“Penny!” Birisi arkamdan ismimi ciyaklamış, sesi neredeyse ceketimi delip geçmişti. Wren arka odadan çıkarken ona doğru döndüm. Kollarının üzerinde bir kasa bardak duruyordu. “Aman Tanrım, seni görmek ne kadar güzel!”

Beni nerelerde olduğum, başımın nasıl olduğu ve Sahil’i nasıl bulduğum gibi bir yığın soruya boğarken göğsüm rahatlama hissiyle hafıflemişti. Soruları kesildiğinde kasayı bıraktı ve beni yanına çağırdı. “Gel, Rory ve Tayce burada.”

Altın ışıltısını takip ederek barın en uzak köşesine doğru ilerledim. Rory ve tanımadığım bir kız Noel ağacının diğer tarafındaki taburelerde oturuyorlardı. Aralarında bir deste kâğıt, bir kâse şeker ve iki bira şişesi duruyordu.

“Penny!” Rory oturduğu yerden fırlayıp kollarını boynuma doladı.

Dağınık topuzuna ve *Nike* eşofmanlarına rağmen her zamanki gibi güzel görünüyordu. “Seni görmek çok güzel.” Omuzlarımdan tutup beni birazcık geriye itti ve gözlerimin içine baktı. “Geçen pazartesi... utanç verici bir şey yapmadım, değil mi?”

Aslında onu depoda kocasının aletini yalarken yakalamıştım ancak bu konuyu açmaya gerek yoktu. “Alakası bile yok.”

Rahatlamış görünüyordu. Hemen beni oturdukları yere doğru yönlendirdi.

“Bu Tayce,” dedi Wren. Oturur oturmaz siyah saçlı kızın bakışlarına karşılık verdim. Bir bere ve deri ceket giyiyordu. Aslında onu yattan tamıyordum.

“Tayce bir dövme sanatçısı, Şeytan Koyu’nda yaşıyor ve... şey...”

“Ve tam bir gizem,” diye bitirdi Tayce ve bana göz kırptı. “Peki ya sen, kızıl kafa?”

Üç çift gözün ağırlığı altında beynim daireler çiziyor, söyleyecek iyi bir şey bulmaya çalışsa da başarısız oluyordu. *Ben Penny, bir hırsızım ve Atlantic City’de bir kumarhaneyi ateşe verdim çünkü sahibi beni ülke dışına sürmüştü.*

Evet, hapishanede arkadaş edinmeye çalışıyor olsaydım bu uygun olabilirdi ve Martin O’Hare’in kundakçının bir kadın olduğunu bildiğini düşünürsek yakında durum buna dönüşecekti. Yine de paniğimi en derinlerime gömmüştüm. O çirkin yüzünü gösterme şansı bulamasın diye televizyonu bile açmayı reddediyordum.

“Ah, ben Penny, 21 yaşındayım ve *Signora Fortuna* gemisinde çalışıyorum.”

Acınasıydı, farkındaydım.

“Ah, demek artık Rafe’yle çalışıyorsun,” dedi Wren. Gözlerindeki pırıltı hastanedeki konuşmamızı hatırladığını ima ediyordu. “Sen de artık tam bir beyefendi olduğunu düşünüyor musun?”

Beyefendi. Bu kelime bugünlerde benim için duygusal bir tetikleyiciydi. Bana boğuk bir sesi, elastik kumaşın tenime çarpışını ve ipeklere sarılmış tehditleri hatırlatıyordu. Sahte kürkümün altında tenim nemlenmeye başlamıştı. Bu yüzden paltomu çıkarıp taburenin arkasına astım.

Rory bir avuç dolusu fıstıklı şekerleme alıp ağzına attı ve kâseyi bana doğru kaydırıldı. “Kayınbiraderim için çalışmak nasıl bir şey?”

Dişlerimi sıktım. “Onu nadiren görüyorum.”

Bir tavşan gibi kıvranarak güldü. “Gerçekten mi? Çünkü o seni görüyor.”

Önemsiz beş kelimeydi ama yine de bir sonraki nefesimi ciğerlerimden söküp almıştı. En akıllıca şey hiçbir şey söylememek olurdu, biliyordum. Ancak boğazımdaki sızı buna izin vermemişti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yatta olduğum gece gözlerini senden alamıyordu.”

Yanaklarım yanmaya başlamış, soğukkanlı maskemde bir çatlak oluşmuştu. Neyse ki Wren atılıp Rory’nin koluna vurdu ve “Kes şunu! Kızarıyor,” dedi

Rory her şeyi biliyormuş gibi bir sırıtışla, “Hı-hı,” dedi. “Peki, konuyu değiştirelim. Kötü kızlarla çalışmak nasıl bir şey?”

Konuyu değiştirdiği için minnetle gülümsedim. “Laurie iyi biri, Katie de öyle. Ama bir kız var...”

“Anna,” dedi Rory ile Wren hep bir ağızdan gözlerini devirerek.

“Onu tanıyor musunuz?”

“Onunla aynı okulda okuduk.” Kaşlarımı çattım. *Bu çok tuhaf-
tı.* Öyle olsaydı ben de onu tanıyor olurdum. “O zaman da kor-
kunçtu, şimdi de korkunç.” Rory eğildi, kehribar rengi gözlerinde
bir sır gizliydi. “Harika bir şey bilmek ister misin?”

“Her zaman.”

“Ön iki dişi sahte.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Bir kulübün tuvaletinde arkamdan konuşuyordu. Tayce kulak
misafiri olmuş. Onu yumrukladığı gibi dişlerini eline verdi.”

Hepsi gülerken ben şaşkınlıkla Tayce’ye döndüm. Başparma-
ğını kâğıt destesinin kenarında gezdirip omuz silkti. “Saçma sa-
pan konuşursan dayacağı yersin,” dedi rahatça.

Ona bir süre uzun uzun baktım. Mideme eğlence ve merak
arasında bir şey oturmuştu. Ben daha adını bile koyamadan Wren
neşeyle konuştu.

“Bira isteyen?”

Başımı onaylarcasına salladığımda bakışları üzerimde yoğun-
laşmıştı. “Buraya arabayla mı geldin?”

“Hayır?”

“Tamam, güzel.”

O arka odaya doğru ilerlerken Rory hayret dolu bakışlarıma
güldü. Tek bir kaşını kaldırıp içki duvarının üzerindeki kâğıt tabe-
laya baktığında okumak için gözlerimi kıstım. Sararmış, köşeleri
kırılmıştı ama silik mesajı iyi kötü seçebiliyordum.

*İki içkiden fazlası için arabanızın anahtarlarını bir personele
teslim etmeniz gerekmektedir. Eğer yok, ama yok, istisna yok.*

Son satır kalın ve altı çiziliydi. Ardından bir dizi ünlem işareti
geliyordu.

“Wren bir azize. İki bira yasal limit bile değil.”

“Hey, duydum bunu!” diye bağırdı Wren arka odadan. Birkaç dakika sonra parmaklarının arasında üç bira ve çatık kaşlarıyla ortaya çıkmıştı. “İyi olmakta yanlış bir şey yok, Rory. Bir ara sen de denemelisin.”

Rory’nin kıkırtısı karanlıktı ve tenimde bıraktığı his hoşuma gitmişti.

“Pekâlâ, işemem lazım.”

O tabureden kayarak inerken, Noel ışıklarının parıltısının ötesindeki gölgelerde karanlık bir silüet hareketlendi. Kalbim ağzıma gelmiş, elim tezgâhı kavramak için yukarı fırlamıştı.

“*Flamingo aşkına*, Gio. Birisi boğazımı kesmeden de tuvaleti kullanabilirim, biliyorsun değil mi?”

Mermer suratlı, takım elbiseli, kaslı bir adam loş ışığa doğru adım attı. “Korkarım patronun emri.”

Rory iç geçirdi. “Huzur içinde işemekten hoşlanıyorsanız bir Made erkeğiyle evlenmeyin, hanımlar.” Sallanan kapıyı itti. Kapıyı diğer taraftan bir kez daha ittiğini gördüğüme emindim. Kapı geriye doğru yeniden sallanmış ve hemen önünde duran korumasının kışına çarpmıştı.

Tenim ısındığında başımı kaldırdım ve Tayce’nin parmaklarına baktığını fark ettim. Bakışlarını takip ettim.

Parmaklarım hâlâ barın kenarını kavıyordu. Eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Elimi çekip kucağıma koysam da artık çok geçti. Tayce daha dik oturup dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve kaşlarını çatı.

İçgüdüsel olarak gözlerim barı tarayıp Wren’i bulmuştu. Onun neşeli mizacının gerilimi azaltmasına umutsuzca ihtiyacım vardı ama o diğer tarafta, antika müşterilerden birine hizmet ediyordu.

“Bir şeyden kaçırıyorsun.”

Bunun geleceğini biliyordum. Daha kelimeler Tayce'nin ağzından çıkmadan önce havadaki yoğunluğun tadını almıştım. Ancak bu önsezi, kalbimin gölün üzerine fırlatılmış bir taş gibi sekmesine engel olmamıştı.

Biradan soğuk bir yudum aldım ve ardından yeniden masaya bıraktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Klink. Aşağı baktığımda bira şişesinin ağzının benimkiyle birleştiğini gördüm. "Bunun şerefine."

Kafa karışıklığı ve yakıcı bir sıcak damarlarımda dolaşıyordu. Tayce'ye bakacak cesareti toplayamasam da garip bir yoldaşlık duygusuyla ona bağlandığımı hissetmiştim. Birbirimize yaklaşık üç kelime söylemiş olsak da yoğun sessizlikte konuşulmayanları duyabiliyordum. Günahlar, pişmanlıklar, kirli geçmişler ve sahte isimler. Kahverengi gözlerindeki hikâyeye benimkini yansıtıyordu.

Bir tuvaletin uzaktan gelen sifonu. Bir musluk sesi. Hemen ardından bir kapı arkamdaki duvara çarpmış ve Rory yeniden Tayce ile aramıza yerleşmişti.

"Bir *Blackjack* ustası olma ihtimalin yoktur, değil mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Boğazımı temizleyip Tayce'nin elindeki kâğıt destesine sanki Maça Kralı birdenbire ağzını açıp onlara tüm sırlarımı anlatacakmış gibi kuşkulu gözlerle baktım. "Hayır, neden?"

"Lanet olsun. Rafe'ye karşı kazanmam gerek."

Göğsümde kötücül bir kıvılcım alevlenirken yüz ifademi bunu yansıtmamaya zorladım. "Neden?"

"Onu yenmeme izin vermeyen tek kişi o."

Bir kahkaha attım. "Neden biri senin onu yenmene *izin* versin ki?"

Sanki olabilecek en aptalca soruyu sormuşum gibi kaşlarını çattı. “Çünkü Angelo Visconti ile evliyim.”

Bakışlarım birkaç adım gerisinde duran kas duvarına kaymıştı. *Gayet makul.*

“Ama görünen o ki Rafe kardeşinden korkmuyor ve kazanmak için oynuyor. Ona neredeyse üç yüz bin dolar borcum var.”

“Angelo’nun ona üç yüz bin dolar borcu var,” diye düzeltti Tayce.

Rory yüzünü buruşturdu. “Evet ama o henüz bunu bilmiyor. Ben de ona söylemek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Planım *Blackjack*’te çok iyi olmak ve Rafe borcunu istemeden önce parayı geri kazanmak.” Kehribar rengi bakışları karardığında içlerinde meleksi silüetinin gösterdiğinden daha uğursuz bir şeyin parladığını görmüştüm. “Ayrıca, yüzündeki o sırtışı silmek için neler vermezdim. Sadece *bir kez.*”

Aynen ben de.

Muzip düşünceler sırtımdan aşağı süzülüyordu. O dürtüyle şakaklarım titremiş; dudaklarım, beynim henüz yapmamasını söyleyemeden aralanmıştı.

Desteyi Tayce’nin elinden aldım. İkiye böldüm ve karıştırdım. Kartların sesi bir doz eroin gibi hissettirmişti.

“Matematikte iyi misin, Rory?”

Gözlerini ellerime dikti. “Evet, havacılık okulundayım.”

“Peki ya sır saklamakta?”

Dudakları kıvrıldı. “İnanamayacağın kadar.”

“Pekâlâ, o zaman. Sana her seferinde nasıl kazanacağını öğreteceğim.”

BÖLÜM

Yirmi Bir

Penny

İki saat, biralar ve bahislerle dolu bir pus içinde geçmişti. Bileğimin her hareketinde Krallar ve Kraliçeler beni yeniden karanlık tarafa buyur ediyorlardı. Gece kararırken pencereler sadece bizi, renkli Noel ışıklarını ve geride bıraktığım hayatı yansıtmaya başlamıştı.

Kendime yalnızca bir ziyaretçi olduğumu hatırlatmak zorundaydım.

Kapı açıldı ve içeriye takım elbiseli bir adam girdi. Beraberinde aralık rüzgârından daha soğuk bir şey getirmişti.

“Koca alarmı,” diye mırıldandı Rory sessizce. Kartları ortalıktan kaldırıp onu sevimli bir gülümsemeyle selamladı.

Angelo Visconti arkadan yaklaşıp elini karısının boynuna doladı ve başını göğsüne doğru çekti. Hırpalanmış eklemlerine bakarken gözlerim başka tarafa dönmek için yanıyordu. İzleyebileceğimden daha özel bir andı bu. Angelo’nun dudakları Rory’nin topuzuna düşerken dikkati bana çevrildi. “Arkadaş edinmişsin.”

“Zaten arkadaşlık, şapşal.” Bu söylediğinin midemin çukuru-
nu ısıtması ne kadar da üzücüydü. “Bu Penny.”

“Biliyorum, tanışmıştık.”

“Tanışmış mıydınız?”

Tanışmış mıydık?

“Evet, Rafe’nin yatının deposunda sen sikimi yalarken bizi
basmıştı.”

Kıpkırmızı kesilen Rory, Angelo’nun ellerinden kurtulmaya
ve ellerini yüzüne kapatmaya çalıştı. Angelo gülerken Rory’nin
kollarını kolayca iki yanına mıhladı ve başının tepesine nazik bir
öpücük kondurdu.

“Mutlaka ödeşeceğiz,” diye inledi Rory utanç dolu bir gülüm-
semeyi bastırarak.

“Dört gözle bekliyorum.”

Neden kahrolası bir aptal gibi sırtıyordum ki? Ancak bir an
sonra neşem kıskançlığa benzer bir şeye dönüşmüştü ve nedenini
anlayamıyordum bile. Sonsuza kadar mutlu yaşadığım masala ne-
lerin dahil olduğunu henüz bilmiyordum ama içinde bir *erkek* ol-
mayacaktı. Yine de göz kapaklarımın ardında tek bir acı cümlemin
yanıp sönmesine engel olamıyordum. *Güzel bir his olsa gerekti.*

Ayağa kalkıp kürkümü giydim. Solmuş halıdan başımı kaldır-
dığımda Angelo hâlâ bana bakıyor, karanlık bakışlarında belli be-
lirsiz bir keyif gizleniyordu. Tenimin altında huzursuz bir *dejavu*
hissi dolanmaya başladı. Nedeni bu anı daha önce yaşamam değil,
kardeşine çok benziyor olmasıydı. Raphael’in titizlikle çizilmiş
portresinin kabaca bir taslağıydı o.

Angelo, Raphael Visconti’nin değilmiş gibi davrandığı her
şeydi.

Hâkimiyet ve tehlike her bir gözeneğinden sızıyordu fakat kardeşinin aksine Angelo bunu kucaklıyordu. Gümüşten bir dil ve elmas kol düğmeleriyle dikkatinizi dağıtmak gibi bir çabası yoktu.

Hayır. O, tamamen gerçek ve sert bir adamdı. Bir gölge gibi çenesine yayılan kirli sakalları ve düğmesi açık yakaları. Teorik olarak, onun Made erkeği havası korkutucu olmalıydı ancak değildi. En azından beni korkutmamıştı çünkü Angelo beni öldürmek isteseydi, kafama bir kurşun sıkardı ve gününe devam ederdi.

Raphael ise bunu bir oyuna çevirirdi. Yaralı bir fareyle uğraşan bir kedi gibi beni bir pençesinden diğerine atar, canı sıkılınca da ölümümü maaşlı çalışanlarından birinin üzerine yıkardı.

Babamın Tanrı'ya son yakarıları hafızamdan silinmese de hangi ölümü tercih edeceğimi biliyordum.

Angelo omzumun üzerinden arkaya baktı. "Tayce, adamlarımızdan biri seni eve götürecekt."

"Yaşasın," diyerek taburesinden kalktı ve deri ceketini omzuna attı. "Visconti *Uber*'den daha iyisi yoktur. Karartılmış camlar, yatar koltuklar ve orta konsoldaki mini su şişeleri. Tam bir rüya."

Rory kaşlarını çatı. "Bizim arabamızda neden hiç mini su şişesi yok?"

Angelo, "Çünkü orta konsolu şekerle doldurdun, bebeğim," diye yanıtladı. Bana dönüp devam etti. "Adamlarım seni de evine götürecekt."

"Çok hoş ama gerek yok." Çantamı alıp omzuma astım.

Bütün gözler üzerime çevrilmişti. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından artık bu garip gerilimin altında eziliyordum. "Sadece on dakika uzaklıktayım. Yürüyerek giderim."

Angelo'nun gözleri kısılmıştı. "Yürüyerek gitmeyeceksin. Saat gece yansını geçti."

Gölmekten kendimi alamadım. “Bana bir şey olmaz. Yine de teşekkürler!”

Rory sanki bir şey söylemek istiyormuş da vazgeçmiş gibi sırtıttı. Angelo’nun bakışları altında üç kızla da kısaca vedalaşıp numaralarını aldım ve kapıya doğru ilerledim. Hem başarılı geçen bir gecenin ve arkadaş edinmenin sarhoşluğunu; hem de Angelo’nun adamlarından birinin her an gölgelerden fırlayıp beni yakalayacağını hissettiğim için adımlarımı hızlandırmıştım.

Otoparkta onlardan daha fazla vardı. Takım elbiseli adamlar araçlarına yaslanmış, karanlık gökyüzüne sigara dumanı üflüyorlardı. Bakışlarından kaçarak çenemi paltomun yakasına sakladım ve ana yola doğru yürüdüm. Bu gece sokaklar ayazdan kaskatı kesilmiş durumdaydı ve yaklaşan yağmur tüylerimi ürpertiyordu.

Kesinlikle yağmura uygun giyinmemiştim. Sahte kürk mantom ıslandığında köpek gibi kokuyordu ancak yine de yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Neden yürümeyecektim ki? Bu gecenin, onca gecenin arasından, uykuya dalabilmek gibi bir mucize yaşayacağım gece olmayacağını biliyordum. Ana caddeye çıkmak yerine sola dönüp uçurumun tepesine tırmandım.

Gözlerimi yakan rüzgâra engel olmak için başımı eğerken ayaklarımın altındaki kaldırıma odaklandım. Kısa bir süre sonra yol daralıp sert bir şeride dönüşmüş ve sokak lambalarından gelen turuncu sis kesilivermişti.

Ardından yağmur başladı.

Damlalar beklediğim o romantik hissi yaratmamıştı. Gökten merhametsizce inen soğuk, camsı iğnelerden ibaretlerdi. Teninize işleyen ve haftalar sonra bile kemiklerinizi donduran türden bir yağmur.

Bir başka buz salkımı yakamdan aşağıya doğru ilerlerken bir küfür savurdum ve yavaşlayarak durdum.

Doc Martens ayakkabılarımdan başımı kaldırdığım son andan beri önümdeki yol bir şekilde kara bir deliğe dönüşmüştü. Görünürde ne bir sokak lambası ne bir ev ne de bir araba vardı ve yola devam etmek ancak her korku filminin başında ölen o aptal sürtüğün yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu.

Rüzgâra sırtımı dönüp geriye doğru yürümeye başladım. Belki de evimin dört duvarı o kadar da kötü değildi.

Tepeden inmeme üç adımdan az kalmıştı ki beyaz bir parıltı arkama vurdu ve önüme düşen gölgemi uzattı. Botlarımın altındaki su birikintilerini aydınlatıyordu. Rüzgârın uğultusu bir motorun öfkeli hırıltısıyla çarpışınca başımın belada olduğunu anlamıştım.

Omzumun hemen yanından devasa, karanlık bir araç geçti. Son anda dönerek yolun iki tarafını da kapatmış ve tam önümde durmuştu.

Evet, bu hiç iyi değildi. İsteksizce durdum ve boğazımda yoğunlaşan paniğe rağmen yutkundum. *Aptallar İçin Kendini Savunma* kitabında adam kaçırmalarla ilgili koca bir bölüm vardı. Dikkatimi çeken istatistiklerden biri de şuydu: Eğer kaçırılan kişi sizi sokaktan alıp arabasına bindirmeyi başarırorsa, hayatta kalma şansınız yüzde üçün altına düşerdi.

Yüzde kahrolası üç.

Son zamanlarda şansım bu oranlardan memnun olacak kadar yaver gitmiyordu.

Kalbim hızla kaburgalarıma çarparken kendimi savunacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için çantamı karıştırdım. Her nasılsa, hâlâ bu kadar aptal olduğum için kendime lanet okuyacak kadar aklım vardı. *Atlantic City*'de *her zaman* yanımda bir bıçak

taşırdım. Çok gösterişli bir şey değildi, yalnızca tehlike çok yaklaştığında sallayabileceğim küçük sustalı bir bıçaktı. Ancak eski dairemde, yatağımın başucundaki şifoniyerde terk edilmiş bir şekilde duruyordu ve çantamda sadece anahtarlarım ile bir kitap vardı.

Sürücü tarafındaki kapı hızla açılırken içinden karanlık bir figür inmişti. Anahtarımı hayati bir organının yakınına dahi sokabileceğimi garantileyen bir el-göz koordinasyonuna sahip olmadığımı bilerek derin bir nefes aldım. Çantamdan *Aptallar için HTML*'yi çıkardığımda onunla saldırganın kafasına vurursam adamı bayıltacak kadar ağır olmasım umuyordum.

Karanlık siluet, yağmuru yararak bana doğru geldi. Arabanın geniş farlarının önünden geçerken, onun Raphael olduğunu anla-mıştım.

Soğuk terler döküyordum. *Bu gerçekten o muydu?* Ona benziyordu ama daha büyük, daha korkutucuydu. Sadece farların arkadan vuran ışıkları vücudunu tüm hatlarıyla ortaya çıkardığı ve fırtınalı yüz ifadesini kararttığı için değil, aynı zamanda üzerinde yalnızca siyah bir pantolon ile kolları dirseklerine kadar katlanmış beyaz bir gömlek olduğu içindi.

Gözlerim kolları ile saati arasındaki boşluğa takıldı. Yumruklarını sıkarken kollarındaki şekiller ve yazılar değişmişti. Sadece bu görüntü bile içimde baş döndürücü bir heyecan yaratıyordu.

Bu gece o beyefendi numarasını yapmayacaktı.

Birkaç adım ileride durdu. Başparmağını omzunun üzerinden arkasına uzattı. “Arabaya bin.”

Zehirli ses tonuyla hemen kenara çekilmiştim. “Senin arabana mı? Hayatta olmaz. Gecenin sonunda kendimi bir çukurda bulurum.”

“Gece yarısı ortalıkta dolaşıyorsun, Penelope. Görünüşe göre kendini bir çukurda bulmayı *istiyorsun*.”

“Benim için endişelenme, başımın çaresine bakarım.”

O bir adım öne çıktığında ben de bir adım geri attım.

“Arabaya bin.”

“*Lütfen* de.”

İçim dışım titriyor, ayak parmaklarım botlarımın içinde yüzüyordu ancak yine de orada öylece durdum. Kendi bindiğin dalı kesmek deyiminin sözlükteki karşılığı olmalıydım.

Raphael’in başı omuzlarının arasına düşerken burnunun kemerini sıktı. Ardından eli havaya fırlayıp boğazımı öyle bir hızla kavramıştı ki bir sonraki nefesimi söküp almıştı.

“Penelope. Bir elli boylarında küçücük bir şeysin ve muhtemelen canını kurtarmak için bir yumruk bile savuramazsın. Seni omzumun üzerine atıp ıslanmama neden olduğun için kışına bir şaplak indirmeden önce arabama bin.” Gergin, alaycı gülümsemesi yağmurun altında parlıyordu. “*Lütfen*.”

Öfkeli bir şekilde boynumu serbest bıraktı ve geçmem için kenara çekildi.

Pekâlâ, o zaman.

Kanım kulaklarımda uğuldarken hafif sersemlemiş bir halde arabaya doğru ilerledim.

Kapı arkamdan çarparak kapandığında kalçam henüz deri koltuğa değmemişti bile. Raphael bulanık bir gölge halinde camın önünden geçerken verdiğim kötü kararın ağırlığı omuzlarıma çöktü.

Kokunun kaynağını hemen tespit etmiştim. *G-Wagon*’un dört duvarına sinen o sıcak, erkeksi kokunun. Geçen pazartesi üzerime sıkma hatasını yaptıktan sonra duşta bir saat boyunca o kokuyu

temizlemekle uğraşmıştım ve bir kez daha aynı kokuyla sarhoş olmak istemiyordum. Tehlike gibi kokuyordu ve belli bölgelerime yaydığı sıcaklıktan hiç hoşlanmamıştım.

Raphael sürücü koltuğuna yerleştğinde tedirginliğim daha da artmıştı. Sessizce önüne baksa da dövmele teninden yayılan öfke aramızda kükrüyordu. Ondan uzaklaşmak için soğuk cama yaklaştım.

“Emniyet kemeri.”

Arabayı vitesle takip yağmurun içinden geçip gitmeden önce söylediği tek şey bu olmuştu.

Belki de şansımı deneyip kaçmalıyım. Şimdi burada, boynumdaki elinin bıraktığı yakıcı hisle otururken, bunun daha güvenli bir seçenek olacağını hissediyordum.

Bunun yerine kucağımdaki kitaba tutundum ve bugün fazla mesai yapan sileceklere odaklandım.

Radyodan bir Noel şarkısı süzülse de zar zor duyuluyordu. Saçlarımdan kolçağa ritmik seslerle yağmur damlaları düşüyordu. Göz ucuyla Raphael’in öfkeli bakışlarının yarattığım küçük su birikintisine düştüğünü gördüm.

“Bu koltuklar *Napa* derisinden*.”

“Benim kazağım da pamuklu kumaştan.”

“Ne?”

Omuz silktim. Ön cama vuran farların parıltısına baktım. “Kimsenin umurunda olmayan tekstil ürünlerinden bahsettiğimizi sanıyordum.”

Bir an geçtikten sonra karanlık bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. Sesi tekrar tenime değmeden önce kalbim birkaç kez daha güm güm atmış olsa da bu sefer, daha sakin bir tondaydı.

* Napa deri; koyun, kuzu, keçi, dana, sığır vb. tüm deri türlerinden elde edilen pahalı bir deri türüdür. (ç.n.)

“Ciddiyim, Penelope. Geceleri sokaklarda tek başına yürüme. Güzel kızlar ertesi günü her zaman göremeyebilirler.”

Gözlerimi kırıpıştırırken tenimin altına sızan hafif heyecanı bastırmak için uyarısını tamamen görmezden geldim. “Az önce bana güzel mi dedin sen?”

Çenesi kasıldı. “Güzel olduğunu biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

Şimdi tüm dikkatim ondaydı. Direksiyonu sıkıca kavrayan parmak eklemlerine baktım. Kolunun üzerindeki Karo Kralı dövmesinin tutuşu yüzünden gerilen görüntüsü ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

“Tabii ki biliyorsun. Bilmiyor olsaydın beni kızdırmak için külotunun içinde hoplayıp zıplamazdın,” diye mırıldandı acı acı.

Kendimi içinde bulduğum talihsiz koşullara rağmen kalbimin duvarlarını yalayan yakıcı zafere engel olamamıştım.

Parmaklarımı kitabın dışındaki plastiğe dolayıp aldırmıyormuş gibi yaptım.

“Neredeyse hiç bakmadın ki.”

“Çünkü ben bir beyefendiyim, Penelope.”

Bakışlarım göğsünden aşağıya düştü. Gömleği sıırıslıklamdı ve pahalı kumaşının altındaki koyu gölgeleri görebiliyordum. Kuşandığı zırhında bir çatlak oluşmuştu ve altında ne olduğunu düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Araba yavaşladı. Kafam karışmış bir halde başımı kaldırdığımda Raphael’in yoğun bakışlarıyla beni göz hapsine aldığını gördüm. “Bakmamı ister miydin?”

“Ben... Ne?”

Dudaklarını yalarken yüzüne yeni bir karanlık dalgası yayılmıştı. “Neredeyse hiç bakmadığımı söyledin,” dedi sessizce.

“Bakmamı ister miydin?”

İçimden bir ürperti geçmiş ve bir sonraki nefesimi yavaşlatmıştı. Ensemde diken diken olan tüylerimin yağmura yakalanmakla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey arabanın dört duvarının içinde dönen sıcak, ağır beklentiyle ilgiliydi. Tenime işliyor, ciğerlerime nüfuz ediyor ve kayıtsızmışım gibi davranmamı zorlaştırıyordu.

Konuyu değiştirmekle yetindim. Böylesi daha güvenli hissettirmişti.

“Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Raphael’in bakışları yanağımı yakmayı bırakana dek birkaç saniye daha geçmiş ve arabanın motoru yeniden kalçamm altında mırıldanmaya başlamıştı.

“Kardeşim bana kızlarımdan birinin firarda olduğunu söyledi.”

Kızlarım.

Aynı anda hem beni memnun eden hem de sinirlendiren bir kelimeydi bu. Tekil olsaydı nasıl hissederdim emin değildim.

Yaklaşan tehlikenin getirdiği tedirgin farkındalığı üzerimden atamadan, sanki bagajdan takım elbiseli bir çalışanı fırlayacakmış gibi koltukların arasına baktım. “Bu gece yanında dalkavukların yok mu?”

Raphael sırttı ve dikiz aynasına baktı. “Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun, Penelope?” Bana yan yan bakarken gözleri göğsüme düşmüş ve yeniden yukarı kaymıştı. “*Seninle* başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun?”

Sesinde anlamlandıramadığım bir ton vardı. Suyun içindeki yağ gibi kanımda üste çıkıyor ve damarlarımda dolaşarak kıvranmama neden oluyordu. Okunamaz, öngörülemezdi. Bir kez olsun herkesle yaptığı gibi benimle de kibarca havadan sudan konuşmasını istemiştim.

“Sonuçta silahın sahte, öyle değil mi?”

Boğuk bir şekilde güldü. Başını koltuk başlığına yasladı. “Ah, evet. Kesinlikle öyle.”

Avucunun içiyle direksiyonu çevirdiğinde ana caddeye çıktığımızı fark etmiştim. Hayal kırıklığı göğsümü sızlatıyordu. Birkaç dakika önce onun arabasına hiç binmek istemediğimi düşünürsek, gerçekten de ironikti.

Birden öne doğru savrulduğumda emniyet kemeri köprücük-kemiğimi kesip geçti. Derin bir nefes alırken elimi gösterge paneline uzattım ve Raphael’e doğru döndüm.

“Eğer bu beni öldürmek için bir girişimse, acınasıydı.”

Ancak o pencereden dışarı bakmakla öyle meşguldü ki cevap vermemişti. Kötücül ifadesi nedeniyle yüzünün keskin hatlarında artık tek bir santim bile beyefendilik yoktu.

“Binanızın ön kapısı neden açık?”

Bu gerçek bir soru değildi ve o da cevap beklemiyordu. Sessizce bir şeyler mırıldanarak belinden sahte silahını çıkardı ve arabasının kapısına doğru hamle yaptı.

Kolunu tuttuğumda donup kalmıştı. İkimiz de parmaklarıma bakarken yüz ifadesi öfkeyle gerildi. Kendi yüzümün ise utançla yandığını hissedebiliyordum.

Napa deri üzerinde hareketlendim. “Rahatla, o kapı her zaman açık.”

Bakışları parmaklarımdan bileğimdeki saate kaydı. Neden hâlâ taktığımı bilmiyordum ama çıkarmayı unuttuğum için olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Yakıcı ağırlığını fark etmemek imkânsızdı. “Ne demek *her zaman* açık?”

“Ne söylediysem o demek. Kilit bozuk.” Bana sanki az önce annesine fahişe demişim gibi baktı. “Ama sorun değil, dairemin kilidi var.”

“Dairenin kilidi var,” diye tekrarladı alaycı bir şekilde. “Tan-
rım.” Orta konsoldan telefonunu aldığı anda ekranı yüzüne kazın-
mış öfkeyi aydınlatmıştı. Bir mesaj yazarken parmaklarını kolun-
da kasılıp gevşeyen kaslarının üzerinde geziniyordu. Aniden ora-
da olmamaları gerektiği gerçeğiyle sarhoş olmuş gibi hissederek
elimi çektim.

Fark etmemişti bile. Bunun yerine, telefonunu bardak tutucu-
suna fırlattı ve evimin önünden geçip gitti. “Tamir edilecek.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne, şimdi mi?”

Başıyla onayladı. Beni dinlediği yoktu.

“Tabii, aynen. Gecenin bir yarısı çilingir falan gelmez buraya.”

Gamzeleri alaycı bir gülümsemeyele derinleşti. Altdudağınm
üzerinde gezdirdiği dişleri klitorisime karşı fısıldıyormuş gibi
hissettirmişti. “Para içinde yüzmenin avantajlarından biri, Pene-
lope.”

İşte buradaydı. Yeniden kendini beğenmiş sırtışırlara ve hazır
cevaplara geri dönmüştük. Gözlerimi devirsem de artık ayakları-
mın altında daha güvenli bir zemin olduğu için içten içe rahatla-
mıştım.

Başımı pencereye yasladım. “Ah, teşekkürler, sanırım. Beni
lokantaya bırakabilirsin, tamir edilmesini beklerim.”

Göstergedeki saate baktı. Saat neredeyse gece birdi. “Aç mısın?”

Ben her zaman açım. “Birazcık.”

Hafifçe omuz silktikten sonra yeniden direksiyonu kavrayıp
caddede döndü ve lokantanın dışındaki kaldırıma gelişigüzel park
etti.

“Buranın park yeri olmadığına eminim,” diye mırıldandım
sessizce. Raphael’in dudakları karanlık bir gülümsemeyele kıvrıl-
mıştı.

Lokantanın sarı ışıltısı yağmurun arasından ön cama sızıyor ve tuzlu patates kızartması ile şekerli *milkshake* formundaki güvenli alanım beni bekliyordu.

Kapımı açtığımda ne yazık ki Raphael de kendi kapısını açmıştı.

Omuzlarım gerildi. “İçeri mi geliyorsun?”

“Hayır, burada oturup taşaklarımla oynayacağım.”

Kapıyı arkasından çarparak kapattı. Birkaç saniye sonra takım elbisesinin ceketini giymiş halde benimkinin yanında belirmişti. Avuçlarını arabanın üst kısmına yasladı ve kıstığı gözleriyle bana bakarak sabırsızlıkla eğildi. “Bütün gece bekleyemem, Penelope.”

Pekâlâ, o zaman.

Lokantaya girdiğimizde başımın üstündeki kapı zili çalmış ve sıcak hava yüzümü okşayıp geçmişti. Karşılama paspasının üzerinde dururken, sert şerit ışıkların altında gözlerimi kıstım. Dışarıda etrafımı saran karanlıkla tam bir tezat oluşturuyorlardı.

Karanlıktan bahsetmişken, Raphael de arkamdan içeri girmişti. Islak göğsü başımın arkasına yaslandı. Dudakları kulağımın dış yüzeyini sıyrırken yakıcı bir emir mırıldandı. “*Kimilda.*”

İç çekerek lokantanın içinde ilerledim ve kareli fayansların üzerinden yavaşça yürüdüm. İçeridekilerin gözleri belli bir noktaya kadar beni takip etti. Ardından kapının pervazını karartan bir doksan boyundaki beyefendiye takılmışlardı.

Omzumun üzerinden bir kez bakmam onun hayatında bu lokantaya hiç gelmediğini anlamama yetmişti. Muhtemelen plastik tepside yemek servisi yapan herhangi bir mekâna adımım hiç atmamıştı. Karşılama paspasının üzerinde duraksadığında elleri ceplerindeydi ve çevresindeki bütün o yeni şeyleri gizleyemediği bir alaycılıkla inceliyordu.

Sarışın kız tezgâhın arkasına doğru geldi ve kocaman gözlerle beni süzdü.

“Merhaba! Ben Libby. Bugün sizinle ben ilgileneceğim.” Benimle konuşuyordu fakat vücudunun açısı omzumun arkasındaki pisliğe takılı kalmıştı. “Burada mı yiyeceksiniz yoksa paket servis mi?”

“Burada yiye-”

Raphael’in yumuşak ancak itiraz kabul etmeyen ses tonu cevabımı alıp götürmüştü. “Paket servis.”

Çenem öfkeyle kasılırken göğsümün duvarlarını yoğun bir korku sarmıştı. Burada yemek daha... güvenliydi. Parlak ışıklar, insanlar ve kameralar kötü şeylerin olma ihtimalini azaltıyordu. İçgüdülerim ve kendimi koruma dürtüsü her ne kadar içimde uğuldayan gergin heyecan aksini söylese de bana Raphael Visconti ile karanlıkta kaybolmamam gerektiğini fısıldıyordu.

“Paket servis öyleyse,” diye mırıldandım.

Libby bilgisayarda birkaç tuşa dokundu. “Peki, ne alırsınız?”

Sahil’e döndüğümünden beri neredeyse her gece verdiğim siparişi sıraladım. Kasiyer kız hafifçe yutkunarak bakışlarını yukarı kaldırdı ve adeta fısıldadı. “Ya siz Bay Visconti?”

“Hiçbir şey, teşekkür eder-”

“*Double cheeseburger* alacak. Ekstra pastırma, ekstra peynir.” Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırırken tezgâhın üzerindeki aydınlatmalı menüye göz gezdirdim. “Bir de çikolatalı *milkshake*. Ekstra büyük.”

Tam o sırada Raphael homurdanmış, enseme değen nefesi gülümsememe neden olmuştu.

“Ah, tamam...” Birkaç tuşa daha bastı. Bana hesabı söylediğinde sırtımı tezgâha yaslamak için arkamı döndüm. Raphael’in

bakışları ıslak ceketimin önünde gezinmiş, ardından tekrar tatlı gülümsememe takılmıştı.

“Ne var?”

“Sökül bakalım, *sugar daddy*.”

Aldığı keyfi bastırarak cüzdanını çıkardı. Banknotları tezgâha fırlatırken kolu benimkine değiyordu.

“Artı KDV.”

“Ah, hayır, efendim. Fiyatlarımıza zaten KDV de dahil, yani-”

“Artı KDV,” diye tekrarladım gözlerimi Raphael’inkilerden ayırmadan.

Başını hafifçe iki yana sallayıp tezgâha bir yirmilik daha bırakmıştı.

“Artı bahşiş.”

“Ama bu kadarı bile zaten çok faz-”

“Endişelenme, Libby,” dedim rahatça. “Bay Visconti *para içinde yüzüyor*.”

Kısmen Raphael’e karşı kazandığım en küçük zaferden bile zevk aldığım için, kısmen de dudaklarından süzülüp tezgâhın üzerinden seken kahkahasının derin ve gerçek olmasından dolayı midem tatmin edici bir hisle dolmuştu.

Yemeğimiz yağ lekeli bir kâğıt torba içinde geldiğinde Raphael onu sahibi olmadığı bir köpeğin kaka torbası gibi tuttu.

Tam kapı zili başımızın üzerinde çalarken, aniden “Bekle!” diyen bir ses lokantanın içinden fırlamış ve başımın o tarafa dönmesine neden olmuştu.

Bir garson bana doğru koşuyordu. Elindeki kahve sürahisini bıraktı ve yumuşak bir şekilde koluma dokundu. “İyi misin, canım?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne? Ah, doğru ya. Yanımdaki adam beni kaçırmadı, merak et-”

Gergin kahkahası ve Raphael'e dikkatle bakan gözleri sözümü kesmişti. "Hayır, tatlım. Birkaç gece önce buradaydın ve aniden gittin. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordun." Omzunun üzerinden baktı ve sesini alçalttı. "Seni hasta etmedik, değil mi?"

Şimdi anlamıştım. Perşembe gününü kastediyordu. Sarhoş kızların geldiği, haber bültenini izlediğim ve intikam için votka şişesinin içine bir çakmak atmamın hayatımın en kötü hatası olduğunu fark ettiğim o geceyi.

Garsonun sempatik gülümsemesini hâlâ oldukça net görüyordum ancak arkasında kırmızı kabinler ve kareli fayanslar dönüyordu. Bu hep yaptığım bir şeydi. Hayatımdaki endişe, korku ve travma gibi kötü şeyleri alıp onları derli toplu, küçük bir paket haline getirir ve sonra da hepsini içimde bir yerde saklayıp var olduklarını dahi unuturdum. Ancak haberleri izlediğimde ya da düşüncelerimle çok uzun süre baş başa kaldığımda çirkin yüzlerini gösterirlerdi.

Güçlü bir el belimi kavradığında karanlık, ipeksi bir ses kulağıma dokundu. "Bir sorun mu var, Penny?"

Penny. Panik boğazıma kadar tırmanmasa Raphael'in o küçümseyici ses tonuyla bana Penelope'den başka bir şey demesine takılırdım.

Kendimi aklımdakileri bastırıp gülümsemeye zorladım ve garsona bir yalan attım. "Sadece biraz keyifsizdim, hepsi bu."

Raphael kapıyı benim için açık tutarken kısılan bakışları yanağıma yakıyordu. Kalbim tıraş losyonuyla yıkanmış bir arabada sorguya çekilme tehdidiyle gümbür gümbür atsa da Raphael ilgisiz bir tavırla sürücü koltuğuna yerleşti ve elindeki paketi kucağıma bıraktı.

"Hey, kitabıma dikkat et!"

Kitabın kanarya sarısı sırtına baktı ve arabayı vitesine taktı. “*Ap-tallar için HTML,*” diye mırıldandı. “Shakespeare’in en iyi eserlerinden biri olduğunu duydum.”

Ukala bir karşılık vermemek için kendimi tuttum ve buğulu camdan dışarı bakarak ana caddenin güvenli kollarından ayrılmamızı izledim. *Rusty Anchor*’ın kırık tabelası sola doğru yanıp sönerken Raphael’in beni bulduğu yola geri dönmüş, uçuruma tırmanıyorduk.

Derimin altı yakıcı bir hisle karıncalanmıştı. “Nereye gidiyoruz?”

Bakışları bana döndüğünde içlerinde bir parça keyif dans ediyordu. “Çıgıllıklarını kimsenin duyamayacağı bir yere.”

Ah. Bunun hastalıklı bir şakadan ibaret olduğunu bilsem de –tamam, varsaysam da- boğazım yine de daralmıştı. Birkaç dakika gergin bir sessizlik içinde oturduk. Kucağımdaki poşetten kırmış güzel kokular yükseliyordu. Radyo, yılın bu zamanlarında insanın aklına takılan bayram şarkılarından birini mırıldanırken Raphael’in kalın parmakları şarkıya eşlik ederek bacağında ritim tutmaya başlamıştı.

Sonunda, uçurumdaki eski kilisenin karşısında durduk. Şimdi yağmur daha şiddetli yağıyor ve çizginin ötesinde hiçbir şey görünmüyordu. Raphael motoru durdurduğunda ani sessizlik kulaklarımda yankılandı.

Boğazımı temizledim. Geniş koltuğun üzerinde kımıldanarak kapıya yaklaştım. Raphael hızla bacaklarıma bakıp ceketini silkeledi ve kucağımdaki kâğıt torbayı kaldırıp üzerime örttü. Kalçalarımı okşayan sıcak elleri statik elektrik gibi hissettirmiş, bir sonraki nefesimi sıkıştırmıştı.

“Ceketini çıkar, ıslaksın.”

Söyleneni yaptım. Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açmadan önce kürkümü arka koltuğa fırlattı. Belli ki onunla bir arabada mahsur kalmaktan duyduğum rahatsızlığı üşümekle karıştırıyordu. Gerçek şuydu ki hiç de üşümemiştim. Donuma kadar ıslanmış olmama rağmen yanıyordum. Raphael emniyet kemerini açıp vücudunu bana doğru çevirdi. Tüm dikkatini bana verdiğinde kanım daha da ısınmıştı.

Bakışlarının ağırlığını yanağımda hissediyordum. Bu yükten kaçmak için hamburgerimin paketini açıp bir ısırık aldım. Bir ketçap nehri çenemden aşağı akıp kutunun içine damlamıştı.

Raphael yumuşak bir kıkırtıyla güldü. “Yüzünün her yerine bulaştırdın.” Kolunu kaldırdığında nefes alamadığım son derece saçma bir an için eğilip çenemi sileceğini zannetmiştim.

Ancak tabii ki yapmamıştı. Tanrım, neden yapacaktı ki? Dirseğini kolçağa yasladı ve iki parmağını dudaklarında gezdirdi.

Bana dokunacağını düşünmek aptalca olsa da dokunmadığı gerçeğiyle omurgamdan aşağısı şiddetli bir hayal kırıklığıyla ürpermişti. Bununla bildiğim tek şekilde başa çıktım. Tam bir pislik gibi davranarak.

Kucağımdaki ceketini kurcaladım ve üst cebindeki ipek kare mendili çıkarıp ağzımı sildim. “Teşekkürler.”

Dudaklarına yerleşen küçümseyici gülümseme dünyayı yenisinden rayına sokmuştu.

“Sen aç değil misin?”

Bana sanki ona yağmurda çıplak dans etmeyi teklif etmişim gibi baktı. “O boktan şeyi yiyecek biri gibi mi görünüyorum?”

İçgüdüsel olarak, yarı şeffaf gömleğinin altındaki sıkı karnına baktım ve hamburgerimden ekstra büyük bir ısırık alarak tüm

rahatsız edici düşünceleri beynimden uzaklaştırdım. *Milyon yıl geçse de yemezdi.*

“Ne yiyorsun o zaman? Kahvaltı olarak kırk bakirenin kanını mı içiyorsun? Ya da öyle bir şey?”

Sırıttı. “Öyle bir şey.”

“Senin bir vampir olduğundan hep şüphelenmiştim.”

İfadesiz gözlerini tekrar bacaklarımda gezdirdikten sonra kalbimin durmasına neden olan bir şey söyledi. “Sana bir sorum var.”

Çiğnemeyi bıraktım. Kapının koluna baktım ancak Raphael düşüncelerimi görebiliyormuş gibi bir *klik* sesiyle kapıyı kilitlemişti. Dikkatini ön cama verip arkasına yaslandı ve avucunu boğazında gezdirdi. “Neden geceleri uyumuyorsun?”

Hamburgerim acınası bir gümbürtüyle kucağıma düştü. “Belki ben de bir vampirimdir.”

“Penelope.”

Sesi ismimi kucaklarcasına sarıp sarmalamış, göz kapaklarının kapanmasına neden olmuştu. Sabırsızlık ve nezaketle dolu mükemmel bir fırtınaydı adeta. Sanırım gerçeğin dudaklarımdan kayıp gitme sebebi de buydu.

“Geceleri kötü şeyler olur,” diye fısıldadım.

Çenesi kasılsa da hâlâ bana bakmıyordu. “Ne gibi?”

Yetişkin insanların beni bir ara sokağa sürüklemesi ve elbise mi kaldırması gibi. Yine de başka bir örnekle yetindim. “Annemle babam gece öldürüldü.” Gösterge panelindeki saate baktım. “Tam olarak sabah üç kırkta. Geceler uyumanın değil, ayakta ve tetikte olma zamanıdır.”

Yavaşça başını salladı. Gözlerimi kısarak baktığımda bile yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ancak kesinlikle şaşırmış gibi görünmüyordu. Herhalde bana iş vermeden önce bir araştırma

yapmıştı. Ayrıca onun gibi adamlar ölüme mobilyanın bir parçası gibi davranırdı. Her zaman orada olan ve görmezden gelmesi kolay bir şey gibi. “Dairende ayakta ve tetikte olamaz mısın?”

“Hayır.”

Bakışları öfkeyle parladı. “Birisi seni bagajına tıkabilir, Penelope, dokunulmaz değilsin.”

Demek adımı *bu şekilde* söylemeye geri dönmüştük.

Ailemin konusunu kapattığımıza memnundum. Höpürdeterek *milkshake*’imi içerken omuz silktilim. “Şanslıyım, unuttun mu? Telefon kulübesinde bunu kanıtladım.”

“Şanslı falan değilsin,” diye tersledi.

Karşılık vermek yerine ceketinin ceplerini karıştırdım ve bir bozuk para buldum. Onu aramızda tuttuğum sırada yüzümde hafif bir gülümseme belirmişti. “Yazı mı tura mı?”

İç çekip kolçağa yaslandı ve ilgisini dudaklarını üzerine yasladığı parmaklarının ardına sakladı. “Pekâlâ. Bahis ne olacak?”

“Sen kazanırsan saatini geri alırsın.” Bileğimi yüzüne doğru salladım, saati bir aşağı bir yukarı kayıyordu. “Ben kazanırsam hamburgerini yersin.”

“Tura.”

Başparmağımın tek hareketiyle çeyreklik havada dönmüş ve orta konsola çarpmıştı. Üzerine eğilip baktığımda güldüm. Yağlı poşeti kucağına bıraktım. “*Afiyet olsun.*”

Kaşlarını çattı ve parmaklarının ucuyla hamburgeri açtı ancak şimdi oyunun kontrolü ona geçmişti. Hamburgeri iki eliyle tuttu ve gülünç derecede büyük bir ısırik alırken gözlerimin içine kahrolası ruhumu görüyormuş gibi baktı. Yakıcı, iğneleyici bir şehvet vücudumdan aşağı inmiş, klitorisimin sızlamasına neden olmuştu.

Tanrım. Yalnızca bir hamburgerdi. Fakat ellerinde bu kadar küçük görünmesiyle ilgili bir şey vardı. Dövmeli kollarının kasılma şeklinde ve dişlerini vahşice ekmeğe bastırmasında. Bana aynı şekilde *yediği* diğer şeyleri düşündürüyordu.

Başım dönerken pencereyi açtım ve kafamı hafifçe çevirip lanet havayı içime çektim. Tekrar derin bir nefes almak üzereydim ki, sıcak bir el ceketin altından bacağıma doğru kaymış, ciğerlerimin sıkışmasına neden olmuştu.

Ne oluyor-

Bakışlarım alıp orta konsola koyduğu kitabıma düştü. Raphael kitabı açıp bir sayfayı yırttı ve ağzını sildi.

Hasarlı sayfaya bakakalmıştım.

“Ben...”

“Evet?”

“Bu bir *kitap*.”

“Farkındayım, Penelope.” Sayfayı avucunun içinde buruşturup yemek torbasının içine bıraktı. Hayretle aralanan ağzımı hâlâ kapatamamıştım. Umursamazca omuz silkti ve bir patates kızartmasını *bütün* olarak ağzına attı.

“Nasıl olsa iade etmeyeceksin.”

Gözlerim kısılmıştı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sırtında *Atlantic City Halk Kütüphanesi*’nin malı yazıyor.”

Doğru ya.

“Bu boktan şeyi neden okuyorsun ki zaten? Bilişim sektöründe iş mi istiyorsun?”

“Hiç sanmıyorum.”

“*Sanmıyor musun?*”

Neden alaycı bir cevap yerine gerçeği seçtiğimi bilmiyordum

      kitaplara bu şekilde davranan mağara adamları d  r  stl     hak etmiyordu. “Kendi kendime bir... oyun oynuyorum.”

G  l    u sertti. “Elbette oynuyorsun.”

“Kütüphaneye gidiyorum ve gözlerimi kapatıp rasgele bir *Aptallar İ  in* kitabı seçiyorum,” diye devam ettim onu görmezden gelerek. “Ne seçersem se  eyim, okumak zorundayım.”

“Neden?”

“      sana söylediğim gibi, bu i  leri bırakmaya çalışıyorum,” dedim. Ses tonum bıkkınlıkla gölgelenmişti. Meraklı bakışlarının sıcaklığı altında üstümü düzeltip derin bir nefes aldım. “İlgilendiğim bir şey bulmaya çalışıyorum.   zerine kariyer yapabileceğim bir şey.” Ona yan gözle baktım. “Hayatımın sonuna kadar senin için çalışacak halim yok, değil mi?”

Dilinin altında alaycı bir yorumun yükseldiği biliyordum. Kendini tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Hamburgerinden bir ısırık daha aldığında bir kez daha yüzüm kızarmıştı.

“Kariyerini bir *Aptallar İ  in* kitabında bulacağını sana düşündüren nedir?”

“  o  unlukla boş hayaller,” diye itiraf ettim. “Başka işler de denedim ama hiçbiri kalıcı olmadı.”

“Ne gibi?”

“Eh, arabaya servis yapan bir yerde çalıştım. Alışveriş merkezinde tezg  htarlık yaptım. Striptizcilik yaptım. Bir de resepsiyonistlik ve...”

Raphael’in kolu benimkinin üzerinde kasılınca sözlerim yarıda kalmıştı.

“Striptizcilik.”

Sesi sakindi. Rahat olamayacağım kadar sakin. Yalnızca bir kelime ve beş heceydi ama tenime i  lem    , kanımı dondurmu  tu.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için gözlerimi yukarı kaldırıırken kayıtsızmışım gibi davranmak neredeyse imkânsızdı ancak bu beni denemekten alıkoymamıştı.

“Evet.”

Gözbebeklerinin duvarlarını yalayan karanlık sinir bozucuydu. “Bir striptizciydin.”

Bu sefer sadece başımı sallayabilmişim.

Bakışlarında sinir bozucu bir şeyin belli belirsiz parıltıları geçmişti. Arabasının tavanına doğru bakarken dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi.

Gözleri benimkilere indiğinde, bir petrol sızıntısından daha siyah ve bir o kadar da tehlikelilerdi.

“İşinde iyi miydin?” diye sordu gergin bir şekilde.

Meydan okurcasına çenemi havaya diktim. “Evet.”

Karanlık bir nefes verdi. Geniş koltuğunda arkasına yaslanıp çenesini sıvazladı ve yavaşça, her şeyi görüyormuş gibi bakan gözlerini kalçalarımın, göğsümün üzerinde gezdirdi. Bakışları yüzümde durduğunda, tüm sinir uçlarım yanıyor; ciğerlerim aldığı derin nefeslere yetişemiyordu.

“Öyleyse göster bana.”

BÖLÜM

Yirmi İki

Penny

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Öyleyse *göster* bana,” diye tekrarladı kendini. Yüzü tamamen ifadesizdi.

Bir ürperti içimden geçip gitti. Raphael’in yüz hatları mizah-tan tamamen yoksundu ancak ciddi olmasına imkân yoktu. Gerçekten onun için *striptiz yapmamı mı* istiyordu?

Başka bir oyundu bu. Tıpkı tutulmayı andıran silueti ve ipek-lere sarılı tehditleriyle beni telefon kulübesinde sıkıştırdığı günkü gibi, bu oyun da beni kıvrandırmak için tasarlanmıştı. Boğazım-daki yumruya rağmen yutkunarak duruşumu dikleştirdim ve ona olabilecek en kayıtsız gözlerle baktım.

“Yemek yiyorsun.”

Camı indirdi ve hamburgeri gecenin karanlığına fırlattı.

Yutkundum. “Burada mı?” Başıyla onayladı. “Yer yok ki.”

Hiçbir şey söylemeden yanına uzandı ve koltuğunu geriye doğru çekti. Şimdi dizleriyle direksiyon arasında geniş bir boşluk vardı. Kıçımı sallayabileceğim kadar geniş. Kesik kesik nefesler

alırken midemde kelebekler uçuşuyordu. Kahretsin, keşke Made erkekleri *Mini Cooper* ya da şu küçücük *Smart* arabalardan kullansalardı.

“Bu sana pahalıya patlayacak.”

Yine bana bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Eli kapısının yanındaki göze kayd ve ardından bir tomar para, patates kızartmalarımın arasına sert bir gümbürtüyle düştü. Elastik bir bantla bir araya getirilmiş yüz dolarlık banknotlara baktım. Tanrım, orada en az bin dolar vardı ve bırakın tek bir dans için, bir gecede kazanmayı hayal ettiğimden çok daha fazlaydı.

Ancak bu herhangi bir erkek için yaptığım herhangi bir dans olmayacaktı.

Çenemi gıcırdatarak omuzlarımı geriye attım ve bakışlarına karşılık verdim. “Ciddisin sen?”

“Hem de çok.”

Isıtıcı aramızda uğulduyor, radyoda *Wham!* geçen Noel hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Terli avuçlarımı Raphael’in ceketinin arkasına kaydurdum ve kahrolası bilincimi açık tutmaya çalıştım.

Yağmur cama her zamankinden daha şiddetli çarpıyordu ancak kalp atışlarımın daha yüksek olduğuna emindim. Göğüs kafesimin içindeki her gümbürtü sinir sistemimde sonik bir patlama gibi dalgalanıyor ve klitorisime yeni bir darbe indiriyordu.

Raphael Visconti’ye karşı bir oyun kaybetmektense gözlerimi oynamayı tercih ederdim, o yüzden blöfüne karşılık vermekten başka çarem yoktu.

“Peki.” Verdiğim onay dudaklarımdan yavaşça süzölmüş ve aramızdaki havada çiçek açmıştı. Emniyet kemerimin çıkardığı tıkırtı bana artık geri dönüş olmadığını hatırlatıyordu. Tabii, Raphael şaka yaptığını kabul ederse her şey bambaşka olurdu. Ancak

vücudundan yayılan gerginlik bana bunun olmayacağını söylüyordu. “Dokunmak yok.”

Yemeğimi ve ceketini arka koltuğa bırakıp ayağa kalktığımda, iri ellerinin bacaklarının üzerinde yumruk haline geldiğini gördüm. “Kucak dansının nasıl işlediğini biliyorum, Penelope.”

Elbette biliyordu. Bu onun ilk kucak dansı olmayacaktı ama bu yakıcı kıskançlığın midemdeki düğümlerle birbirine dolanmasına engel olmamıştı. Önündeki boşluğa kayarken yanlışlıkla ayak parmağına basmama da tabii.

Dudaklarından dökülen tıslamanın omuriliğim boyunca bir kıvılcım çaktığını hissetmiştim. Bu kadar yakinken Raphael için nemli kıyafetlerimi çıkarma fikrinin sarhoşluğuyla bile hâlâ ön cama dönecek kadar sağduyum vardı. Bakışlarının vücudumda bu kadar yakından dolaşmasını izlemek zorunda kalsaydım, buna dayanabilir miydim emin değildim.

Bir elimle direksiyonu kavrarken, diğer elimle radyonun kadranını yukarı çevirdim. “Dans edecek bir şeyler olmalı,” diye mırıldandım. Müzik havayı doldururken, Raphael keyifli bir nefes verdi. Nedeni *Driving Home for Christmas* şarkısının striptiz kulüplerinde çok da popüler olmaması olabilirdi.

Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, camı buğulandıran buhara odaklandım ve uyluklarımın arkası Raphael’in kucağına yaslanana dek vücudumu yavaşça aşağı eğdim. Kalçalarımı öne, onun dizlerine doğru kaydırıp sırtımı yay gibi gerdiğimde kot pantolonum onunkinin pahalı kumaşına sürtünmüştü.

Titreyen ellerime rağmen üstüm başımın üzerinden erimiş tereyağı gibi kayıp çıktı. Altımdaki bacakları gerilmiş ve dudaklarından kaçan yumuşak bir nefes sutyenimin altındaki meme uçlarının sertleşmesine neden olmuştu.

Sırtımdaki sabırsız bakışların yarattığı sıcaklıkla, popomu Raphael'in kucağından yavaş ve şehvetli bir hareketle kaldırdım. Ona bakma konusundaki tüm çekincelerim şehvet ve adrenalinin baş döndürücü karışımıyla birlikte uçup gitmişti. Yüzündeki ifadeyi görme *ihtiyacıyla* dolup taşıyordum.

Omzumun üzerinden ona baktım. Bakışlarım onunkileri bulduğunda bir sonraki nefesimi almayı unutmuştum. Çenesi gergin, vücudu kaskatıydı ve tek bir kasını bile oynatacak kadar kendine güvenmiyor gibiydi. Gözlerinde dans eden tehlike beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. O gözlerde beyefendiliğe dair tek bir iz bile yoktu. Artık yoktu.

Yavaşça nefes alarak nemli kot pantolonumu kalçamın kıvrımları üzerinde kaydırırken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bakışları hareketlerimi takip ederek ayak bileklerime kadar indi ve ardından siyah tangamın belini takip ederek kalçalarımın arkasına tırmandı.

Spor ayakkabılarımı ve pantolonumu pedalların üzerine fırlatıp kendimi tekrar kucağına bıraktım. Artık kalçalarının ön kısmı çıplak tenime sürtünüyor ve en hassas bölgelerimin üzerinde hissettiğim sıcak, yumuşak kumaşın hissi ağzımı sulandırırken kasıklarım titriyordu.

Direksiyona tutunarak sırtımı büktüm ve kalçalarımı Raphael'in kasıklarının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdim. Gırtlaktan gelen hırıltısı klitorisime bir zevk darbesi indirmişti. O kadar hayvani, o kadar beyefendilik dışıydı ki yeniden duymak için can atıyordum. Bu yüzden şişkin aletinin başı popomun yanakları arasına girene dek daha da geriye kaydım.

Sikeyim. Sertleşmişti. Kahrolası aleti çok sertti. Bunun farkına vardığım an içim heyecanla dolmuş; külotumun ağına ılık, ıslak

bir sıcaklık yayılmıştı. Aklımı kaybetmek üzereydim. Kalbim hızla çarparken tekrar ileri geri salındım. Kalçamın her darbesinde Raphael'in ereksiyonunun üzerinde yukarı kayıyordum. Düzensiz nefeslerinin sesinde boğulabilir, kaslarının sertliğine doğru kıvrılabilirdim.

Tam o sırada sert bir parmak tangamın altından kayıvermişti. Kumaşın tenime çarparken çıkardığı ses ile bıraktığı sızıya karşın benim dudaklarımdan da bir inilti döküldü.

“Külotunun gülünç olacağını biliyordum,” diye hırladı Raphael.

Nefes nefese bir halde başımı tavana doğru kaldırdım ve göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim. “Daha önce sana kucak dansı yaptıklarını sanıyordum? Dokunursan para cezası alacağını biliyor olmalısın.”

Serin bir esinti kulağımın dibinden ıslık çalarak geçti. Hızla gözlerimi açtığımda, ön camdan sekerek gösterge paneline savrulan bir tomar banknot daha gördüm.

Kasları altımda hareketlenmişti. Bir an sonra sıcak, düzensiz nefesi boynumu sıyrıp geçiyordu. “Arkanı dön, Penelope.”

Zekice bir cevap düşünemeyecek kadar nefes nefese bir halde titrek bacaklarımdan üzerinde doğrulup yüzüne bakacak şekilde döndüm. Bu sefer, bana bakış şekline hazırlıksız yakalanmıştım. Gözlerindeki ifade öyle yoğundu ki vahşetin sınırındaydı. Bakışları kalçamdan karnımın alt kısmına doğru ilerlerken tenimi yakıyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. Benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi ama yine de sözlerinin ağırlığı altında titredim.

Raphael Visconti güzel olduğumu düşünüüyordu. Yeni bir özgüven dalgasıyla başım dönerken koltuk başlığının arkasını kav-

radım ve kendimi yavaşça kucağına bıraktım. Ancak işler planladığım gibi gitmemişti. Ayağım fırlatıp attığım spor ayakkabıma takılırken geriye doğru direksiyonun üzerine düştüm. Korna çaldığında küçük bir çığlık attım ancak Raphael öne doğru eğilmiş ve ben tekrar dengemi kaybetmeden beni yakalamıştı.

Dokunuşu yakıcı ve açgözlü hissettiren iri elleri beni olduğum yerde tutmak için sırtımın arkasına kaydılar.

Siyah saçları boynumu gıdıklarken dudaklarından dökülen kı-kırtı dekoltemin içine doğru süzölmüş, meme uçlarımla sızlamasına neden olmuştu. Raphael'in şakası köpröçükkemiğimde titreşirken vücudumdaki tüm sinir uçlarını yakıp geçti. "Haddinden fazla para ödediğimi düşünmeye başlıyorum."

"Para iadesi yok," diye fısıldadım. Klitorisimi zonklayan aletine bastırırken dudaklarım bir gülümsemeyle seğirmişti. Tanrım, o kadar sıcak ve sertti ki kendimi çok daha azıyla bile boşaltabileceğimi biliyordum.

Beynimin en kirli kısmı olasılıklarla yarışlıyordu ancak Raphael'in sutyenimin kopçasının altından kayan parmakları beni yeniden yeryüzüne döndürdü.

Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. "Çıkar şunu."

"Ekstra ücrete tabi."

Başparmağını kopçanın altından sertçe çıkardığında tenimde şaklayan sutyen sırtımın zevkle gerilmesine neden olmuştu. Çenesi kasılırken gözleri boğazımdan aşağıya indi ve ardından ayrık dudaklarıma geri döndü. "O zaman ben çıkarırım."

"Öylesi daha da pahalı."

Dudaklarından tekrar o hayvani inilti dökölürken kadınlığım kasılmıştı. Kahretsin, o sesin somut bir varlık olmasını nasıl da isterdim. Parmaklarım koltuk başlığına gömölürken hırıltılı nefes-

ler göğsümün düzlemlerini gıdıklıyordu. Tavana kapanmak üzere olan gözlerle baktım ve tam o sırada kucağımda ani bir ağırlık hissettim.

Gülümsememi bastırmak için dişlerimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. Artık parasının ağırlığına aşınaydım. “Bu yeterli değil.”

Bir gümbürtü daha duyulduğunda bu seferki daha sert bir şekilde karnıma inmişti. Başımı iki yana salladım. “Yakınından bile geçme-”

Raphael’in kalın parmakları saçlarımın dibine yerleşip başımı geriye doğru çektiğinde şımarık sesim hayret dolu bir iniltiye dönüşmüştü. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda dudaklarımın arasına soğuk ve pürüzsüz bir şeyin kaydığını hissettim.

Önce başka bir oyun kartı olduğunu sanmıştım ancak çekip aldığımda bunun bir *Black Amex** olduğunu fark ettim.

Gözlerim Raphael’inkilerle buluştu.

“Şifresi dört, sekiz, dört, iki,” dedi sessizce. Parmaklarını başının arkasında kenetleyip koltuk başlığına yasladı. Gözleri bir uyarı işareti gibi parlıyordu. “Şimdi, çıkar şunu.”

Bedenim uyuşmuştu ancak kahrolası kartının şifresini unutmama imkân yoktu. Onu yolcu koltuğuna fırlatacak kadar doğruldum ve sonra tekrar kucağına oturdum.

Beklentiyle bana bakıyordu. Sutyenimi çıkaracak cesareti toplayana dek kalbim üç kez hızla çarptı.

Ardından kumaşı yüzüne fırlattım. Dantel sutyenim çenesinden aşağı düştüğünde ayrık dudaklarından yavaş bir nefes kaçmıştı. Omuzları bu gerilimin etkisiyle kasılırken aç gözleri göğüslerimin üzerinde geziniyordu. Bakışlarının her bir santimiyle

* *Black Amex*, en zengin müşteriler için ayrılmış limitsiz bir kredi kartıdır. (ç.n.)

daha da ağırlaşp, sıcak nefesinin her titreşiminde daha da hassaslaşıyorlardı.

Başını yana eğdi. Hareketlenip ellerini başının arkasında yeniden kavuşturduğunda kol kasları gerilmişti.

Başıyla işaret verdi. “Devam et.”

Kadınlığım farkındalıkla seğirirken arkama yaslanıp dizlerini kavradım ve kalçalarımı tekrar ileri doğru sallayarak bacaklarının sert hatları boyunca uyuşturucu etkisi yaratan bir yol izledim. Tabii ki striptiz kulübünde bir müşteriye hiç böyle *sürtünmemiştim*. *VIP* odalarından birine dalıp kendimi *menü dışı* aktivitelerden herhangi birinin içinde bulmaktansa vebaya yakalanmayı tercih ederdim.

Ancak Raphael düzenli bir müşteri değildi ve ben de artık bir striptizci değildim. Bu her neyse, aramızda bir şey olduğu inkâr edilemezdi. Oldukça yanıcı bir şeydi ve bir kibrit çaktığımız an patlayacak gibiydi.

Kalçamı yeniden hareket ettirdiğimde dudaklarımdan bir inilti daha dökülmüştü. Raphael’in gözleri kısılırken çenesi farkındalıkla kasıldı. “İslandın mı, Penelope?”

Heyecan içinde başımla onayladım.

Bakışları tangamın pantolonuyla birleştiği yere kaydı. “Külotunu kenara çek. Bana bu geceyi hatırlatacak bir şey bırak.”

Tartışamayacak kadar kendimi kaybetmiş durumdaydım. Islak kadınlığım ve ona duyduğum arzu yüzünden coşkuyla doluydum. Külotumu yana kaydurdım ve ben bacağına sürtünürken üzerime diktiği büyülenmiş bakışlarının sıcaklığı altında anın tadını çıkardım.

Kalçalarımın arasındaki basınç, kucağındaki her hamlem ve Raphael’in aletinin klitorisimin tepesine her darbesinde artıyordu.

“Siktir,” diye fısıldadı kulağıma. Ellerimi büktüğü dirseklerinin arasından geçirip daha iyi bir pozisyon almak için koltuk başlığının arkasını kavradım. “Gerçekten üzerime mi boşalacaksın?”

Bu ne biçim bir soruydu böyle? Nabzım kulaklarımda bu kadar yüksek sesle atıyor olmasaydı ya da vücudum boşalma ihtiyacıyla haykırmasaydı belki de sesinin ardında yatanları çözebilirdim.

Çok sıcak, çok çaresizdim. Aklım yakıcı ve ahlaksız düşüncelerle doluydu. Sorusuna cevap verecek durumda olmadığım kesindi. Ancak o cevabını almış ve tek yapması gereken bacağını hafifçe oynatmak olmuştu. Klitorisimin altındaki beklenmedik hareketin etkisiyle kıvranarak dişlerimi Raphael’in koluna geçirdim ve vücudumu bir orman yangını gibi yakıp geçen orgazma sürüklendim.

Yıldızlarla dolu birkaç dakikanın ardından kafam toz gibi dağılmıştı. Nefesimi toparlamak için bir anlığına göğsüne yığıldım. Onun dinginliğine karşı bir fırtına, buzuna karşı ateştim.

Ancak benliğim sürünerek bana geri döndüğünde, hareket etmediğinin farkına vardım. Kahrolası bir nefes bile almamıştı. Rahatsızlık ile utancın kıvılcımları boğazıma tırmanırken göğsünden destek alarak doğruldum ve ihtiyatla gözlerine baktım.

Tamamen ifadesizdi. İçindeki renkler sutyenimi bana uzatırken bile değişmemişti. Üstümü kucağıma bırakırken hâlâ aynı şekilde bakıyorlardı. Kıyafetlerimi alırken kalbim artık tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu.

Tüylerim öfkeyle diken diken olmuştu. Kucağından inip yolcu koltuğuna yerleştim ve kot pantolonum ile spor ayakkabılarımı beceriksizce yerden aldım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Ne?” diye fısıldadım. Keşke sorum savunmasızlığımı böyle sine ortaya koymamış olsaydı.

Hiçbir şey söylemeden ceketini kalçalarımın üzerine bıraktı ve dikkatini tekrar ön camdaki yağmur tabakasına verdi. Arabanın motoru hayat bulurken farlar suyun ötesinde sarı bir parıltı saçıyor ve yeni, neşeli bir Noel şarkısı arabayı dolduruyordu.

Boğazım düğümlenirken torpido gözüne baktım. Korkunun kalbimi bir çapa gibi çekiştirmesini görmezden gelemiyordum. Daha önce de benzer bir –aslında iki- durum yaşamıştım. Yalnızca iki erkekle yatmıştım ve ikisi de beni kandırmayı başaran birer pislikti. Onlara hakaret ettiğimde gülmüş, yemek masasının üzerinden eğilerek söylediklerimle ilgileniyormuş gibi yapmışlardı. Dilimin çözülmesi ve savunmamın yumuşaması için yalnızca birkaç kadeh şarap yeterli olmuştu. Her iki seferde de arabalarının arkasında beni sertçe becermelerine izin vermiş ve sonra ikisinden de bir daha haber alamamıştım.

Şimdiyse buradaydım. Sessizlik içinde oturmuş, yolcu koltuğunda kıvranıyordum. Çok tanıdık hissettiriyordu.

Ancak sonra sert, sıcak bir el ceketin altından kayarak bacağını kavradı. Raphael'e baktım ancak o hareket eden sileceklerin arasındaki boşluğa odaklanmış, diğer elinin avuç içiyle arabayı yönlendiriyordu.

“Bir daha başka bir adam için striptiz yaparsan, o adamın karşından karşıya geçerken ansızın ölmesini sağlarım.”

Yakıcı bir sıcak yüzümün bir tarafını yalayıp geçerken karanlık bir köşe bulabilmek için başımı çevirdim. Tam o sırada deri ve erkek kokusu burun deliklerime çarpmıştı.

Korku ile içgüdü damarlarımda dolaşırken birden doğruldum. Ön camdan sızan alçak güneşe bulanık gören gözlerimi kırptı-

rarak baktım. Evimin önüne park etmiştik. Saat henüz erkendi. Noel babaların üzerini örten kırağıdan ve otomatik kepenklerinin açılmasını beklerken titreyen dükkân sahiplerinden o kadarını anlayabiliyordum.

Raphael'in arabasında mı uyumuştum? Kahretsin. Ağrıyan başımı çevirdiğimde onu sürücü koltuğunda oturmuş, telefonundan bir e-postaya cevap verirken buldum. Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetler vardı: Pantolonu ve kollarını sıyırdığı gömleği. Günün soğuk ışıklarının altında kollarını kaplayan dövmeler fazlasıyla gerçek görünüyordu. *Fazlasıyla günahkâr.*

“Beni neden uyandırmadın?” diye fısıldadım bir elimle saçlarımı düzelterek.

Telefonundan başını kaldırmamıştı. “Keşke uyandırsaydım çünkü bir eşek gibi horluyorsun.”

“Hayır, horlamıyorum.”

Keyifle güldü. Telefonunu bardak tutucusuna bırakırken yumuşak bir gülümsemeyle beni kapana kısırmıştı. “Her şeye böyle kızarıyor musun?” Ben cevap veremediğim için başparmağını çenemin girintisinde gezdirdi. “Rahatla. Uyuyakaldın. Ben de düşündüm ki belki iyi bir uyku çekersen işinde o kadar da kötü olmazsın.”

Üzerime atılıp kapımı iterek açmadan önce bir an gözlerime baktı.

“Şimdi, ben geniz etini çıplak ellerimle sökmeden önce dışarı çık.”

BÖLÜM

Yirmi Üç

Rafe

Kaç sözleşmeye bakarsam bakayım ya da kaç kadeh viski içersem içeyim pantolonuma baskı yapan kaya gibi sert ereksiyonumdan kurtulamıyordum. *Penelope*'den kurtulamıyordum.

Blöfüne karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. Hele de benim için soyunması gerekiyorken...

Şimdiyse hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Vücudunun şekli göz kapaklarımın arkasını yakıyordu. Amının ıslak sıcaklığıysa bacağıma damgalamıştı. Gözlerindeki o muzip parıltıya hiç girmiyordum bile. Aletimi tamamen hâkimiyeti altına almış durumdaydı.

Kokusu, gülüşü, *küstah tavırları*. Yaklaşan bir fırtına gibi dönüp duruyorlardı ve ofisimin kapısı beni bundan koruyamıyordu. Acınası haldeydim ancak bu gece vardiyası olmadığı için rahatlamıştım.

En azından biraz.

Acı bir kahkaha attım ve sandalyeme yaslandım. Tüm bunların saçmalığında gülünecek bir şey bulabilirdim ama komik olan

hiçbir şey yoktu. Penelope'nin tenimin altına işlediği her an benim hatamdı. Beni bekleyen şeyin başa çıkamayacağım bir şey olduğunu ilk seferinde öğrenmiş olmama rağmen soyunma odasının kapısını ikinci kez aralamıştım. Göğüs uçlarının pembenin hangi tonunda olduğunu öğrenirsem geri dönüşü olmayacağını bildiğim halde sürücü koltuğunu geriye itmiştim.

Şimdi düşüncesizliğimin bedelini ödüyordum. Bugün tüm toplantılarımı telefonda yapmak zorundaydım çünkü onu her düşündüğümde vücudum televizyonda meme gören on iki yaşındaki bir ergen gibi tepki veriyordu.

Bunu... aşmalıydım. Arkamdaki banyoya girip içimdeki saf nefretle yumruğumu aletimin etrafına sarmalıydım. Ancak bunu yaparsam bilse de bilmese de Penelope yine kazanacaktı ve ona olan tuhaf saplantıma rağmen, kazanmasına izin vermektense paslı bir çakıyı gözüme saplamayı tercih ederdim.

Saat sabahın onu olmasına rağmen, bir viski daha doldurdum. Zarımı avucumun içinde sallıyordum. Ofisim motorların gürültüsü ile ayaklarımın altındaki elektrikli süpürgenin uğultusu dışında sessiz ve soğuktu.

Onu istediğim zaman becerip bu işi bitirebilirdim ama bunun büyük bir sorun olduğunu biliyordum. Kurallarına göre, Penelope'nin yüzüme oturup o dolgun kalçalarını kulaklarıma bastırmasını istiyorsam onu bir randevuya çıkarmam gerekiyordu.

Bu asla olmayacaktı. Onu benimle yemeğe çıkmaya ikna edecek kadar etkileyebilmem mümkün değildi ve ayrıca ne hakkında konuşacaktık ki? Tanrı aşkına, o vahşi bir hayvandı. Nasıl yemek yediğini görmüştüm ve hiç şüphesiz restorandan bir *Rolex* ile iki araba kadar hafiflemiş olarak ayrılacaktım. Çoktan kahrolası hayatımın en pahalı kucak dansı için ona ödeme yapmıştım bile.

Kadehimi masaya sertçe bırakmadan önce viskimin içine doğru alaycı bir kahkaha attım.

Tek artısı aşkın bir tuzak olduğuna inanmasıydı. Aramızdaki-
nin tek gecelik bir ilişkiden daha öteye gideceğini umması konu-
sunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Hayır. Penelope'yi becerecek olsaydım, tüm bu gösteriş ve nezaketten uzak dururdum. Bir kadına hiç öyle davranmamıştım ama düşününce bir kadını hiç kafasına çekiçle vurmakla tehdit de etmemiştim. Bu kadının cezbedici maskemin arkasına erişerek içimdeki karanlığı ortaya çıkarmak gibi bir alışkanlığı var gibi görünüyordu.

Aniden, ofisimin kapısı öyle bir güçle açıldı ki yalnızca birinin tekmelediğini varsayabilmişim. Elim *MacBook*'umun yanındaki *Glock*'a uzandı ancak kafamı kaldırdığımda iç çekerek onu masa-
nın üzerine bıraktım.

Eh, ereksiyona kısa devre yaptırmanın bir yolu da buydu, tabii.

Gabe. Bir iblis gibi kapının girişinde duraksamıştı. Arkasında, takım elbiseli bir çift bacak garip bir açıyla yerde uzanıyordu.

“Adamların bir telefon şifresini bile koruyamaz,” diye homur-
dandı.

Sessizce karanlık bir şeyler mırıldandım ancak haklı olduğunu kabul etmeliydim. Yirmi üç eski özel harekât askerim vardı ve hiçbirisi yalnızca tek bir adamın bana ulaşmasına engel olamamıştı. Elbette, o adam Gabriel Visconti'ydi ve üç metre kalınlığında de-
mirden bir duvarın bile onu o kapıdan geçerken durdurabileceğini sanmıyordum. Ama yine de...

İçeri girdi. Rafımdaki kırmızı kurdeleler kestiğim ve büyük boy çekler tuttuğum fotoğraf çerçevelerine alaycı gözlerle baka-
rak viski şişesini kaptı.

“Yanında protein içeceği de ister misin?”

“Bugün çoktan üç tane içtim.” Bir viski kadehini kavrayıp bakışlarını üzerime dikti. “Dün gece neredeydin? Genelde partinin gözbebeği olurdun.”

Penelope’nin horlama sesi eşliğinde telefonumdaki e-postaları yanıtlıyordum.

Bıkkın bir tavır takındım. “Siz salakları her zaman görüyorum. Ayrıca, Benny’nin parmaklarının da bir sınırı var ve onları kırmanı izlemekten sıkılmaya başladım.”

“Keşke aynı şeyi karım için de söyleyebilseydim.” Gabe’in omzunun üzerinden koridordaki Angelo’ya baktım. Hafif bir tiksintiyle, yeri boylamış adamımın bacaklarının üzerinden geçti ve topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı. “Gabe onu bir sadiste dönüştürdü.”

“O kız her zaman bir sadistti,” dedi Gabe içkisini yudumlarken.

Angelo ona sertçe bakarken elimin tersiyle yüzümdeki gülümsemeyi sildim. “Bu zevki neye borçluyum, kardeşlerim?”

Angelo pantolonunu yukarı çekti ve karşımdaki koltuğa yerleşti. Bakışları benimkileri bulduğunda öfkeyle parlıyorlardı. “Bugün bir toplantımız olduğunu unuttun.”

Unutmuştum. Sanırım Penelope’nin bacağıma boşalırken dişlerini koluma geçirdiği anın hatırası dikkatimi dağıtmıştı.

Kahretsin. Penelope ile ilgili her şeye o kadar odaklanmıştım ki Koy klanıyla olan savaşın aklımın ucundan bile geçmediğini itiraf etmekten utanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir an için Dante’nin varlığını bile unutmuştum. Son duyduğuma göre, Angelo ve Cas patlamadan birkaç gün sonra Çukur’da Dante’yle bir buluşma ayarlamışlardı. Cas’in evine bir güvenlik çemberiyle

gelmiş ve bir kuş kadar uysal bir şekilde yemek masasının ucuna oturmuştu. Gerçek bir *Don* saldırıyı üstlenirdi ancak Dante elbette öyle biri değildi.

Siktiğimin aptalı. Güzelce toplanmış yatak bile ondan daha çok *Made erkeği*ydi.

“Ben mi? Asla,” diye mırıldandım. Küçük bir sırtıtlı sandalyemde arkama yaslanırken Gabe’e döndüm. “Satranç oyunu nasıl gidiyor?”

Bakışları bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Karanlık ve tehlikeli gözleri bana kaç erkeğin bu bakışa maruz kalıp altına işediğini düşündürmüştü. Cebinden bir çakmak çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle alevler hayat buldu.

“Boyna saplanan iğneler. Kalp krizi. Kesik frenler.”

Yavaşça başımı salladım. Çenesinin altında dans eden ve yüzünün sert hatları üzerine gölgeleri düşen aleve dikkatli gözlerle baktım. Kardeşimin sırf eğlence olsun diye ofisimi ateşe vereceğini zannetmiyordum. “Kulağa verimli geliyor.”

Alev söndüğünde sert bakışları yeniden karanlığa gömülmüştü. Avuç içleri masama öyle bir kuvvetle çarptı ki, viskimin yarısı bardağından dışarı taşıtı. “Bu çocuk oyuncağı. Huzursuzum. Kahrolası aklımı kaybediyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, başka bir şeye...” Karanlık bir nefes aldı. “Her şeyi susturacak bir şeye.”

Ne?

Bu çıkış karşısında biraz afallayarak göz ucuyla Angelo’ya baktım ama o sadece gözlerini devirmiş, yüzünde sıkkın bir ifade belirmişti. İçimden bir ses bunları çoktan dinlediğini söylüyordu.

Nedense konuyu değiştirmenin daha güvenli olacağına karar vermiştim. “Tor’dan hâlâ bir haber alamadım.”

Angelo'nun gözleri tekrar benimkileri bulduğunda kopkoyu görünüyorlardı. "Evet. Dante de almadı."

Duruşum kendiliğinden dikleşmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu. Patlamadan sonra Koy'a hiç dönmedi. Donatello'yu aradım, o da bir haber almamış."

Sikeyim. Sözleri göğsüme otururken tekrar sandalyeme yaslanmama neden olmuştu. İki yatım üzerine bahse girerim ki Tor, Dante'yi bize tercih etmezdi. Ama tamamen ortadan kaybolması? Bu... çok daha kötü görünüyordu.

Kapıdan gelen üç ağır tık sesi düşüncelerimi böldü. Gabe çoktan belinden silahını çekmişti ve gelen seslerin yüksekliğinden Angelo bile silahına yeltenmişti.

"Sakin olun," diye iç geçirdim. "Fark etmediyseniz söyleyeyim, Pasifik'in ortasında bir yattayız. Gemideki tek tehlike gıda zehirlenmesi." Çenemi kapıya doğru salladım. "İçeri gel."

Griffin hızla ofisime daldığında adımları bela diye bağıyordu. Yaşlı ve kel çalışanım dünya üzerinde o kadar çok hastalıklı şey görmüştü ve neredeyse *hiçbir şey* onun bu denli hızlı yürümesine neden olmazdı. Ona bakarken ensemde hissettiğim baskıyla kendimi ayağa kalkıp silahımı elime alırken buldum.

Angelo'nun hemen arkasında durdu. "Acil bir durum var."

Gabe silahının emniyet kilidini açtı. "Benimdir."

Griffin'in bakışları ona kayarken tiksintiyle lekelenmişlerdi. "Seni ya da haydutlarını ilgilendiren bir acil durum değil." Dik katini tekrar bana çevirerek, "Sorun Lucky Cat," dedi.

Vegas'taki kumarhanemden bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Viskiyle dolu bir nefes çekerken avuçlarımı masama yasladım. "Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

“Soygun. Silahlı bir minibüs lobiye dalmış ve iki dakika içinde tüm ATM’leri soymuş. Görünüşe göre altı milyondan fazla nakit çalınmış.”

“Öyle mi? Peki bu sırada adamların neredeydi?” diye homurdandı Gabe.

Angelo alçak sesle ıslık çaldı. “Kim bu kadar aptal olabilir ki?”

Griffin Angelo’dan daha küstah olan kardeşimi görmezden gelmeyi seçti. “Batı Yakası’nda hiç kimse. Bir halt bilmeyen çetelerden birinin dışarıdan aldığı bir iş olmalı.”

“Benimdir,” diye tekrarladı Gabe sessizce. Griffin’e doğru bir adım atarken parmak eklemlerini çatırdatmıştı.

“Hayatta olmaz,” diye homurdandı Griffin. “Sen ve haydutların Sahil’de ortalığı kasıp kavuruyorsunuz ki bunda sorun yok. Ama Raphael başarılı bir iş adamı ve benim işimin bir parçası da bu itibarı korumak. Bunu *biz* halledeceğiz ve *sessizce* halledeceğiz.” Parmağını ona doğru uzattığında Gabe onu dişleriyle koparmayı düşünüyormuş gibi eline baktı. “Bu arada, Clive’a yaptığını gördüm.” Bana dönerek, “Kafasını ağzında bir kokteyl şemsiyesiyle arabamın bagajına bırakmış,” dedi.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Griffin başını iki yana sallarken çenesi sıkıntıyla kasılmıştı. “Bundan daha *sofistike* olduğunu sanıyordum, patron.”

Öyleydim. Genellikle. Griffin’in insanları *ortadan kaldırma* tarzı her zaman benim için mükemmel bir şekilde işlemişti. Me-seleyi sessizce hallederdi ve ortada bir ceset olmaması kimsenin ipuçlarını takip ederek bana ulaşamayacağı anlamına geliyordu. Ancak bir kokteyl şemsiyesi? Hadi ama. En karanlık günlerimde bile ironinin cazibesine direnemiordum.

Sessizlik ofisi hâkimiyeti altına alırken, Griffin'in söyledikleri lav gibi omuzlarıma çökmüştü. Adeta yanıyordum. Bu yüzden Fransız kapılarına doğru döndüm ve birini açtım. Kapıların ardında buz gibi gökyüzü karanlık sulara karışıyor ve küçük aralıktan yatın gövdesine vuran dalgaların sesi rüzgârla birlikte içeri süzülüyordu.

Ensemdeki üç çift gözü görmezden gelerek ellerimi ceplerime soktum ve başımı cama yasladım.

Lucky Cat. Piç kuruları. Sahip olduğum kırk sekiz kumarhane arasında, elbette her şeyi başlatan kumarhaneyi soymak zorundalardı. On yıl önce, orası dört ödünç rulet çarkı olan kutu kadar bir mekândan ibaretti ve yalvarsam bile o kapıdan içeri müşteri sokamazdım. Çalışanlarıma köşedeki kumar makinesine attığım paralarla ödeme yapıyordum. Bir *batakhaneydi* ama orayı çok sevmiştim. Hâlâ da seviyordum. Annemin kumarhanelerim arasında ziyaret edebildiği tek mekânımdı. Lüks hayata alışık bir kadındı ama lanet olsun, o barda en güzel kıyafetiyle oturup limonlu martinisini *Ritz*'deymiş gibi yudumlamıştı.

İçimdeki duygular ellerini boğazıma dolarken kasıldım. Gözlerimi sıkıca kapatmadan önce gördüğüm son şey nefesimin camdaki buğusuydu.

“Gabe.”

Ağır adım sesleri ofisimden dışarı çıkmıştı.

Arkamı döndüğümde, her ikisi de farklı ifadeler taşıyan iki çift göz bana odaklanmıştı. Griffin'in bakışları öfkeyle yanarken, Angelo'nunkiler üstü kapalı bir keyifle parlıyordu.

Masama geri döndüm ve parmak eklemlerimi üzerine yasladım. “Griff?”

Cevap olarak bana ters ters baktı.

Koridorda uzanan bir çift bacağa doğru başımı salladım. “Uyanmadan önce onu denize atın.”

Kardeşim kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. Griffin’in şoka uğramış ifadesi, ben viskimi tek dikişte içerken kristal kadehin arkasında kaybolmuştu. İçki boğazımda sıcak bir iz bırakıp göğsümdeki alevleri körüklüyordu. Bardağımı masaya bıraktığımda Griffin gitmişti. Angelo ise elinde annemizin fotoğraf çerçevesini tutuyordu.

Gözleri yumuşamıştı. Kafasını kaldırmadan, “Annem burada olsaydı, şanssız bir dönem geçirdiğini söylerdi,” dedi.

Sözleri tenime tahmin edebileceğinden daha keskin bir şekilde saplanmıştı. “Evet, annem öyle saçmalıklara bayılırdı.”

Eğer ellerimi kirletiyor olsaydım ve Angelo kardeşim olmasaydı, o sırtışı dudaklarından hızlı bir sağ kroşeyle silerdim. Bunun yerine koltuğuma çöküp ona sakın gözlerle baktım.

“Başka bir şey var mı? Yapacak işlerim var.”

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. “Geçen pazartesi kırk bin dolar kaybettin. *Miller ve Young*’ı kaybettin ve en iyi dostun şüpheli bir şekilde ortadan kayboldu. Hmm.”

“Ne?” diye tersledim. Ses tonundaki ima karşısında sinirlenmiştim. Göz kapaklarımdan ardından kızıl saçlar ve iskambil kâğıtları geçiyordu.

“Sanırım bu konuda annemle aynı fikirdeyim.”

Dünyadaki tüm başarıya sahip olabilirsin ama Kupa Kraliçesi seni dize getirecek.

Penelope Kupa Kraliçesi ise, muhtemelen aletime sürtünmesine izin vermemeliydim.

Çenemi kaşdım ve omuz silktim. “Olur böyle şeyler.”

“Hı-hı.”

“Siktir git artık, lütfen.”

Karanlık bir kıkırdamayla ayağa kalktığında masamın üzerine gölgesi düşmüştü. “İyi tarafından bak, kardeşim. Ayın en sevdiğin zamanındayız.”

Kaşlarımı çattım. “Öyle mi?”

“Taşak mı geçiyorsun?”

Sessizliğin ritminde aniden farkına varmışım. *Tabii ki öyleydi.* Genelde İsimsiz Günahkârlar adaylarımızı her ayın son pazar günü seçerdik ama bu yıl o gün Noel’e denk geliyordu. Bu yüzden bu işi bu pazar yapmaya karar vermiştik.

Unuttuğuma inanamıyordum. İsimsiz Günahkârlar hattı benim bebeğimdi. Göğsümün derinliklerinde yaşayan sadiste bir aşk mektubuydu. Bu nihai oyunla ayda sadece bir kez kardeşlerim ve ben bir araya gelerek çocukluğumuzun güzel yanlarını yeniden yaşıyorduk. Hani şu, babamız annemizi ve Angelo da misilleme olarak onu öldürmeden önceki basit zamanları.

“Üstünde çalışıyorum,” dedim yaka iğnemi düzelterek. Ona ne sormam gerektiğini hatırladığımda çenemi yukarı kaldırdım. “Yarın buralarda mısın?”

“Duruma göre değişir.”

“Kelly ile bir toplantım var ve senin de katılmanı istiyorum.”

Angelo’nun ifadesi hemen değişmişti. “İrlandalılarla iş yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Gizli bir alfredo sosu tarifi kullanan bir *nonna**’sı olmayan herkesle çalışmamdan nefret ediyorsun.”

İş ortakları söz konusu olduğunda, ayrımcılık yapmazdım. Eğer akıllılarsa ve paraları ile bağlantıları varsa, aile bağlarını görmezden gelmek oldukça kolaydı. Kelly bir O’Hare olabilirdi

* *Nonna*, İtalyanca’da “Nine” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

ama benim için sorun değildi. Vegas'ta birlikte üç ortak girişimimiz vardı. *Bir kumarhane, bir bar ve bir butik otel.* Ve bu ortaklık son sekiz yıldır sorunsuz bir şekilde işliyordu.

“Ne istiyor ve ben neden orada olmak zorundayım?” diye homurdandı Angelo.

“Kelly’nin... ona ait olmayan şeyleri istemek gibi bir huyu var,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Yalnızca Yamaç’ın sızsız bir bölge olmadığını bilmesini istiyorum.”

Başıyla onayladı. “Pekâlâ. Ama kafasına bir kurşun yerse bana sızlanmanı istemiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Sızlanmak yok.”

Ardından Angelo beni ofisimde, neredeyse boşalmış bir içki şişesi ve hiddetli düşüncelerle baş başa bıraktı.

Kafamı dağıtmak için daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden kardeşlerimle pazar günü kilisede buluştuğumuz zaman için ayın en büyük üç günahını seçmem gerektiğine karar verdim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp İsimsiz Günahkârlar hattının sesli mesaj kutusuna girdim ve *otomatik oynat* tuşuna tıkladım.

Teker teker, günahın sesi odayı dolduruyordu.

Her dinlediğimde aynı şeylerdi. Otoyol kenarındaki çarpışmaların titrek itirafları. Şeytanları yalnızca gecenin üçünde ortaya çıkan insanların sarhoş, anlaşılmaz hakaretleri... Ancak bazen, dudaklarıma sapkın bir sırıtış yerleşmesine neden olan ve derimin altında bir heyecan uyandıran günahlar oluyordu.

Yine de bugün beni her zaman olduğu gibi tatmin etmemişlerdi. Bu yüzden bilgisayarıma uzanıp ortak ağımızdan kaldırdığım aramaların olduğu alt klasörü açtım.

Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın kıvrımına sıkıştırdım.
Çakmağımın alevini hemen altına kaydırılmışım.

Ardından arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve Penelope'nin anlattığı saçma sapan şeylerin merhem gibi tenime işlemesine izin verdim.

Eğer dibe batıyorsam, en azından onun sesi iniş yolunda bana eşlik edecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

Yirmi Dört

Penny

“Atlantic City ile ilgili özlediğim bir sürü şey var.” Telefonumu lavabonun üzerine bıraktım ve titreyen ellerle saçlarımı taradım. “Ama... büyük şeyler değil, anlıyor musun? İskeleydeki küçük kafede yediğim somonlu ve krem peynirli simit. Ronnie’nin barındaki çarkıfelek meyveli martini. Hmm... başka...”

Yatak odasına geçtiğimde dolabımı karıştırmaya başlamış ve telefonumu çenemin altına sıkıştırmıştım. Bir kot pantolon ve kazak seçtim, ardından üzerimi değiştirmek için telefonu yatağın üzerine bıraktım. Şilteden sektiği sırada gözümün arama süresine takılmasıyla irkilmiştim. *Yüce İsa*. Kırk beş dakikadır İsimsiz Günahkârlar hattındaydım. Boş dairemi kendi gergin enerjimden başka bir şeyle doldurmak için saçma sapan konuşuyordum.

Vücudumdaki her kemik dün gecenin etkisiyle uğulduyor, dokulu yünün hayaleti hâlâ kalçalarımın arasındaki boşluğu okşuyordu. Boğuk sesinin verdiği yumuşak komutlar kulaklarımdan silinmemişti. Ne zaman bembeyaz duvarlarımdan birine baksam, Raphael’in dövmeli tenini görüyordum.

Sinirlerim garip bir şeyle gerilmişti. Tedirginlik ve yenilgi arasında gidip gelen bir şey. Raphael'ın blöfüne karşılık verip ona kucak dansı yapmıştım. Peki, neden onu kendi oyununda yenmiş gibi hissetmiyordum?

Pantolonunun önüne sürtünerek kendimi kuduz bir hayvan gibi orgazma ulaştırmamın bununla bir ilgisi olabilirdi. Ya da bilirsiniz, yolcu koltuğunda *uyuyakalmış* olmamın.

Yanaklarım bugün milyonuncu kez ısıniyordu. Neden diğer tüm sorunlarımı içime gömdüğüm gibi dün geceyi de gömemiyordum? Martin O'Hare tarafından yakalanma korkusu çirkin yüzünü neredeyse hiç göstermiyordu bile. Raphael Visconti, jilet gibi takım elbisesinden gizli dövmeleleri ve aptal yaka iğnesine kadar bilincimin her metre karesini öyle dolduruyordu ki sonunda patlayabilirdim.

Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkararak odanın karşısına ilerledim ve pencereden dışarı bakıp boş sokağı seyrettim.

“Bütün gün hiçbir şey yapmamak işkence gibiydi. Bu gece de çalışmıyorum ve hiçbir planım yok,” dedim yardım hattına. “Matt hokey takımına koçluk yapıyor. Rory'nin uçuş dersi var. Tayce çalışıyor, tabii Wren de öyle. Sanırım *Rusty Anchor*'a gidip Wren'i görebilirim...”

Daha önce neredeyse yardım hattına Raphael'den bahsedecektim ancak bir şey beni durdurmuştu.

Sanırım İsimsiz Günahkârlar'la büyüdüğüm için hattın diğer ucundaki robotik kadın çocukluk arkadaşımış gibi hissettiriyordu. Onu kucak dansı ve kıyafetlerin üzerinden seks yaptığım gibi pis hikâyelerle kirletmek istemiyordum. O yüzden sohbeti yüzey-sel tutacaktım.

Bip bip. Bip bip.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi kısarak telefonuma baktığımda Laurie'nin beni aradığını fark etmiştim.

Kahretsin. Kalbim küt küt atarken *hatları değiştir* düğmesine bastım. “Efendim?”

Hattın diğer ucundan neşe dolu bir kahkaha süzölmüştü. “Rahatla, tatlım. Seni henüz kovmuyorum. Aslında, bugün gelebilir misin diye sormak için aramıştım. Geç haber verdiğimi biliyorum ama gemide çok özel bir toplantı var ve-”

“Evet! Evet, müsaitim.”

“Tanrım, çok kolay oldu. Genelde izin günlerinde gelmeyi kabul etmeleri için insanlara iki kat maaş rüşvet vermem gerekiyor.”

Lanet olsun. Tam geri adım atmak üzereydim ancak bakışlarım şifoniyerimin üzerindeki para tomarlarına kaydı. Hayatımda görmediğim kadar çok para bir aradaydı.

Laurie personel servis aracının beni bir saat içinde beklediğini söyledi ve telefonu kapattı.

Bir saat sonra, Blake beni sıkıca tutmuş, küçük tekneden indiriyordu. Elini kalçamdan çekerken bana göz kırpmasına bakılırsa, henüz cüzdanını çaldığımı ya da her arkamı döndüğümde ısıklık çalmaya devam ederse onu denize itmemin tamamen gerçek bir olasılık olduğunu fark etmemişti.

Ayakkabılarım ve ceketimden kurtulmak için soyunma odasına uğradım, ardından Laurie'nin daha önce verdiği talimatlara uyarak terastaki bara doğru ilerledim. Bugün sadece ben ve bir barmen daha vardı. Yani ya bu toplantıda neredeyse hiç kimse içki içmiyordu ya da ortalıkta az insan olmasını istiyorlardı. Her nasılsa, ikisinin de doğru olduğundan şüphe ediyordum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda gözlerimi devirmekten kendimi alamamıştım. Blake oradaydı. *Yine*. Tanrım, Raphael'in tüm adamları bir şekilde aptallardı ama bu gerçekten de içlerinde en aptal olanıydı. Neden *her yerdeydi* ki bu? Çok konuşmayan kel kafalı bir çalışanla birlikte terası koruyordu. Yüzüme bir gülümseme bile yerleştirmeden yanından geçip gittiğimde bir başka ısığa maruz kalmıştım.

Sırtım kaskatı kesilirken tenimde yakıcı bir kıvılcım alevlenmişti. “Ben lanet bir köpek değilim,” diye tısladım.

“Bahse varım bir köpek gibi sikişiyorsundur,” diye karşılık verdi.

Keltoş da homurdanarak gülmüştü.

Altın kapı tokmağına bakarak ciğerlerime yeni bir nefes çektim ve zihnimi bulandıran kızıl pusun kaybolmasını bekledim. *Temiz bir hayat yaşıyorum. Temiz bir hayat yaşıyorum. Temiz bir hayat yaşıyorum.*

Öfkem buz keserken omuzlarımı geriye atıp salona girdim.

Kapı düşündüğümünden daha hafif olduğu için arka duvara çarpığında yerimden sıçramıştım. Gözlerimi açtığım an yavaşlayarak durdum.

Ah, kahretsin.

Toplantının burada olduğunu fark etmemiştim. Burası terastaki salonun dışında daha küçük bir odaydı. Ancak nedeni anlaşılıyordu çünkü masada sadece üç kişi, bir deste kâğıt ve Küba'nın en iyi purolarından bir kutu duruyordu.

Bir de *çok* gürültülü bir İrlanda aksam. Kısacık gri saçları, mavi gözleri ve melek gibi bir görüntüsü olan adama aitti. Ancak sesinde meleksi hiçbir şey yoktu. Ağzından çıkan her kelime birer küfürdü. Üç çift göz de bana doğru dönerken ben bakışlarımı

ayak parmaklarımda tuttum ve başka bir kapının ardındaki barın güvenli kollarına ulaşana dek duvar boyunca koşturdum. Bu seferkini çok daha nazik bir şekilde açmış ve arkamdan çarparak kapanmadan önce yakalamak için dönmüştüm.

Gitgide daralan boşluktan Raphael'in keyif dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Utanarak gülümsedim.

Raphael ise göz kırpmıştı.

Yüce İsa. Başım dönerken kapıyı kapattım ve kafamı ahşaba yaslayarak kanımın daha uygun bir sıcaklığa gelmesini bekledim. Dairemden çıkmaya o kadar hevesliydim ki sonuçlarını düşünmeden fazla mesai yapmayı tercih etmiştim. Raphael'i *olanlardan* sonra görmek...

"Sürpriz!" Kadınsı bir ses gözlerimin açılmasına neden oldu. Rory bir bar taburesinde oturmuş bana sırtıyordu. Üzerinde fermuarı beline kadar açık haki bir uçuş tulumu ve onun altında beyaz bir tişört vardı.

Gülümsedim. "Burada ne arıyorsun?"

"Angelo'nun, Rafe ve yaşlı bir adamla toplantısı var. Bugün çalıştığını öğrenince uçuş dersimi kısa kesip sana eşlik etmeye karar verdim." Depoya bakmak için boynunu eğdi, ardından barın üzerindeki iskambil destesine vurup dramatik bir şekilde fısıldadı. Not defterini yüzüme doğru sallıyordu. "Pratik yapıyordum!"

Angelo'nun burada olduğunu fark etmemiştim bile. Gürültülü İrlanda aksam ve Raphael'in göz kırpmasının sıcaklığı dikkatimi dağıtmıştı. Bir kahkaha atıp barın arkasına geçtim. "Umarım gizli bir şekilde yapıyorsundur."

"Ah, tabii ki. Angelo, kulübede saklandığım için kafayı birdenbire bahçe işlerine taktığımı düşünüyor." Gözlerini devirerek

desteyi karıştırdı. “Kışın ne yetişir, cidden? Bu arada, cumartesi akşamı ne yapıyorsun? Çukur’da bir oyun gecesi var, gelip Rafe’yi yendiğimi izlemelisin.”

Ben daha cevap veremedenden depodan bir adam fırlamıştı. Yüzü kollarındaki bira kasasının arkasında kalıyordu. Onu yere bırakıp doğrulduğunda beni iki kez baştan aşağı süzdü.

“Yüce İsa. Hayalet mi görüyorum?”

Kim olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Dan’di bu.

Hani şu *çekici uzatan Dan*.

“Fazlasıyla hayattayım,” dedim düz bir sesle. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ah, genelde *Rusty Anchor*’da çalışıyorum ama Rafe’nin özel barmeni olarak ek iş yapıyorum.” Omuz silkip sırttı. “O çağırır, ben gelirim.”

Gözlerimi devirmemek için dişlerimi sıkamak zorunda kalmıştım. Kişisel bir barmene sahip olması, onun yılın en gösterişli pisliği statüsünü pekiştiriyordu.

Dan kendi kendine kıkırdayarak biraları buzdolabına yerleştirmeye başladı. “Rafe’nin seni çekiçle kovaladığına inanamıyorum.”

Rory’nin hayret dolu nefesi kulaklarımda sıcak bir his uyardırmıştı.

“Evet, ben de çekici ona senin verdiğine inanamıyorum.”

“Hey, patron bir şey isterse onu alır.”

“Pekâlâ, birinin neler olduğunu bana da anlatması gerek,” dedi Rory. Ses tonunda nefesini kesen bir heyecan vardı. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Şeytan Koyu’ndaki *Blue’s Den*’de Rafe’yi dolandırıp saatini aldı. *Çılgınca* bir şeydi.”

Rory'nin gözleri önce benimkilere, sonra da bileğimdeki saate kaydı. Dürüst olmak gerekirse, kolumda gülünç duruyordu. Çok büyüktü ve tokasını en son çentiğe taksam bile kadranı sürekli bileğime doğru kayıyordu. Neden her sabah şifoniyerimden alıp takmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Kendimi savunma ihtiyacıyla dolup taşarken kolumu bardan çekip arkama sakladım.

“Dolandırdı da ne demek?” diye fısıldadı.

“*Dolandırmadım*. Bir oyun oynadık ve saatini kazandım.”

“Saatini kazandın,” diye tekrarladı. Bakışları her şeyi bilen bir muziplikle dolmuştu. “Şimdi de onu takıyorsun.”

“Şimdi de onu takıyorum,” diye tekrarladım.

Ağzını açtı, ardından aynı hızla kapattı. Not defterini karalamaya devam ederken dudaklarında kocaman bir gülümseme belirmişti.

Klik.

Kapının açılma sesini omurgamın aşağısında hissetmişim. Rory başını kaldırdı ve panik içinde iskambil kâğıtları ile not defterini göğsüne bastırıp tabureden kalktı. “Bir telefon görüşmesi yapmam lazım,” diye mırıldanıp teras kapısından dışarı fırlayıvermişti.

Raphael'in şaşkın bakışları bana dönmeden önce onu takip etti. Elbisemi düzelttim ve telaşlı görünmemek için elimden geleni yaptım. Dan ise bir pazar sabahı rahatlığında görünüyordu. “Ne var ne yok, patron? Size ne ikram edebilirim?”

Raphael bir süre daha bana bakmaya devam ettikten sonra gözlerini bara doğru çevirdi ve tüm dikkatini Dan'e verdi. “İki viski ve viski gibi görünen bir bardak su.” Bir elini kasılan çenesinde gezdirdi. “Sanırım Kelly içkisine yine uyuşturucu karıştırmış.”

“Tamamdır, patron.”

Dan depoda kaybolmuş ve beni Raphael'in gözlerinin yakıcı ağırlığını tek başıma sırtlanmak zorunda bırakmıştı. Arabasının karanlığında, onun sıcaklığıyla sarhoş olmuşken bakışlarını arzulamam zaten deliceydi ama günün aydınlık ışıklarında bu his bende bir kayanın altına saklanma isteği uyandırıyordu.

Onaylamadığını belli eden bir ifadeyle göğsüme baktı. “Yeni üniforma hâlâ yok mu?”

“Laurie yarın geleceklerini söyledi.”

Başını kısaca salladı ve telefonunun ekranında beliren bir mesaj baktı.

Sessizlik bizi bir fırtına gibi sarmış, beraberinde benim onun kucağına boşalıp ardından arabasında *altı saatten fazla* uyuduğum görüntüleri de getirmişti. Bir bez alıp meşe kaplama tezgâhtaki hayali döküntüleri silmekle oyalandım. Üzerime çöken ani hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Pencerelerden süzülen soğuk gün ışığının altında Raphael kurumsal bir kusursuzluk sergiliyordu. Yeni tıraş olmuş, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Ayakkabıları öyle parlaktı ki üzerlerinde asık suratımın yansımasını görebiliyordum.

Dün gece bambaşka bir adamdı. Yağmurla sıırıslıklam olmuştu ve dövmeleri gömleğinin altında sanki gerçek teniymiş gibi görünüyordu. *O* adamın etrafında olmak bana farklı bir heyecan vermişti. Sanki küçük kirli sırrım bana açmış gibi. Fakat *bu* adam, dünyadaki diğer herkese gösterdiği yüzüydü. Bense bazı nedenlerden dolayı, diğer herkesle bir tutulmaktan hoşlanmıyordum.

Telefonunun ekranını kilitledi ve kıstığı gözlerinin ardından bana baktı.

“Dün gece iyi uyudun mu?”

Basit bir soruydu ama içimden öyle hızlı bir rahatlama dalga-

sı geçmişti ki başımı döndürmüştü. En azından yaşadıklarımızın ateşliyen gördüğüm bir rüya olmadığını biliyordum.

Elbette, bunu yüzüme yansıtmadım.

“Eh. Daha iyi olabilirdi.”

Dudaklarının kenarları seğirdi. “Öyle mi? Nasıl?”

“Yastık yoktu ve battaniye de sadece bir ceketti. Eğer araban bir *AirBnb* olsaydı, dört yıldız verirdim.” Düşünceli bir şekilde dudağıma dokundum. “Hayır, üç buçuk.”

“Yarım puanı nereden kırdın?”

“Bütün gece bana bakan ürkütücü bir adam vardı.”

Güzel, gerçek bir kahkaha attığında sebebinin ben olduğumu bildiğimden içim heyecanla dolmuştu.

Yüzünün çizgileri tekrar ifadesiz bir hale geldiğinde utanmadan onu inceledim. Gözleri kan çanağına dönmüş ve alt kısımlarında koyu halkalar oluşmuştu.

“Büyük bir toplantı mı?”

“Mm.”

“Yorgun görünüyorsun. Uyumadın mı?”

Barın üzerine eğildi. Vücut ısıyla ısınırken nefeslerim sığlaşmıştı. “Evet,” dedi usulca. “Görünüşe göre ürkütücü bir adam olmakla ve bütün gece güzel bir kızı izlemekle çok meşguldüm.”

Utancım kırmızının farklı tonlarında yüzüme yansımıştı. Bir kahkaha atıp yeniden göz kırptı.

Tanrım, istediği zaman çok çekici olabiliyordu. Altında ne olduğunu bilsem bile kendimi biraz da olsa cazibesine kanmış gibi hissediyordum.

Dan viskilerle dolu bir tepsiyle çıkageldi. Birini diğerlerinden biraz ayırmıştı. Raphael parmak eklemine bara vurdu ve hızla doğruldu. “Penelope, içkileri içeri getir.”

Bu sözlerle birlikte kapıdan içeri süzölmüş ve ardından *lütfen* kelimesinin yokluğunu bırakmıştı.

Dan hiçbir şey söylemedi. Ben tepsiyi beceriksizce salona götürürken dudaklarını birbirine bastırmış izliyordu.

İçerideki hava, kısmen masanın üzerinde asılı duran puro dumanından, kısmen de ahşap yüzeyine yayılmış kartlardan dolayı ilk girdiğim zamankinden daha yoğundu.

Kartların düzeninden oyunun, burada oynadıkları Visconti *Blackjack* olduğunu hemen anlamıştım. İçimde şiddetli bir adrenalın patlaması yaşıyordum. *Geçmişte kaldı, Penelope. Geçmiş hayatında.*

Şimdiki hayatım masanın etrafında oturmak yerine masadakilere hizmet etmekle geçiyordu. Angelo'nun yanına bir kadeh koydum. Bakışları bileğimdeki saate, oradan da bana kayarken derinliklerinde çözemediğim bir şeyler titreşmişti. Kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da hiçbir şey söylemedi.

Masanın Raphael'in olduğu tarafına geçtim. Varlığımın farkında değilmiş gibi davransa da tenim takım elbisesinin koluna sürtündüğünde aramızdaki elektrik akımını hissetmişti. Soğukkanlı ifadesini hiç bozmadan elini kalçamın arkasından yukarı kaydırđı ve elbisemin eteğini buldu.

Ardından onu *aşağı doğru* çekıştirdi.

Hayretle dudaklarımdan dökölmek üzere olan nefesimi tuttum. Angelo desteden bir kart alıp yığının üzerine fırlattı.

Kupa Kraliçesi.

Raphael kasılmıştı.

Derin bir nefes verdi ve yeniden koltuğuna yerleşti.

Elinin kalçamdaki beklenmedik hareketi yüzünden İrlandalı adamın içkisini biraz sertçe bıraktım. Yüzünü buruşturup vahşi

gözlerle bana döndü. Bakışlarından sıcak bir şey akarken bana daha da yaklaşmak için koltuğunda hareketlendi.

“Yeni kart mı alayım, yoksa burada durayım mı, prenses?”

Bu lakap karşısında çenem kasılmıştı ancak yine de gözlerimin masaya kaymasına engel olamadım. Dağıtılan kartlara hızlıca bir göz attığımda durması gerektiğini anlamıştım. Çok fazla düşük değerli kart oynanmıştı. Ancak ağzımı kapatıp gülümsemeye devam ettim. “Nereden bilebilirim ki? Ben sadece küçük aptal bir prensesim.”

Kahkahası koyu bir sessizliğe karıştı. Odağı kaymış gözleri ve umursamaz hareketlerine rağmen, bakışlarında omurgamdan aşağıya yoğun bir tedirginlik damlamasına neden olan bir şeyler vardı. Ondan uzaklaşmak için bir hamle yaptım ama görüldüğünden daha hızlıydı. Eli havaya fırlamış ve bileğimi kavramıştı.

Benimki de dahil olmak üzere üç çift göz ona döndü. Göz ucuyla, Raphael’in öne doğru eğilip kollarını dizlerine yasladığını görmüştüm.

“Adın ne, tatlım?”

Bahşiş. Bahşişleri düşün. “Penny.”

Bir kahkaha daha attı. Üç kişilik bir toplantı için fazla yüksek bir kahkahaydı bu. “Bu, oldukça şanslı bir isim. Neydi şu tekerleme? Eğer bir peni bulursan at cebe, olur bütün gün şans seninle. Gerçi kızıl saçlı kadınlar teknelerde pek de şanslı sayılmazlar, öyle değil mi?”

“Hı hı,” dedim ifadesiz bir şekilde. Tüm çocukluğum boyunca bana musallat olan o eski tekerlemeyi sessizce geçiştirdim. Kolumu çektiğimde eli kolyeme uzanmıştı. Dört yapraklı yoncayı okşarken yüzünde meraklı bir ifade vardı.

“Kelly,” dedi Rafe. Sesi rahat hissedemeyeceğim kadar sakindi.

“İrlandalıların şansına sahipsin,” diye mırıldandı Kelly, Raphael’in ismini ipeksi bir uyarıyla söylemesine aldırmadan. “Kannında hiç İrlandalılık var mı, tatlım?”

“Hayır.”

“Peki, içinde bir İrlandalı olmasını *ister miydin?*”

Raphael ayağa kalktı ancak ben daha hızlı davranıp Kelly’nin yüzüne doğru eğilmiştim. “Eğer elini hemen üzerimden çekmezsen, ısırırım.”

Uzun ve garip birkaç saniye boyunca bana baktı. Odanın içinde bir yerde bir saatin seslerini duyabiliyordum. Raphael’in bakışları yanağımı yakıp geçerken Angelo boğazını temizledi.

Sonunda, Kelly ince dudaklarına yayılan kocaman bir gülümsemeyle beni serbest bıraktı.

Ancak elini son bir cümle söylemeden çekmemişti. Yalnızca benim duymam için söylediğini bildiğim bir cümle.

“Sen olduğunu biliyordum.”

Gözlerimi kırptırdığımda dehşete kapılmışım. Korku yavaş, yakıcı ve yoğun bir şekilde damarlarıma sızıyor; tüm uzuvlarımı uyuşturuyordu. Göğsüme oturduğunda kalp atışlarımı yavaşlatmış, ciğerlerimi doldurmuştu.

Sen olduğunu biliyordum.

Uyuşmuş bir halde doğruldum ve Raphael’e baktım. Ayaklanmaya hazır görünüyor, üzerimdeki gözleri katıksız bir öfkeyle yanıyordu. Angelo hâlâ koltuğuna yaslanmış halde kısaca İtalyanca bir şeyler söyledi ve Raphael başını yavaşça sallayarak isteksizce tekrar koltuğuna yerleşti.

Bara doğru ilerlerken Kelly’nin kibir ve eğlence dolu sesini duydum. “Şaka yapıyordum,” dedi arkamdan. “Şu bahisleri biraz yükseltmeye ne dersin...”

Ayağımın topuğuyla kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı kapıya yasladım.

Rory ortalıkta görünmüyordu. Barın diğer tarafında Dan, elindeki bezi bir bardağın içinde çevirmeyi bırakıp bana kaşlarını çatı. “Kelly gerçekten o kadar kötü mü?”

Kafamı iki yana salladığımda, *sen olduğunu biliyordum* cümlesi kafamın içinde çalkalanıyordu. Onu tanımıyordum ama o boktan bir haldeyken bile beni tanımış gibi görünüyordu.

Söylediklerini hayal etmediysem, tabii? Kelimeleri öyle sessiz, öyle *geveleyerek* söylemişti ki belki bambaşka bir şey söylemiş de olabilirdi. Ancak ortada sözlerini göz ardı etmeyi imkânsız kılan bir gerçek vardı.

O İrlandalı’ydı.

Martin O’Hare de öyleydi.

Hayır. Bu benim için büyük *şanssızlık* olurdu. Öyle değil mi?

Sinirlerim bir yük treni gibi vücudumu sarmıştı. Dan bana haftanın özel kokteylini –çarkıfelek meyveli martini- anlatıp mürettebat yemekhanesindeki somon ve krem peynirli simit gibi atıştırmalıklardan bahsetmeye geçerken başımı doğru yerlerde sallamakla yetindim.

Kokteyller ya da yemekler umurumda bile değildi ve yüzümdeki sahte gülümsemeyi sürdürmekten yanaklarım ağrıyordu.

Barın arkasındaki telefon çaldığında yerimden sıçradım.

“Efendim?” dedim sessizce hatta doğru.

Raphael’in sesi yumuşak ancak karanlık geliyordu. “Dan’e su getirmesini söyle, buz olmasın.” Duraksadı. “Penelope?” Ahizeyi daha sıkı kavradım. Omuzlarım söyleyeceklerinin etkisine hazırlanırcasına kasılmıştı. “Dan getirsin. Sen değil.”

Telefonu kapattı.

“Patron mu aradı?” diye sordu Dan. Sesi benim bitkin halime göre fazla neşeliydi.

Başımı sallayıp bir bardak aldım ve suyla doldurdum. Neden Dan gidiyordu? Neden ben değildim? Tanrım, meraktan ağzım sulanıyordu.

Belki de o adamı tanıyordum ve sadece ona doğru düzgün bakmamıştım.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Suyu bir tepsiye koydum ve salona girdim. Şimdi hava, puro dumanı ve neşeli rekabetten başka bir şeyle yoğunlaşmıştı.

Bakışlarım Kelly’nin başının arkasından Angelo’nun mermer kadar sert yüz ifadesine kaydı, ardından Raphael’i buldu. Gözleri, isteğini yerine getirmediğim için başımın belada olduğunu düşündüren soğuk, yeşil bir öfkeyle parlıyordu ama şu anda umurumda bile değildi. Bardağı Kelly’nin önüne bırakırken yüzüne baktım.

Hayır, onu kesinlikle tanıımıyordum.

Başını çevirerek bana yapmacık bir şekilde gülümsedi. “*Sence tamam mı, prenses?*”

Gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarımı önündeki kartlara kaydırdım. Oyunun son elini oynuyorlardı. Masanın üzerinde bir yığın kart vardı ve destede sadece tek bir tane kalmıştı.

Kelimelerin dudaklarımdan neden döküldüğünü bilmiyordum. Belki de bana daha uzun süre bakmasını istediğim içindi. Böylece yüzünü gerçekten inceleyebilir ve onu tanıyıp tanımadığımı görebilirdim. Ya da belki de sebebi kahrolası bir aptal olmamdı.

“Ası nasıl bir kart olarak oynadığına bağlı,” diye fısıldadım.

Birkaç saniye geçti. Kulaklarımda ritmik bir gümbürtü duyuyordum.

Raphael burnunun kemerini ovuşturdu. Angelo'ysa yavaş bir nefes verdi. Kelly'nin odada yankılanan kıkırtısı göğsümde çınılıyordu. "Kartı aç."

Raphael'e temkinli gözlerle bakan Angelo, desteden son kâğıdı aldı ve masaya çarptı.

Maça Ası.

Odaya öyle bir sessizlik hâkim olmuştu ki Raphael'in bileğindeki *Breitling*'inin tıkırtısını duyabiliyordum. Kapının diğer tarafında çalışan karıştırıcının vızıltısını. Dan böyle bir zamanda nasıl çarkifelek meyveli martini yapabiliyordu?

Cevap ararcasına Raphael'e baktım ki bu aptalcaydı çünkü neyin cevabını aradığımı bile bilmiyordum. Başını kürekkemiklerinin arasına eğen Raphael bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde gözlerinde gördüğüm ifade hoşuma gitmemişti.

Yumuşak bakıyorlardı. Odanın dört duvarına baskı yapan boğucu gerginlikle çelişiyordu. Boynumdaki kolyeye indiğinde gözleri kararlılıkla sertleşti.

"Penelope."

"Evet?" diye fısıldadım.

"Bana havanın nasıl olduğunu söyle."

Gözlerimi kırpıştırdım. Obsidyen taşından bir bıçağım olsa bile bu gerilimi delip geçemezdim ve o hava durumunu mu düşünüyordu? "Ne?"

Sanki gözleriyle beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi, başını arkamdaki Fransız kapılarına doğru salladı. "Pencereden dışarı bak ve bana havanın nasıl olduğunu söyle."

Nefessiz kaldığım bir saniyenin ardından söyleneni yaptım. Beceriksiz adımlarla cama doğru ilerlemiş, terli elimi soğuk yüzeye yaslamıştım.

Yutkundum. “Pekâlâ, ah. Hava bulutlu ama yağmur yağacağını sanm-”

Tahminim, nerede olsa tanıyacağım bir sesle ikiye bölünmüştü. Bu sesi daha önce de *iki kez* duymuştum. Sefil durumdaki anem ile babamın canını alan sestti bu.

Bam.

Silah sesi duvarlarda yankılanıyor, kulaklarımda çınılıyordu. Her şey durmuştu. Kelimelerim, zaman, kalbim.

“Penelope?” Raphael’in sesindeki sükûnete bir cankurtaran halatı gibi tutundum. “Arkanı dönme. Yalnızca kapıyı aç ve dışarı çık.”

Sakin sesinin talimatlarını takip ettim. Titreyen parmaklarımla kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Buz gibi rüzgârı ciğerlerime çekerken başımı gökyüzüne doğru kaldırmıştım.

Aslında bir düşününce, belki de bugün yağmur yağardı.

BÖLÜM

Yirmi Bes

Penny

Rüzgâr soğuk olduğu kadar acımasızdı da. En acı anılarımı kıyı şeridinden, Pasifik'in üzerine taşıyor ve her birini yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

En korkunç anılar her zaman en içgüdüsel olanlardı. Sadece gördüğünüz değil, aynı zamanda hissettiğiniz anılar. Kırılan viski şişelerinin gürültüsü ve kirli mutfak fayanslarından yükselen berbat içki kokusu. Annemin kanının kıpkırmızı ve yakıcı bir sıcaklıkla bacaklarımın arkasına bulaşması. Babamın onu görmezden gelen bir Tanrı'ya seslenirken gırtlaktan gelen kahrolası yakarışları. Silahtan gelen ıslık sesi, çeliğin şakağıma çarpması ve diğer ikisini takip etmesini beklediğim o üçüncü *bam* sesinin yokluğu.

Terastaki salondan çıktığımda panik peşime düşmüş; yan güverte boyunca ilerlerken yürüyüşüm koşuya dönüşmüştü. Güverte suya doğru daralana dek koştum. Şimdi, gidecek başka yerim olmadığı için yüzme platformunun tırabzanına tutunmuş, akıntının görüldüğü kadar tehlikeli olup olmadığını düşünüyordum. Tutamadığım her nefeste ciğerlerim sıkışıyor ve görüşümdeki si-

yah noktalar alçaktan uçan kuşlar gibi gri bulutların altında dans ediyordu.

Tam o sırada yakıcı bir sıcaklık sırtımı okşadı ve birinin elleri iki yanıma yerleşerek beni kollarının arasına hapsetti

“Nefes al.”

Bakışlarım gökyüzünden ellerine düşmüştü. Bir sağa bir sola bakarken hangisinin tetiği çektiğini düşündüm.

“Ben-”

Ensemdeki yumuşak dudaklar sözümü kesti. “Bu konuşmak, nefes almak değil.”

İçime çektiğim buz gibi hava ciğerlerimi yakıp geçtiğinde irkildim. Bıraktığımda, titrek bir fırça darbesi gibi kasvetli gökyüzünü lekelemişti.

“Aferin kızıma,” dedi Raphael nazikçe. “Tekrar.”

Sesindeki sakinlik sinir bozucuydu. Göğsünün sıcaklığı ve üç dakikadan çok daha kısa bir süre önce gerçekleştirdiği şiddet eylemiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Güvertede bir ceset yatıyordu ve onun tek yapabildiği bana nefes almamı söylemek miydi?

Yeniden boğulurcasına nefes almaya çalıştığımda eli korkuluktan kaydı ve düz bir şekilde karnıma uzandı. Parmakları sıcacık ve aptalca bir şekilde güven vericiydi. Başparmağını aşağı yukarı kaydırıp kumaşı tekrar tekrar okşadığında, aynı ritimle nefes alıp vermeye başladım.

“Bana silahının sahte olduğunu söylemiştin,” dedim boğuk bir sesle.

“Yalan söyledim.”

“Bir beyefendi olduğunu sanıyordum. O konuda da mı yalan söylüyordun?”

Alt kaburgam parmaklıklara dayanana dek vücuduma yaklaş-

tı. Hiçbir şey söylemeden rüzgârda savrulan saçlarımı toplamış ve ensemdede bir topuz yapmıştı. Onu bir kumanda kolu gibi kullanarak başım göğsüne yaslanana kadar hafifçe çekti.

“Bir beyefendi olmam, Penelope, her zaman nazik bir adam olduğum anlamına gelmiyor.”

Korkulukları sıkıca kavradım. Kalbim tekleyip duran bir ritimle sarsılıyordu. “Bu senin ilk...”

Karnı omurgama doğru kasıldı. “Hayır.”

“Peki, bir daha birini...”

“Sanırım öyle, evet.”

Boğuk bir nefesin dudaklarımdan kaçmasına engel olamamıştım. “Sen bir psikopatsın, bunu biliyorsun, değil mi?”

Keyiften yoksun kahkahası boynumdaki nabza dokundu. “Sana bunu düşündüren ne?”

Gözlerimi kapatıp kalp atışlarının sesine odaklandım. “Kalbin hızlanmamış bile.”

“Ben bir *Made* erkeğiyim, Penelope. Bu şekilde yaratılmışız.” Eli korkuluktan inip belime sarıldı ve beni sıcak kollarının derinliklerine çekti. Onu itmediğime göre gerçekten bir travma geçiriyor olmalıydım. “İlk kez bir silah sesi duymak her zaman korkunçtur.”

Alaycı nefesim acı ve inançsızlıkla doluydu. “Evet ama bu ilk seferim değildi. Hatta iki bile değil.”

“Ergenlik yıllarında *paintball* oynamak sayılmaz.”

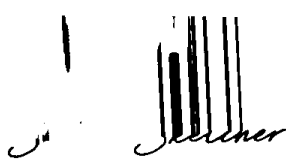
Dikkatimi kulaklarımdaki çınlamadan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum ama patronluk taslayan tonu içimdeki öfkeyi körüklemişti. Belki de bu yüzden Raphael’in anılarına girmesine izin verdim. Ya da belki de görüşümü bulanıklaştıran panik, muhakeme yeteneğim üzerinde de aynı etkiyi bırakmıştı.

Parmaklığı kavrayan eklemlerime baktım. Soğuktan morarmış ve tutuşumun gücüyle bembeyaz kesilmişlerdi. Derin bir nefes aldım ve rüzgârın hikâyemi alıp götürmesine izin verdim.

“Ailem öldürüldüğünde ben de oradaydım.” Aceleci bir sesle mırıldandım. “Kar maskeli iki adam vardı. Herhangi biri olabilirlerdi yani. Ailem alkolikti ve alkoliklerin insanları kızdırmak gibi bir eğilimi vardır. Oturma odasındaki açık pencereden içeri girdiler ve ikisini de vurarak öldürdüler. Anneminki kolay olmuştu. Whitney Houston’ın aşk şarkıları eşliğinde hıçkıra hıçkıra ağladığı uzun bir gecenin ardından mutfak masasında sızmıştı. Bu yüzden bir şey hissettiğinden bile şüpheliyim. Ama babam... Korkunç bir sonla karşılaştı. Viskinin etkisiyle daldığı derin uykudan ona doğrultulmuş silahın namlusuna uyandı ve bahçe kapısından kaçmaya çalıştı.”

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim. “Annemi öldüren silah sesini duymuştum ama bunun bir rüyanın parçası olduğunu sandım. Babamın çığlıklarının merdivenlerden yukarı süzüldüğünü duyana kadar tam olarak uyanamamıştım bile.” Dudaklarımdan buruk bir kahkaha kaçtı. “Keşke odamda kalsaydım. Kar maskeli adamlar, ben mutfak kapısında belirip çığlık atmaya başlayana kadar varlığımdan bile haberdar değillerdi. Biri babamı bahçeye sürükledi ve onu kuduz bir köpek gibi vurdu. Diğeriyse beni buzdolabı ile çamaşır makinesinin arasına sıkıştırıp arkalarında tanık bırakmamaları için talimat aldıklarını söyledi.”

Tek bir damla gözyaşı yanağımda sıcak bir iz bıraktı. Onu silmek için hamle yapmadım çünkü o zaman Raphael fark ederdi. Bunun yerine gözlerimi kırptırdım ve bir tane daha düşmemesi için dua ettim. “Silahını şakağıma dayadı ve gözlerimi kapatıp

ondan geriye doğru saymamı söyledi. Küçükken aşı yapmak için aynı numarayı kullanan bir doktorum vardı, bu yüzden planının ne olduğunu biliyordum. Muhtemelen dörde ya da beşe kadar saymama izin verecek ve tetiği çekecekti. Ben ne olduğunu bile anlamadan bitecekti.” Parmaklarım kolyeme kaydı ve tıpkı o gece yaptığım gibi zinciri aşağı yukarı hareket ettirdim. “Sadece sekize kadar gelmeme izin verdi.” Gözlerimi sıkıca kapattım. Dudaklarımdan dökülen rakamın ardından gelen *klik* sesini hatırlamıştım. “Ancak silahı tutukluk yaptı. Bana ne dedi, biliyor musun? Ne kadar şanslı olduğumu bilmediğimi, benim-”

“Milyonda bir olduğunu,” diye mırıldandı Raphael saçlarıma doğru. Bedeni arkamda kaskatı kesilmişti. “Bu yüzden gök gürültüsünü sevmiyorsun çünkü çarpılmak da milyonda bir ihtimal.”

Başımı hafifçe sallayarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. “Mantıksız ve kendini beğenmiş bir düşünce olduğunu biliyorum ama bir kez olduysa tekrar olabilir.”

Rüzgârla birlikte aramızda dönüp duran sessizliğe rağmen, silah sesini duyduğumdan beri ilk kez nefesim düzene girmişti. Sanırım bir şeyler hakkında konuşmak gerçekten işe yarıyordu. Kadife örtülerin ardına gizlenmiş bir katille konuşuyor olsanız bile... Sırtıma yasladığı sıcak göğsünün yükselip alçalması beni sahte bir güven duygusuyla sarıyordu. Eli karnımdan yukarı, göğüslerimin üzerinden kayarak kolyeme dokunduğunda bunu hiç beklemiyordum. “Bu yüzden bu kadar şanslı olduğunu düşünüyorsunuz.”

Kalbim onun dokunuşu altında iki kez çarptı. “Sebeplerimden biri,” diye fısıldadım.

“Bana diğer sebeplerini de söyle.”

Ağzımı açsam da aynı hızla kapattım. Elbisemi yukarı çeken

ellerin hayaleti beni yakalarken, sessiz kalmaya karar vermiştim. Bunun yerine, Raphael'in elinden kurtulmaya çalışırken dünyamı yeniden rayına sokacak bir cevap vermeyi tercih ettim.

“Eh, seni istisnasız her oyunda yendim, birincisi bu.”

Eli önce kolyemden uzaklaşmış, ardından diğer eliyle saçlarımı nazikçe serbest bırakmıştı. Buklelerimin sırtımdan aşağı döküldüğünü hissettiğimde yutkundum ve cesaretimi toplayıp ona doğru döndüm. Gözleri benimkileri incelerken belli belirsiz bir keyifle titriyorlardı.

İçim rahatlamıştı. Arkamı döndüğümde bakışlarında sempati görseydim, gözlerimi oymak zorunda kalabilirdim.

Bir motorun gürültüsü dikkatimizi Pasifik'e çevirmeden önce bana uzun uzun baktı. Kara bulutların altında, şık siyah bir sürat teknesi suda gülünç bir hızla ilerliyordu. Dümenin arkasında geniş hatları, iri kasları ve aynalı güneş gözlükleriyle dikilen biri vardı. Pruvası yüzme platformuna değmeden hemen önce keskin bir şekilde dümeni kırdı ve tekneyi son saniyede yatın yanına çekti.

Raphael kaşlarını çatı. “Boyasına dikkat et, mankafa.”

Gabriel Visconti güneş gözlüklerini çıkardığında sert bakışları ve boğazımın düğümlenmesine neden olan büyük bir yara izi ortaya çıkmıştı.

Ağır bir sessizlik içinde ipi platformun direğine bağladı. Bakışlarım *aralık ayında giydiği* siyah tişörtüne ve altından sızan dövmelelerine takıldı.

Platforma çıkıp kardeşinin yanında durduğunda bana bakmak için döndü. Gözleri kolyeme kaydığında öyle uzun süre bakmıştı ki parmaklarım onu koparıp Gabe'e verme isteğiyle seğirmişti.

“Yatının boyası endişelenmen gereken en son şey, kardeşim.”

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp gözden kaybolurken yat her

zamankinden daha fazla sallanmıştı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Eğer Angelo kabataslak bir çizim ve Raphael de portrenin en kusursuz hali ise, Gabriel ressamın kâbuslarında yaşayan şeytandı.

Raphael ufak bir nefes vererek dikkatini tekrar bana çevirdi. Gözleri yüz hatlarımı incelerken yumuşamış ve daha sıcak bir hal almıştı. Eliyle çenemi kavrayıp başparmağını elmacıkkemiğimin kıvrımlarında gezdirdiğinde farklı bir nedenden dolayı ürpermiştim.

“Ağlamak yok.”

Bir sonraki nefesim dudaklarımdan bir öncekinden daha sığ bir şekilde dökülmüş ve elinin arkasına çarpmıştı. Az önce silahının tetiğini çekip bir hayatı sonlandıran elin aynısıydı bu. Öyleyse neden tenimin üzerinde bu kadar iyi hissettiriyordu?

Kendimi toparlamaya çalışırken çenem avucunun içinde kasıldı. “Ağlamam neden umrunda ki?”

Gözleriyle altdudağımın üzerinden çeneme doğru ilerleyen başparmağını takip etti. Bir an için yeniden çenemi kavradığında pişmanlık yüz hatlarına yayılmıştı.

“Çünkü dün gece güldüğünü gördüm.”

BÖLÜM

Yirmi Altı

Penny

Matt'ın yumruğunu hafifçe eski televizyonumun tepesine vuruşunu izlerken, silah sesi aklımda dönüp duruyordu. *Yine*. Üçüncü seferde bir keramet olmalıydı çünkü ekranın bulanık görüntüsü nihayet netleşmiş ve hoparlörlerden *Pitch Perfect*'in açılış müziği duyulmuştu.

Matt kanepede yanıma oturup yüzüme baktı. İç çekişimi bastırmak için ağzıma bir avuç patlamış mısır tıktırdım. *İşte başlıyorduk*.

“Kaç tane banyoları var?”

“Bilmiyorum, Matt. Sadece bir tanesinde işedim.”

“Evet ama bir tahminde bulunman gerekirse?”

Matt on odalı bir evde olması muhtemel tuvaletleri, ebeveyn banyolarını ve duşları saymaya başladığında gözlerimi bıkkınlıkla tavanımdaki çatlakların üzerine diktim. Angelo ve Rory'nin malikânesinden bahsediyordu, tabii ki. Ona akşamı orada *black-jack* oynayıp şeker yiyerek ve Rory'yle *Romy and Michelle* izleyerek geçirdiğimi söylediğimden beri sorup duruyordu.

En azından tuvaletler ilk başta orada bulunma nedenimden daha güvenli bir sohbet konusuydu. Gerçek sebebiyse bir adamın vurulup patates çuvalı gibi yere düştüğünü duymam ve vardiyamı bitirecek durumda olmamamdı.

Matt sarı saçları ve neşe dolu gülümsemesiyle bir *Golden Retriever* gibiydi. Onun sallanan kuyruğunu cinayetler ve Anna'nın onunla çıkmak bir yana adını bile hatırlamadığı gerçeği gibi olumsuz konularla köreltmek istemiyordum.

Garajdaki arabalardan herhangi birini gördün mü?

Şu gösterişli musluklardan var mıydı?

Peki ya panik odası? Panik odaları kesin vardır.

Matt'ın soruları, ben ona şöyle bir bakıp patlamış mısır kâsesi kucağında tehlikeli bir şekilde dengede dururken uyuyakaldığını fark edene dek gittikçe azalmıştı.

Kanımda huzursuz bir uğultuyla ekrandaki parlak ışıkların titreşmesini ve jenerik akana kadar karanlık odanın duvarlarını aydınlatmasını izledim.

Televizyonu kapattığımda saat gece bire yaklaşıyordu ve arkamdaki duvarı titreten *rock* müziğe rağmen ürkütücü bir sessizlik vardı. Benimkisi kadar manik bir zihin için fazla sessizdi.

Sen olduğunu biliyordum.

Bam.

Sen olduğunu biliyordum.

Bam.

Öğleden sonra yaşananlar beynimde tekrar tekrar dönüp duruyordu ve silah sesi vücudumu her sarstığında daha da geriliyordum. O adam kim olduğumu biliyordu ve şu anda bir yerlerde bir ceset torbasında olsa da içimde sırrımın onunla birlikte ölmediğine dair korkunç bir his vardı.

Martin O'Hare *tam şu anda* Sahil'e doğru geliyor olabilirdi.

Duvara bakarak dört yapraklı yoncayı zincirinde bir aşağı bir yukarı gezdirdim ama bu sinirlerimi yatıştırmak için pek bir işe yaramamıştı. Geçmişimin beni Birleşik Devletler'in en sakın üçüncü kasabasında yakalaması birdenbire dünyanın en şanssız kızı olduğum anlamına mı geliyordu? Ya da belki de en şanslıyım çünkü Raphael alakasız bir sebepten Martin'in kardeşini vurmuştu.

Ne olursa olsun, kaçmalıyım. Şifoniyerimin en üst çekmesinde duran tüm parayı alıp Kanada sınırını geçmeliydim. Günahlarımdan kaçmak için Sahil'e geri dönmüştüm ama artık tek yaptığımın kendimi cehennemin daha alt bir halkasına indirmek olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Gözlerimi kapattığımda, Raphael'in kulağıma söylediği yatıştırıcı sözler ve karnıma dokunan sıcak elinin hayaletiyle içim ürperdi.

En kötüsü de şuydu ki sanırım burayı seviyordum.

Turuncu ışık kapalı göz kapaklarımın arkasını aydınlatırken şaşkınlıkla kirpiklerimi araladım. Birkaç saniye geçmeden oturma odası art arda iki ışıkla tekrar aydınlanmıştı.

Ne oluyordu böyle?

Nefesimi tutarak kanepeden kalkıp pencereden dışarı baktım. Tanıdık bir *G-Wagon* sokağın diğer tarafına gelişigüzel park etmişti ve farları daireme dönüktü. Perdeyi geri çektiğim an, tekrar parlamışlardı.

Ah, olamaz. Raphael'in burada ne işi vardı ki?

Pencereden uzaklaşırken kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Ellerini tekrar bedenimde hissetmek için duyduğum derin, karanlık dürtüye rağmen o adamın arabasına binmemin imkânı yoktu. *Blackjack* oyununu kaybettiği için bir adam öldürmüştü. Onunla

birlikte gecenin karanlığına karışmak yaptığım en aptalca ilk üç şey arasında yer alırdı ve ben *bir sürü* aptalca şey yapmıştım.

Telefonum sehpanın üzerinde çaldığında yerimden zıpladım. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajdı.

On.

İnanamayarak mesaja baktım. Hemen ardından bir tane daha gelmişti.

Dokuz.

Ve sonra bir tane daha.

Sekiz.

Ben sabırlı bir adam değilim, Penelope.

Titreşimler cam sehpayı tıngırdatıyor ve mesajlar saatli bir bomba gibi geri sayarken yalnızca çaresizce bakıyordum.

Bir.

Gözlerimi sıkıca kapattım

Her şey sessizdi.

Ardından hayatımda duyduğum en gürültülü korna sesi camı delip geçti ve oturma odamı doldurdu.

“Siktir,” diye bağırarak ellerimi kulaklarıma götürdüm.

Matt ayağa fırlarken patlamış mısırlar yere saçılmıştı. “Siktir, bu da ne böyle?”

Kendini her şeyden üstün gören bir pislik. Gürültü bir an için bile durmamıştı ve Raphael’in ben aşağı inene kadar kornasını çalmaya devam edecek kadar aşağılık olduğunu biliyordum.

Hemen döneceğime dair bir şeyler mırıldanarak koridora koşturdum. Ardından anahtarlarımı kaptığım gibi spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Binanın içinde alt kata ulaştığımda buz tutmuş sokağa fırlayıp şoför kapısını açmış ve arabanın içindeki karanlığa bağırmaya başlamıştım.

“Dur! Yüce İsa, dur!”

Raphael umursamazlığın sözlük tanımıydı. Gömleğini dirseklerine kadar kıvrımış bir eliyle kornaya basıyor, diğeriyle ise telefonundan e-postalara bakıyordu. Gözlerini ekrandan kaldırıp kayıtsız bir bakışla bana döndü.

“Lütfen de.”

“Beni öldürsen de olm-”

“Bu kulağa *lütfe*n gibi gelmiyor.”

Hayal kırıklığı ve inadımın karışımının etkisiyle arabanın içine atılıp dövme kolunu çekti. “Tanrı aşkına, komşularım var-”

Telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı. Kolunu kalçalarımın altından geçirip beni tek bir hareketiyle kucağına çektiğinde öfkeli sözlerim yarıda kesilmişti. Üzerimde yalnızca bir şortla pantolonunun yumuşak kumaşına sürtünen tenim beklentiyle elektrikleniyordu.

Kolu bir emniyet kemeri gibi belime dolandığında kornanın çılgılığı şimdi sanki suyun altındaymışım gibi boğuktu. Sırtıma yasladığı göğsünün sert, yakıcı ağırlığı ve beni saran sıcak, erkeksi kokusu dikkatimi dağıtıyordu. Bu ön camdaki sokak lambalarını puslu hale getiren tehlikeli bir kombinasyondur.

Nefesi enseme gezindi. “Lütfen de, Penelope.”

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Seni duyamıyorum.”

Öfke beni gerçekliğe geri getirdi. Arkamı dönüp parmaklarımı yaka iğnesinin zincirine geçirdim.

“*Lütfe*n,” diye hırladım.

Bakışlarımız birbiriyle çarpıştı. Eli direksiyonun üzerinden kayıp kalçamın yanını sıyırdığında, gözlerinde dans eden keyif daha sıcak bir şeye dönüşmüştü.

Sırıttışı yüzünden eriyip giderken aniden, uğruna ona yalvardığım sessizlik çok gürültülü gelmeye başlamıştı.

“Gördün mü?” dedi usulca. “O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Kalbim klitorisimde hayat bulan nabızla uyumlu bir şekilde çarparken, kucağından inip yolcu koltuğuna geçmek için debelendim.

“Tanrım, ses çok sinir bozucuydu,” diye homurdandım kapılarından çıkan ya da boyunlarını sokağa doğru uzatan komşularıma bakarak.

“Ağzını her açtığında aynı şeyi düşünmem ne kadar da komik.”

“Sırf beni kızdırmak için mi beni buraya sürükledin?”

Motoru vitesine taktı. Direksiyonu bir kez çevirdiğinde ana caddede ters yöne doğru ilerlemeye başlamıştık.

“Hayır,” dedi kayıtsızca. “Avukatlarıma göre, patronun olarak şok ya da travma belirtileri göstermediğinden emin olmak gibi bir yükümlülüğüm var.”

“Saçmalığın daniskası.”

“Doğruyu söylüyorum.”

“Peki, neymiş bu belirtiler?”

Dudaklarının kenarları seğirdi. “Öfke. İştahsızlık.”

“Öfkeliyim, orası kesin.”

Arkasındaki koltuğa uzandı. Bir *fast-food* paketini kucağıma bıraktı. “Peki ya iştahın?”

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak birkaç saniye pakete baktım.

Sonunda açıp lokantada her zaman verdiğim siparişi gördüğümde, midemin çukurunda sıcak ve istenmeyen bir his birikmişti.

Hatırlıyordu.

Vücudum giderek ısınırken boğazımı temizledim. “Gerçekten

belirtileri gösterip göstermediğimi mi kontrol ediyorsun yoksa bu sadece benimle takılmak için bir bahane mi?”

“Mahkemeden kaçınmaya çalışıyorum, tatlım.”

Bakışlarım onu buldu. Dümdüz karşıya bakarken dikkati dağınıktı. Bir an için, yalan söylediğinden o kadar da emin olamamıştım.

“Ah, nakit tazminat için mahkeme dışında anlaşılmaya açık olurdum.”

Kahkahası göğsümde yeşermiş ve bileğimdeki saate bakarken yüz hatlarından yumuşak bir şey geçmişti. “Eminim olurdun.”

Uçurumun tepesine ulaşana dek huzursuz bir sessizlik içinde yol aldık. Raphael eski kilisenin gölgesine park edip ısıtıcıyı açtı. Ancak dört far arka camdan içeri süzüldüğünde sınırlarım gerilmişti.

“Takip ediliyoruz,” dedim zorlukla. Koltuk başlıklarının arasından arkamızdaki arabalara baktım.

Sıcak bir el çıplak bacaklarımın üzerine kaydığında tüm tutarlı düşüncelerim uçup gitmişti. Tanrım, aklım neden apartmandan fırlamadan önce üzerime bir şeyler giyecek kadar başımda değildi? “Sakin ol, onlar benim adamlarım.”

Bacağımı kavrayan eli sarsılmazdı. Dikkatimi yeniden ön camın diğer tarafında olanlara verdim. Rüzgârda titreyen ağaç dallarına. Ayın önünde süzülen seyrek bulutlara. Dikkatimi Raphael’in şortumun iç dikişine çok yakın duran serçeparmağından uzaklaştıracak herhangi bir şeye.

“Beni son arabana sürüklediğinde seni takip etmiyorlardı.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Ardından Raphael’in parmakları bacağımın kıvrımı boyunca ilerleyip orta konsolda durdu. Konuştuğunda sesi nötrdü. Neredeyse sert diyebilirdim. “Yemeğini ye, Penelope.”

Başım onu dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar hızlı dönüyordu. Gözlerinin yoğun ilgisi altında hamburgeri açtım ve bir ısırık aldım. Araba çiğneme sesim ve kulaklarımda uğuldayan gerilim dolu elektrikle dolmuştu. Bir ısırık daha almak üzereyken iri bir el bileğimi kavrayıp beni durdurdu.

Bakışlarım Raphael'inkilere döndü. Göz temasımızı bozmadan başını eğdi ve hamburgerimden büyük, yavaş bir ısırık aldı. *Tanrım*. Ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrılırken kanım kaynamaya başlamıştı.

Ufak bir nefes dudaklarımdan kaçırırken onu cevabını bilmediğim bir soru takip etti.

“Neyin üzerine bahse girmiştin?”

Altdudağındaki tuzu yalarken gözleri sinirlerimi geren bir şeyle karardı. “Vazgeçmek istemediğim bir şeyin.”

O orta konsoldaki bardak tutucusundan *milkshake*'imi alıp bir yudum içerken nefeslerim sığlaşmıştı. İçeceği bana doğru eğerken kolu benimkine değdi. Sertçe yutkunarak yaklaştım ve aramızdaki boşluğu kapattım. Ardından dudaklarımı az önce onun kilerin olduğu yere koydum.

Bir sonraki nefesi burnumun ucunu sıyırıp geçmişti. *Tanrım*, çikolatalı *milkshake*'in tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

“O zaman neden bahse girdin?” diye fısıldadım. Sesim o kadar sessiz, o kadar gergindi ki neredeyse alnım onunkine değmiyorsa, kalbimin çarpıntısını daha yüksek sesle duyacağına emindim.

Yüz hatlarından çaresizlik ve keyif dolu bir ifade geçti. “Çünkü bu konuda bu kadar... *duygusal* olmayacağımı umuyordum.”

Gözlerinin pençeleri vardı ve tenime saplanıyorlardı. Bakışlarındaki yoğunluğun ciğerlerimi böyle söküp alması erkekler hakkında inandığım her şeyle çelişiyordu.

Onunla dolu olmayan bir nefes alabilmek için arkama yaslandım. Ancak gözlerimin önünden yeşil bir parıltı geçmiş ve güçlü bir el enseme kavrayıp beni olduğum yere mıhlamıştı.

“Ne-?”

“Gerginsin.”

Şok içinde onun soğukkanlı ifadesine baktım. “Hayır, değilim.”

“Sen kötü bir yalancısın, Penelope.”

Kendimi toparlayabilmek için titrek bir nefes aldım. “Ve sen de kötü bir *blackjack* oyuncususun.”

Bakışları karanlık kıvılcımlar saçıyordu. Geçen saniyeler dakikalar gibi hissettirmişti. Sonunda parmakları boynumdan aşağı kaydı ve aramıza mesafe koydu. Cebinden bir poker fişi çıkarıp parmakları arasında çevirerek ön camdan dışarı baktı.

“Bugünlerde her şeyde kötüyüm gibi görünüyor.”

Arabanın dört duvarı arasındaki hava öyle hızlı değişmişti ki, başım dönüyordu. Cinsel gerilim ve yemeğimi paylaşmaktan, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şeye geçmiştik.

Raphael’in ipeksi sesi gerginliği yarıp geçtiğinde omuzlarım kaskatı kesildi.

“Kelly senin kim olduğunu biliyor gibiydi. Daha önce tanıştınız mı?”

Midem bulanmaya başlamıştı. “Hayır.”

“Çok garip. Oysa kardeşi Martin eskiden çalıştığın Hurricane bar ile kumarhanesinin sahibi.”

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sen olduğunu biliyordum cümlesi ön panelde parlarken sanki biri ciğerlerimin etrafına bir kemer dolamış gibi hissediyordum. Yüzümün paniğimi ele vermesine engel olmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

“Ne tesadüf.”

“Başka neyin tesadüf olduğunu bilmek ister misin?”

“Hayır,” dedim fısıltıyla.

Yine de söyledi.

“O kumarhane çarşamba günü yandı ve sen perşembe günü elinde bir bavulla Sahil’de ortaya çıktın.”

Bunun olacağını biliyordum ama yine de aldığım darbeyle irkilmiştim. Kan şakaklarımda zonkluyor ve görüşüm kararıyordu. İfadesiz suratımı korumak neredeyse imkânsız hale gelmişti.

“Bana bak, Penelope.” Aptalca da olsa baktım. Ancak bakmamış olmayı diliyordum çünkü yüz hatlarında o beyefendice nezaketinin zerresi dahi yoktu. Bir sonraki sorusunu sorarken ses tonu da aynı şekilde sertti. “Ne yaptın?”

Gözlerim her seferinde bir sonraki hamlemi ele veriyordu. Bu yüzden dışarı fırlayıp koşmaya başlamadan önce kapı koluna bakmamıştım.

Kaygan kaldırım buz tutmuş yapraklara dönüşürken rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Karanlığa doğru koşarken nereye gittiğini bilmiyordum. Fevri hareketlerimin sonuçlarıyla karşılaştığımda genellikle yaptığım şey bu oluyor gibiydi.

Bir planım olmadan kaçırıyordum.

Ay yukarıdaki dalların ardında kaybolup ağaç gövdeleri arasındaki sessizlik gümbür gümbür atan kalbimden daha yüksek sesle yankılanmaya başladığında yavaşlayarak durdum. Kendi etrafımda bir tur dönerken, bir başka aptalca kararın ağırlığı omuzlarıma çökmüştü.

Sikeyim. Neden Şeytan Korusu’na girmiştin ki?

Hava buz gibiydi. Artık koşmayı bıraktığım için aralık ayının

soğuşu bacaklarımı ve kollarımı yakıyor, kemiklerimi titretiyordu. Geldiğimi düşündüğüm yöne doğru bir adım attım ancak ayağım bir köke takılıp vücudumun altında büküldü.

“Siktir,” diye tısladım karanlığın içine doğru. Ovuşturmak için eğildiğimde, sessizlik ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyle bozulmuştu.

Birinin ayağının altındaki bir dalın çatırtısı.

Raphael’in varlığı, o daha bir kelime bile söylemeden omurgamda gezinmişti. Belimi kavrayıp beni bir ağaca doğru itti.

Bir adım atıp önümü kapatmıştı. “Martin O’Hare’in kumarhanesini sen mi yaktın, Penelope?”

Kalp atışlarım bir alev gibi titrerken bir yanım sıcaklığına minnettardı. Ancak diğer yanımsa bunun son kez hissedeceğim bir şey olduğunu biliyordu.

Ona gerçeği söylemek istemiyordum ve nedeni yalnızca gözlerindeki bakıştan korkmam değildi. Zaten çok fazla şey biliyordu. Bugün yüzme platformunda lanet bir yumurta gibi kırılmışım ve çocukluk travmam tıpkı sarısı gibi içimden akıp gitmişti. Sanki ona verdiğim her parça, geri alamayacağım bir başka parçamış gibi geliyordu. Arkasına saklanamayacağım bir başka parça. Ne yapacaktım ki? Burada, bir adamın önünde tamamen gerçek, savunmasız ve lanet olası bir *ağlak* gibi duracak mıydım? Hem de sevmediğim bir adamın önünde? Benden hoşlanmayan bir adamın önünde?

Yeterince hızlı cevap verememiş olmalıydım çünkü eli yukarı fırlayıp boğazıma dolanmış ve omuzlarım arkamdaki sert ağaç kabuğuna değene kadar beni geriye doğru itmişti. Dudaklarımdan dökülmek üzere olan hayvani sesi bastırırken soğuktan donmak üzere olan yumruklarımı iki yanımda sıktım.

“Bir cevaba ihtiyacım var, Penelope,” dedi. Sesi sıkılmış gibiydi.

Siluetinin geniş hatları arkasındaki karanlıkta bulanıklaştığından şimdi daha büyük, daha korkutucu görünüyordu. Onun gibi bir adamla yalnız kalmamalıydım ve gözlerinin ardındaki karanlık boşluk bana aynı fikirde olduğunu söylüyordu.

Sabırsız bir nefesle başparmağını nabzıma daha sert bastırdı. “Kumarhanesini sen mi ateşe verdin?” Ölme ihtimalim göz kapıklarımın ardında yanıp sönerken beni başımı sallamaya zorlamıştı.

Karnı benimkine karşı kasıldı. “Neden?”

İşte yine bir yumurta gibi çatlıyordum. Sıkıca kavradığı boğazım gerilirken ona anlatmaya başladım.

“Kasabada yeni bir kumarhane açıldığında, lanet olası *İrlanda mafyası* tarafından işletildiğini bilmiyordum,” diye mırıldandım. “Martin O’Hare’in kim olduğunu bile bilmiyordum. Tek düşündüğüm taze kurbanlardı. Bir gece beni yakaladı...”

Sözlerim yarıda kesildi. “Dolandırıcılık yaparken,” dedi Raphael. Bakışları kapkaranlıktı.

Kart sayarken, aslında. Ama Vegas’ın en başarılı kumarhane sahibine, onunla ormanda yalnızken kart saydığımı söylemenin çok aptalca bir fikir olacağını hissediyordum. Onun yerine başımla onayladım. “Bana şehri terk etmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi.”

Gözleri kısılmıştı. “Ama neden yangın? Neden öylece gitmedin?”

Birbirimize baktık. “Çünkü Martin O’Hare beni kumarhanenin dışındaki ara sokakta köşeye sıkıştırdığında, şu anda senin bana yaptığın şeyin aynısını yaptı.”

O'Hare ellerini boğazıma doladığında, bana on yaşındayken başka bir kumarhanenin ara sokağında, başka bir adamın beni güçlü bir şekilde kavradığını hatırlatmıştı. Her ne kadar aynı korkunç sona sahip olmasa da öfkeden deliye dönmüştüm. Öyle öfkelenmişim ki yolun diğer tarafında şehir dışına giden otobüsü beklerken kumarhanesinin önünde bir votka şişesi yakmak gibi düşüncesizce bir karar vermiştim.

Kalbim üç kez titrek bir ritimle attı. Bu süre içinde şaşkınlık Raphael'in yüzünden bir gölge gibi geçmiş, ardından bakışları boğazımdaki eline düşmüştü.

Parmakları köprücük kemiğimden aşağı kaydı ve yanlarında yumruk haline geldi.

"Sen yürüyen bir cesetsin, Penelope,"

Titrek bir nefes alırken içimden meydana okuyan bir fısıltı geçmişti. Bir ömürde iki kez ölümden kaçacak kadar şanslı olduğuma inandığımdan değil –tabii artık şanslı olduğumdan bile emin değildim- ama babamın öldürülmeden önce cenin pozisyonunda kıvrıldığı görüntüsü son yedi yıldır retinalarıma kazındığı içindi.

Ne utanç verici bir ölüm şekliydi. O zamandan beri, ölüm beni bulduğunda onu dimdik omuzlar ve ona uygun bir bakışla karşılayacağıma yemin etmiştim.

Çenemi havaya diktim. "Bu gece oyun oynamak istemiyorum. Beni öldürecekse, yap gitsin."

Dişlerim takırdıyor, dallar rüzgârın etkisiyle başımızın üstünde savruluyordu. Sonunda Raphael başparmağını dudağının üzerinde gezdirdi ve bakışlarını kararmış gökyüzüne çevirdi.

"Bunun neresi eğlenceli ki?"

Ne?

Ben cevap veremediğimden eğilip bir kolunu belime doladı. Beni

omzuna atarken ayaklarım yerden kesilmişti. Başıma hücum eden kan ve popomun kıvrımının hemen altındaki avucunun sıcaklığıyla kalçalarım sapkın bir beklenti içinde karıncalanıyordu. Çok uzağa koşmuş olamazdım çünkü bir dakikadan az bir süre sonra ay ışığı çamurlu zemine düşmüş ve araba görünmüştü.

Beni yolcu kapısının önünde bırakıp kapıyı açtı. “Atla.”

Dudaklarım aralanıp tekrar kapandı. Yolun karşısındaki aracına yaslanmış sigara içen çalışanlarından biriyle göz göze geldim. Siyah gökyüzüne karşı dumanını üfleyip omuz silkti.

“Neredeyiz-”

“Seni öldürmek konusunda fikrimi değiştirmeden önce içeri gir, Penelope.”

İkinci kez söylemesine gerek bile yoktu.

Yolcu koltuğuna yerleşirken ön panelden gelen ısı uzuvlarımı dağlıyordu. Raphael’in kapısı gereğinden fazla bir güçle çarptığında ben daha emniyet kemerimi bile takamadan buz tutmuş asfaltta ilerlemeye başlamıştık.

Kafam karışmıştı. Tuhaf bir hisle kıvranırken iliklerime kadar sersemlemiş durumdaydım. Raphael’e bakıp duruyordum ancak yüzüne kazınmış ifadeyi okumak imkânsızdı, özür dilemenin mi yoksa bir şaka yapmanın mı daha iyi olacağını kestiremiyordum.

Aramızdaki sessizlikte boğulmaya karar verdim.

Radyoyla oynadım.

Koltuğun yanında duran patates kızartmalarını eşeledim.

Yolcu tarafındaki camın buğusuna bir şeyler karalamaya başladığımda araba aniden durdu. Kalbim vücudumla birlikte öne doğru atıldı. Raphael’e bakmak için dönerken ensemden tutup sırtımı koltuktan çekti. Beni bıraktığında, artık başımın altında yumuşak bir şey vardı.

Bir yastık.

İfadesiz bir şekilde tekrar arka koltuğa uzandı ve bir battaniye çıkardı. Onu da başımın üzerine attığında motor yeniden canlanmıştı.

“Uyu.”

“Ama-”

“Ama yok, Penelope. Martin O’Hare’i unut. O artık benim problemim.”

BÖLÜM

Yirmi Yedi

Rafe

Whiskey Under The Rocks, Şeytan Çukuru.

Aylık poker oyunum tüm hızıyla devam ediyordu. Mağaranın içine oyulmuş bar herkesin iyi vakit geçirdiğini kanıtlarcasına uğuldarken havada Noel'in yaklaşıyor olmasının heyecanı da vardı. Neredeyse her girintiye bir Noel ağacı yerleştirilmişti. Kadehler barın üzerinde birbirini takip ediyor ve zarlar masaların üzerinde yuvarlanıyordu. Alttan altaysa gerilim tehlikeli bir akıntı gibi yükselmeye başlamıştı.

Birkaç telefon görüşmesinden sonra VIP müşterilerim yeniden aramıza katılmışlardı ama Tor henüz ortalıkta görünmüyordu. Gelmeyeceğini biliyordum ama bu gecelerden birini onsuz düzenlemenin hissi göğsümde kurşun büyüklüğünde bir delik açılmış gibiydi. Bir de Angelo'nun rulet masasından gözleriyle hançerler atması gibi sinir bozucu bir sorun vardı. Rulet oynamıyordu bile ama dün Kelly O'Hare'in kafasına sıktığım için bana hâlâ kızgındı ve bunun nedeni sadist karısının daha fazla şiddete maruz kalmasını istememesi bile değildi. Gabe'e Dante'nin or-

taklarının purolarına siyanür koymaktan daha heyecan verici bir şeye odaklanması için bir bahane verdiğimden dolayı öfkelenmişti. *İrlandalılarla bir savaş başlatmak.*

“Mm, tamam. Bir kart daha alacağım, sanırım? Evet, kesinlikle alacağım.”

Angelo’nun sadist karısından bahsetmişken, Rory Gabe’in diğer tarafında oturmuş sessizce mırıldanıyordu. Visconti *Blackjack* oynuyorduk. Onu yenmek sıkıcı hale geldiği için genelde onunla oynamayı reddediyordum ancak tek nedeni bu değildi. Rory her kaybettiğinde garip bir şey yapıyordu.

İçkime tükürmek gibi.

Ancak kardeşim beni görmezden gelmek istiyorsa, elinden daha fazla parasını almaktan memnuniyet duyardım. Ayrıca, Rory bütün gece bana bulaşmayan tek aile üyesiydi.

Bandajlı bir el omzuma inerken çenem kasıldı.

“Söylentiler doğru mu, *cugino*? Gerçekten kendi silahıyla ateş mi ettin? *Dio mio*, kölelerin ne güne duruyor o zaman?”

Gülümsememi küçük ve hoş tutarak Rory’nin buklelerinin üzerindeki boşluğa baktım. Benny’i görmezden gelecektim ancak ne yazık ki o devam etmişti. “Nişancılığın nasıldı? Bunca yıldan sonra paslanmış olmalısın.”

Viskimden yavaş bir yudum alıp bardağı masaya bıraktım, ardından dirseğimi kasıklarına indirmek için geriye çektim.

“Nişancılığım gayet iyi, Benny.”

İtalyanca bir küfür savurdu ve topallayarak uzaklaştı.

Dudaklarımın kıvrılmasına neden olan sırtışı rağmen, son öfke patlamamın aile içinde neden konuşulduğunu anlıyordum. Yıllardır İsimsiz Günahkârlar oyunumuz dışında tetik çekmemiştim. Griff öfkeliydi, Gabe ise bu durumdan büyük keyif alıyordu.

Herkes aklımı kaçırdığımı düşünüyordu ve belki de kaçırmıştım. Yoksa neden Kelly O'Hare'in gözlerinin ortasına bir kurşun sıkacak kadar düşüncesiz olacaktım ki? Yıllardır mükemmel bir iş ortağı olmuştu.

Her zaman olduğu gibi her şey bir bahse hayır diyemememle başlamıştı. Ancak bu sefer, benden istediği şeyi kaybetmeye hazır değildim.

Penelope'yi.

Tanrım, daha önce hiç kızlarımdan biriyle takasa girmemiş-tim. Bu barbarcaydı, tam da Rusların yapacağı bir şeydi. Ama ona bakma, *dokunma* şekli derimin altına bir pençe gibi saplanmış ve mantığımı altüst etmişti.

En yeni çalışmam ve kardeşinin kumarhane yangını arasındaki noktaları birleştirmeden önce, en acımasız yanımda Penelope'yi ellerimden almasını umuyordu. En sevdiğim saat, limandaki patlama, *Miller ve Young*'ı kaybetmek, *Lucky Cat*'teki soygun olayı. Felaket kartım olsun ya da olmasın, o çamurlu botlarla *Blues Den*'in merdivenlerinden indiği anda imparatorluğumun ucuz bir takım elbise gibi parçalanmaya başladığını inkâr edemezdim.

Bu yüzden onu bir poker fişi gibi masanın üzerine koymuş ve beraberinde tüm ahlaki kurallarımı da bu bahse dahil etmiştim. Kelly'nin gerçekten kazanacağını düşünmüyordum. Tanrı aşkına, viski ve uyuşturucu yüzünden aklını kaybetmişti.

Maça Ası'nı masaya vurmadan önce bile, Penelope'yi ona vermenin asla bir seçenek olmadığını biliyordum. Yalnızca iki seçenek vardı: Hile yapmak ya da onu vurmak.

Hile yaptığım gün, annemin mezarında ters döndüğü gün olurdu.

Ah, ayrıca en azından ellerim hâlâ temizdi. Parmak eklemlerimin berelendiği gün, dibin nasıl bir his olduğunu öğrendiğim gün olmuştu.

Ciğerlerime çektiğim coşku dolu havayla birlikte koltuğumda geriye yaslandım ve kartları dağıtan Gabe'in masaya attığı kâğıda baktım. Karo Dokuzlusu. "Yeni kart."

Gabe, Sinek Dörtlüsü'nü çevirdi.

Gözlerim Rory'e kaydı. Kaşlarını çatmış, parmaklarını masaya vuruyordu.

"Pekâlâ, bir dakikaya ihtiyacım var."

Dikkatimi tekrar kalabalığa verdim ama aklım hâlâ Penelope'deydi.

Bu deliceydi. Birkaç saat önce bir tetiği çekerek milyonlarca dolar kaybetmiş ve başıma ödül konulmuş olmasına rağmen ilk içgüdüm bu karmaşayı başlattığından şüphelendiğim kızı kontrol etmek olmuştu. Her şeyin onun başının altından çıktığını doğruladığımdaysa –ormanda, hiçbir tanığın olmadığı bir yerde- tetiğimi bir kez daha çekememiştim. Hayır, ona bu işi onun yerine halledeceğimi söylemiştim.

Martin beni öldürmeden önce benim onu öldürmem gerekiyordu ama içimde durum böyle olmasa bile yine de onu avlayacağıma dair bir şüphe vardı.

Viskimi dudaklarıma götürdüğümde, camın diğer tarafında kırmızı bir şey parlıyordu. Bakışlarımı kadehin kenarından kaydırdım ve şeytanın ta kendisinin kapıdan içeri süzüldüğünü gördüm.

Onu görünce göğsüm sıkışmıştı. Tek sebebi görünüşünün beklenmedik olması değildi. Aynı zamanda saten ve danteller içinde rüya gibi görüldüğünden nefes alamıyordum. Tanrım, vücudunun o kırmızı elbise içindeki görüntüsü... Gerçek olamazdı. Olmasını istemiyordum. Daha yeni içeri girmişti ve şimdiden odadaki erkeklerin yarısı ona bakıyordu.

"Rory, Penelope'yi sen mi davet ettin?"

“Evet ama onun adı *Penny*. Ayrıca Wren’le Tayce’yi de davet ettim.”

Ah, evet. Penelope’nin arkasında onları görmemiştim bile ve ikisi de gözden kaçıracağınız türden kızlar değillerdi.

“Neden?”

“Ah, arkadaşım olduğu için?”

Gabe’in viski kadehine doğru sırtıttığını görmemiş gibi yaptım.

Yanında Wren ve Tayce’yle birlikte kalabalığın arasından kendine bir yol açarken gözlerim Penelope’nin hareketlerini takip ediyordu. Onu izlediğimi fark edince başını kaldırıp bana baktı ve sanki beni gördüğüne o da benim kadar şaşırılmış gibi duraksadı. Sanki o gülünç topukluların üzerinde yürüdüğü zeminin yüzde otuz üçü bana ait değilmişim gibi.

Elimi masanın altına kaydardım ve bir poker çipinin etrafında kıvırdım. Kasıklarımındaki sertliği görmezden gelmeye çalışsam da başaramıyordum. *Kanımdaki huzursuzluğu*. Vücudumun her parçası bir diğeriyle çelişiyordu çünkü bu gece kumarhanelerde yangın çıkaran bir suçluya benzemiyordu.

Kupa Kraliçesi’ne benziyordu. Başka tarafa baktım.

Tayce ve Wren’e “Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz, hanımlar,” dedim. Penny, Rory’nin yanına otururken, ben de ayağa kalkıp yanımdaki iki sandalyeyi çektim. Wren bana gergin bir şekilde gülümserken Gabe’e bakmış, Tayce ise yanağıma bir öpücük kondurmuştu.

“Yağcılık seni her yere götürür, Rafe.”

“Bekleme listenin en tepesi dışında.”

Tayce güldü. “Tanrı’nın ta kendisi bile bekleme listemin en tepesine yerleşemezdi.”

Gözlerimi devirmiş gibi yaparak yanına oturdum. Tayce'nin gönlünü hoş tutmamın tek nedeni gezegendeki en iyi dövme sanatçısı olması değildi. Gerçi bu da kesinlikle sebeplerimden biriydi ama aynı zamanda rahat, esprili biriydi. Onun ya da benim mekânım fark etmeksizin nerede oturursak oturalım sohbetinden her zaman keyif alıyordum.

Kolumu koltuğunun arkasına yasladığımda eğilip yaka iğnemi çıkardı ve gömleğimin ilk birkaç düğmesini açtı.

“Biliyor musun, bence önce beni yemeğe çıkarmalısın.”

Açık yakamdan aşağı bakarken beni görmezden geldi. “Yılan ne durumda?”

“Oldukça iyi.”

Bir bakışın yanağımı ısıttığını hissederek gözlerimi Penelope'ye çevirdim. Rory kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama o dinlemiyordu. Tayce'in göğsümdeki eline ters ters bakmakla meşguldü. Bu, göğüs kafesimin içinde bir memnuniyet kıvılcımı çakmasına neden olmuştu. Belli ki Penelope bende on dört yaşındaki bir kız çocuğu kadar saçma davranma isteği uyandırıyor.

Dikkatimi tekrar Tayce'ye verdiğimde büyüleyici bir gülümsemeyle ona baktım. “Tayce, Tor'u hiç gördün mü?”

Gözlerini devirdi. “Hayır, salak herif geçen haftaki randevusuna gelmedi.”

İçimde bir huzursuzluk kıpırdanmıştı. Tor, Tayce'den randevu almak için yanan kömürün üzerinden bile geçirdi.

“*Blackjack!*”

Rory'nin heyecanlı çılgılığı masanın üzerinde yankılandığında beni hazırlıksız yakalamıştı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi önündeki kartlara diktim ve toplamlarının yirmi bir olduğundan emin oldum.

“Alternatif bir evrende yaşıyor olmalıyım,” dedim kuru bir sesle ve içkimi ona doğru kaldırdım. “En azından beni *Blackjack*’te yenmeyi ölmeden önce yapılacaklar listenden çıkarabilirsin.”

Bakışları parlamıştı. “Hadi tekrar oynayalım.”

“Bu gece şanslı mı hissediyorsun?”

Sırıttı. “Tahmin bile edemezsin.”

Gözlerim Penelope’nin boynundaki dört yapraklı yoncaya kaydı. Anlaşılan onun yersiz iyimserliği abimin karısına da bu laşmıştı.

“Pekâlâ. Önce hanımlara birer içki söyleyelim.”

Bir garsona işaret verdiğimde masanın diğer ucundan siparişleri almaya başlamıştı. Penelope menüye dalıp gitmişken, ben de bu fırsatı her bir detayını izlemek için kullandım.

Sen de kimsin böyle, kadın? Keşke İsimsiz Günahkârlar hattını beyninden geçen her boş düşünceyi anlatmak yerine amacına uygun kullansaydı çünkü artık onun hakkında bilmemeyi dilediğim şeyleri biliyordum. Mesela simidinde ne tercih ettiğini ve gelecek cuma ayak parmaklarını hangi renge boyayacağını. Onun saçmalıkları bana istediğim cevapları vermiyor, üzerlerine yalnızca daha fazla soru ekliyordu.

Neden arabamda uyuyabildiğini ama kendi yatağında uyuyamadığını bilmek istiyordum. Saatimi satmak yerine neden hâlâ taktığını. Kafasına bir kurşun sıkmam gerekirken, viskime onu korumam için ne koyduğunu.

Menüyü garsona geri verirken saatim dirseğine doğru kaymıştı. Beni kızdırmak için taktığından emin olsam da içimi kaplayan hastalıklı heyecanı görmezden gelemezdim. Sanırım bu, erkeklerin kendi gömleklerini giyen kadınları görmekten zevk

almasına benziyordu. Ben bundan hoşlanmazdım gerçi. Rujları her zaman yakalarına bulaşır ve parfümlerinin kokusu kumaşa sinerdi.

“Bir limonata alayım, lütfen.”

Wren alışılmadık bir şekilde o kadar sessizdi ki garson siparişini sorana dek onun burada olduğunu unutmuştum.

“Sadece limonata mı?”

Masaya bakarken elleri kucağındaki çantayı kavramıştı. “Evet, lütfen.”

“Sizi daha güçlü bir şey almaya ikna edemez miyim?”

Başını iki yana sallayıp kibarca gülümsedi. “İçki içmiyorum.”

“Ah, hadi ama. Neredeyse Noel’dey-”

Gabe’in sandalyesinin sürtünürken çıkardığı ses ile yumruğunun masaya çarpmasıyla duyulan çatırtı, mağarada sağır edici bir sessizlik yaratmıştı. Göz ucuyla Angelo’nun ayağa kalktığını gördüm.

“Bir limonata alacağını *söyledi*,” diye gürledi Gabe.

Servis elemanı menüyü kapatıp koşarak uzaklaşmıştı. Wren kıpkırmızı kesilirken sessizce tuvalete gitmekle ilgili bir şeyler söyledi. Tayce de karanlık bir mırıltıyla birlikte kalabalığın arasından onu takip etti.

Şaşkın bakışlarım kardeşimin yüzünün yan tarafını yakıp geçiyordu. Dövmeli pençelerinin arasındaki desteyi karıştırırken başını kaldırmadı.

“Kov onu,” dedi yalnızca benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. “Yoksa en paslı bıçağımla gözlerini oyarım.”

Viskime doğru inledim. Omuzlarımda bunca sorun varken, ihtiyacım olan son şey buydu.

“Tabii. Hadi, başlayalım.”

Rory önerim karşısında gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Anlaşılan o da gerginliği benim kadar azaltmak istiyordu. Gabe ikimizin de kartlarını gereğinden fazla kuvvetle masaya çarptığında Rory aptalca bir süre boyunca kendininkilere bakmıştı.

Can sıkıntısı içimi kemirirken başımla önünde duran Kupa İkilisi’ni işaret ettim. “Sana bir ipucu vereyim. İki, yirmi bire oldukça uzak.”

“Şşşt,” diye fısıldadı. Parmaklarını şakaklarına götürmüştü. “*Düşünüyorum.*” Birkaç saniye geçti. “Pekâlâ, yeni kart.”

Ben de yeni bir kart aldım ve Karo Dörtlüsü’nün yanına bir Maça Yedilisi ekledim.

Dağıtılan kartlar artıp Gabe’in elindeki deste azaldıkça, huzursuz bir farkındalık omurgamdan yukarı tırmanarak boynuma dolanmıştı.

Penelope’nin yaptığı her hareketin bu kadar farkında olmasaydım belki de farkına varmazdım. *Düşük* diye fısıldadığında zaten dolgun dudaklarına bakmıyor olsaydım ya da Rory’nin kolunu sıkıldığında gözlerim hayranlıkla bileğindeki saatime dönmemiş olsaydı...

Dikkatimi Rory’e kaydırdım ve öncesinde onun tuhaf karakterine bağladığım diğer şeylere odaklanmaya başladım. Bir an sonra fark etmişim ki parmaklarını masaya vurması gergin bir alışkanlıktan ibaret değildi. Kahrolası kartları *sayıyordu*.

“*Blackjack!*” diye ciyakladı yeniden.

Bu sefer onu tebrik etmedim. Onun yerine gözlerimi Penelope’ninkilere çevirip tek bir kaşımı kaldırdım.

İfademdeki bir şey yüzündeki sırtışı alıp götürmüştü.

“Penelope.”

Omuzları kasıldı.

“Sana on saniyelik bir süre avantajı vereceğim.”

Ancak uyarı ağzımdan çıktığında, küçük velet çoktan ayağa kalkmıştı.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

Penny

Hilekâr bir yalancı olabilirdim ama Raphael de öyleydi. Ayağa kalkıp kalabalığı yararak bana doğru gelmeden önce kesinlikle ona kadar saymamıştı.

Panik damarlarımda uğuldarken, yön duygumu kaybetmiş halde üzerinde hiçbir işaret olmayan bir kapıdan içeri daldım. Arkamdan kapandığında, partinin gürültüsü kaybolmuş ve nemli toprak kokusu üzerime saldırmıştı. Başka bir mağara daha, ne harikaydı. Meraklı gözlerden uzakta, karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken hızlı yürüyüşüm beceriksiz bir koşuya dönüştü. Bu mağara başka bir mağaraya, ardından bir başkasına çıkıyordu. Tekrar arkamı dönüp görünürde hiç ışık olmadığının farkına vardığımda lanet olası bir aptal olduğumu anlamıştım. *Neden nereye çıktığını bilmediğim yerlere doğru koşup duruyordum?*

Sanırım sebebi önümdeki bilinmeyenin, arkamdaki bilinenden daha az korkutucu olmasıydı.

Boğazıma tırmanan korkuyu bastırarak ilerlemeye devam ettim. Bir yandan aklıma her zamanki monoloğumu getirerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

Dışarıdan herhangi bir yardım almadan kart saymak yasadışı değil. Bir oyuncunun henüz çekilmemiş kartların değerlerini tahmin etmek için her karta yüksek veya düşük bir değer atayamayacağıını belirten bir yasa yok.

Bu konuşmayı yıllardır kafamdaki *ihtiyaç anında camı kırınız* yazılı şu kutulardan birinde kilitli tutuyordum ama hiç kullanmak zorunda kalmamıştım. Martin O'Hare'e söylemeye çalışmıştım tabii ama ben söyleyemedim eli boğazıma yapıştıvermişti.

Beni yakaladığında Raphael'in ellerinin nereye uzanacağını merak ediyordum.

Perşembe gecesi, onun eli de boğazıma doğru havalanmıştı. Beklemediğim şey ise en büyük günahımı itiraf ettiğimde ellerinin üzerimden kayıp gitmesi ve ardından beni arabasına tıkip bu işi halledeceğini söylemesiydi. Bu ne anlama geliyordu ki? Endişelenmeli miydim yoksa rahatlamalı mıydım?

Omurgamda bir ürperti dolaşıyordu ve nedeni yalnızca buranın dondurucu soğuğu değildi. Artık etraf daha da karanlıktı ve nefesimin karanlığı boyayan buğusunu bile göremiyordum.

Parmaklarım sarp duvarı sıyrırken kıvrımı takip ederek başka bir lanet tünele girdim ve orada taşa benzer bir şeye çarptım. Sıcak elleri, şiddetli kalp atışları olan ve beni duvara çarparken güvenliğimi umursamayan bir şeye.

Milyonlarca düşman beni mağara ağına kadar takip etmiş olsa bile beni bulanın Raphael olduğunu yine de bilirdim. Çünkü, *Tanrım*, başka hiçbir koku bacaklarımın arasında bu adamın gözeneklerinden sızan parfüm, nane ve tehlikenin sıcak karışımı gibi bir ateş yakamazdı. Viskinin dudaklarından çıkan ve boynumu sıyrıp geçen acı esintisi bile beni rahatsız etmiyordu. Vücudunun beni hapseden ağırlığıyla sarhoş olmuştum.

Beyefendi. Bu karanlığın pelerini altında böyle bir kelimenin var olmadığını anlamıştım ve elleri üzerimde dolaşmaya başladığında, bunu istemediğimi de biliyordum. Parmakları elbisemin eteğini avuçlamış ve bacaklarımın arkasına doğru uzanmıştı. Eğer hareketlerindeki acelecilik başımı döndürmeseydi, ona dikkatli olmasını söyledim çünkü yarın iade etme umuduyla elbisenin etiketini üzerinde bırakmıştım.

“Güzel elbise,” diye fısıldadı. Sesinin tonu boynumda titreyen nabzıma karşı ipekten bir zehir gibiydi. “Çaldın mı?”

Elleri çıplak kalçalarımın temas ederken elbisemin kumaşı şimdi kollarına dolanmış durumdaydı. Vücudumun her santimi beklentiyle şarkı söylüyor, aramızdaki küçük boşlukta ıslık çalan buz gibi soğuk bana aralık ayında bu kadar sıcak hissetmemem gerektiğini hatırlatıyordu.

“Bunu değil,” dedim dudaklarımı göğsüne dayayarak. “Striptiz paramla aldım-”

Sert, yakıcı bir şaplak popomun yanağına çarptığında şaşkınlıkla attığım çığlık gömleğinin pahalı kumaşına sinmişti. “Başka adamlar için striptiz yapmakla ilgili ne söylemiştim, Penelope?” dedi. Sert ses tonu şimdi avucunun sızlayan kalçamda çizdiği yavaş, yatıştırıcı dairelerle çelişiyordu.

“Başka adamlar için striptiz yapmama gerek yok. Arabasında kucak dansı yapmanı için fazladan para ödeyen bir müşterim var.”

Bir şaplak daha. Bu seferki o kadar gürültülüydü ki damlayan tavanda yankılanmıştı. İniltilerim sıcak bir saunadaki buhar gibi yükseliyordu. Derin bir nefes daha alamadan kalçaları beni duvara daha da ittiğinde, tam ortalarında sert ve nabız gibi atan bir şey vardı.

Lanet olsun. Aniden kasıklarımnda hissettiğim boşluk doldurulmak için yalvarıyordu. Arabasında yaptığım gibi ona bacağına sürtünme tatminini yaşatmak zorunda değildim çünkü iki eli de popoma doğru kaymış ve beni ereksiyonuna doğru çekerken yanaklarını kavramıştı.

Bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşirken aletinin ağırlığı, başka bir alaycı yanıt bulamayacak kadar aklımı kaybetmemi sağlamıştı.

Dudakları başımın tepesini okşuyordu. “Bu işleri bırakacağını söylemiştin. Martin sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

“Bırakıyorum. Yani, bıraktım-”

Popoma bir şaplak daha indi. Bu seferki öyle şiddetliydi ki öne doğru savrulmuştum. Klitorisim aletinin üzerinde karıncalandı.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Tekrar konuştuğunda tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultuydu. “Bu kıyıda Rory’ye kart saymayı öğretecek tek bir velet var.”

Parmak uçlarının sıcaklığından çıkan kıvılcımlar tangamın ince bandı boyunca ilerleyerek kadınlığıma kadar inmişti. Kasıklarımın üzerinde durduklarında nefesim kesildi.

O kalın parmaklarını daha aşağı indirirse, vücudumun ondan beynim kadar nefret etmediğini anlayacaktı.

Ancak yapmadı. Yalnızca öfke dolu bir nefes vererek kumaşı bir şak sesiyle tenime bıraktı ve ardından bileğimi kavradı. Beni karanlığa doğru çektiğinde geri çekildim ama kolumu daha da sıkı tutmuştu.

“Buradan tek başına çıkamazsın, Penelope.”

Evet, hiç şansım yoktu. Kalçam sızlarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Önümü bile görmeden tünellerde onu takip ettim. *Nereye gittiğini nereden biliyordu?*

Ağır adım sesleri kalın duvarlarda yankılanıyor ve partinin sesi yükseldikçe bedenim rahatlayarak hafifliyordu. İşlenen suç için şaşırtıcı derecede kolay bir cezaydı bu. Tıpkı dün beni ormana kadar kovaladığında ve ben gerçekten Sahil’de olma sebebimi itiraf ettiğimde olduğu gibi, beni kolayca serbest bırakmıştı.

Bir kapıdan içeri girdiğimizde sanki kulüpten hiç ayrılmamış gibiydik. Rulet masasından alkışlar yükseliyor, bardaki kokteyllerin üzerinde sarhoş konuşmalar dalgalanıyordu.

Başka bir kapıdan daha geçtiğimizde, odanın diğer tarafında Rory’nin kıvrırcık saçlarının arkasını görebiliyordum. Ona doğru bir adım attım ama bileğimden çekiştiren biri beni gölgelerdeki bir kabine doğru sürüklemişti.

İç çektim. Belli ki Raphael bana işkence etmeyi henüz bitirmemişti.

“Kımıldama.”

Ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra elinde iki içkiyle barın yanından çıktı. Viski kadehini parmaklarının ucuyla tutarken çarkıfelek meyveli martiniyi önüme bıraktı.

Ona baktım.

Bunun en sevdiğim içki olduğunu nereden biliyordu ki?

Ancak güçlü eli elbisemin eteğini geriye itip dizime yapıştığında bunun üzerinde duracak zamanım olmamıştı. Vücudumdaki tüm feminist kemiklere rağmen, avucunun arkasındaki sahiplenici hissin altında kıvranmaktan kendimi alamıyordum.

Cebinden bir deste kart çıkarıp en üstteki kartı çevirdi.

“Yüksek mi düşük mü?”

Bakışlarım yüzüne doğru kaydı. Dümdüz karşıya bakarken çenesindeki belirgin kas dışında tamamen ifadesizdi.

“Ben-”

Dizimi sıktı. “Havamda değilim, Penelope.”

Sakinleşmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Ne yaptığını çok iyi biliyordum çünkü aynısını Nico bana, ben de Rory’ye yapmıştım. Yeni başlayan biri için kart sayma alıştırmaları bu şekilde yapılırdı. Desteyi gözden geçirir, bir sonraki kartın daha yüksek ya da düşük değerli bir sayı olacağını tahmin ederdim. Dağıtılanların hesabını tuttuğunuzda, destenin dibine yaklaştıkça doğru tahmin etme olasılığınız önemli ölçüde artardı.

Bu oyunda ben en iyisiydim ama Raphael’in bacağıma kavrayışına bakılırsa, belki de olmak istemiyordum.

Sinek Üçlüsü’ne baktım. İstatistiksel olarak konuşursak, cevap çok açıktı. “Daha yüksek.”

Eli kalçamdan birkaç santim yukarı kayarken kadınlığının duvarları kasıldı. Pekâlâ, *bu* versiyonunu daha önce hiç oynamamıştım. Başımı kaldırıp ona baktım ama yüz ifadesi yine otobüs bekliyormuşçasına ifadesizdi.

Masaya fırlattığı başka bir kartın sesi duyuldu. Maça Dörtlüsü.

İç çekip bakışlarımı kayalık tavana çevirdim. “Daha yüksek,” diye fısıldadım.

Maça Valesi.

Saatinin soğuk tokası uyluğumun dışından yukarı doğru kayarken başparmağının yumuşak dokusu iç tarafında izini bırakmıştı. Parmaklarım kabinin kenarında kıvrıldı.

Kalbim teklerken umutsuzca odaya baktım. Partinin şenlikli ışıltısı mağaranın bizim olduğumuz köşesine dokunmuyordu. Raphael’in başparmağının tangamın kenarına ne kadar yakın olduğunu bir kenara bırakın, partiye katılanların burada olduğumuza bile bilmediğinden yana şüphem yoktu.

Maça Valesi, pekâlâ. Sikeyim. Mantıken, bir sonraki için daha düşük demeliydim ama klitorisimdeki beklenti dolu sızının başka fikirleri vardı.

“Daha yüksek.”

Raphael’in gözleri bana doğru kaydığında edepsiz bir parıltıyla aydınlanmıştı. Başka bir kartı çevirdi.

Kupa Kraliçesi.

Alaycı bir nefes verdi. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Başparmağını külotumun kenarına geçirdiğinde bakışlarımız çarpıştı. Gözlerini ele geçiren karanlıktan, elleri mağarada elbise-min etek ucunu kaldırdığından beri bacaklarımın arasında kaynayan şeyi hissedebildiğini biliyordum.

Parmak eklemine kaygan sıcaklığıma bastırdı, ardından uyluğumun içini kavrayarak başparmağını uzattı. Şimdi parmağı dantelin altından kayıyor ve kıvrımlarım arasında çıldırtıcı derecede yavaş bir yol izliyordu.

Klitorisime tehlikeli bir şekilde yaklaşırken durdu.

Birbirimize baktığımız da istesem de nefes alamıyordum. Gözlerim artık gizleyemediğim çaresizliğimi anlatırken partinin gürültüsü azalmış; ifadesiye kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şeyle yumuşamıştı.

Bir yeşil ve sitrin parıltısının ardından başparmağını klitorisime bastırduğunda nefesim kesildi. Serbest eli saçlarımın dibinde kendine bir yer bulurken başımı geriye çekti ve dudaklarını boynuma bastırıp boğazıma doğru hırlayarak bir sonraki sorusunu sordu.

“Kart saymayı nereden öğrendin?”

“Öğrenmedim. Sadece şanslıyım, bunu zaten biliyors-”

İtirazım, içimde tutuşan bir zevk kıvılcımıyla kesilmişti. *Tatlı bir sürtünmeyle. Kutsal bir dokunuşla.* Raphael'in başparmağı hızlı, amansız daireler çiziyor ve göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar dans ediyordu.

“Şanslı değilsin, Penelope. Benim için değilsin. Sen bu kıyıya geldiğinden beri dünyanın en şanssız adamına dönüştüm. Uğruna çalıştığım her şeyi kaybediyorum ve hepsi senin yüzünden.”

Şok, şehvetimi bastırırken saçlarını kavradım ve başını dudakları dudaklarıma sürtününceye kadar geriye çekip sııttım. “Demek aslında şansa *inanıyorsun*. Bu yüzden mi benden nefret ediyorsun?”

Acı acı güldüğünde sıcak nefesinin her santimini hayatım buna bağlıymışçasına içime çektim. “Fazlasıyla batıl inancı olan biriyim, Penelope. Eskiden değildim, olmak da istemiyordum. Çünkü kimse merdivenlerin altından geçmekten kaçınan ya da ağzından kötü niyetli bir düşünce çıktığında eklemlerini en yakın ahşap yüzeye vuran bir CEO ya da *underboss*'a güvenmez. Aslında bu oldukça ironik. Tüm servetimi şans oyunları ve istatistiksel olasılıklar üzerine inşa ettim. Hiçbir zaman duygulara dayalı bir karar vermedim. Sonra sen ortaya çıktın ve birdenbire sana yan gözle baktıkları için iş ortaklarımı öldürmeye başladım. O lanet çingenenin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Ne çingenesi-?”

Sıcak, kalın parmağı girişime kaydığında batıl inançlar ve çingeneler de dahil olmak üzere tüm düşünceler zihnimi terk etmişti. Yüce İsa. Parmağını daha derine itip ardından geri çekiyor ve aynı hareketi defalarca kez tekrar ederken sanki kadınlığının hatlarını aklına kazıyordu Nefeslerimiz birbirine karışırken alnımı onunkine bastırmıştım. Bakışları dudaklarıma düştüğünde inledi.

“Yoksa beni öpmek mi istiyorsun? Ya da öyle bir şey?” dedim. Alaycı ses tonum bunu yapması umuduyla lekelenmişti.

“Öyle bir şey,” diye mırıldandı ve küstahlığım yüzünden klitorisime hafifçe vurdu.

Beni elektrik gibi çarpan darbenin etkisiyle omurgam bükülürken kendimi ona yakın tutmak için parmağımı yaka iğnesine geçirdim.

“O zaman neden öpmüyorsun?”

Güldü. “Sana asla bu zevki tattırmam, Penelope.”

Gurur, yakıcı bir kıvılcım gibi göğsümde alevlenmişti. “Tabii, zaten ben de seni öpmezdim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Viskinin tadını sevmiyorum.”

Saçlarımı bırakıp elini sırtımdan aşağı kaydırды ve parmaklarının içimde daha derinlere ulaşabilmesi için kalçamı kendine doğru çekti. Bu basınç karşısında kıvranarak inledim. Sikeyim, ön sevişme böyle bir şey miydi? Çünkü eğer öyleyse, herhangi bir kadın aletini hissedene kadar nasıl dayanabilirdi ki?

“Bahse girerim önce sen beni öpeceksin.”

Güldüm. Yaşadığım delice his görüşümü bulanıklaştırıyordu. “Bir milyon dolarına bahse girerim, dudaklarımı seninkilere ilk bastıran *asla* ben olmayacağım.”

Klitorisime bir fiske daha vurdu. Sınıra bir adım daha yaklaşmışım. Tekrar girişime daldığında, bu sefer iki parmağı içimdeydi. Kadınlığım ona uyum sağlamak için esnedikçe içim karanlık bir tatmin hissiyle doluyordu. *Çok yakındım.*

“Bir milyon doların yok,” dedi bıkkın bir sesle.

“Önemi yok çünkü kaybetmeyeceğim.”

Aklımı öylesine kaybetmişim ki dudaklarımın üzerinde yu-

muşak bir his bırakan kahkahasıyla hemen o anda bankadan kredi çekesim gelmişti. Bunun yerine başımı geriye atıp beni baştan çıkarmasına engel oldum ve parmaklarına doğru hareket ettim.

Kıvılcımlar kadınlığımın merkezinde çatırdayıp patlıyor ve görüşümü karartıyordu. Baş döndürücü bir şehvet damarlarım boyunca yayılmıştı. Raphael konuştuğunda kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyabiliyordum.

“Sen kötü bir kızsın, Penelope.”

“Evet,” dedim dudaklarımdan derin bir nefes kaçarken.

“Ve kötü kızlara ne olur, biliyor musun?”

Orgazma o kadar yakındım ki kahrolası tadını alabiliyordum.

Ancak sonra Raphael o hissi söküp almış ve parmakları külotumun lastiğini hafif bir *şak* sesiyle bırakıvermişti.

Bakışlarım hayretle tavandan onunkilere kaydığı sırada nemli eli çenemi buldu. Sularımı altdudağıma yayarken gözleri karanlık bir hayranlıkla parmağının hareketini takip ediyordu.

“Kötü kızlar boşalmayı hak etmezler.”

Ardından buraya sanki bir iş toplantısı için oturmuşuz gibi ayaklandı. Pantolonunu düzelterip kalabalığa karışmadan önce başparmağını yaka iğnesinin üzerinden geçirdi. Beni bir nabız gibi çarpan klitorisim, hüsrana uğramış kalbim ve büyük elleri ile ipeksi sesleri olan erkeklere karşı yeni bir nefretle baş başa bırakmıştı.

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

Rafe

Güneş ufkun üzerinde alçaktan süzülüyor, son ışıkları Pasifik'in üzerinde uzanırken St. Pius Kilisesi'ni meleksi bir havaya büründürüyordu.

Oldukça ironik bir görüntüydü çünkü bu mekân cehennemin kızgın çukurlarına daha uygun günahlar görmüştü.

Arabayı park ettim. Angelo'nun *Bugatti*'si ile Gabe'in *Harley*'sinin yolun kenarına arka arkaya dizilmiş olduğunu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamamıştım. İkisi de benden önce gelmişlerdi. Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

Yakamı kaldırıp buzlu çakıllara adımımı attım. Mezarlığın içinden kiliseye doğru ilerlerken hava bayram neşesi, buz gibi rüzgâr ve şenlik ateşleriyle çatırdıyordu. Kendime durmayacağımı söyledim ancak otokontrolüm artık eskisi gibi değildi. Annemle babamın ortak mezar taşının önünde yavaşladım.

Papaz Yardımcısı Alonso Visconti ve sadık eşi Maria'nın sevgi dolu anısına.

Acı kahkaham bir buğuyla birlikte dudaklarımdan dökülmüştü. Dokuz yıl önce tam olarak aynı noktada durmuş ve gerçek aşkın ailemle birlikte öldüğüne inanmışım. Sadece birkaç ay sonra İsim-siz Günahkârlar'ı kurduğum zaman, Angelo kendi itirafıyla yardım hattını arayınca bunun zaten hiç var olmadığını öğrenmişim.

Babamız başından beri başka biriyle yatıyordu ve annemizi ortadan kaldırmak için onu öldürmüştü. Angelo'nun çatı katındaki dairemi dolduran sesini dinlerken, Kupa Kralı yerine Karo Kralı'nı seçerek doğru kararı verdiğimden ilk defa emin olmuşum.

Kol düğmelerimi sıkarak mezara tükürdüm ve kiliseye doğru ilerledim.

Ne de olsa annem zaten Angelo'nun bahçesinin dibinde gömülüydü.

Bu çürümüş meşe kapılardan geçmek her seferinde zamanda geriye dönmek gibi hissettiriyordu. Çocukluk anılarım koridora adımımı attığım an peşime düşmüştü. Gabe ön sırada oturuyor, Angelo ise mihrabın önünde duruyordu. Telefonundan başını kaldırıp sikkın bir ifadeyle bana baktı. "Sen asla geç kalmazdın."

Demek Kelly meselesi yüzünden hâlâ kızgındı.

"Saçımı yıkıyordum," diye karşılık verdim. Sesim bir kemik kadar sertti.

Tamamen yalan da sayılmazdı. Yumruğumu becermek için duşta normalden daha uzun süre kaldığımdan saçlarımdan iyice yıkanmış olduğuna emindim. Penelope'nin dudaklarıma vuran nefes nefese iniltileri ve parmaklarımdan etrafındaki ılık, ıslak amının hatırası bütün gün benimle alay etmişti. Eğer kendimi bu dürtüye teslim etmeseydim, aklımı kaçıracaktım.

Kilisede ereksiyon olmamak için –cehennemde bunun için onuncu bir kat olduğuna emindim- doğrudan konuya girdim.

“Beyler, başlamadan önce ikinizden de bir iyilik isteyeceğim. Bu gece hangi günahkârı seçersek seçelim, onu kendime istiyorum.”

Gabe her zamanki gibi ifadesiz kalmıştı. “O zaman Martin O’Hare’i ben alıyorum.”

“Hiçbir şeyi alamazsın, kardeşim.”

Sert bakışlar ve yakıcı bir sessizlikle karşılaşmıştım.

“Tanrım,” diye homurdandı Angelo bir elini saçlarında gezdirerek. “Martin’in üzerine Gabe yerine *Golden Retriever*’ını mı salıyorsun?”

Griff’i kastediyordu ama hakaretinin altında kalmadım. “Hayır. Martin’in icabına ben bakacağım.”

Yine bir sessizlik olmuştu. İç çektim. “Kaotik bir ay oldu, tamam mı? Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var.”

Eminim kardeşlerim, Martin’in ölmesini, Kelly’nin intikamın alma fırsatı olmasın diye istediğimi düşünüyorlardı ki bu kısmen doğrudu. Ancak hepsi bu olsaydı, adamlarımın onun işini bitirmesine izin verirdim. Asıl gerçek şuydu ki, Penelope’nin Kuru’da elim boğazına dolanmışken bana söyledikleri yüzünden hâlâ acı çekiyordum.

Şu anda senin bana yaptığın şeyin aynısını yaptı.

Sözleri öfkemi mumu üfleyen sert bir nefes gibi söndürmüştü.

Düzgün düşünemiyordum. Başka bir adamın, haklı olsun ya da olmasın ona elini sürdüğü düşüncesi içimde şiddetli bir dürtüye yol açıyordu. Bu yüzden *ben* Martin’i kardeşine yaptığım gibi ortadan kaldıracak zamanı bulana dek dört adamım dairesinin önünde nöbet tutacaktı.

“Bir ay için çok fazla cinayet işlemedin mi, tatlı çocuk?” diye

mırıldandı Gabe botlarının altındaki ferforje ızgaralara bakarak. Gözleri benimkilere kaydığında içlerinde sessiz bir keyif dans ediyordu. “Ellerini kirletmeyi mi planlıyorsun?”

Ellerimi önüne doğru uzattım ve önce içini ardından da dışını gösterdim. Ardından onun hırpalanmış eklemlerine baktım. “Bir hayvana dönüştüğümde sana haber veririm. Belki kafesinde bana da yer bulursun.”

Angelo alaycı bir nefes verdi. “Rafe’nin birine yumruk attığı gün, bir bebeğin sana bakıp ağlamadığı gün olacak, Gabe.” Sabırsızlıkla saatine baktı ve masanın üzerinden *iPad*’ini aldı. “Hadi şu işi bitirelim, yapacak işlerim var.”

“Rory bu akşam sana ağaç falan mı süsletecek?”

Angelo öfkeyle bana baktı. “Ağaç haftalar öncesinden hazırды. Sokağa terk edilmiş hayvanlarını görmek için barınağa gitmek istiyor. Sadece *bakacağız*.”

“Sabaha bir hayvanat bahçesi işletiyor olacaksın, kardeşim.”

İç çekti. “Hayatta olmaz.” Tabletini çevirdiğinde artık ben ve Gabe de ekrandaki hesap çizelgesini görebiliyorduk. “Kuralları biliyorsunuz. Üçümüz de arayan dört kişi seçtik ve her birine bir ile on iki arasında rasgele bir numara atandı.” Bana işaret verdiğinde cebimden zarlarımı çıkardım.

Adrenalin bir şimşek gibi omurgamdan aşağı iniyordu. Ayın en sevdiğim zamanı, en iyi günahlar Noel’de geldiği için daha da güzelleşmişti. Sanki insanlar kirli çamaşırlarını yeni yıla taşımak istemiyorlardı.

Son zamanlardaki şansıyla, zarların benim seçtiklerimden herhangi birine gelme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum ancak kardeşlerimin akıllıca seçim yaptığına inanıyordum.

Bileğimin tek hareketiyle zarlari serbest bıraktım ve dağılıp ahşap döşeme tahtaları ile demir ızgaraların üzerinde sekmelerine izin verdim.

Bir anlık sessizliğin ardından Angelo bakmak için eğildi. “Dört.” Tablete baktı ve kaşlarını çatı. “Tanrı aşkına.”

“Ne?” Kan dolaşıma huzursuz bir his sızarken kendimi tutamıştım. “Ne oldu?”

Bir elini ensesinde gezdirdi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Neredeyse... utanmış gibiydi.

“Tacoma’dan bir adam. Tüfikle bir kedi öldürmüş.”

Gabe ona dikkatle baktı. “Başka?”

“Başka bir şey yok. Günahı bu.” İkimiz de ona aklımı kaçırdığını düşünüyormuşuz gibi bakıyorduk. Burun kemerini ovuşturarak başını hafifçe iki yana salladı. “Rory’nin bu ay bir günah seçmesine izin verdim, tamam mı? Tanrım,” dedi. “Bunun çıkma ihtimali kaç ki?”

Alaycı bir nefes verdim. “On ikide bir, salak. Oldukça basit bir matematik.”

Tüm bunların ironisiyle göğsüm kabarırken inançsız bir kahkaha attım. Tabii ki sadist yönümü en serbest bırakmam gereken ay, zavallı bir kurbanın seçildiği ay olacaktı. Kedi öldürmek kötü bir şeydi ama biz seri katiller ve tecavüzcülerle uğraşmaya alışkındık. Elbette, kafasına bir kurşun sıkabilirdim ancak bu ay için planladığım şey artık aşırıya kaçmak gibi geliyordu.

Dışarıda karanlık, uçurumun üzerinden süzülüp buz gibi bir yağmuru da beraberinde getirmişti. Çenemi yakamın içine soktum ve ağlıyormuş gibi görünen söğüt ağacının altında kardeşlerime katıldım.

Angelo bir sigara yakıp Gabe'e uzatmadan önce dumanını üstümüzdeki titrek dallara üfledi.

"Dante'ye ulaşana kadar daha kaç adamı indireceğiz?"

Gabe dumanı içine çekerken sigaranın ucu kırmızı küllerle parladı. "Çok fazla. Böyle giderse yeni yılı görecektik kadar yaşayacak." Sigarayı bana uzatırken, bakışları ruhumu delip geçmişti. "Bir dahaki sefere, füze atalım."

Ciğerlerimi kimyasallarla doldurmadan önce ufak bir kahkaha attım. *Whiskey Under the Rocks*'ta Cas'in masasına oturup satranç tahtasındaki tüm taşları indirdiğim gün sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O zamanlar ne kadar da sabırlıydım.

Sigarayı Angelo'ya geri verdim ve Gabe'e döndüm. "*Lucky Cat*'e saldıran amcıklarla ilgili bir gelişme var mı?"

"O işi hallettim. Kabul etmek istemesem de adamın haklıydı. Rasgele bir saldırıymış." Parmak eklemlerini çatırdattı. "Senin kumarhaneni nasıl seçtiklerini bilmek ister misin?"

"Hayır," dedim keskin bir sesle.

Ama o yine de söyledi. "Duvara bir Vegas haritası asıp dart oynamışlar."

Angelo'nun keyif dolu bakışları duman bulutunun arasından yanağımı ısıtıyordu. "Ne büyük şanssızlık."

Avucumu çenemde gezdirdim. Omuzlarım kaskatı kesilmişti. Yavaş, nemli bir nefes alarak ses tonumdaki kayıtsızlığı arttırdım. "Vegas'taki kumarhanelerin çoğu bana ait. Şans her seferinde bana karşı olacaktı."

Ancak ağızımdan çıkan tek bir heceye bile inanmamıştım ve artık neden kendimi kandırmaya çalıştığımı da bilmiyordum.

Gabe, sigarayı Angelo'dan alırken duraksadı. Gözleri omzumun üzerine kayarken ifadesinden lavlara benzer bir şey geçmişti.

“Hep orada. Bekliyor.”

Ne?

Arkama baktım ve Wren’in otobüs durağının altında durduğunu gördüm. Büyük bir monta sarınmış, dört plastik poşet ayaklarının dibine yığılmıştı.

“Arabama binmeyi de kabul etmiyor.”

Çenem kasılırken dün gece Gabe’in masaya vurduğu yumruğunun sesini anımsamıştım. Paslı bıçağıyla ilgili sessiz tehdidini. “Onu yolcu koltuğuna mı bindirmeye çalışıyordun yoksa bagaja mı?”

“Wren kimsenin onu istediği yere bırakmasını kabul etmez,” dedi Angelo sertçe. “Arabalara binmez. Sen de...” Sigarayı ayak kabısının topuğuyla ezdi. “Kızı rahat bırakacaksın.”

Gabe dudaklarını birbirine bastırıp Wren’e birkaç saniye daha baktı, ardından bize sırtını dönüp tek bir kelime daha söylemeden hisımla Harley’ine doğru ilerledi. Motor kükreyerek çalıştığında farlar mezar taşlarının üzerinden geçmiş ve Gabe gitmişti.

Angelo sessizce bir şeyler mırıldandı. “Sanırım ben bir süre daha bekleyeceğim.”

Cümlesindeki imayı anlamıştım. *Wren otobüse binene kadar.*

Arabamın anahtarlarını cebimden çıkarmadan önce kısaca başımı salladım. “Karına Şef Marco’nun bu akşam en sevdiği çikolatalı kekten yapacağını söyle. Eğer terk edilmiş gelincikleri sevmekten sıkılırsa siz de uğrayın-”

Angelo aniden bana uzanarak sözümü kesti. Bakışlarım önce kolumdaki eline, ardından yumuşayan yüz ifadesine takıldı. Diğer elini önünde düz bir şekilde tuttuğunda boğazımın düğümlendiğini hissetmiştim.

Ona rağmen yutkundum. Kardeşimin gözlerinin içine bakarken elimi onunkinin yanına uzattım. Titremiyordu. *İkna edici*. Tatmin olmuş görünen Angelo başıyla onayladı ve dikkatini tekrar Wren'e çevirdi.

“Bu gece gemide olacağız. Rory ve Tayce, Penny ile takılmak istiyor zaten.”

Arabama dönerken gözlerim *Signora Fortuna*'nın suyun üzerinde parıldayan ışıklarını buldu. Karanlık bir neşe omurgamdan aşağıya, kasıklarına doğru ilerliyordu.

Sinirimi bir adamdan çıkarmak için beklemem gerekiyorsa, bunun yerine vaktimi kızıl saçlı bir kadınla oynayarak geçirecektim.

BÖLÜM

Stuz

Rafe

Tekne yata hafifçe çarptığında, Laurie'nin yüzme platformunda duran gölgeli silüetini seçebiliyordum. Başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu ve elinde göğsüne bastırdığı bir dosya vardı.

Şemsiyeyi ondan alıp başımızın üzerinde tutarak, “Bu beş yıldızlı bir karşılama değil de nedir?” diye takıldım ona. “Zam falan mı istiyorsun?”

Bana sırtarak baktı. “Yani, zamma *hayır* demezdim.”

Yan güverteye doğru ilerlerken gülerek ona ayak uydurdum. “Hâlâ deniz tutuyor mu?”

“Vardiya başlarında bir kez kusmaya kadar indirdim, şu anlık böyle.”

“Harika. Vegas’a geri dönmek istemiyorsun, öyle değil mi?”

Bakışları şemsiyenin altından gökyüzüne kaydı. “Dönüp de bu güzel havayı kaçırayım mı? İşte, al bakalım.” Dosyayı uzattı. “Personelin Noel partisi için bütçeyi onaylamayı istiyorum.”

“Kuralları biliyorsun, Laurie. Personel partileri için bütçe yok.”

“Güzel çünkü kendime Noel hediyesi olarak yeni bir *Audi* aldım ve şirket hesabına yazdırdım.”

“Kahretsin. O zaman sana aldığımı galeriye geri götürsem iyi olacak.”

Dudaklarını aralayıp tekrar kapatmış ve esprili bir yanıt vermek yerine yan yan bakmayı tercih etmişti. *Audi* konusunda şaka yapsa da benim şaka yapıp yapmadığımdan emin değildi. Geçen yıl onu New York’a uçurup Tiffany’den istediğini seçmesine izin verdiğimi düşünürsek mantıklı bir düşünceydi.

Neşeyle şemsiyeyi kapattım ve kumarhanenin kapısını onun için açık tuttum. “Başka bir şey var mı?”

Kumarhanede masaları silen ve barı yeniden dolduran garsonlara baktı. “Ah, evet. Terastaki salonda, halının üzerinde kahve-rengi bir leke var. Temizlikçiler ellerindeki ürünlerle çıkaramadılar. Bir uzman çağırmamı ister misin?”

Dikkatim omzunun üzerinden, Penelope’nin barın arkasında şampanya kadehlerini kuruttuğu yere yöneldi. Hayatı buna bağılıymış gibi elindeki beze baksa da kulaklarının kızardığı gözüm-den kaçmamıştı.

Lanet olası Gabe. Belli ki ovalama fırçası kullanmak konusunda bir profesyonel değildi. Laurie’ye kibarca gülümseyip, “O işi ben hallederim,” dedim.

Başıyla onaylayıp çift kapılara doğru ilerledi ve parmağını bana doğru uzattı. “Arabamın koltukları beyaz deri kaplama ve ısıtılmalı olsun. Anlaştık mı?”

Ona göz kırptım ve ortadan kaybolmasını izledim. Laurie’nin Tiffany’de alışveriş gezileri ve birinci sınıf arabalar kazanma nedeni işte buydu. Hiç soru sormaması.

“Patron?” Bakışlarımı sese doğru çevirdiğimde Anna’yı gördüm. Bir kutu Noel süsünü bırakıp yanıma geldi. “Yeni üniformalar geldi. Ne düşünüyorsunuz?” Sorusunu etrafında dönerek noktaladı.

Gözlerim dalgın dalgın vücudundan aşağıya, ardından da Penelope’ye kaydı. Şu anda sırtı bana dönüktü ve mini buzdolabını yeniden doldurmak için eğilmişti. Dar pantolonun içindeki tanga-sının hatlarını gördüğümde çenem kasıldı. *Tanrım*. Bu kız basit bir pantolon ve gömleği nasıl bu kadar seksi gösterebiliyordu? Belki Laurie’ye üzerinde logomuz olan çöp poşetleri sipariş ettirir ve personele onları giydirirdim.

Dün gece saat dörtte İsimsiz Günahkârlar’ı aramıştı. İki kez. Her ikisinde de yalnızca nefeslerinin duyulduğu o sessizlik *Mac-Book* hoparlörlerimden hat boyunca uzanmış ve aletime dolanmıştı. Evine gidip farlarımı penceresine tutamayacak kadar çok içki içmiştim. Bu yüzden yumruklarımı viski kadehimin iki yanında sıktım ve masamın arkasında oturup beklemeye karar verdim. Numarayı aradığında, onu orgazmın eşiğine kadar çıkarıp son anda parmaklarımı çektiğim için beni şikâyet edeceğine emindim ama nafileydi. Zaten hiçbir zaman önemli bir şey hakkında sızlanmak için yardım hattını aramamıştı. Sadece saç kreminin bitmesi ya da komşusunun oturma odasında osurması ama havanın pencereleri açamayacak kadar soğuk olması gibi önem-siz şeylerden bahsediyordu.

Anna’yla ayaküstü gönülsüzce sohbet ettikten sonra, tam Penelope elinde boş bir kasayla dönerken barın önünden geçtim. Elindekini tezgâhın üzerine bıraktığında gözlerimin içine bakıp sırtıtmıştı.

Beklediğim tepki bu değildi. Hele ki onu Rory'nin kart saymasına yardım ederken suçüstü yakaladıktan ve ardından kadınlığının sularını dudaklarına bulaştırdıktan sonra... Sanki bana bakınca anıları yeniden canlanıyormuş gibi altdudağını yaladı.

Sikeyim. Ofisime girdiğimde kapıyı iki kez kilitlemem gerekecekti. Anna ve Claudia'nın gözlerini sırtımda hissederken parmağımı yaka iğnemde gezdirip ona nezaketle gülümsedim.

“Merhaba, Penelope.”

“Merhaba, *patron*,” diye cevap verdi yapmacık ses tonumu taklit ederek.

Dikkatim barın üzerinde hareket etmeye başlayan eline kaydı. Hedefine ulaştığında sertçe vurmuş ve tuzluk devrilivermişti. Tuz tanecikleri yüzeye saçıldı.* “*Oops*.”

İçgüdüsel olarak, omuzlarım kasılmıştı. Ani öfkemi gizlemek için avucumu çenemde gezdirdim, ardından kayıtsızlık maskemi yüzüme geçirdim.

Nasıl bu kadar kolay unutabiliyordum? Dün gece ona en büyük sırrımı söylemiştim: Batıl inançlarım olduğunu. Kadınlığının derinliklerine gömülmüşken benden istediği her şeyi alabilirdi ancak bunu ona ödetecektim.

Bakışlarımız birbirini buldu. Öfke şimdi daha elektrikli bir şeye dönüşmüştü. Bütün gün hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

“Hemen ofisinize bir *Smuggler's Club* gönderiyorum, patron,” dedi Dan depodan çıkıp omzuna bir bez atarak.

Gözlerimi Penelope'ninkilerden ayırmadım.

“Votka olsun.”

* Batı kültürlerinde yere tuz dökülmesi, kötü şans şansın ve uğursuzluğun habercisidir. (e.n.)

BÖLÜM

Otuz Bir

Penny

“Bana temiz yaşayacağını söylemiştin, Küçük P.”

Nico’nun sesi barın diğer tarafından sırtıma dokunduğunda, elimdeki kokteyl çalkalayıcısına doğru iç çektim. Dün gece, Raphael’in bana yalandan verdiği on saniyelik süreden en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak barda koştururken, poker masasındaki Nico’yla göz göze gelmişim. Önce bana, sonra kuzenine ve tekrar bana baktığında gözlerindeki öfke kıvılcımından bu konuşmanın yakın olduğunu anlamışım.

“Bugünlerde bir bebek kadar temizim.”

“Rory’ye kart saymayı öğretmenin temiz bir tarafı yok.”

Cesaretimi toplayarak barın arkasındaki aynadan yansımasına baktım. Meleksi gülümsememin sinirlerini yumuşatacağını umuyordum.

Ama işe yaramamıştı.

“Ayrıca adımı bu işin dışında tutsan iyi edersin.”

İşte *bu* bozmayacağım bir sözdü. “Hadi ama, Nico. Orası kesin zaten.”

Üzerimdeki gözlerinin sıcaklığını görmezden gelerek rom, şeker şurubu ve naneyi buzun üzerine döktüm. Bileğimin iç kısmına yazdığım tarife bakarak sıçıp batırmadığıma emin olmuştum. Elimde çalkalayıcıyla arkamı dönüp Nico'nun üzerinde meleksi gülümsememi tekrar denedim. Belki de ilk seferinde görmemişti. “İlk *mojitom* için deney farem olmak ister misin? Müesseseden.”

Gözlerini bana dikti. “Ben bir Visconti'yim. Benim için her şey müesseseden.”

“Tanrım, bu yat nasıl para kazanıyor hiç anlamıyorum-”

“Dinle,” diye sözümü kesti Nico. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için kollarını bara yaslamıştı. “Rafe sana bu işi bana bir iyilik olsun diye verdi ve dün geceki gösteriden sonra bugün hâlâ burada çalışabildiğin için şanslısın. Bütün kızların ne düşündüğünü biliyorum. Rafe'nin bir...”

Dövmeli parmaklarını bara vurarak kelimenin aklına gelmesini bekledi.

Eğer beyefendi derse, yemin ederim-

“Beyefendi olduğunu sanıyorsunuz.”

İç çektim.

“Ama sırf kibar ve çok gülümsüyor diye ona aldanmayın. O hâlâ...” Parmaklarını birkaç kez daha tıngırdattı. “O hâlâ Raphael Visconti.”

Tamamıyla yalan söylemiyordum. Çoğunlukla o işleri bırakmıştım. Blake'in cüzdanını çırttığımı bir kenara bırakırsak, Sahil'e döndüğümünden beri oyunlar oynadığım tek erkek Raphael olmuştu. Kahretsin, her etkileşimimiz bir oyundu. Ne zaman yanıma gelse, kendimi bir rulet çarkının yanında durmuş; gözlerim kapalı, tüm ruhumu bahis masasına yatırmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Gözlerim son bir saattir her iki dakikada bir olduğu gibi kumarhanenin kapısına doğru kayıyordu. Raphael'ın ellerinin kütlotumun içindeki hissi ve kulağımda çınlayan lanet olası itirafı yüzünden öylesine aklımı kaybetmiştim ki bugün öğlen vaktinde, sayıklayarak uyanmışım.

Martin O'Hare ve o iğrenç kardeşi kimin umurundaydı? Düşünebildiğim tek şey Raphael'ın batıl inançları olduğunu itiraf etmesiydi. Sadece bu da değildi, bir de üzerine benim uğursuz olduğumu düşünüyordu. *Benim*. Kesinlikle öleceği durumlardan sağ çıkmayı başaran ve şanslı bir kolyesi olan kızın.

Bunu önümüzdeki tüm oyunlarda kendi avantajıma kullandığıma emin olacaktım.

En azından, Raphael kumarhanenin kapısından içeri girip yüzümdeki kocaman gülümsemeye bakana ve Dan'den votka isteyene kadar planım buydu. Şimdiyse o kadar da kendini beğenmiş hissetmiyordum.

Sinsi bir ses dikkatimi içkiyle karışık öpücüklerden ve milyon dolarlık bahislerden uzaklaştırdı. "Eğer Rafe seni kovarsa, her zaman gelip benim için çalışabilirsin, bebeğim."

Benny. Nico'nun yanına yerleşirken göğüslerime doğru bakarak konuşmuştu.

Kokteyl çalkalayıcısını tezgâha bırakıp ona ters ters baktım. "Hangi göğsüme iş teklif ediyorsun, Benny? Sola mı sağa mı?"

Bakışları benimkilere kaydığında onlara muzip bir gülümseme eşlik ediyordu. "Bir fiyatına ikisine de. Ne dersin?"

Nico sessizce bir şeyler mırıldandı ve telefonuna döndü.

"Bu gece benden isteyeceğin her içkinin içine tüküreceğimi biliyorsun, değil mi?" diye karşılık verdim.

Dudaklarını yalayıp göz kırptı. “Lezzetine lezzet katar.”

Tanrım.

Benny’den hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Çocukken bile benim için yalnızca Nico’nun pislik ağabeyiydi. Sürekli kavga eder, farklı farklı kızlarla Visconti Grand’deki odalarda kaybolurdu. Kafasında üçten fazla beyin hücresi olduğuna şüpheliydim. Muhtemelen aklı memeler, kavgalar ve bahislerle fazlasıyla doluydu.

Tam daha da adi bir şey söylemek için ağzını açacakken bir el kafasma indi. Laurie arkasında belirdiğinde yüzünde sinirli bir ifade vardı. “Ekibimi taciz etmeyi bırak, Benedicto.”

“Benimle bir daha sikişirsen bunu düşüneceğim.” Laurie depoya doğru ilerlerken gözleri kalçalarını takip ediyordu.

“Seninle son sikiştiğimde, mesaj atmayı bırakmadığın için numaramı değiştirmek zorunda kaldım,” dedi omzunun üzerinden.

Kahkahalara boğulduğumda Benny’nin sert bakışları bana döndü. “Bu doğru değil,” diye homurdandı ve bar taburesinden kalktı. “*Cazzo...*”

Hışımın Laurie’nin peşinden gitti ve ben de dikkatimi tekrar Nico’ya verdim. “Kardeşin tam bir pislik.”

“İyi anları da oluyor.” Cebinden bir cüzdan çıkardı. Onun olmadığını hemen anlamıştım çünkü BV harfleri gömme ışıkların altında altın renginde parlıyordu. “İşte.” Açtı ve bir tomar banknot çıkardı. “Bunu tazminat olarak görebilirsin.”

Parayı sutyenimin içine sokuşturdum ancak onunla alay etmeyi ihmal etmemiştim. “Bana kötü örnek oluyorsun, Nico.”

“Dediğimi yap, yaptığımı değil, Küçük P,” diye karşılık verdi fırtına grisi gözlerinde bir parıltıyla. “Ben ciddiyim. Çukur’da çalışmak istemediğini söylediğini biliyorum ama eğer kovulursan, tam sana göre bir işim var.”

“Sana palavra sıkmayacağım. Bar işinde *rezaletim*.” Bileği-me şimdi dağılmış olan mürekkeple karaladığım tarifi gösterdim. “Gördün mü?”

“*Mojito*’nun renginden anlayabiliyorum. Kahverengi olma-malı, biliyorsun değil mi?” Tabureden kalkarken eklemlerinden birini tezgâha vurdu. “Aklımdaki şey insanlara güler yüz göster-mekten çok daha ilginç bulacağını düşündüğüm bir şey.” Elindeki telefonuna baktı. “Personelin Noel partisinde görüşürüz, tamam mı? O zaman üzerine konuşuruz.”

Omzunun üzerinden hafifçe el sallayarak telefonunu kulağına götürdü ve yan odada gözden kayboldu.

Söylediklerini kafamda evirip çevirdim. Çukur’da güler yüz göstermemi gerektirmeyecek ne yapabilirdim ki? Tüm kasaba po-ker oyunları ve partilerle dolu büyük bir oyuktan ibaretti. Elbette o lüks akademi de oradaydı ama ben okulu bile bitirmemiştim. Bu yüzden orada çalışabileceğimden şüpheliydim.

Ben henüz enine boyuna düşünmeden bar telefonu çaldı. Dal-gınlıkla ahizeyi kaldırıp kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım.

“Efendim?”

Raphael’in kadife sesi hattan aşağı süzölmüş ve yanağımla ok-şayıp geçmişti. “Ah, işte aradığım küçük kundakçı.”

Kalbim teklerken ilgisiz kalmaya çalışarak ahizeyi sıkı sıkıya kavradım. “Ofisine bir votka daha ister misin, *patron*?” dedim tat-lı tatlı. “Ya da kötü ruhları uzaklaştıracak bir adaçayı?”

Hattan keyifli bir ses yükseldi. “Hayır, Penelope. Sadece seni.”

Klik.

Midem kasılırken ahizeye baktım, ardından mağlup bir iç çe-kişle telefonu tekrar yerine taktım.

Raphael beni ofisinde mi görmek istiyordu? Bundan iyi bir şey çıkamazdı.

Amansız fırtına, krem rengi koridorları sarsıyor ve yağmur, dikkatimi çekmek isteyen parmaklar gibi lombozlara vuruyordu. Geçtiğim her oda bir öncekinden daha sessizken içimdeki gergin beklenti de artmıştı.

Raphael'in ofisinin önünde, sakinleşmek için bir nefes alıp kapıyı çaldım. Cevap gelmemişti. Kapıyı biraz daha yüksek sesle tekrar çaldım ancak sessizlik bozulmamıştı.

Sinirlenerek odaya daldığımda aceleciliğimden anında pişman olmuşum. Hava burada farklı hissettiriyordu. Rahatlayamayacağım kadar serin; huzur bulamayacağım kadar sessizdi. Masasının arkasındaki deri koltuğunda oturan Raphael'in varlığı mükemmel gözeneklerinden sızarak ipekten zincirler gibi boynuma ve bileklerime dolanıyordu.

Kendimi koruma içgüdüleriyle kapıya tutundum.

Rulet masasının kafamdaki sesi ve zarların tıkırtısı, çıplak ayağımın topuğuyla kapıyı tekmelememe neden oldu.

“Beni mi görmek istedin, patron?”

Raphael'in yalnızca yağmur lekeli camdan içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanan silüetinin sert hatları hareketsizdi. Sadece bakışları elindeki altın poker çipinden yüzüme kaymıştı. Gözleri mürekkep karası görünüyordu. *Ahlaksız*. Birdenbire sessizlik, soğuk havayı yutan ve tenimi kabartan bir sıcaklığa dönüştü.

Kıvrınmamak için ayak parmaklarımı pelüş halının içine doğru kıvırdım.

“Benimle bir oyun oynamak ister misin, Penelope?”

Oyun mu?

“Ne oyunu?”

“Yazı tura. Klasikler her zaman en iyisidir, öyle değil mi?”

Onun gözleri hınzırca bir keyifle parlarken, benimkiler kayıtsız görünmek için mücadele ediyorlardı.

Bir adım ilerleyerek tehlikeyle aramdaki mesafeyi kapattım.
“Peki ya bahis ne?”

Bakışlarım masanın üzerindeki kristal kadehe uzanan elini takip etti. Bir yudum alırken hem berrak sıvı hem de kol saatinin kadranı parlamıştı “Sen kazanırsan, ben seni öperim. Ben kazanırsam, sen beni öpersin.”

Aklım bu fıkirden büyük bir tutkuyla nefret etmişti. İkide bir ihtimalim vardı ve ucunda var olmayan bir milyon dolar para söz konuşuyken, boynumdaki kolye ne kadar ısınmış olursa olsun, kabul etmek aptallık olurdu.

Ancak diğer yandan vücudum ise...

Bacaklarımın arasındaki boşluk, dudaklarını dudaklarıma değdirme fikriyle çarpıyordu. Böylesine riskli bir kumar oynamanın heyecanıyla ağzım sulanmıştı.

İliklerime kadar işleyip beni teşvik eden pervasız bir heyecanla ellerimi masasının yüzeyine yasladım ve üzerine doğru eğildim.

“Bityeniği ne?”

Gözleri boğazımın kıvrımını takip edip kolyeme yerleşirken yakıcı ve kayıtsızlardı. “Bityeniği yok.”

“O zaman *yazı* asla yanıltmaz, bebeğim.”

Kelimeler ben daha kendimi durduramadan dudaklarımdan dökülüvermiş ve aramızdaki yoğun havaya karışmıştı.

Dudakları yavaşça şeytani bir gülümsemeyle kıvrılırken kolyeme bakmaya devam etti. Gamzeleri muzip ve edepsiz bir şekilde derinleşmişti.

Pantolonundan bir bozukluk çıkarırken kalbim şimdi normal-

den iki kat daha hızlı atıyordu. Parayı başparmağının arkasında dengelediğinde nabzım kulaklarımda çınlamaya başlamıştı.

Hızlıca bana baktı. Parayı ufak bir fiskeyle havaya attığında darbeyi klitorisimde hissetmiştim.

Nabzım dışında her şey yavaşladı. *Bir tur. İki tur. Üç.* Masaya düşene dek bozukluğun her dönüşünü saydım.

Bakırın tahtaya çarpma sesi kulaklarımı sağır etmişti.

Para, kadehiyle kâğıt ağırlığının arasına düştü. Nefesimi tutarak eğilip baktım. Raphael zahmet etmemişti bile. Yalnızca sandalyesinde arkasına yaslandı ve iki parmağını dudaklarında gezdirirken tepkimi ölçtü.

Yazı.

Heyecan ve rahatlamanın bir karışımı şiddetle içime dolarken, dizlerimin bağı çözülmüş, his parmak uçlarımda uğuldamaya başlamıştı.

Çılgınca gülerken doğruldum ve ofisin sahibiymişim gibi etrafta dolandım. Neyle kafayı bulduğumu bilmiyorum. Hiç yoktan milyoner olma düşüncesiyle miydi yoksa Raphael'in dilinin tadının nasıl olduğunu keşfetmekle mi?

Kahretsin, kimi kandırıyorum ki?

“Bir milyon dolar. Vay be. Belki kendime bir yat alır, tam şu raya demir atarım-” pencerenin ötesindeki zifiri karanlık okyanusu işaret ettim *“- ve sen her çalışmak için masana oturduğunda ofisine lazer ışını tutarım.”* Elim ipeksi perdeden aşağı kaydı. *“Ya da dünyadaki tüm yaka iğnelerini satın alırım ve sen de eski sıkıcı kravatlardan takmaya geri dönmek zorunda kalırsın.”*

Arkamı döndüm ve Raphael'in gözlerinin içine baktım. Keyifle beni izliyor, loş ofisinde hoplayıp zıplarken sandalyesini çevirerek hareketlerimi takip ediyordu.

“Öyleyse beni nerede öpmek istersin? Sanırım bunu kumarhanenin üst katında yapabiliriz, böylece herkes senin tam bir ezik olduğunu görebilir. Ya da...” Fransız kapılarına geri döndüm ve elimi yağmurdan ıslanmış cama bastırdım. Dramatik bir şekilde iç çektim. “Yağmurun altında da yapabiliriz. Hani *Notebook*’taki şu sahne gibi?”

“Hiç izlemedim.”

“Tanrım, o zaman hiç yaşamamışsın.” Tekrar arkamı döndüm, yüzümde beklenti dolu bir ifade vardı. “Eee?”

Topuklarını haliya gömerken sandalyesini masasından birkaç adım öteye kaydırıldı. Eli masanın kenarına iki kez vurdu. “Buraya çık.”

“Ne?”

Başını eğdi. Bir şakanın en can alıcı noktası gözlerinin arkasında parlıyor gibiydi.

“Dizlerinin üzerine çökecek bir adama benziyor muyum, Penelope?”

“A-anlamıyorum.”

Sanki aldığı keyfi bastırmak için benim sersemlemiş ifademi inceliyormuş gibi birkaç saniye beni izledi. Ardından şaşırmış gibi yaptı.

“Seni *dudaklarından* öpeceğimi düşünmedin, öyle değil mi?” Kol düğmelerini çözerken başını iki yana salladı. “Bu sana bir milyon dolar borçlu olduğum anlamına gelirdi.”

Kulaklarım çınılıyordu. Bir an sonra farkına vardığım şey derimin üzerine toz gibi çökmüş ve altındaki kıvılcımları söndürmüştü. Uzuvarım ağırlaşırken beynim bulanıyordu.

“Beni öpeceğini söylemiştin,” diye fısıldadım. Sesimin ne kadar mızımız çıktığını umursamayacak kadar uyuşmuş bir haldeydim.

“Ve öpeceğim de.”

“A-ama bir bityeniği olmadığını söylemiştin.”

Kaşlarını çattı. “Bityeniği yok. Sen kazanırsan ben seni öperim, ben kazanırsam sen beni öpersin demiştim.” Günahkâr bir parıltı gözlerini ısıttı. “*Nereden öpeceğimizi söylemedim.*”

Kalbim hızla çarparken geri çekildim ve kürekkemiklerimi cama bastırdım. Buğu, kanımı soğutmak ya da beynime mantıklı bir argüman getirmek için yeterli olmamıştı. Kesinlikle... *orayı* kastediyor olamazdı, değil mi? Bakışlarım yukarı kayıp Raphael’inkilerle buluştuğunda yeni bir savaşa girmiştik ve bu sefer iradelerimiz çarpışacaktı.

Ben ona baktım.

O da bana baktı.

Bu Sahil’e adım atıp o merdivenlerden indiğimden beri, Raphael ile ben bir satranç oyununun içindeydik. İkimiz de kirli oynuyor ve ikimiz de kaybetmeyi sevmiyorduk. Şimdi, beni koruyacak bir piyonum bile olmadan kendimi satranç tahtasında yatalnız bulmuştum.

Ne seçeneğim vardı ki? Ya masasına doğru gidecektim ya da kapıdan çıkıp gidecektim. Eğer ikincisini seçersem, yalnızca yenilgi beni içten içe yiyip bitirmekle kalmayacak, aynı zamanda bu kibirli pislik iki kez kazanmış olacaktı.

Raphael’in masasına doğru altı adım attım. Hareketlerimi takip ederken gözlerindeki bakış daha uğursuz bir hal almıştı. Aca- ba blöfüne karşılık vermek yerine kapıyı seçeceğimi mi düşünmüştü?

Kalçam masasının kenarına kaydığı sırada bir elektrik dalgası vücudumu sıyırıp geçmiş ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklığa dönüşmüştü. Nefesim camları döven fırtınadan daha

gürültülüydü ve geçen her gerilim dolu saniyede daha da düzensizleşiyordu.

Öte yandan Raphael, soğukkanlı kelimesinin sözlük tanımıydı. Arkasına yaslanıp votkasını dudaklarına götürdü ve kadehinin kenarından önündeki manzarayı ifadesiz bir şekilde değerlendirdi. Sonunda içkiyi sağ kalçamın yanına koymuş, soğuk bardak üniformamın pantolonunun üzerinden tenimi yakmıştı.

Dudaklarını yaladı. Meydan okuyan bakışlarıma karşılık verdi. Ardından, bu bahse girmenin ancak vergi beyannamesi doldurmak kadar heyecan verici olduğunu düşünüyormuş gibi iç çekerek öne doğru eğildi

Avuç içlerini bacaklarımın ön kısmında gezdirip uyluklarımda durduğunda görüşüm kararmıştı. İki işaretparmağını belimden içeri sokarken pantolonum ile tangamın kumaşını kavradı. Gözlerinin ardında yaşayan günahkârla çelişen bir gülümseme takındı. Sanki bir bağış kampanyası yürütüyormuş gibi bir gülümsemeydi bu.

“İzninle.”

Bu bir soru değildi, orası kesindi. Öyle olsaydı, altımı kabaca çekiştirmeden önce bir yanıt beklerdi. Kıyafetlerim bacaklarımdan aşağı tereyağı gibi kaymışlardı. Yaşadığım şaşkınlık avuçlarımı arkama atıp sırtımı yay gibi germeme neden oldu.

Raphael pantolonumu ayaklarımdan üzerinden kaydırmak için acele etmemişti. Tangamı kumaştan çözüp aramızdaki boşlukta baş ve işaretparmakları arasında tutarken hareketsiz ve ifadesizdi. Dantel parçasını *tutuşu* nabzımın titremesine neden oluyordu. Sanki onu kuru temizlemeden gelen kıyafetlerinin içinde bulmuş gibiydi.

Gözünü tanganın üzerinde gezdirdi. Yutkundu. “Bu iş için son derece uygunsuz, Penelope.”

Ses tonundaki gerginlikle tenim daha da yanmaya başlamıştı.

Sessizce pantolonumu düzeltti. Kucağında ikiye katlayıp sonra aynı hareketi tekrarlayarak masasının kenarına bıraktı. Ardından aynı şeyi tangam için yapmaya başladı. Yaptığı her yavaş, ipeksi hareket, katlanmak zorunda kaldığım bir başka işkenceydi. Sanki bana ya da kendine bir ceza olarak kaçınılmaz olanı erteliyordu.

Başım beklentiyle dönerken bir saniye daha dayanamamıştım.

Dirseklerimin üzerinde yükselerek bacaklarımı ayırdım. Kısıtığım gözlerimin arasından Raphael'in donup kalmasını izledim. Pantolonumdan başını kaldırmamış ve tangamın narin kumaşı yumruğunun içinde kaybolmuştu.

Sonunda başını hareket ettirmeden bakışlarını bacaklarımın arasına kaydırды. Gözleri kararırken bir elini boğazına götürdü.

“Sen...” Çenesi kasıldı. “Doğalsın.”

Kadınlığımın çıldırtıcı bir şehvetle kasılmasına rağmen, içim öfkeyle dolmuştu. Alt bölgemi *oldukça bakımlı* tutuyordum ama kesinlikle bir pürüzsüzlük söz konusu değildi. *Whiskey Under the Rocks*'ın gölgelerinde beni parmaklarken nasıl fark etmediğini bilmiyordum.

“Pek sayılmaz. Bu bir sorun mu?”

Sanki benim tam bir aptal olduğumu düşünüyormuş gibi şiddetli ancak yumuşak bir kahkaha attı.

“Ben senin sikişmeye alışık olduğun o toy oğlanlardan değilim, Penelope.”

Aslında sadece iki oğlanla sikişmişim ve ikisi de *bunu* yapmamışlardı. Benden ne kadar büyük olduğunu hatırlatması öyle tehditkârdı ki bacaklarım kapanmak için seğiriyordu.

Boğazını temizledi ve sandalyesini bacaklarımın arasına gelecek şekilde döndürdü. Ceketinin kolları uyluklarıma sürtünüyor ve karnımın kasılmasına neden oluyordu.

Yanıyordum. Bakışlarının yoğunluğu ve sessizliğin ağırlığı altında kıvrandım. Nefes alış verişlerimi yavaşlatmak için dikkatimi tavana verdim.

Raphael konuştuğunda, klitorisimi gıdıklayan sıcak nefesi gözlerimin neredeyse başımın arkasına yuvarlanmasına neden olmuştu. *Kahretsin, o kadar yakındı ki.*

“Şimdiden ıslanmışsın,” dedi duygudan yoksun bir ses tonuyla.

Tanrım, bu gözlemsel ifadeler de neyin nesiydi? Hiç duymadığım bir başka işkence yöntemi miydi bu?

Azıdişlerimi birbirine geçirip sıkılmış gibi yaptım. “Yirmi bir yaşındayım, ben her zaman ıslağım.”

Votka kokan nefesi klitorisime çarptı. *Tanrım. “Kimin için ıslaksın, Penelope?”*

Ses tonundaki öfkeyi fark etmiştim. Beni bu pozisyona getirmek için kullandığı kirli taktikten sonra, rahatsızlığımın en azından bir kısmını hissetmesi gerekirdi. “Tekneye adım atan ateşli her erkek için.”

Sessizce İtalyanca bir şeyler mırıldandı, ardından bileklerinden tutup ayaklarımı masanın üzerine kaldırdı. Artık topuklarım kalçalarımın arkasına bastırıyordu. Bu hareketle öyle kendimden geçmiştim ki sırtımı ahşap yüzeyden hafifçe yukarı kaldırmış ve kâğıtları yere düşürmüştüm.

Önemli olmalarını umuyordum.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarken kürekkemiklerimi birbirine kenetledim ve tenimin her santimine yayılan yakıcı kızarıklık-

tan kurtulmaya çalıştım. Aşağıda, sıcak nefeslerle birleşen serin bir esinti bana ne kadar savunmasız olduğumu hatırlatıyordu.

Raphael hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını klitorisime bastırdı ve dili tam oradaki sinir demetini bularak *emmeye başladı*.

Yavaşça. Özensizce. İpeksi görüntüsüyle o kadar çelişkili bir hareketti ki durumu on kat daha ateşli hale getiriyordu. Kanım buharlaşıp vücudumda cızırdayarak ilerleyecek ve onu yalnızca şehvetin yapabileceği şekilde kıvrandıracak kadar sıcaktı. Omurgam gerilirken kalçalarımı kaldırdım. Dudaklarım boğuluyormuşçasına bir nefes vermek için aralanmıştı.

Ardından geri çekildi.

İçgüdülerim yukarı fırlayıp onu yerinde tutmak için saçlarını çekiştirmeme neden olmuştu. Yüzünü hafifçe kaldırdığında çenesi sularıyla parlıyordu. Bakışlarına kendi deliye dönmüş bakışlarıyla karşılık verdi.

Dudaklarını yaldı. “Efendim?”

Ona ters ters baktım ancak kadınlığımdaki gümbürtüyü bastırmam mümkün değildi. Raphael’in sessiz nefesi her saniyede yavaşlıyor ve gözleri bir meydan okumayla daha da ısınıyordu.

“Söylemek istediğin bir şey mi var, Penelope?” dedi boğuk bir sesle.

Vardı. Ona durmaması için yalvarmak istiyordum. O parayı tekrar atması için yalvarmak ve bir tur daha kazanmak istiyordum. Ancak kafama bir silah dayanmadan bunların hiçbirisi dudaklarımdan çıkmayacaktı çünkü her biri *yalvarmamı* gerektiriyordu. Tanrı aşkına, adam zaten kazanıyordu. Masasının üzerinde belden aşağım çıplak şekilde yatıyordum.

Skoru eşitlemem gerekiyordu.

Belki şehvet yüzünden delirmiştim, belki de yirmi dört saat içinde benden iki orgazm çaldığı için öfkeliydim ama onun bana yaptığını yaptım.

Elimi saçlarından çekip kasıklarımın üzerinde gezdirirken bakışları parmaklarımı takip ediyordu. Kadınlığımı avuçladım. Farkındalık yavaşça yüzüne yayılmış, gözlerinin arkasındaki o zafer hissini söndürmüştü. İki parmağımı içime kaydırduğımda utanç verici bir ses dikkatini ıslak girişime çekti. Bacağımın iç kısmını kavradı ve hayranlıkla beni izlemeye başladı.

“Penelope...”

“Sen kötü bir adamsın, Raphael,” dedim. Parmaklarımı içimde daha da derine hareket ettirdim. “Ve kötü adamlara ne olur, biliyor musun?”

Omuzları kaskatı kesildi ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Gözlerini isteksizce benimkilere çevirmişti. Dün gece kendi söylediği sözleri hatırlayınca dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

Ne geleceğini biliyordu.

Boştaki elimi boynuna koyduğumda beni itmedi. İki parmağımı kadınlığımdan çıkarıp sularımı yavaşça altdudağına sürdüğümde geri çekilmedi.

Dudaklarını ıslaklığımla kaplarken gırtlaktan gelen bir sesle inlemiş, nefesini parmaklarıma üflemişti. Tanrım, bir daha asla aynaya bakıp kendimi bir hanımefendi olduğuma ikna etmeye çalışamayacaktım. Bu çok hayvaniydi. Çok ahlaksızcaydı. Yalnızca çıldırtıcı bir şehvet ve kinin insana yaptırabileceği bir şeydi.

“Kötü adamlar asla kazanamazlar,” diye fısıldadım.

Sitrin yüzüğünün gözümün önünden geçen parlaltısıyla bileğimi kavradı ve ben yeniden altdudağına dokunurken hareketlerimi takip etti. Elimini orada tutmaya devam ediyordu. Ardından sersemlemiş bakışlarla yavaşça parmaklarımı ağzına götürüp tüm sularımı emip temizlerken beni izlemeye devam etti.

Tamamen aklımı kaybetmiş halde, gördüğüm manzara karşısında inledim. O da benim hissettiğim kadar ahlaksız görünüyordu. Sanki özel dikim kıyafetleri, altından aksesuarları ve mükemmel saç kesimi artık içinde yaşayan canavarı gizleyecek kadar kalın değillerdi. Parmaklarımı yalayıp temizledikten sonra altdudağını dişlerinin arasına aldı ve pantolonunun önünü düzeltti.

“İşine geri dön, Penelope.”

Yüzü ifadesiz olsa da ses tonu neredeyse yenilmiş gibiydi. Sanırım bu oyunu ben kazanmıştım, öyle değil mi?

Ya da belki ikimiz de kaybetmiştik.

Her ne olursa olsun, itiraz etmedim. Eğer şimdi bu ofisin karanlığından çıkmazsam, korkarım bir daha ışığı asla göremeye bilirdim. Kalbim ile klitorisim dengesiz bir şekilde çarparken masadan kalktım ve pantolonumu elime aldım.

Bakışlarım Raphael’in bacağına bastırıldığı yumruğuna takılmıştı. Dantel külotumun kumaşı hemen üzerinden dışarı fırlıyordu.

“Onu ala...?”

Tutuşu sıkılaştı. “Hayır.” Bakışlarımı onunkilere çevirdim. “O artık benim.”

İçime işleyen sarhoşluk tüm alaycı karşılıkları silip süpürmüştü. Bunun yerine, kalçalarımın arasındaki ıslaklığın vardiyamın geri kalanı boyunca benimle kalacağını bilerek tangam olmadan pantolonumu giydim.

Somme Sketcher

Sarsılan bacaklarımla kapıya doğru ilerlerken arkama bakmamak için kendimi tutuyordum. Masanın arkasında göreceklemlle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Köprünün ışığına geldiğimde titrek bir nefes verdim.

Arkamda, ofisin kapısı kilitlenmişti.

İki kez.

BÖLÜM

Onuz İki

Rafe

Arabamın içine yalnızca sabahın üçünden sonra var olan türden bir durgunluk hâkimdi. Dışarıda mevsimin ilk kar taneleri kaputun üzerine düşerken buzlanan parçaları ön cam boyunca örümcek ağları gibi ilerlemeye başlamıştı. Ama içeride Penelope'nin uyuyan bedeninden bir sıcaklık yayılıyor ve mekânı uyku dolu bir ısıyla dolduruyordu.

Sabahın birinde farlarımı oturma odasının penceresine tuttuğumda, intikam arzusuyla doluydum. Bütün akşamı zonklayan bir aletle geçirmiştım ve tek düşünebildiğim ofisimde başladığım şey ile bu işi arka koltuğumda bitirmek için yeterli yer olup olmadığıydı. Artık amının tadının nasıl olduğunu biliyordum ve tekrar tatma dürtüsüyle aklımı kaybetmişim. Aletimin etrafına sardığım ıslak tangası hiçbir işe yaramazdı çünkü her zaman ıslak olmasıyla ilgili söylediği o saçmalık beni kızdırmıştı. Bütün gece bunu düşünmeme neden olduğu için onu cezalandırmayı planlamışım ama sonra şişme ceketinin altından görünen pijaması ve elinde iki

fincan sıcak çikolatayla apartmandan çıkmıştı. Arabama bindiğince sessizce bir fincanı bana uzattı ve uykulu gözlerle arabanın ön paneline bakarken kendininkini içmeye başladı.

Aynı sızı kasıklarımın göğsüme doğru ilerlemiş ve oradaki kara deliğı doldurmuştu. Sapkın bir tatmin hissiyle doluydu ve bu ilk kez küçük bir bahsi kazanmaktan kaynaklanmıyordu. Burada, arabamda, yanımda rahattı. Saçları başının üstünde toplanmıştı ve yüzü makyajsızdı. Bir insanın yapabileceğı *en savunmasız şeyi* yapmak için arabamın sıcaklığını aradığını fark ettiğimde içim tatlı bir hisle karman orman olmuştu. *Uyumak*.

Memnuniyetim tedirginlikle karışsa da yine de ona aldığım battaniyenin altında horlayana dek ısıtıcıyı sonuna kadar açtım ve Şeytan Yamacı'nın etrafında dolaştım. Cas ve Benny'yle yeni yıl planlarını konuşmak üzere çukur'a gitmeden önce yeniden inşa çalışmalarını kontrol etmek için limana indim. Şimdi babamın eski kilisesinin önüne park etmiş, bomba gibi yağın e-postalarımın cevap veriyordum. *MacBook*'umun ekranının parlaklığı olabildiğince kısılmış durumdaydı ve tuşlara çok sert basmamaya çalışıyordum.

Penelope'yi uyandırmayacağından emin olsam bütün bunlara inançsızlıkla gülerdim. Eğer iş ortaklarım beni şu anda milyarlarca dolarlık şirketimi direksiyonumun üzerinden kambur bir şekilde yönetirken görselerdi, aklımı kaybettiğimi düşünürlerdi.

Kaybetmiştim.

Bir anda telefonum orta konsolda sessizliğı bozacak şekilde çaldı. Penelope'ye dikkatli bir bakış atarak sessize almak için elimi aldım ama ekrandaki ismi görünce donup kalmıştım.

Gabe.

Kardeşim beni asla aramazdı. Bana mesaj da atmazdı. Mesaj geçmişimiz benim tarafımdaki mavi kutular ve okundu bilgileri ile doluydu. Ben mesaj atardım, o gelirdi ve bu hep böyle olmuştu.

Kalbim hızla çarpmasına rağmen arabadan çıkarken çok yavaş hareket ettim. Yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı arkamdan kapattım ve uçurumun kenarına ulaşmak için taze karın üzerinde ilerledim.

“Ne yaptın?”

“Neden fısıldıyorsun?”

Pasifik’e doğru gözlerimi devirdim. “Saat sabahın dördü, kardeşim. Gecenin bu saatinde insanlar fısıldaşır. Neyin var senin?”

Hat bir an için sessizleşti. Arkamı döndüm ve sulu karda Griffin’in zırhlı aracından indiğini gördüm. Bana doğru yaklaşırken çenesini sallayarak sessizce bir sorun olup olmadığını soruyordu. Kafamı iki yana sallayarak onu başımdan savdım.

“Neye ihtiyacın var, Gabe? Tıbbi yardıma mı? Bir avukata mı? Ağlayacak bir omuza mı?” Elimini saçlarımdan arasında gezdirdim. “Sikeyim, lütfen ağlayacak bir omuz olmasın.”

“Benimle Yaşlı MacDonald’ı astığımız yerde buluş.”

Hat kesildi.

Ekran kendi kendini kilitleyene dek telefonuma baktım. *Ciddi miydi?*

Çocukken Yaşlı MacDonald, Şeytan Sahili Akademisi’ndeki ürkütücü bekçiye taktığımız lakaptı. Her zaman onda bir tuhafılık olduğunu düşünmüştük ama bir pazar günü babamızın itiraf kutusuna girip tribünlerin altındaki kızlardan birine dokunduğunu itiraf ettiğinde bu düşüncemiz doğrulanmıştı. Doğal olarak onu ayın günahkârı seçmiş ve Çukur’daki eski bir meşe ağacına asmıştık. Ancak hemen önce Angelo boynunu kırmıştı.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istemişti.

Griffin'in ön camından bakarak Çukur'a doğru parmağımı salladım. Başıyla onayladı ve arabasının motorunu çalıştırdı.

Yavaşça arabamı sürerken elimi Penelope'nin battaniyeye sarılı bacağından ancak Azrail yoluna ulaştığımızda çekmiştim. Uçurumun kıvrımını kesen bir asfalt şeridinden ibaret olan bu yol, bırakın mevsimin ilk karını, en uygun koşullarda bile berbat bir güzergâhtı. Gecenin bir yarısı Penelope arabadayken beni bu yolu inmeye zorladığı için Gabe'e sessizce küfrettim. Yol kayalık araziye ve vadilere doğru daralırken meşe ağacı görüldüğünde motoru durdurup yavaş bir nefes verdim.

Ne yapmaya çalışıyorsun, Gabe? Tam ona mesaj yoluyla sormak üzereydim ki yolu kaplayan sık çalılıkların arasından çıkan bir gölge gözüme çarptı.

Gabe gömleksiz ve kanlar içinde farlarımın ışığına doğru ilerliyordu.

Kalp atışlarım huzursuzlukla hızlanmıştı. Kapımın yanındaki bölmeden *Glock*'umu alıp arabamdan dışarı fırladım.

“Dio mio, cazzo. Cosa è successo?” Ne oldu böyle?

İfadesiz bakışları silahıma düştü. Tekrar çalılıkların arasında kaybolmadan önce “Benim kanım değil,” diye homurdandı.

Öfke dolu nefesim beyaz bir buğuyla yükselmiş ve yağan kara karışmıştı. Gözlerimi ön camın diğer tarafında uyuyan Penelope'ye dikerek arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açık bıraktım çünkü kapatırsam çarpacağımı biliyordum. Sürücü koltuğunda iki büküm oturup onu inceledim.

Kırmızı saç telleri tokasından kurtulmuş ve bakır bir hale gibi yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Bakışlarım ısıtıcının sıcaklığından dolayı mükemmel bir pembeye dönüşmüş solgun teninde gezindi ve sonra tatlı bir huzurla ayrılmış dolgun dudaklarına düştü.

Lanet olsun. Göğsümün içinde bir çekişme vardı. Mantık ve batıl inanç arasında bir mücadele.

Mantığım bana bir milyon doların hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

Batıl inançlarım ise onu kaldırıma fırlatıp gitmemi.

Çenesindeki sıcak çikolata lekesini başparmağımla silip battanileyi vücuduna daha sıkı sarmakla yetindim.

Isıtmalı koltuğunu bir kademe daha yükseltip kapıyı sessizce kapattım ve arkadaki arabaya geçtim. Camı indirirken Griff'in sıkkın yüz ifadesi ortaya çıkmıştı.

“Yeni *Blair Witch Project* filmini mi çekiyoruz?”

Ukala yorumunu görmezden geldim ve anahtarlarımı kucağına attım. “Arabama göz kulak ol.”

Birkaç saniye bana baktı. Bu bakış, benim saçmalıklarımın baktığını ve Vegas'a geri dönmemi dilediğini, orada endişelenmesi gereken tek şeyin beyaz yakalı suçlular ile ara sıra ortaya çıkan fırsatçı aptallar olduğunu ifade ediyordu.

Ancak ilk konuşan yolcu koltuğundaki sersem olmuştu. “Arabana mı göz kulak olalım, sevgiline mi?”

Gözlerim Blake'in sırtışıyla buluşmak için yukarı kaydı. Ne vardı biliyor musunuz? Bu çocuk sinirlerimi çok uzun zamandır geriyordu. Arabanın etrafından dolaşp kapıyı açtım ve yakasma yapıştım. Nefesi koluma çarptığı sırada gözlerindeki korkudan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

“Kızın yanında nefes dahi alırsan bu aldığın son nefes olur,” dedim sakince.

Asi kardeşimi çalılar arasında takip ederken Griffin'in şaşkın bakışları sırtımı yakıyordu.

Gabe ise arazinin ortasında bekliyor, sigarasını tütürüyordu. Sert kasları ve kırmızıya boyanmış gövdesine tiksinti dolu gözlerle baktım. Yeni yün kabanıma o pisliği bulaştırmak istemediğim için yana doğru bir adım attım. “Kıyafetler sana çok çekici gelmiyor, ha?”

Cevap vermedi. Kar yağışı ve yoğun sessizlik altında yürürken telefonumun ışığı ve Gabe’in ara sıra yaptığı “Ağaç kütüğü. Kök. Hendek,” gibi hırçın uyarıları bana rehberlik ediyordu. Ağaçlar dik bir vadinin ağzında azalınca ayaklarım yavaşça durdu.

“Oraya inmiyorum.”

“Takımını mahvedeceğinden mi korkuyorsun?”

“Aslına bakarsan, evet.”

Gabe’in bakışları karardı. “Ya yürüyeceksin ya da seni omzuma atıp küçük bir sürtük gibi aşağıya taşıyacağım.”

“Nasıl akraba olduğumuzu bana bir kez daha hatırlatır mısınız?”

Keyifle homurdandı ve muhtemelen beni bir itfaiyeci gibi aşağı taşımaya kalkarsa taşaklarına hızlı bir yumruk yiyeceğini bildiğinden, inmeye başladı.

İtalyan dikim kıyafetlerin canı cehenneme. Deri ayakkabılarım buzlu çamura batıp çıkıyor ve kabanım iniş yolunda dallara takılıp duruyordu. Dibe vardığımızda sağa dönüp akıntının yukarındaki donmuş vadiyi takip ettik. Tam önümüzde bir mağaranın ağzı her adımda biraz daha genişliyordu. En sonunda karanlık boşluğu bizi içine çekti.

Beraberinde yeni ve nemli bir ürpertiye de getirmişti. Telefonumun ışığını açtım ve önümde ilerleyen Gabe’in ağır adım seslerini takip ettim. Alçak bir oyuğun içine girip diğer tarafta doğrulduğumda, *heavy rock* müzik karanlığın içinden süzülerek kulaklarımın donmuş yüzeyine dokunmuştu.

“Eğer bana danışmadan acayip eğlenceler düzenlemeye karar verdiysen, çok kızacağım, kardeşim.”

Köşeyi döndükten sonra yakıcı bir parıltı karanlığı yok etmişti. Şimdi bir sıcaklık ve mağaranın duvarlarında dans eden uğursuz bir titreşim vardı. Mağaranın içine girdiğimizde, bunun bir şenlik ateşinden geldiğini fark etmiştim.

Sıcağa rağmen kanım dondu.

“Ne sikim oluyor, Gabe?”

Kardeşim tek bir kelime etmeden şenlik ateşinin etrafında dolaştı ve sarp bir duvara yaslanmış eski kanepeye yerleşti.

“Teknik olarak burası Yamaç’a ait. Yalnızca girişi Çukur’da.”

Göz kapaklarım kapandı. Ateşin diğer tarafındaki sandalyeye bağlanmış ve ağzı tıkanmış adamdan değil de bölge sınırlarından bahsettiğimi sanıyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Ceketimin düğmelerini açarak şaşkınlığımı zihnimden sildim ve durumları çözen ruh halime büründüm. Özellikle aptal kardeşlerim söz konusu olduğunda hasar kontrolünde ustaydım. Daha geçen ay Angelo’nun Al amcanın arabasını havaya uçurduğunda yarattığı karmaşayı çözmek için Vegas’tan buraya dönmek zorunda kalmıştım.

Birinci adım, hasarı değerlendirmektir. Parmağımı yaka iğnemin üzerinde gezdirdim ve objektif bir gözle mağarayı inceledim. Kardeşimin oturduğu eski püskü deri koltuğu. Kulpları kilitli ve zincirli olan koca metal dolabı. İplerin arasında çırpıyan terli adamı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda içindeki korku çaresizlikle lekelenmişti. Güzel takım elbiselerim ve her zaman tıraşlı yüzümle ilgili bir şey de buydu. Tam olarak yapmaları gerekeni yapıyorlardı: İnsanları bir beyefendi olduğuma inandırmak.

Başka tarafa baktım.

“Para verip susturmak için çok geç. Kafasına bir kurşun sık gitsin. Ayılar sabaha cesedini bulmuş olur.”

Gabe gevşek sırtışıyla arkasına yaslanıp bir sigara daha yaktı. “Onunla işim bitmedi.”

“O zaman bana neden ihtiyacın var?” Birbirimize bakarken *rock* müzik duvarlardan sekip kulaklarımda çınılıyordu. “Kapat şu boktan şeyi,” diye çıkıştım. “Düşündüklerimi duyamıyorum.”

Gabe ayaklarının dibindeki hoparlörü tekmelediğinde gürültü ansızın kesilmişti. “Bu senin sorunun. *Düşünen* sensin.”

Günümün yüzde kırkında masa başında oturmamla ilgili her zamanki alayını duymazdan geldim ve elimi duvarların üzerinde gezdirdim. “Neden burası?”

Gabe homurdanarak sigarasını dudaklarının kıvrımına sıkıştırdı ve esirine doğru ilerledi. Ne kadar zamandır kardeşimin merhametine kaldığını bilmiyordum ama başının gevşek duruşuna ve Gabe’in gövdesindeki kan miktarına bakılırsa pek de uzun sürmeyecekti.

Gabe’in vücudu omuzlarına siyah bir gölge düşürdüğünde irkildi ancak başka bir şey yapacak enerjisi yoktu. Gabe adamın başını geriye çektikten sonra dudaklarındaki sigarayı alıp gözüne soktuğunda ise bu durum değişmiş, birdenbire, mağarayı sağır edici bir çığlıkla dolduracak enerjiyi toplayıvermişti.

Kardeşimin çılgın bakışları benimkilere yöneldi. “Akustüğünü seviyorum.”

Tanrım.

Bu karanlık yönünü nereden aldığını hiç merak etmemiştim çünkü aynı karanlık üçümüzün de DNA’sında fazladan bir iplik gibi yer etmişti. Tek merak ettiğim benim neden bu sadizmi giz-

lediğimdi. Angelo ondan kaçmaya çalışmıştı ama Gabe birkaç yıl önce, dipte ne olduğunu bulma arzusuyla kendininkinin içine dalmaya karar vermişti.

“Kim o?”

“Bizden biri.”

Kaşlarımı çattım. “Bir Made erkeği mi?”

“Bir Visconti. Sicilyalı uzak kuzenlerimizden biri. Dante ona yardım etmeleri için oraya bir gemi dolusu adam gönderdi.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken içimdeki öfke de alevlenmişti. “Plana sadık kalmıyorsun, Gabe. *Zekice* hareket edeceğiz demiştik. Bu yaptığın bir satranç hamlesi gibi hissettirmiyor.”

Ateşe bakarken yüzü ifadesizdi. “Satranç beni sıkıyor ve ben sıkıldığımda da kötü şeyler olur.”

Alaycı bir iç çektim. Zihnim mağaradan çıkıp arabadaki Penelope’ye doğru sürüklenirken, bir elimi gömleğimden gezdirip sadede geldim. “Yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Beni buraya sadece bir aile toplantısı için mi getirdin?”

“Hayır, biraz rahatlamam için.”

“Ne?”

Adamın başının arkasını işaret etti. “Mükemmel hayatın boka sardı. Keyfine bak.”

Kızgın alevlerin ve adamın terden sıırılsıklam olmuş alınının üzerinden birbirimize bakarken içim farkındalıkla dolmuştu.

“Sen ciddisin.”

Cevap olarak yalnızca bana baktı.

Dudaklarımın kenarlarında keyif ve inançsızlık dolu bir ifade belirirken ikisini de avucumla sildim. “Sen delinin tekisin ama bunu zaten biliyordun.” Cevap vermeyince ellerimi kaldırıp pürüzsüz parmak eklemlerimi gösterdim. Günün sonunda tüm bu

maskenin üzerimden atamadığım tek parçası onlardı. “Pek bana göre değil, kardeşim.”

Başıyla onayladı. “Unutmadım, tatlı çocuk.” Dolaba doğru ilerlerken ayak sesleri sarp tavanda yankılanıyordu. Kot pantolonunun arka cebinden bir anahtar çıkarıp kilidi açtı.

Hislerim tiksinti ile hastalıklı bir hayranlık arasında gidip gelirken dolabın yanına gidip sıra sıra dizilmiş aletleri inceledim. İlk bakışta oldukça standart bir işkence seti gibi görünüyordu ancak avucumda ağırlığını hissetmek için bir şeyleri elime aldığımda üzerlerinde... yenilikler fark etmiştim.

Üç bıçaklı baltalar. Elektrik teline sarılmış muştalar. Başımı hafifçe iki yana sallayarak kardeşime baktım. “Gerçekten mi?”

Cevap vermemiştii.

Parmağımı bir satır bıçağının üzerinde gezdirdim. Sapı çıkarılmış ve yerine elektrikli bir tornavidanın gövdesi yerleştirilmişti. Zihnim bunun mekaniğini bir araya getirmeye çalışıyordu. Bir yandansa şaşkınlığının altından zehirli bir şey sızarak derimin yüzeyine yükselmiş ve oraya yerleşmişti.

Kulaklarımda işkence gören birinin çığlıklarını hissetmenin rahatlatıcı olacağı konusunda yalan söyleyemezdim. Biraz vücudumu hareket ettirmek de eminim sırtımı düğümleyen gerginliğin bir kısmını çözerdi. Ayrıca, Angelo gidip *PETA**’cı karısını da işin içine kattığına göre, İsimsiz Günahkârlar oyunumuz bu ay o kadar da tatmin edici olmayacaktı.

Dudaklarımı yalayarak garip kasap aletini yerine koydum ve daha zamansız bir şey aldım. Bir çekiç. Her zaman ilk tercih ettiğim silah olmuştu. Sadece sapı avucuma rahatça oturmakla kal-

* *PETA*, People for the Ethical Treatment of Animals, yani Hayvanlara Etik Muamele İçin Mücadele Edenler bir hayvan hakları organizasyonudur. (ç.n.)

mıyor, aynı zamanda uzunluğu kendimi altında kırılan şeyle bağdaştırmamam için güzel bir yol sunuyordu.

Onu tezgâhın üzerine bırakıp yaka iğnemi çıkardım. Gömleğimin düğmelerini açıp katlayarak kanepenin kolçağının üzerine düzgünce koydum.

“En iyisi bundan Vicious’a bahsetmeyelim.”

Gabe tezgâha yaslanıp bir sigara daha yaktı. “En iyisi bahsetmeyelim.”

Çekici elime alıp şenlik ateşine döndüğümde metal metali sıyırmıştı. Isı, ter ve yalvarırcasına dökülen iniltiler ateşin üzerinde dans ediyordu. Etrafında dolanırken alevler kollarıma değmiş ve bu iniltiler çıgıllara dönüşmeden önce *AC-DC* mağarayı tekrar doldurmaya başlamıştı.

Gabe’in müzik zevki iğrenç olabilirdi ama kesinlikle duruma uygundu.

Biz mağaradan ayrıldığımızda şafak mağaranın ağzına sızıyordu. Soğuk ışıklar ağaçların arasından süzülürken tepemizde kuşların cıvıltısını duyuyordum. Kafamı öyle karıştırmıştı ki birden Gabe’in neden haftalarca ortadan kaybolduğunu anlayıverdim. Çatırdayan kemikler ile gürültülü yakarışlar saatleri bütünüyle yutuyor gibiydi.

Buz gibi rüzgâr gömleğimin altındaki terli bedenimi üşütüyordu. Gözlerim kardeşimin yanımdaki çıplak gövdesine takıldı, kan artık paslı bir kahverengiye dönüşmüştü. Görünüşü günün soğuk ışığında daha da müstehcen görünüyordu ve sabah işe giderken onu tüm vahşi, çıplak ihtişamıyla gören herhangi biri olursa bu ailemizin itibarı için iyi bir işaret olmayacaktı.

“Doksanların korku filmlerindeki kötü adamlara benziyorsun,” diye homurdanarak yaka iğnemi düzelttim. “Peşimden gelme.”

Adımlarının rahatlığı sanki uykusunda karla kaplı vadilerde yürüyüş yapıyormuş gibiydi. “Bir beyefendi olarak itibarını zedelemek istemem,” dedi dümdüz bir sesle.

“Birimiz görünüşünü korumak zorunda.”

“Mm. Ama biraz akli olan herkes köpeklerle yatarsan pirelerle uyanacağını bilir.”

Bir kahkaha attım. “İyi ki bu kıyıdaki hiç kimsenin akli yok o zaman.”

Yolu kaplayan çalılıklardan birkaç adım ötede yavaşlayarak durdu ve kayıtsız gözlerini gömleğimin düğmeleri ile pantolonunun keskin ön kıvrımlarında gezdirdi.

“Teselli olacaksa, az önce bir adamın beynini çekiçe yarmış ve sonra onu kışından ateşe tekmelemiş gibi görünmüyorsun.”

Gülümsememe engel olmaya çalıştım. “Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey olabilir, kardeşim. Belki de bir bağ kuruyoruzdur.”

“Belki de dumandan zehirlenmişsindir.” Bir süre bana baktı. “Daha iyi hissediyor musun?”

Sikeyim, kesinlikle hissediyordum. Kanımda bir vızıltı ve göğsümde bir hafiflik vardı. Kürekkemiklerimin arasındaki ağrıya ve tenimi kaplayan ince ter perdesine rağmen, takım elbisem şimdi üzerime tam oturuyordu. Sanki içimdeki canavar cüssesinin bir kısmını kaybetmiş ve artık gizlemesi daha kolaymış gibi.

Elbette, Gabe çok daha basit bir yanıt almıştı. “Gayet iyi hissediyorum.”

Başımın arkasına kayan bakışları kararmıştı. “Arabanda ne var?”

Basit bir soruydu ama cevabını bildiğim için kaslarım gerilmişti.

Penelope.

Arkamı döndüğümde kanımdaki vızıltı anında duruldu.

Şiddet, dürtü. Bana değil kardeşlerime ait olan tüm kötücül özellikler görüşümü köreltiyordu. Çalıların arasından Blake'e doğru ilerledim.

Kancık herif geldiğimi görmemişti. Yolcu tarafındaki cama eğilmiş, elleriyle gözlerini cama dayamakla meşguldü.

Öfke. Kararlılık. Kabanımı geriye doğru salladığımda parmak uçlarım silahımın kabzasına sürtünse de etrafına dolanmamışlardı. Bunun yerine, avucumun içine kıvrılıp bir yumruk haline gelen parmaklarımla soğukkanlılığımın son ipliği de kopmuştu.

Acı. Tatmin. Yumruğum elmacikkemiğiyle birleştiğinde Blake ağır çekimde yere düştü. Zihnimin gölgelerindeki o küçük sese fısıldaması için zaman vermişti. *Bir yumruk yeterli.* Bir yumruktan sonra kendimi toparlayabilirdim. Yalnızca ayağımın altındaki çakıl taşları uçurumun kenarına saçılıyordu ancak bunun için bedenimi de tepeden atmama gerek yoktu.

Fakat bunu sol yumruğuma da anlatmanız gerekecekti. Aşağıya doğru inerek çenesiyle buluştuğunda Blake'in boynunu geriye doğru savurmuş ve gözlerindeki paniği tam olarak görmemi sağlamıştı.

Memnuniyet. Hezeyan. Kafatasının buzlu yolda sekmesi beni daha da kamçıladı. Onu polyester gömleğinden tutup kaldırdım. Bir yumruk daha parmak eklemlerimin derisini yararken artık geri dönmenin anlamı olmadığını biliyordum. Bir sonraki darbe onarılamaz gibi görünen bir çatlağa neden olmuştu. Zerre kadar

sportmenliğı olan herhangi bir adam bu işi burada bırakırdı, adil bir dövüş olmadığı kesindi. Hiç olmamıştı. Ama dingin şafağın altında, ben artık bir insan değildim. Çok güzel bir takım elbise içinde kendine ait olanı koruyan bir hayvandım.

Blake'in savunması düştüğünde beni durduran Griffin'in itiraz eden çığlıkları ya da adamlarımın küfürler savuran korosu değil, kardeşimin omzumdaki güçlü eli olmuştu.

Yalnızca "Basta," dedi. *Bu kadarı yeter.*

Cansız bedenın düşmesine izin verdim ve parmak eklemlerime baktım.

Geri döndürülemez. Merhametsiz.

Kesik kesik nefeslerim ciğerlerimi yakarken çenemi inci grisi gökyüzüne doğru kaldırdım. Annem şimdi beni görebilseydi... Tatlı dilli oğlu sözlerini değil, yumruklarım kullanıyordu. Peki, ne uğrunaydı?

Gözlerim aşağı kayarken bir başkasına takılmıştı.

Mavi. Dipsiz.

"Git," dedi kardeşim. "Bu işi ben hallederim."

Bakışlarımı Penelope'den ayırmadım. *Ayıramıyordum.* Ne taze kan birikintisine bastığımda ne de arabanın kapısını çekip arkamdan çarparak kapatırken Griffin'in boğuk bir sesle "Ne yaptın sen?" deyiş i kulaklarıma dokunduğunda yapamamıştım.

Ön camdan altı çift göz bana bakıyordu. Hiçbiri *ona* ait değildi, bu yüzden hiçbirinin de önemi yoktu. Arabayı hızla vites taktım ve geri giderken omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmedim.

Bakışları direksiyonun etrafında kıvrılmış kanlı ellerime takıldı. "Neler oluyor, Rafe?"

Rafe. İlk defa bana lakabımla sesleniyordu. Söyleyiş şekli de hoşuma gitmişti. Soluk soluğa bir şokla. Kasaba yolunda saatte seksen mil hızla giderken göz kapaklarımın güvenli olduğundan daha uzun süre kapanmasına neden olmuştu.

Cevap vermedim. Bunun yerine önümdeki yola baktım ve bu çalıntı elbiseli kızıl kadının Kupa Kraliçesi olabileceğinden şüphelendiğim ilk anı düşündüm. Kardeşimin düğün gecesi idi ve limandaki patlama karanlık gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Ciddi olmamakla birlikte, eğer bu benim düşüşümün başlangıcıysa, en dibin nasıl bir yer olacağını merak etmiştim. Meğer Penelope'nin ağır nefesi, narenciye parfümü ve Binf Crosby'nin *White Christmas* şarkısıyla doluydu.

Huzur. Kabullenme. Üzerime bir sakinlik çökerken rahat bir nefes aldım. Sanırım çoktan dibe düştüğümü ve daha fazla düşemeyeceğimi bilmek rahatlatıcıydı.

Penelope'nin gözleri, gömleğimin manşetinin altında kaybolana dek elimin arkasından akan kırmızı nehri takip etti.

“Nereye gidiyoruz?” diye mırıldandı.

Elim direksiyondan kaydı ve onun dizini buldu.

“Eve, Queenie*.”

* *Queenie*, Kupa Kraliçesi'ne (eng. Queen of Hearts) atıfta bulunmak için kullanılan bir lakaptır. (ç.n.)